TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ: CRISTINA GHEORGHIU

john scalzi

CARTEA A PATRA A SERIEI RĂZBOIUL BĂTRÎNILOR

POVESTEA LUI ZOË

MILLENNIUM BOOKS

POVESTEA LUI ZOË

Redactor: Ştefan Ghidoveanu
Tehnoredactor: Ona Frantz

Ilustraţia copertei: Didier Florentz
www.florentz.com

MILLENNIUM BOOKS

Str. General Victor Popescu Nr. 7, 440021 Satu Mare, România
telefon: 0371-388.260 • e-mail: office@millenniumpress.ro
www.millenniumpress.ro

John Scalzi

POVESTEA LUI ZOË

Traducere din limba engleză:
CRISTINA GHIDOVEANU

MILLENNIUM BOOKS

POVESTEA LUI ZOË este o operă de ficțiune.
Numele, locurile și întîmplările descrise în această carte sînt produsul imaginației autorului sau sînt întrebuințate în sens ficțional.

De același autor la Millennium Books:

RĂZBOIUL BĂTRÎNILOR
BRIGĂZILE-FANTOMĂ
ULTIMA COLONIE

John Scalzi
ZOE'S TALE

Copyright © 2008 by John Scalzi

Ediția originală: Tor Books, New York, iulie 2008

Pentru prezenta ediție în limba română, toate drepturile aparțin editurii Millennium Books. Reproducerea integrală sau parțială a conținutului acestui volum fără acordul scris al deținătorilor drepturilor, în orice format și prin orice mijloace, constituie o încălcare a Legii Dreptului de autor și se sancționează potrivit prevederilor acesteia.

Ilustrația copertei © Didier Florentz, 2009

Pentru Karen Meisner şi Anne KG Murphy
Dar în special pentru Athena.

PROLOG

Am ridicat PDA-ul tăticului meu și am numărat secundele împreună cu ceilalți două mii de oameni din încăpere.

— Cinci! Patru! Trei! Doi! Unu!

Și apoi nu se auzi nici un zgomot, pentru că atenția tuturor – și vreau să spun *a tuturor* – era acaparată de monitoarele presărate prin spațiul comun de pe *Magellan*. Ecranele, care arătaseră ceruri înstelate, erau goale și negre, și toată lumea își ținea răsuflarea, așteptînd ceea ce urma.

Apăru o lume, verde și albastră.

Și toți *ne-am ieșit din minți.*

Pentru că era lumea *noastră*. Era Roanoke, noua noastră casă. Aveam să fim primii oameni care să aterizeze acolo, primii care să se stabilească pe ea, primii care să ne ducem viața acolo. Și am sărbătorit vederea ei pentru prima oară, noi, cei două mii de coloniști de pe Roanoke, cu toții înghesuiți în acel spațiu comun, îmbrățișîndu-ne, sărutîndu-ne și cîntînd „Auld Lang Syne" pentru că, ei bine, ce altceva să cînți cînd ajungi pe o lume nouă? O lume nouă, noi începuturi, un an nou, o viață nouă. Totul nou. Am îmbrățișat-o pe prietena mea cea mai bună, Gretchen, am strigat în microfonul pe care-l folosisem ca să număr secundele și am țopăit în sus și-n jos ca niște idioți.

Cînd ne-am oprit din țopăit, am auzit o șoaptă în ureche.

— E atît de frumos, vorbi Enzo.

M-am întors să mă uit la el, la băiatul ăsta minunat, atît de frumos, pe care mă gîndeam serios să-l fac prietenul meu. Era o combinaţie perfectă: destul de drăguţ ca să-ţi facă inima să bată mai tare şi, după cît se părea, neavînd nici cea mai mică idee despre acest fapt, pentru că îşi petrecuse ultima săptămînă încercînd să mă farmece cu ajutorul *cuvintelor*, nici mai mult, nici mai puţin. Cuvinte! Ca şi cum n-ar fi citit manualul adolescentului despre cum să fii complet incoerent în preajma fetelor.

Apreciam efortul. Şi apreciam faptul că atunci cînd îşi şoptea cuvintele, se uita la mine şi nu la planetă. Am aruncat o privire către părinţii mei, aflaţi cam la şase metri distanţă, sărutîndu-se ca să sărbătorească sosirea. Părea o idee bună. Am întins mîna la ceafa lui Enzo ca să-l trag spre mine şi i-am lipit una de-a dreptul pe buze. Primul nostru sărut. Lume nouă, viaţă nouă, prieten nou.

Ce să spun. Am fost prinsă în febra clipei.

Enzo nu se plînse.

— „O, lume nouă, frumoasă eşti, cu-asemenea făpturi!" spuse el, după ce l-am lăsat să răsufle din nou.

I-am zîmbit, cu braţele încă în jurul gîtului lui.

— Ai păstrat-o pentru ocazia asta, am constatat.

— Poate, recunoscu el. Voiam să ai parte de un moment plăcut cînd ne sărutăm prima oară.

Poftim. Cei mai mulţi băieţi de şaisprezece ani ar fi folosit un sărut ca scuză să treacă direct la sîni. El îl folosea ca scuză pentru Shakespeare. O fată putea să nimerească peste ceva mai rău de-atît.

— Eşti adorabil, i-am zis, l-am sărutat din nou, apoi l-am împins în joacă şi m-am repezit peste părinţii mei, întrerupîndu-le giugiuleala şi solicitîndu-le atenţia. Ei doi erau conducătorii coloniei, şi foarte curînd abia dacă urmau să mai aibă timp să respire. Era mai bine să adun cîteva clipe plăcute cît mai puteam. Ne-am îmbrăţişat, am rîs, şi apoi Gretchen mă trase din nou spre ea.

— Uite ce am eu, exclamă, şi-mi băgă PDA-ul în faţă.

Arăta o videocaptură cu mine şi cu Enzo, sărutînd-ne.

— Mică *făptură* malefică, am comentat.

— E uluitor, spuse Gretchen. Arată de fapt de parcă ai încerca să-i înghiți toată *fața*.

— Încetează, am zis.

— Vezi? Uită-te!

Gretchen apăsă pe un buton, iar videocaptura rulă cu încetinitorul.

— Chiar aici. Îl *sfârteci*. Ca și cum buzele lui ar fi din *ciocolată*.

Încercam din răsputeri să nu rîd, pentru că avea dreptate, la drept vorbind.

— Obrăznicătură, am exclamat. Dă-mi asta.

I-am smuls PDA-ul cu o mînă, am șters fișierul și i l-am dat înapoi.

— Ia-l. Mulțumesc.

— O, nu, vorbi Gretchen, încetișor, luînd PDA-ul.

— Ai învățat lecția despre încălcarea intimității altora?

— O, da, răspunse Gretchen.

— Bine, am replicat. Desigur, ai trimis-o deja mai departe tuturor celor pe care-i cunoaștem înainte să mi-o arăți mie, nu-i așa?

— Poate, zise Gretchen și duse mîna la gură, cu ochii mari.

— Împielițato! am comentat cu admirație.

— Mulțumesc, replică Gretchen și făcu o reverență.

— Adu-ți aminte doar că știu unde locuiești, am continuat.

— Pentru tot restul vieții, zise Gretchen și apoi am scos țipete stînjenitor de tipice pentru fete și ne-am îmbrățișat din nou.

Să trăiești tot restul vieții cu aceiași două mii de oameni risca să fie al naibii de plictisitor, dar nu cu Gretchen prin preajmă.

Ne-am desprins din brațe și apoi m-am uitat în jur să văd cu cine altcineva mai voiam să sărbătoresc. Enzo zăbovea în fundal, dar era destul de deștept ca să știe c-o să mă-ntorc la el. M-am uitat în partea cealaltă și am văzut-o pe Savitri Guntupalli, asistenta părinților mei, sfătuindu-se foarte serios cu tăticul despre ceva. Savitri: era deșteaptă și capabilă și putea fi afurisit de hazlie, dar muncea întotdeauna. M-am băgat între ea și tăticul și am cerut o îmbrățișare. Da, era vorba numai despre îmbrățișări.

Dar știi, uite: o singură dată ai ocazia să vezi pentru prima oară noua ta lume!

— Zoë, întrebă tăticul, pot să-mi recapăt PDA-ul?

Luasem PDA-ul lui tăticul pentru că el fixase momentul exact în care *Magellan* urma să facă saltul din sistemul Phoenix către Roanoke, și-l folosisem ca să număr ultimele cîteva minute înainte de salt. Aveam propriul meu PDA, desigur; îl țineam în buzunar. Fără îndoială, videocaptura cu mine giugiulindu-l pe Enzo mă aștepta în căsuța poștală, așa cum se afla în căsuțele poștale ale tuturor prietenilor noștri. Mi-am notat în minte să pun la cale răzbunarea împotriva lui Gretchen. Dulce, nemiloasă răzbunare. Implicînd și martori. Și animale de la fermă. Dar deocamdată i-am înapoiat PDA-ul lui tăticul, i-am dat un pupic pe obraz și mi-am croit drum înapoi la Enzo.

— Așa, vorbi Enzo și zîmbi.

Doamne, era fermecător chiar și cînd era monosilabic. Partea rațională a creierului meu îmi ținea predici despre felul în care zăpăceala de îndrăgostit face totul să pară mai bun decît este; partea irațională (asta însemnînd cea mai mare parte din mine) îi spunea părții raționale să mă mai slăbească bine mersi.

— Așa, am răspuns, nici pe departe la fel de fermecător, dar Enzo nu păru să observe.

— Vorbeam cu Magdy, continuă el.

— Îhî...

— Magdy nu-i atît de rău, protestă Enzo.

— Sigur, pentru anumite valori ale lui „nu atît de rău", care înseamnă *„rău"*.

— Iar el mi-a spus că a vorbit cu unii din echipajul lui *Magellan*, rosti Enzo mai departe, cu un efort (dar și cu farmec). I-au zis despre o sală de observație de la nivelul echipajului care e goală de obicei. Zice că de-acolo am putea avea o priveliște grozavă a planetei.

Am aruncat o privire peste umărul lui Enzo, către locul unde Magdy vorbea însuflețit cu Gretchen (sau *în direcția* ei, în funcție de punctul de vedere).

— Nu cred că planeta e ceea ce speră el să vadă, am comentat.

Enzo se uită în spate.

— Poate că nu, fu el de acord. Deși, ca să fiu drept cu Magdy, unii oameni nu încearcă prea mult să nu fie priviți.

Am ridicat o sprînceană auzindu-i remarca; era destul de adevărat, deși știam că lui Gretchen îi place să flirteze mai mult decît orice altceva.

— Și cum rămîne cu tine? am întrebat. *Tu* ce speri să vezi?

Enzo zîmbi și ridică mîinile, dezarmant.

— Zoë, răspunse el. Tocmai am reușit să te *sărut*. Cred că vreau să mă mai ocup de asta puțin înainte să trec la orice altceva.

— O, frumos spus. Replicile astea merg la toate fetele?

— Tu ești prima fată cu care le-am încercat. Așa că o să trebuiască să-mi spui tu.

Am roșit de-a dreptul și l-am îmbrățișat.

— Pînă acum e bine, i-am răspuns.

— Bine. Și apoi, știi tu. Am văzut gărzile tale de corp. Nu cred că vreau să mă folosească la exercițiile de tras la țintă.

— Ce? am exclamat, prefăcîndu-mă șocată. Doar nu ți-e frică de Hickory și Dickory, nu-i așa? Nici măcar nu sînt aici.

De fapt, Enzo avea un motiv cît se poate de bun să fie total îngrozit de Hickory și Dickory, care erau deja oarecum bănuitori la adresa lui și l-ar fi rostogolit bucuroși afară printr-o ecluză dacă ar fi făcut ceva prostesc cu mine. Dar n-aveam de ce să-l las să afle asta încă. O regulă empirică bună: cînd ai început o relație abia de cîteva minute, nu-ți speria de moarte noua captură.

Și oricum, Hickory și Dickory se țineau departe de această sărbătoare. Erau conștienți de faptul că îi făceau să se simtă nervoși pe cei mai mulți dintre oameni.

— Mă gîndeam de fapt la părinții tăi, replică Enzo. Deși par să lipsească și ei.

Enzo făcu semn cu capul către locul unde John și Jane stătuseră în urmă cu cîteva minute; acum nici unul dintre ei nu se mai afla acolo. Am văzut-o și pe Savitri ieșind din spațiul comun, ca și cum dintr-odată ar fi trebuit să plece undeva.

— Mă întreb unde s-au dus, am spus, mai mult pentru mine.

— Sînt conducătorii coloniei. Poate acum trebuie să se apuce de treabă.

— Poate, am încuviințat.

Era neobișnuit atît pentru John cît și pentru Jane să dispară fără să-mi spună unde se duc; era doar un gest obișnuit de politețe. Am respins impulsul de a le da un mesaj pe PDA

— Așadar, sala de observații, se întoarse Enzo la subiectul inițial. Vrei să vedem cum e?

— E pe puntea echipajului. Crezi am putea avea necazuri?

— Poate, am răspuns. Dar ce pot să ne facă? Să ne arunce peste bord? În cel mai rău caz, or să ne spună doar s-o ștergem. Și pînă atunci o să avem parte de o priveliște teribilă.

— În regulă. Dar dacă Magdy își scoate toate tentaculele, plec. Sînt unele lucruri pe care nu vreau să le văd.

Enzo izbucni în rîs.

— De acord cu tine, a spus, și m-am ghemuit puțin lîngă el.

Chestia asta cu noul prieten se dovedea chiar bună.

Am mai petrecut un timp sărbătorind cu prietenii și cu familiile lor. Apoi, după ce lucrurile se domoliră îndeajuns, ne-am luat după Magdy și Gretchen de-a lungul navei *Magellan* către sala de observații a echipajului. Credeam că strecuratul în zona echipajului putea fi o problemă; nu numai că a fost ușor, dar un membru al echipajului care ieșea pe o ușă a ținut-o deschisă pentru noi.

— Securitatea nu e o problemă prea mare aici, pe *Magellan*, remarcă Gretchen către mine și Enzo, apoi se uită în jos către mîinile noastre împreunate și îmi zîmbi. Era un drac împielițat, sigur, dar se și bucura pentru mine.

Sala de observații era acolo unde fuseserăm anunțați că era, dar din nefericire pentru planurile rușinoase ale lui Magdy, nu era goală, așa cum i se promisese; patru membri ai echipajului de pe *Magellan* stăteau la o masă, cufundați în discuție. I-am aruncat o privire lui Magdy, care arăta de parcă înghițise o furculiță. Mi s-a părut destul de amuzant, bietul, bietul Magdy. Frustrarea îi stătea bine.

— Uite, vorbi Enzo şi, ţinîndu-mă încă de mînă, mă conduse către o fereastră uriaşă de observaţie.

Roanoke umplea imaginea, minunat de verde, complet luminată de soarele ei aflat în spatele nostru, tăindu-ne răsuflarea şi mai mult în realitate decît pe monitoare. Contează să vezi ceva cu proprii tăi ochi.

Era lucrul cel mai frumos pe care-l contemplasem vreodată. *Roanoke.* Lumea noastră.

— *Locul* greşit, abia am auzit din discuţia de la masa din stînga mea.

M-am uitat pieziş într-acolo. Cei patru din echipajul de pe *Magellan* erau atît de prinşi de conversaţie şi atît de apropiaţi unul de altul încît părea că cea mai mare parte a trupurilor lor se afla mai curînd pe masă decît pe scaune. Unul dintre ei stătea cu spatele la mine, dar îi vedeam pe ceilalţi trei, doi bărbaţi şi o femeie. Aveau pe chip o expresie sumbră.

Am obiceiul de a asculta discuţiile altora. Nu-i un obicei rău, dacă nu eşti prins. Metoda de a nu fi prins este de a te asigura că în aparenţă atenţia ta este îndreptată în altă parte. Mi-am desprins mîna de a lui Enzo şi am făcut un pas către fereastra sălii de observaţie. Asta mă duse mai aproape de masă şi, în acelaşi timp, îl împiedică pe Enzo să-mi şoptească nimicuri dulci la ureche. Mi-am păstrat privirea aţintită asupra lui Roanoke.

— Nu *greşeşti* pur şi simplu, spunea unul dintre membrii echipajului. Iar *căpitanul* cu siguranţă nu greşeşte. Ar putea pune *Magellan* pe orbită şi în jurul unei pietricele, dacă ar vrea.

Cel aşezat cu spatele la mine adăugă ceva cu voce joasă şi n-am putut auzi nimic.

— Asta-i o *porcărie,* exclamă primul. Cîte nave s-au pierdut cu adevărat în ultimii douăzeci de ani? În ultimii cincizeci? Nimeni nu se mai *rătăceşte.*

— La ce te gîndeşti?

Am tresărit, ceea ce-l făcu şi pe Enzo să tresară.

— Scuză-mă, zise el cînd m-am întors să-i arunc o privire exasperată.

Am dus un deget la buze ca să-l fac să tacă și apoi am făcut semn din ochi către masa aflată acum în spatele meu. Enzo se uită în acea direcție și văzu și el masa. *Ce?* mimă din gură. Am clătinat puțin din cap ca să-i comunic că n-ar trebui să-mi mai distragă atenția. Se uită ciudat la mine. L-am luat din nou de mînă ca să-i arăt că nu eram supărată pe el, apoi însă mi-am concentrat din nou atenția asupra mesei.

— ...calmul. Încă nu știm nimic, rosti o altă voce, de data asta aparținînd (cred) femeii. Cine mai știe despre asta?

Încă un mormăit dinspre cel cu spatele la mine.

— Bine. Trebuie să lăsăm lucrurile așa, continuă ea. O să strîng șurubul în departamentul meu dacă aud ceva, dar merge numai dacă o facem cu toții.

— Asta n-o să împiedice echipajul să vorbească, zise altcineva.

— Nu, dar o să încetinească zvonurile, și asta-i de-ajuns pînă cînd o să știm ce s-a întîmplat cu adevărat, replică femeia.

Încă un mormăit.

— Ei bine, dacă e adevărat, atunci avem probleme mai mari, nu-i așa? întrebă femeia, și toată încordarea pe care o simțea se auzi deodată limpede în vocea ei.

M-am cutremurat un pic; Enzo simți efectul în mînă și se uită la mine, îngrijorat. L-am îmbrățișat serios. Însemna să pierd restul firului discuției, dar în acel moment asta-mi doream. Prioritățile se schimbă.

Se auzi zgomotul scaunelor împinse în spate. M-am întors și membrii echipajului – se dovedi destul de clar că erau de fapt ofițeri – se îndreptau deja spre ușă. M-am desprins de Enzo ca să atrag atenția celui mai apropiat de mine, cel care stătuse mai devreme cu spatele la mine. L-am bătut pe umăr; el se întoarse și păru foarte surprins să mă vadă.

— Cine ești?

— S-a întîmplat ceva cu *Magellan*? am întrebat.

Calea cea mai bună de a afla ceva este de a nu te lăsa distras, de exemplu, de întrebări legate de identitatea cuiva.

Bărbatul se uită de-a dreptul furios, lucru despre care am citit, dar n-am văzut niciodată pe cineva făcîndu-l de-adevăratelea, pînă acum.

— Ne ascultai discuția...

— S-a rătăcit nava? am întrebat. Știm unde ne aflăm? A pățit nava ceva?

Insul făcu un pas în spate, ca și cum întrebările chiar l-ar fi lovit. Ar fi trebuit să fac eu un pas în față și să insist.

N-am făcut-o. El și-a recăpătat stăpînirea de sine și s-a uitat pe lîngă mine la Enzo, Gretchen și Magdy, care se holbau cu toții la noi. Apoi își dădu seama cine eram și se îndreptă de spate.

— Voi, copii, n-aveți ce căuta aici. Ieșiți, sau o să pun securitatea navei să vă dea afară. Duceți-vă înapoi la familiile voastre.

Se întoarse să plece.

Am întins din nou mîna către el.

— Domnule, stați puțin, am încercat.

Bărbatul nu mă băgă în seamă și ieși din sală.

— Ce se petrece? mă întrebă Magdy, din partea cealaltă a încăperii. Nu vreau să am necazuri pentru că ați scos din sărite nu știu care membru al echipajului...

L-am săgetat pe Magdy cu privirea și m-am întors să mă uit iarăși pe fereastră. Roanoke atîrna încă acolo, albastru și verde. Dintr-odată însă, nu la fel de frumos. Dintr-odată, nefamiliar. Dintr-odată, amenințător...

Enzo puse mîna pe umărul meu.

— Ce-i, Zoë? întrebă.

Mă uitam mai departe pe fereastră.

— Cred că ne-am rătăcit, am răspuns.

— De ce? întrebă Gretchen.

Venise lîngă mine.

— Despre ce vorbeau?

— N-am reușit să aud tot, am răspuns. Dar mi se părea că spuneau că nu sîntem unde-ar trebui să fim.

Am arătat către planetă.

— Asta nu-i Roanoke!

— E o nebunie, exclamă Magdy.

— Sigur că e o nebunie, am replicat. Asta nu înseamnă că n-ar putea să fie adevărat.

Mi-am scos PDA-ul din buzunar și am încercat să iau legătura cu tăticul. N-a răspuns. Am încercat să mă conectez cu mămica.

Nici un răspuns.

— Gretchen, am zis. Vrei să încerci să-l chemi pe tatăl tău?

Tatăl lui Gretchen era în consiliul colonial în fruntea căruia se aflau părinții mei.

— Nu răspunde, spuse ea după un minut.

— Asta nu înseamnă nimic rău, vorbi Enzo. Tocmai am făcut saltul către o planetă nouă. Poate că sînt ocupați cu asta.

— Poate că încă *sărbătoresc*, adăugă Magdy.

Gretchen îl plesni în creștetul capului.

— Chiar *ești* copilăros, Magdy, exclamă ea.

Magdy se frecă pe cap și tăcu din gură. Seara asta nu mergea cîtuși de puțin așa cum plănuise. Gretchen se întoarse spre mine.

— Ce crezi c-ar trebui să facem?

— Nu știu, am răspuns. Discutau despre cum să împiedice echipajul să vorbească. Asta înseamnă că unii dintre ei s-ar putea să știe ce se petrece. N-o să treacă mult pînă cînd vestea o să ajungă la coloniști.

— A ajuns deja la coloniști, remarcă Enzo. *Noi sîntem* coloniști.

— Ar fi bine să spunem cuiva, spuse Gretchen. Cred că cel puțin părinții tăi și tatăl meu ar trebui să afle.

M-am uitat la PDA-ul ei.

— Cred că s-ar putea să știe deja, am zis.

— Ar trebui să ne convingem, insistă ea.

Așa că am plecat din sala de observații și ne-am dus să ne căutăm părinții.

Nu i-am găsit; erau la ședința consiliului. I-am găsit pe Hickory și Dickory, sau mai degrabă ei m-au găsit pe mine.

— Cred c-ar trebui să plec, zise Enzo după ce ei îl fixară cu privirile, fără să clipească, vreme de un minut.

Nu era un lucru menit să fie o intimidare; ei nu clipeau deloc. I-am dat un pupic pe obraz. El şi cu Magdy plecară.

— O să trag cu urechea, se oferi Gretchen. Să văd ce spun oamenii.

— În ordine, şi eu, am răspuns, ridicînd PDA-ul. Anunţă-mă ce-ai auzit.

Ea plecă. M-am întors către Hickory şi Dickory.

— Voi doi, am zis. Aţi fost în camera voastră mai devreme...

— Am venit să te căutăm, răspunse Hickory. El era cel care vorbea, dintre ei doi. Dickory putea şi el să vorbească, dar cînd se întîmpla aşa ceva era întotdeauna o surpriză.

— De ce? am întrebat. Am fost în perfectă siguranţă înainte. Am fost în perfectă siguranţă de cînd am plecat de la staţia Phoenix. *Magellan* e complet lipsit de ameninţări. Singurul lucru la care-aţi fost buni tot drumul ăsta e să-l speriaţi de moarte pe Enzo. De ce mă căutaţi acum?

— Lucrurile s-au schimbat, răspunse Hickory.

— Ce vrei să spui? am întrebat, apoi însă PDA-ul meu a vibrat. Era Gretchen.

— A mers repede, am remarcat.

— Tocmai am dat peste Mika, vorbi ea. N-o să-ţi vină să *crezi* ce-a povestit despre ce i-a spus chiar acum fratelui ei cineva din echipaj.

Coloniştii adulţi puteau să nu ştie nimic sau să-şi ţină buzele lipite, dar fabrica de zvonuri a adolescenţilor de pe Roanoke lucra din plin. În următoarea oră, iată ce-am „aflat":

Că în timpul saltului spre Roanoke, *Magellan* s-a rătăcit prea aproape de o stea şi a fost aruncată afară din galaxie.

Că exista o revoltă şi că secundul îl înlocuise la comandă pe căpitanul Zane din cauza incompetenţei.

Că însuşi căpitanul Zane îşi împuşcase propriul secund trădător chiar acolo, pe punte, şi că spusese că avea să împuşte pe oricine încerca să-l ajute.

Că sistemele computerizate căzuseră chiar înainte de salt şi că nu ştiam unde ne aflăm.

Că extratereștrii atacaseră nava și pluteau pe-afară, hotărînd dacă să ne lichideze.

Că Roanoke era otrăvitoare pentru viața umană și că dacă am ateriza acolo am muri.

Că a existat o spărtură a nucleului în sala motoarelor, orice-ar însemna asta, și că *Magellan* era la un pas de a exploda.

Că ecoteroriștii spărseseră sistemul computerizat de pe *Magellan* și ne trimiseseră în altă direcție ca să nu ruinăm încă o planetă.

Nu, stai, au fost coloniști sălbatici deveniți pirați care spărseseră computerul, și plănuiau să fure proviziile coloniei noastre pentru că ale lor erau pe terminate.

Nu, stai, erau membrii rebeli ai echipajului care urmau să ne fure proviziile și să ne lase aruncați pe planetă.

Nu, stai, nu era echipajul hoț, pirații sălbatici sau ecoteroriștii, era doar un programator idiot care încurcase codul și acum nu știam unde sîntem.

Nu, stai, nu-i nimic în neregulă, e doar procedura standard de acțiune. Nu s-a-ntîmplat nimic rău, acum nu mai sîcîiți echipajul și lăsați-ne să *lucrăm*, la naiba.

Voiam să fiu limpede într-o privință: știam că cea mai mare parte a vorbelor ăstora erau numai porcării și absurdități. Dar ceea ce se afla dedesubtul tuturor porcăriilor și absurdităților era la fel de important: confuzia și neliniștea se răspîndiseră în rîndul echipajului de pe *Magellan*, și de la ei către noi. Se mișcau rapid. Dădeau naștere la oricîte minciuni – nu ca să mintă, ci ca să încerce să priceapă ceva. Ceva ce se petrecea. Ceva ce n-ar fi trebuit să se petreacă.

În tot acest timp, nimic de la mămica sau de la tăticul, sau de la tatăl lui Gretchen, sau de la oricine din consiliul coloniei, ai cărui membri se treziseră convocați brusc la o ședință.

Sala comună, mai înainte pustie după sărbătorirea lumii noi, începu să se umple din nou. De data asta oamenii nu sărbătoreau. Arătau nedumeriți, preocupați și încordați, iar unii dintre ei începeau să arate furioși.

— Asta n-o să se termine cu bine, îmi zise Gretchen cînd ne-am adunat din nou.

— Ce mai faci? am întrebat.

Ea ridică din umeri.

— Se întîmplă ceva, asta-i sigur. Toată lumea e la limită. Asta mă împinge *pe mine* la limită.

— N-o face pe nebuna cu mine, am protestat. Atunci n-o să mai fie nimeni să mă oprească în momentul cînd o s-o iau razna.

— Oh, bine, de dragul *tău* atunci, zise Gretchen și-și rostogoli dramatic ochii. Bine. Măcar acum nu mai trebuie să-l țin la distanță pe Magdy.

— Îmi place cum găsești partea bună în orice situație, am comentat.

— Mulțumesc, replică ea. Tu ce mai faci?

— Sincer? am întrebat.

Ea dădu din cap.

— Speriată ca naiba.

— Slavă Domnului, exclamă ea. Nu sînt singura.

Ridică degetul mare și arătătorul și indică un spațiu minuscul între ele.

— În ultima jumătate de oră am fost atît de-aproape de a face pipi pe mine...

Am făcut un pas înapoi. Gretchen izbucni în rîs.

Sistemul de comunicații al navei porni brusc.

— Aici căpitanul Zane, se auzi o voce de bărbat. Acesta este un mesaj general pentru pasageri și echipaj. Tot echipajul se va aduna în sălile de ședințe ale departamentului fiecăruia peste zece minute, 23:30 ora navei. Toți pasagerii se vor aduna în spațiul comun al pasagerilor peste zece minute, 23:30 ora navei. Pasageri, aceasta este o adunare obligatorie. Vi se vor adresa conducătorii coloniei.

Sistemul de comunicații amuți.

— Haide, i-am zis lui Gretchen și am arătat către platforma unde, mai devreme în cursul serii, ea și cu mine număraserăm

secundele pînă cînd am ajuns la noua noastră lume. Ar trebui să ne găsim un loc bun.

— O să se aglomereze acolo, spuse ea.

Am arătat către Hickory și Dickory.

— Ei or să fie cu noi. Știi cum le lasă toată lumea cît loc vor.

Gretchen ridică privirea la cei doi și-și dădu seama că nici ea nu ținea prea tare la ei.

După cîteva minute, membrii consiliului se revărsară înăuntru pe una dintre ușile laterale ale spațiului comun și își făcură loc spre platformă. Gretchen și cu mine stăteam în față, cu Hickory și Dickory în spatele nostru și cu cel puțin un metru jumătate distanță liberă în fiecare parte. Gărzile extraterestre își creează propria lor zonă-tampon.

O șoaptă în ureche:

— Hei, zise Enzo.

M-am uitat pieziș la el și i-am zîmbit.

— Mă întrebam dacă o să fii aici, am spus.

— E o întîlnire a tuturor coloniștilor, remarcă el.

— Nu aici în general. *Aici.*

— O, exclamă Enzo. Am riscat să presupun că gărzile tale n-or să mă înjunghie.

— Mă bucur că ai riscat.

L-am luat de mînă.

Pe platformă, John Perry, conducătorul coloniei, tăticul meu, înaintă și luă microfonul rămas jos de mai devreme din acea seară. Ochii lui îi întîlniră pe ai mei cînd se aplecă să-l ridice.

Iată ce trebuie să știți despre tăticul meu. E deștept, se pricepe la ceea ce face și aproape tot timpul ochii lui arată ca și cum ar fi pe cale să izbucnească în rîs. Găsește cele mai multe lucruri amuzante. *Face* cele mai multe lucruri amuzante.

Cînd se uită la mine, în timp ce ridica microfonul, avea ochii întunecați și apăsători, mai serioși decît îi văzusem vreodată. Cînd i-am privit, mi-am adus aminte cît de bătrîn era, indiferent de cît de tînăr părea. Pentru că, deși putea lua lucrurile ușor,

era un om care avusese parte de necazuri nu doar o dată în viața lui.

Și avea parte din nou. Acum, cu noi. *Pentru* noi toți.

Toți ceilalți aveau s-o știe de îndată ce avea să deschidă gura ca să le spună, dar clipa aceea a fost cea în care am știut eu – în care mi-am dat seama de adevărul situației.

Ne pierduserăm.

PARTEA I

UNU

Farfuria zburătoare ateriză în curtea din fața casei noastre și din ea ieși un omuleț verde.

Farfuria zburătoare a fost cea care mi-a atras atenția. Oamenii verzi nu sînt prea rari acolo de unde vin eu. Toți cei din Forțele Coloniale de Apărare sînt verzi; face parte din manipularea genetică pe care le-o aplică pentru a-i ajuta să lupte mai bine. Clorofila din piele le oferă energia suplimentară de care au nevoie pentru un dans de prima clasă cu extratereștrii.

Nu aveam mulți soldați din Forțele Coloniale de Apărare pe Huckleberry, colonia unde locuisem înainte de asta; era o așezare statornicită și nu fuseserăm atacați serios de vreo două decenii. Dar Uniunea Colonială se străduiește din răsputeri ca fiecare colonist să cunoască totul despre FCA, iar eu știam mai multe despre ei decît majoritatea.

Dar farfuria zburătoare, ei bine... *Asta-i* o noutate. New Goa e o comunitate de fermieri. Tractoare, combine, căruțe trase de animale și autobuze publice cu roți, atunci cînd voiam să trăim viața pe muchie de cuțit și să vizităm capitala provincială, da... Un aparat de transport aerian adevărat era însă ceva extrem de rar. Aterizarea unuia destul de mic pentru un singur pasager, pe propria noastră pajiște, nu era cu siguranță un fapt care se întîmpla în fiecare zi.

— Ai dori ca Dickory și cu mine să ieșim să-l întîmpinăm? întrebă Hickory.

Ne uitam dinăuntrul casei cum bărbatul verde se dădea jos din aparat.

L-am privit cercetător pe Hickory.

— Crezi că e o amenințare reală? Sînt convinsă că dac-ar fi vrut să ne atace, ar fi putut să arunce doar un bolovan pe casă, în timp ce zbura pe deasupra.

— Susțin întotdeauna prudența, replică Hickory.

Partea nerostită a acelei fraze era *atunci cînd ești tu implicată.* Hickory e foarte dulce și foarte paranoic.

— Hai să încercăm în schimb prima linie de apărare, am zis și m-am îndreptat către ușa cu plasă. Babar, cîinele, stătea în fața ei, cu labele din față urcate pe ușă, blestemînd soarta genetică care-l lăsase fără degete opozabile sau fără creierul care să-i spună să tragă de ușă în loc s-o împingă. I-am deschis ușa; a decolat ca o rachetă îmblănită, atrasă de căldură și cu balele curgînd. Spre cinstea omului verde, acesta se așeză într-un genunchi și-l salută pe Babar ca pe un vechi prieten; imediat și cu multă generozitate fu acoperit de bale de cîine pentru osteneala sa.

— Bun lucru că nu e solubil, i-am zis lui Hickory.

— Babar nu-i un cîine de pază foarte bun.

— Nu, chiar nu e, am fost de acord. Dar dacă ai vreodată nevoie de ceva bine *umezit,* poți să te bazezi pe el.

— O să-mi aduc aminte de asta cînd voi avea nevoie pe viitor, replică Hickory, pe acel ton neangajant prevăzut pentru a reacționa la sarcasmul meu.

— Așa să faci, am răspuns și am deschis din nou ușa. Și rămîi înăuntru deocamdată, te rog.

— Cum spui tu, Zoë, încuviință Hickory.

— Mulțumesc.

Am ieșit pe verandă.

Între timp, bărbatul verde ajunsese la treptele verandei, cu Babar țopăind în urma lui.

— Îmi place cîinele tău, mi se adresă el.

— Îmi dau seama, am replicat. Cîinele însă are o părere așa și-așa despre tine.

— Cum îți dai seama?

— Nu ești *complet* scăldat în salivă.

Izbucni în rîs.

— O să mă străduiesc mai mult data viitoare.

— Amintește-ți să-ți iei un prosop.

Bărbatul verde făcu semn către casă.

— E casa maiorului Perry?

— Așa sper, am replicat. Toate lucrurile lui sînt aici.

Asta atrase după sine o pauză de vreo două secunde.

Da, din întîmplare sînt o micuță creatură sarcastică. Mulțumesc de întrebare. Vine de la faptul că am locuit cu tăticul meu toți anii ăștia. Se consideră foarte spiritual; nu știu ce părere am eu personal despre *asta*, dar o să spun că m-a făcut să fiu destul de obraznică atunci cînd e vorba de riposte și zeflemele. Dați-mi mingea la fileu și-o să fiu încîntată s-o stopez. Cred că de asta mă îndrăgesc ceilalți și mă socotesc fermecătoare; asta crede și tăticul. S-ar putea ca părerea noastră să fie în minoritate. Dacă nu pentru altceva, e interesant să vezi cum reacționează oamenii. Unii cred că e drăguț. Alții nu chiar așa.

Cred că prietenul meu cel verde intra în tabăra celor cu „nu chiar așa", pentru că reacția lui fu să schimbe subiectul.

— Scuză-mă, zise el, nu cred că știu cine ești.

— Sînt Zoë, am răspuns. Fiica maiorului Perry. Și a locotenentului Sagan.

— A, așa... Îmi pare rău. Mi te-am închipuit mai mică.

— Eram cîndva.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că ești fiica lui. Arăți ca el la ochi.

Împotrivește-te impulsului, vorbea partea politicoasă a creierului meu. *Împotrivește-te. Las-o baltă.*

— Mulțumesc, am răspuns. Sînt adoptată.

Prietenul meu cel verde rămase pe loc vreun minut, făcînd ceea ce fac oamenii cînd tocmai au intrat într-o încurcătură:

încremeni și afișă un surîs pe față în timp ce își storcea creierul încercînd să-și dea seama cum să iasă din *acest* faux pas. Dacă m-aș fi aplecat, i-aș fi auzit probabil lobii frontali făcînd *tic, tic, tic, tic,* încercînd să se reseteze.

Vezi, asta chiar a fost o răutate, spuse partea politicoasă a creierului.

Dar *haide*... Dacă tipul ăsta îi spunea tatii „maiorul Perry", atunci probabil că știa cînd a fost eliberat din armată – ceea ce se întîmplase cu opt ani în urmă. Soldații FCA nu pot avea copii; face parte din modificările genetice care le asigură eficiența în luptă, nu știați – fără copii întîmplători – așa că prima lui ocazie de a se reproduce ar fi fost cînd l-au pus într-un corp nou, obișnuit, la sfîrșitul termenului de serviciu militar. Și apoi urmează toată chestia cu „gestația de nouă luni". Aș fi putut fi cam mică pentru vîrsta mea la cincisprezece ani, dar vă asigur, nu arătam de *șapte* ani.

Sincer, cred că există o limită privind cît de prost ar trebui să mă simt într-o asemenea situație. Adulții ar trebui să se descurce cu puțină aritmetică elementară.

Totuși nu poți ține la infinit pe cineva la ananghie.

— L-ați numit pe tăticul „maiorul Perry", am spus. Îl cunoașteți din timpul armatei?

— Da, răspunse, și păru bucuros că discuția pornea mai departe. A trecut totuși ceva timp. Mă întreb dacă o să-l recunosc.

— Îmi închipui că arată la fel. Poate o altă nuanță a pielii.

Chicoti.

— Presupun că e adevărat. Dacă ar fi rămas verde, i-ar fi fost mai greu să se amestece cu mulțimea.

— Nu cred că se va amesteca vreodată de-a binelea cu mulțimea aici, am comentat și apoi mi-am dat seama imediat de multele moduri în care această afirmație putea fi interpretată greșit.

Și desigur, vizitatorul meu nu irosi timpul făcînd așa ceva.

— Nu se amestecă? întrebă și apoi se aplecă să-l mîngîie pe Babar.

— Nu asta am vrut să spun. Cei mai mulţi dintre oamenii de aici de pe Huckleberry sînt din India, de pe Pămînt, sau s-au născut aici din cei veniţi din India. E o cultură diferită de cea în care a crescut, asta-i tot.

— Înţeleg. Şi sînt sigur că se înţelege foarte bine cu cei de-aici. Sînt convins că de aceea are slujba pe care o are.

Slujba tăticului meu era aceea de mediator, cineva care ajută oamenii să răzbească prin birocraţia guvernamentală.

— Cred că sînt doar curios dacă-i place aici.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— Mă întrebam doar cum îi place retragerea din tot universul, asta-i tot, răspunse el şi se uită din nou la mine.

Într-un cotlon al creierului am auzit un declic. Mi-am dat dintr-odată seama că discuţia noastră plăcută şi întîmplătoare devenise cumva mai puţin întîmplătoare. Oaspetele nostru cel verde nu venise doar pentru o vizită de curtoazie.

— Cred că-i place foarte mult, am replicat şi m-am stăpînit să mai adaug ceva. De ce?

— Eram doar curios..., răspunse el, mîngîindu-l din nou pe Babar.

M-am împotrivit impulsului de a chema cîinele.

— Nu toată lumea face perfect saltul de la viaţa militară la cea civilă.

Se uită în jur.

— Pare o viaţă cam prea liniştită. E o schimbare destul de mare.

— Cred că-i place foarte mult, am repetat, apăsînd cuvintele destul de evident pentru ca, în afară de cazul în care vizitatorul cel verde era o javră totală, să ştie că trebuie să treacă mai departe.

— Bine, vorbi el. Dar tu? *Ţie* cum îţi place aici?

Am deschis gura să răspund, apoi am închis-o la fel de repede. Pentru că, ei bine... *Aici* era o problemă.

Ideea de a trăi într-o colonie umană este mai captivantă decît realitatea. Unii, pentru care noţiunea este nouă, cred că oamenii din colonii merg tot timpul de la o planetă la alta, poate

locuind pe o planetă, lucrînd pe alta și apoi ducîndu-se în vacanță pe o a treia: planeta plăcerii Vacationaria, poate. Realitatea este, din păcate, mult mai plicticoasă. Cei mai mulți dintre coloniști își duc viața pe planeta care le servește drept casă și nu pleacă niciodată să vadă restul universului. Nu este *imposibil* să mergi de la o planetă la alta, dar de obicei există un motiv pentru asta: ești membru al echipajului pe o navă comercială, transportînd fructe și coșuri de răchită între stele, sau capeți o slujbă chiar pentru Uniunea Colonială, începînd o carieră glorioasă ca birocrat interstelar. Dacă ești sportiv, există Olimpiada Colonială la fiecare patru ani. Și, din cînd în cînd, un muzician sau un actor celebru o să facă un mare turneu al coloniilor.

Dar în cea mai mare parte, te naști pe o planetă, trăiești pe o planetă și mori pe o planetă, iar fantoma ta rătăcește și-ți sîcîie descendenții pe *acea* planetă. Bănuiesc că nu-i nimic cu adevărat rău în asta – adică, cei mai mulți dintre oameni nu se îndepărtează de fapt de casele lor cu mai mult de cîteva zeci de kilometri în cea mai mare parte a timpului în viața lor de zi cu zi, nu-i așa? Iar oamenii abia dacă-și văd cea mai mare parte a propriei lor planete cînd se hotărăsc să plece în hoinăreală. Dacă n-ai văzut niciodată priveliștile de pe propria *ta* planetă, nu știu cît de mult te poți plînge cu adevărat că nu vezi o cu totul *altă* planetă.

Dar te ajută dacă ești pe o planetă *interesantă*.

Pentru cazul în care asta ajunge vreodată înapoi pe Huckleberry: iubesc Huckleberry, sincer o iubesc. Și iubesc New Goa, orășelul în care locuiam. Cînd ești copil, un tîrg rural colonial bazat pe agricultură este un loc extrem de distractiv în care să crești. Înseamnă viața la o fermă, cu capre, găini și cîmpuri cu grîu și sorg, sărbători ale recoltei și festivaluri de iarnă. Nu s-a inventat vreun copil de opt sau nouă ani care să nu găsească toate astea nespus de distractive. Apoi însă devii adolescent și începi să te gîndești la tot ce-ai putea să *faci* cu viața ta, și examinezi opțiunile care-ți stau la dispoziție. Și apoi toate fermele, caprele și găinile – și mereu aceiași oameni pe care i-ai cunoscut și-i vei cunoaște toată existența ta – încep să nu mai arate chiar

optime pentru o experiență de viață totală. Toate sînt încă la fel, desigur. Asta-i problema. *Tu* ești cel care s-a schimbat.

Știu că acest strop de neliniște adolescentină nu m-ar deosebi cu nimic de orice alt adolescent dintr-un oraș mic care-a existat vreodată în istoria universului cunoscut. Dar atunci cînd pînă și „marele oraș" al unei colonii – capitala districtuală Missouri City – deține tot misterul și tot romantismul supravegherii îngrășămîntului natural, nu e lipsit de judecată să speri altceva.

Nu spun că e ceva *în neregulă* cu Missouri City (nu-i nimic în neregulă nici cu îngrășămîntul; de fapt, ai nevoie de el). Poate că e mai bine să spun că e genul de loc la care să te *întorci*, odată ce ai plecat și ai petrecut un timp în marele oraș sau în universul cel mare și rău. Unul dintre lucrurile pe care le știu despre mămica este că i-a plăcut la nebunie pe Huckleberry. Dar înainte de a veni aici, a fost soldat al Forțelor Speciale. Nu vorbește prea mult despre toate lucrurile pe care le-a văzut și le-a făcut, dar din experiența mea personală știu cîte ceva despre asta. Nu-mi pot închipui o viață întreagă astfel. Cred că ea ar spune că a văzut destul din univers.

Văzusem și eu o parte din univers înainte de a veni pe Huckleberry. Dar spre deosebire de Jane – spre deosebire de mămica – nu cred că sînt gata să afirm că Huckleberry este tot ce-mi doresc de la viață.

Dar nu eram sigură că voiam să-i spun ceva din toate *astea* tipului verde, în privința căruia devenisem brusc bănuitoare. Oamenii verzi care cad din cer, întrebînd despre starea psihologică a diverșilor membri ai familiei, inclusiv propria sa persoană, sînt de-ajuns ca provoace paranoia unei fete în legătură cu ceea ce se petrece. În special atunci cînd, așa cum mi-am dat seama dintr-odată, nu aflasem de fapt *numele* tipului. Ajunsese atît de departe în viața familiei mele fără să spună cine era de fapt.

Poate că asta era doar ceva ce reușise, cu inocență, să treacă cu vederea – la urma urmei, nu era un interviu oficial – dar în capul meu sunau destule alarme încît să hotărăsc că prietenul

meu cel verde avusese parte de destule informații gratuite pentru o singură zi.

Bărbatul verde se uita țintă la mine, așteptînd să răspund. I-am oferit cea mai neutră ridicare de umeri de care eram în stare. Aveam cincisprezece ani. E o vîrstă perfectă pentru a ridica din umeri.

El dădu înapoi puțin.

— Presupun că tatăl tău nu-i acasă, zise el.

— Nu încă, am replicat; mi-am verificat PDA-ul și i l-am arătat. Ziua lui de lucru s-a terminat acum cîteva minute. El și cu mămica vin probabil pe jos acasă.

— Bine. Și mama ta e șeful poliției aici, așa-i?

— Așa-i.

Jane Sagan, femeia care aplică legea la frontieră. Mai puțin frontiera. I se potrivea.

— Ai cunoscut-o și pe mămica? l-am întrebat

Forțele speciale erau ceva complet diferit de infanteria obișnuită.

— Doar după reputație, răspunse el, și din nou urmă acea neglijență studiată.

Oameni buni, un mic pont: nimic nu este mai transparent decît să încerci să pari că vorbești ca din întîmplare și să ratezi. Prietenul meu cel verde rata cu un kilometru, iar eu m-am săturat să mă simt ușor descusută pentru informații.

— Cred că o să mă duc să mă plimb, am spus. Mămica și cu tăticul sînt probabil chiar pe drum. O să-i anunț că ai venit.

— O să vin cu tine, se oferi omul verde.

— E-n ordine, am replicat și i-am făcut semn către verandă și către balansoarul de pe verandă. Vii de pe drum. Ia loc și odihnește-te!

— Bine. Dacă nu te deranjează prezența mea aici cît timp ești plecată.

Cred că asta trebuia luată ca o glumă.

I-am zîmbit.

— Cred că n-o să fie nici o problemă. O să ai companie.

— Îmi lași cîinele, conchise el.

Se așeză.

— Chiar și mai bine. Îți las doi dintre prietenii mei.

În acest moment i-am chemat din casă pe Hickory și Dickory, apoi m-am dat la o parte din ușă și l-am urmărit pe vizitator, ca să nu-mi scape expresia lui cînd cei doi ieșiră afară.

Nu făcu pe el, nu *tocmai*.

Ceea ce era o realizare, ținînd seama de toate. Obinii – ceea ce sînt Hickory și Dickory – nu arată *exact* ca o încrucișare dintre un păianjen și o girafă, dar seamănă destul de mult ca să facă o anumită parte a creierului uman să declanșeze alarma de *aruncați balastul*. Te obișnuiești cu ei destul de repede. Dar problema e că îți ia un timp.

— Acesta e Hickory, am spus, arătînd către cel de la stînga mea, și apoi am arătat către cel din dreapta: Iar acesta e Dickory. Sînt obini.

— Da, știu, zise vizitatorul, cu genul de ton la care te-ai aștepta de la un animal foarte mic încercînd să pretindă că faptul de a fi încolțit de o pereche de animale de pradă foarte mari nu era chiar mare lucru.

— Ah... Așa... *Aceștia* sînt prietenii tăi...

— *Cei mai buni* prieteni, am replicat, cu ceea ce simțeam că este gradul corect de efuziune irațională. Și le place *enorm* să primească vizitatori. O să fie încîntați să-ți țină companie cît timp mă duc să-i caut pe părinții mei. Nu-i așa? i-am întrebat pe Hickory și Dickory.

— Da, răspunseră amîndoi.

Hickory și Dickory sînt destul de monotoni în primul rînd; faptul de a fi monotoni în stereo oferă un efect suplimentar – și încîntător! – de înfiorare.

— Vă rog spuneți salut oaspetelui nostru, le-am zis.

— Salut, rostiră ei, din nou în stereo.

— Ăă..., răspunse omul verde. Bună.

— Grozav, sîntem cu toții prieteni, am zis și am coborît de pe verandă.

Babar îl lăsă pe prietenul nostru cel verde şi veni după mine.

— Atunci am plecat

— Eşti *sigură* că nu vrei să vin cu tine? insistă omul verde. Nu mă deranjează.

— Nu, te rog. Nu vreau să consideri că trebuie să te ridici pentru nimic.

Ochii mei clipiră ca din întîmplare către Hickory şi Dickory, ca pentru a sugera că ar fi păcat dacă ar trebui ca aceştia să facă fripturi din el.

— Grozav, comentă el şi se aşeză pe balansoar.

Cred că prinsese sugestia. Vezi, *aşa* se vorbeşte ca din întîmplare în mod studiat.

— Grozav, am răspuns şi am pornit pe drum să-i găsesc pe ai mei.

DOI

Am ieşit pe acoperiş pe fereastra dormitorului şi m-am uitat în urmă, la Hickory.

— Dă-mi binoclul ăla, i-am cerut.

Mi l-a dat...

(Obinii nu sînt „el" sau „ea". Pentru că sînt hermafrodiţi. Asta înseamnă organe sexuale masculine şi feminine. Daţi-i drumul şi chicotiţi. O să aştept. În ordine, gata? Bine.)

...şi apoi s-a cocoţat pe fereastră după mine. Din moment ce probabil n-aţi văzut aşa ceva niciodată, vă anunţ eu că e o privelişte destul de impresionantă să urmăreşti un obin desfăşurîndu-se ca să treacă printr-o fereastră. Foarte graţios, fără nici un analog real cu nici o mişcare umană pe care ai dori s-o descrii. Universul are în el *extratereştri*. Şi asta *sînt* ei.

Hickory era pe acoperiş cu mine; Dickory era în afara casei, stînd cu ochii pe mine mai mult sau mai puţin, pentru cazul în care m-aş împiedica sau m-aş simţi brusc deprimată şi aş cădea

sau m-aș arunca de pe acoperiș. Asta e metoda lor standard cînd ies pe fereastră: unul cu mine, celălalt pe sol. Și sînt *bătători la ochi* în legătură cu asta; cînd eram micuță, mămica sau tăticul îl vedeau pe Dickory trîntind ușa de perete, așezîndu-se chiar sub acoperiș și apoi țipînd în timp ce urca scările după mine ca să mă aducă înapoi în cameră. Faptul de a avea amici extratereștri paranoici are și o parte proastă.

Ca să se consemneze: n-am căzut niciodată de pe acoperiș.

Ei bine, *o dată*. Cînd aveam zece ani. Dar fuseseră niște circumstanțe istovitoare. Nu se pune.

Oricum, nu trebuia să-mi fac griji de data asta că John sau Jane mi-ar spune să intru înapoi în casă. Încetaseră să facă asta cînd am intrat în adolescență. În plus, ei erau motivul pentru care urcasem pe acoperiș de la bun început.

— Acolo sînt, am zis și am arătat cu degetul spre folosul lui Hickory.

Mămica, tăticul și prietenul meu cel verde stăteau în mijlocul cîmpului nostru de sorg, la cîteva sute de metri distanță. Am ridicat binoclul, iar ei s-au transformat din niște semne minuscule în oameni adevărați. Bărbatul verde stătea cu spatele la mine, dar spunea ceva, pentru că atît Jane cît și John se uitau la el încordați. Se zărea o foială la picioarele lui Jane, apoi Babar ridică brusc capul. Mămica întinse mîna să-l scarpine.

— Mă întreb despre ce le vorbește, am comentat.

— Sînt prea departe, replică Hickory.

M-am întors spre el să fac un comentariu de genul *nu mai spune, geniule*. Apoi i-am văzut gulerul conștiinței în jurul gîtului și mi-am amintit că pe lîngă faptul că-i ofereau lui Hickory și Dickory conștiință de sine – cu ideea a cine sînt – gulerele le acordau și simțuri extinse, care erau dedicate în cea mai mare parte misiunii de a mă feri pe mine de necazuri.

Mi-am mai amintit și că gulerele conștiinței constituiau motivul pentru care se aflau de la început aici. Tatăl meu – tatăl meu biologic – le crease pentru obini. Mi-am amintit de asemenea că de aceea eram și *eu* aici. Încă aici, adică. În viață.

Dar n-am mers mai departe de-a lungul acestui lanț de gînduri.

— Credeam că sînt de folos chestiile astea, am spus, arătînd către guler.

Hickory atinse ușor gulerul.

— Gulerele fac multe lucruri, vorbi el. Posibilitatea de a auzi o discuție la sute de metri distanță, în mijlocul unui cîmp de cereale, nu este unul dintre ele.

— Atunci ești nefolositor, am comentat.

Hickory dădu din cap.

— Cum spui tu, replică, în felul lui obișnuit, care nu-l obliga la nimic.

— Nu-i deloc amuzant să fac haz pe seama ta.

— Îmi pare rău.

Și partea interesantă era că lui Hickory chiar *îi părea rău*. Nu-i ușor să fii o creatură nostimă și sarcastică, atunci cînd cea mai mare parte a ceea ce *ești* depinde de o mașină pe care-o porți în jurul gîtului. Generarea propriei identități artificiale cere mai multă concentrare decît te-ai putea aștepta. Controlul unui simț echilibrat al sarcasmului pe deasupra și dincolo de asta înseamnă să ceri un pic cam mult.

M-am întins și l-am îmbrățișat pe Hickory. Era ceva nostim. Hickory și Dickory erau aici pentru mine; ca să mă cunoască, să mă protejeze și, dacă era nevoie, să moară pentru mine. Și iată-mă, simțindu-mă protectoare față de *ei*, și simțindu-mă și puțin tristă pentru ei. Tatăl meu – tatăl meu biologic – le-a dăruit conștiința, ceva ce lipsise obinilor și ceea ce ei căutaseră de-a lungul întregii istorii a speciei lor.

Dar el n-a făcut conștiința *ușoară* pentru ei.

Hickory îmi aștepta îmbrățișarea și-mi atinse nesigur capul; poate să fie timid cînd devin brusc exuberantă. Am avut grijă să nu exagerez cu obinii. Dacă arăt prea multă emoție, pot să le dau peste cap conștiința. Sînt sensibili la momentele cînd sînt surescitată. Așa că am dat înapoi și apoi m-am uitat iar cu binoclul către părinții mei. Acum John spunea ceva, cu unul

dintre surîsurile lui din colțul gurii. Zîmbetul i se șterse cînd vizitatorul începu să vorbească din nou.

— Mă întreb cine e, am zis.

— E generalul Samuel Rybicki, răspunse Hickory.

Asta-i atrase încă o privire scurtă din partea mea.

— De unde știi?

— E treaba noastră să știm despre cine te vizitează pe tine și familia ta, replică Hickory și-și atinse din nou gulerul. L-am luat la întrebări din clipa în care a aterizat. Informațiile despre el se află în baza noastră de date. Este omul de legătură dintre Forțele Coloniale de Apărare și Departamentul Colonizării. Coordonează protecția noilor voastre colonii.

— Huckleberry nu e o colonie nouă, am precizat.

Nu era; era colonizată de cincizeci sau șaizeci de ani la vremea sosirii noastre. Timp mai mult decît suficient pentru a netezi toate hîrtoapele înfiorătoare pe care le înfruntă noile colonii și pentru ca populația umană să devină prea mare ca invadatorii să radă planeta... Să sperăm.

— Ce credeți că vrea de la părinții mei? am întrebat.

— Nu știm, răspunse Hickory.

— Nu ți-a spus nimic cît aștepta să apară John și Jane?

— Nu. N-a fost prea comunicativ.

— Păi, sigur că da. Probabil pentru c-ați speriat și rahatul din el.

— N-a lăsat în urmă fecale.

Am pufnit.

— Uneori mă îndoiesc de pretinsa ta lipsă de umor. Am vrut să spun că era prea intimidat de voi ca să spună ceva.

— Am presupus că de aceea ne-ai lăsat să stăm cu el.

— Păi, mda. Dar dacă aș fi știut că e general, poate că nu i-aș fi făcut atîtea greutăți.

Am arătat către părinții mei.

— Nu vreau ca ei să aibă necazuri pentru că eu am crezut că ar fi distractiv să-l zăpăcesc.

— Cred că cineva de rangul lui n-ar face atîta drum ca să se lase împiedicat de tine.

În cap îmi apăru o listă de riposte tăioase, implorînd să fie folosite. Le-am ignorat pe toate.

— Crezi c-a venit cu vreo misiune serioasă? am întrebat.

— E general, răspunse Hickory. Şi e aici.

M-am uitat din nou prin binoclu. Generalul Rybicki – cum îl cunoşteam acum – se întorsese doar puţin, şi-i vedeam faţa ceva mai limpede. Vorbea cu Jane, apoi se răsuci însă un pic ca să-i spună ceva lui tăticul. Am zăbovit cu ochii pe mămica pentru un minut. Avea chipul complet încremenit; orice s-ar fi petrecut, nu era prea încîntată de asta.

Mămica întoarse puţin capul şi, pe neaşteptate, am observat că se uita direct la mine, ca şi cum ar fi ştiut că o urmăream.

— Cum *face* asta? m-am mirat.

Cînd Jane făcea parte din Forţele Speciale, avea un corp modificat genetic chiar mai mult decît cele pe care le capătă soldaţii obişnuiţi. Dar la fel ca tăticul, cînd a ieşit din armată a fost pusă într-un corp uman normal. Nu mai are calităţi supraumane. Are doar un spirit de observaţie înspăimîntător. Ceea ce e aproape acelaşi lucru. N-am scăpat uşor cu aproape *nimic* crescînd mare.

Atenţia ei se îndreptă din nou către generalul Rybicki, care i se adresa din nou. Am ridicat ochii către Hickory.

— Ce-aş vrea să ştiu este de ce vorbesc în cîmpul de sorg.

— Generalul Rybicki i-a întrebat pe părinţii tăi dacă exista vreun loc unde să vorbească în secret. A indicat în mod special că vrea să vorbească departe de Dickory şi de mine.

— Aţi înregistrat cînd aţi fost cu el?

Hickory şi Dickory aveau în gulere dispozitive de înregistrare care memorau sunete, imagini şi date emoţionale. Aceste înregistrări erau trimise celorlalţi obini, pentru ca ei să simtă cum este să petreci momente plăcute alături de mine. Ciudat? Da. Sîcîitor? Uneori, dar nu de obicei. În afară de cazul în care încep să mă *gîndesc* la asta, şi apoi mă concentrez asupra faptului

că, sigur că da, o întreagă rasă extraterestră a trecut prin pubertatea mea prin ochii lui Hickory şi Dickory. Nimic nu se compară cu a împărtăşi menstruaţia cu un miliard de hermafroditi. Cred că a fost prima oară pentru *toţi*.

— N-am făcut înregistrări cu el, răspunse Hickory.

— În regulă, bine.

— Înregistrez acum, adăugă Hickory.

— Aha. Ei bine, nu sînt sigură că ar trebui, am replicat, făcînd semn către părinţii mei. Nu vreau ca *ei* să aibă necazuri.

— Este permis, potrivit prevederilor tratatului cu guvernul vostru. Ne este îngăduit să înregistrăm tot ceea ce ne permiţi tu să înregistrăm şi să raportăm tot ceea ce simţim. Guvernul meu ştia că generalul Rybicki a venit în vizită din clipa în care Dickory şi cu mine ne-am trimis solicitarea de date. Dacă generalul Rybicki voia ca vizita lui să rămînă secretă, ar fi trebuit să se întîlnească altundeva cu părinţii tăi.

Am preferat să nu stărui asupra faptului că porţiuni semnificative ale vieţii mele fuseseră supuse negocierii tratatului.

— Nu cred că ştia că sînteţi aici, am spus eu. A părut surprins cînd v-am asmuţit asupra lui.

– Neştiinţa lui în privinţa noastră sau a tratatului obinilor cu Uniunea Colonială nu este problema noastră.

— Bănuiesc că nu, am încuviinţat, cam prost dispusă.

— Ai dori să mă opresc din înregistrat? întrebă Hickory.

Îi auzeam tremurul din adîncul vocii. Dacă nu eram atentă la felul în care îmi arătam iritarea, i-aş putea provoca lui Hickory o cascadă emoţională. Atunci ar avea ceea ce echivala cu o cădere nervoasă temporară chiar acolo, pe acoperiş. Asta n-ar duce la nimic bun. Ar putea să cadă şi să-şi frîngă micul lui gît ca de şarpe.

— Nu-i nimic, am încercat să vorbesc pe un ton mai conciliator decît simţeam. Acum e oricum prea tîrziu.

Hickory se destinse vizibil; eu mi-am stăpînit un oftat şi m-am uitat în jos, la pantofi.

— Se întorc către casă, observă Hickory şi făcu semn către părinţii mei. I-am urmărit mîna; părinţii mei şi generalul Rybicki

se îndreptau într-adevăr spre noi. M-am gîndit să mă duc înapoi în casă, apoi însă am văzut-o pe mămica uitîndu-se iarăşi direct la mine. Mda, mă văzuse mai devreme. Erau şanse destul de mari să ştie că fuseserăm aici sus, în tot acest timp.

Tăticul nu ridică ochii pe tot drumul înapoi. Era deja pierdut în gînduri. Cînd se întîmpla asta, era ca şi cum lumea s-ar prăbuşi în jurul lui; nu vedea nimic altceva pînă cînd nu termina să se ocupe de ceea ce se ocupa. Bănuiam că n-aveam să-l văd prea mult în seara asta.

În timp ce ieşeau de pe cîmpul de sorg, generalul Rybicki se opri şi-i strînse mîna lui tăticul; mămica rămase dincolo de distanţa potrivită pentru strîngeri de mînă. Apoi se îndreptă înapoi către aparatul său zburător. Babar, care-i urmase pe toţi trei pe cîmp, porni către general ca să capete o ultimă mîngîiere. Naveta îşi deschise uşa ca să-l lase pe general să intre.

El se opri, se uită drept spre mine şi flutură mîna. Înainte de a mă gîndi la ce fac, am fluturat-o şi eu.

— *Asta* a fost inteligent, mi-am spus.

Naveta, cu generalul Rybicki înăuntru, îşi luă zborul, ducîndu-l înapoi de unde venise. *Ce vrei de la noi, generale?* m-am gîndit, şi am fost surprinsă să gîndesc „noi". Dar avea o noimă. Orice-ar fi vrut de la părinţii mei, făceam şi eu parte din asta.

TREI

— Cum îţi place aici? mă întrebă Jane în timp ce spălam vasele după masă. Adică, pe Huckleberry.

— Nu-i prima oară cînd mi s-a pus întrebarea asta pe ziua de azi, am răspuns, luînd farfuria pe care mi-o întindea şi ştergînd-o.

Asta o făcu pe mămica să ridice puţin din sprînceană.

— Generalul Rybicki ţi-a pus întrebarea, zise ea.

— Mda.

— Şi ce i-ai răspuns?

— I-am răspuns că-mi place cît se poate de mult.

Am pus farfuria uscată în dulap şi am aşteptat-o pe următoarea.

Jane insistă.

— Dar îţi place?

Am oftat, doar cu un pic de dramatism.

— Bine, cedez. Ce se petrece? Atît tu cît şi tăticul eraţi ca nişte zombi în seara asta la masă. Ştiu că nu v-aţi dat seama, pentru că eraţi prea cufundaţi în propriile voastre gînduri, dar eu am petrecut cea mai mare parte din timpul cinei încercînd să fac pe oricare dintre voi să scoată mai mult decît un mormăit. Babar a fost un interlocutor mult mai bun.

— Îmi pare rău, Zoë, spuse Jane.

— V-am iertat. Dar tot vreau să ştiu ce *se petrece*.

Am făcut semn către mîna lui Jane, ca să-i aduc aminte că aşteptam încă farfuria aceea.

Mi-o dădu.

— Generalul Rybicki ne-a cerut, tatălui tău şi mie, să fim conducătorii unei colonii noi.

Era rîndul meu să rămîn cu farfuria în mînă.

— O colonie nouă!

— Da.

— Adică, „pe altă planetă", la felul ăsta de colonie nouă te referi?

— Da.

— Oho!

— Da, repetă Jane.

Ştia cum să obţină maximum de efect dintr-un singur cuvînt.

— De ce v-a cerut vouă? am întrebat, şi m-am apucat din nou de şters. Nu vreau să vă jignesc, mămico, dar tu eşti şefa poliţiei într-un sătuc mititel, iar tăticul e mediator. E un salt cam mare.

— Nu ne simţim jigniţi. Am pus şi noi aceeaşi întrebare. Generalul Rybicki a zis că experienţa militară pe care o avem ne-ar ajuta. John a fost maior, iar eu locotenent. Şi orice altă

experiență am avea nevoie, Rybicki crede că o putem căpăta repede, înainte de a pune piciorul în noua colonie. Cît despre motivul pentru care ne-a ales pe noi, este acela că nu-i o colonie obișnuită. Coloniștii nu sînt de pe Pămînt, sînt de pe zece dintre cele mai vechi planete din Uniunea Colonială. O colonie de colonii. Prima de felul ei.

— Și nici una dintre planetele care contribuie cu coloniști nu vrea ca altă planetă să aibă rolul conducător, am îndrăznit să presupun.

Jane zîmbi.

— Așa e. Noi sîntem candidații de compromis. Soluția cea mai puțin controversată.

— Am priceput. E plăcut să fii dorit... oarecum.

Am continuat să spălăm vase în tăcere vreme de cîteva minute.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, vorbi Jane în sfîrșit. Îți place aici? Vrei să rămîi pe Huckleberry?

— Am și eu un vot? am întrebat.

— Sigur că ai, răspunse Jane. Dacă acceptăm, ar însemna să plecăm de pe Huckleberry măcar pentru cîțiva ani standard, cît timp punem colonia pe picioare. Dar, realist vorbind, ar însemna să plecăm de-aici pentru totdeauna.

— *Dacă*, am remarcat, puțin surprinsă. N-ați spus da.

— Nu-i genul de hotărîre pe care s-o iei în mijlocul unui cîmp de sorg, zise Jane și se uită drept în ochii mei. Nu-i ceva la care să spunem pur și simplu da. E o hotărîre complicată. Ne-am uitat peste informații toată după-amiaza, ca să ne dăm seama care sînt planurile Uniunii Coloniale pentru colonia asta. Și apoi trebuie să ne gîndim la viețile noastre de aici. A mea, a lui John și a ta.

Am zîmbit ironic.

— Am o viață aici? am întrebat.

Asta trebuia să fie o glumă.

Jane o respinse cu severitate.

— Fii serioasă, Zoë.

Zîmbetul îmi pieri de pe față.

— Am stat aici jumătate din întreaga ta viață. Ai prieteni. Cunoști locul ăsta. Ai un viitor aici, dacă vrei. *Poți* să ai o viață aici. Nu-i ceva care să fie aruncat deoparte cu ușurință.

Cufundă mîinile în chiuvetă, căutînd pe sub clăbuci încă o farfurie.

M-am uitat la Jane; exista ceva în vocea ei... Nu era vorba numai despre mine.

— *Tu* ai o viață aici, am spus.

— Am. Îmi place aici. Îmi plac vecinii și prietenii noștri. Îmi place să fiu șeful poliției. Viața noastră de aici mi se potrivește.

Îmi întinse tava pe care tocmai o spălase.

— Înainte de a veni aici, mi-am petrecut întreaga viață în Forțele Speciale. Pe nave. Asta este prima lume pe care chiar *am locuit*. E important pentru mine.

— Atunci de ce se mai pune întrebarea? Dacă nu vrei să pleci, atunci nu trebuie să plecăm nici noi.

— N-am spus că *n-aș vrea* să plec. Am spus că am o viață aici. Nu-i același lucru. Există motive serioase pentru care s-o facem. Și nu trebuie să iau doar eu hotărîrea.

Am șters și am pus la loc tava.

— Tăticul ce vrea? am întrebat.

— Nu mi-a spus încă.

— Știi ce înseamnă *asta*. Tăticul nu-i deloc subtil cînd apare ceva ce nu vrea să facă. Dacă nu se grăbește cînd e vorba să se gîndească la asta, probabil că vrea s-o facă.

— Știu, răspunse mămica.

Curăța tacîmurile.

— Încearcă să găsească o cale de a-mi spune ce vrea. L-ar ajuta dacă ar ști mai întîi ce vrem *noi*.

— Bine.

— De aceea te-am întrebat dacă-ți place aici, repetă Jane.

M-am gîndit la asta în timp ce ștergeam masa din bucătărie.

— Îmi place aici, am răspuns în cele din urmă. Dar nu știu dacă vreau să am o *viață* aici.

— De ce nu?

— Nu-i cine știe ce *aici* în locul ăsta, nu-i așa?

Am fluturat mîna în direcția generală a orășelului New Goa.

— Căile pe care le poți alege în viață aici sînt limitate. Poți să fii fermier, fermier, prăvăliaș și fermier. Poate o funcție în administrație, ca tine și tăticul.

— Dacă plecăm în colonia asta nouă, opțiunile or să fie aceleași. Viața de colonist din primul val nu-i prea romantică, Zoë. Preocupările principale sînt supraviețuirea și pregătirea coloniei pentru al doilea val de coloniști. Asta înseamnă fermieri și muncitori. În afara cîtorva poziții specializate care vor fi deja ocupate, nu există o cerere prea mare pentru orice altceva.

— Da, dar cel puțin ar fi un loc *nou*. Am avea de construit o lume nouă. Aici nu facem decît să întreținem una veche. Fii sinceră, mămico... Lucrurile merg cam încet prin părțile astea. O zi mare pentru tine e una în care cineva stîrnește o bătaie cu pumnii. Principala atracție a unei zile pentru tăticul e să aplaneze o dispută pentru o capră.

— Există lucruri mai rele.

— Nu cer un război deschis.

Încă o glumă.

Și încă o dată, o punere la punct din partea lui mămica.

— O să fie o lume colonizată nouă-nouță. Acestea sînt supuse cel mai mult riscului de a fi atacate, pentru că au cei mai puțini oameni și cea mai slabă apărare din partea FCA. Știi asta la fel de bine ca oricine altcineva.

Am clipit, de-a dreptul surprinsă. Chiar *știam* la fel de bine ca oricine altcineva. Cînd eram foarte mică – înainte să fiu adoptată de Jane și John – planeta pe care locuiam (sau deasupra căreia locuiam, din moment ce mă aflam pe o stație spațială) a fost atacată. Omagh... Jane nu aducea aproape niciodată vorba, pentru că știa ce efect avea asupra mea să mă gîndesc la asta.

— Crezi că o să se întîmple și aici? am întrebat.

Jane trebuie să fi simțit ce se petrecea în mintea mea.

— Nu, nu cred. E o colonie neobișnuită. Din unele puncte de vedere, e o colonie experimentală. Or să existe presiuni

politice pentru ca ea să aibă succes. Asta înseamnă sisteme de apărare mai multe și mai bune, printre altele. Cred că o să fim mai bine apărați decît majoritatea coloniilor aflate la început.

— Asta-i bine de știut.

— Dar un atac ar putea avea încă loc. John și cu mine am luptat împreună la Coral. A fost una dintre primele planete pe care s-au stabilit oamenii, și *tot* a fost atacată. Nici o colonie nu este complet la adăpost. Și există și alte pericole. Coloniile pot fi nimicite de virusuri sau de animale de pradă locale. Vremea rea poate să omoare recoltele. Coloniștii înșiși pot fi nepregătiți. Colonizarea – colonizarea *adevărată*, nu ceea ce facem noi aici, pe Huckleberry – e o muncă grea, permanentă. Unii dintre coloniști s-ar putea să nu se descurce și să tragă restul coloniei după ei. Pot exista conducători proști care iau hotărîri proaste.

— Nu cred că ar trebui să ne facem griji pentru ultimul punct de pe listă, am încercat eu să înseninez atmosfera.

Jane nu înghiți momeala.

— Îți spun că nu e lipsit de riscuri. Pericolele sînt prezente. O mulțime. Și dacă facem asta, intrăm cu ochii deschiși în aceste pericole.

Asta era mămica din cap pînă-n picioare. Simțul umorului nu-i lipsea atît de complet ca în cazul lui Hickory și Dickory – chiar *puteam* s-o fac să rîdă. Dar asta n-o împiedica să fie una dintre cele mai serioase persoane pe care le-am întîlnit vreodată în toată viața mea. Cînd vrea să-ți atragă atenția asupra a ceva ce crede că e important, poți fi sigur că o atrage.

E o calitate folositoare, dar în acest moment mă făcea să mă simt serios stînjenită. Ăsta era planul ei, fără îndoială.

— Mămico, știu. Știu că există riscuri. Știu că sînt o mulțime de lucruri care pot merge prost. Știu că n-o să fie ușor...

Am așteptat.

— Dar..., începu Jane, dîndu-mi imboldul pe care știa că-l aștept.

— Dar dacă tu și cu tăticul o s-o conduceți, cred că o să merite riscul. Pentru că am încredere în voi. N-ați accepta slujba

dacă n-ați crede că vă puteți descurca. Și știu că nu m-ați pune în primejdie fără să fie nevoie. Dacă voi doi hotărîți s-o faceți, eu aș vrea să merg. Aș vrea *cu siguranță* să merg.

Mi-am dat seama brusc că, în timp ce vorbeam, mîna mi se îndreptase spre piept și atingea ușor micul medalion de acolo: un elefant de jad, pe care mi-l dăduse Jane. Am dat la o parte mîna, puțin jenată.

— Și oricum ar fi, pornirea unei colonii noi n-o să fie *plictisitoare*, am spus în încheiere, puțin cam neconvingător.

Mămica surîse, scoase dopul de la chiuvetă și se șterse pe mîini. Apoi făcu un pas spre mine și mă sărută pe creștet; eram destul de scundă, iar ea era destul de înaltă, ca să fie un gest firesc pentru ea.

— O să-l las pe tatăl tău să mai fiarbă în suc propriu încă vreo cîteva ore. Apoi o să-l anunț ce-am hotărît.

— Mulțumesc, mămico.

— Și scuză-mă pentru cină. Tatăl tău se cufundă în gînduri cîteodată, iar eu sînt absorbită să observ că el e cufundat în gînduri...

— Știu. Ar trebui doar să-i dai un pupic și să-i zici să se scuture de gînduri.

— O să pun sugestia pe listă, ca să apelez la ea data viitoare.

Mă sărută din nou scurt și făcu un pas înapoi.

— Acum, du-te să-ți faci temele. Încă n-am plecat de pe planetă.

Ieși din bucătărie.

PATRU

Dați-mi voie să vă povestesc despre elefantul acela de jad...

Numele mamei mele – al mamei mele biologice – era Cheryl Boutin. A murit cînd eu aveam cinci ani; plecase în excursie cu un prieten și a căzut. Amintirile mele despre ea sînt exact așa

cum v-ați aștepta să fie: fragmente încețoșate dintr-o minte de cinci ani, ajutate de cîteva poze și filme prețioase. Nu erau cu mult mai bune nici cînd eram mai mică. Cinci ani nu-i o vîrstă potrivită să pierzi o mamă și să speri că o să ți-o amintești așa cum era...

Singurul lucru pe care-l aveam de la ea era o versiune umplută cu vată a elefantului Babar, pe care mama mi-o dăduse la cea de-a patra aniversare. Eram bolnavă în ziua aceea, și a trebuit să stau în pat toată ziua. Asta nu mă făcea prea fericită, și am avut grijă ca toată lumea să știe, pentru eram genul acela de copil la patru ani. Mama mi-a făcut o surpriză cu jucăria Babar, apoi ne-am ghemuit împreună și mi-a citit povești cu Babar pînă cînd am adormit, întinsă lîngă ea. Este amintirea cea mai intensă despre ea, chiar și acum; nu atît de mult cum arăta, cît sunetul grav și cald al vocii, moliciunea pîntecelui în timp ce stăteam lipită de ea și moțăiam, mîngîierea sa pe cap. Senzația pe care mi-o dădea mama și sentimentul de dragoste și de liniște pe care-l degaja...

Mi-e dor de ea. Încă mi-e dor. Chiar și acum. Chiar și în clipa asta...

După ce mama a murit, nu mă puteam duce nicăieri fără Babar. Era legătura mea cu ea, legătura cu acea iubire și cu acea liniște de care nu mai aveam parte. Să fiu departe de Babar însemna să fiu departe de tot ceea ce-mi rămăsese de la ea. Aveam cinci ani. Acesta era modul meu de a mă împăca cu pierderea. Cred că mă împiedica să mă retrag în mine însămi. Cinci ani nu-i vîrsta potrivită să-ți pierzi mama, așa cum am spus; cred că ar putea fi o vîrstă potrivită să te pierzi pe tine însuți, dacă nu ești atent.

La scurtă vreme după înmormîntarea mamei, tata și cu mine am plecat de pe Phoenix, unde m-am născut, și ne-am mutat pe Covell, o stație spațială aflată pe orbită în jurul unei planete pe nume Omagh, unde tata făcea cercetări. Din cînd în cînd, slujba îi cerea să plece de pe Covell în călătorii de serviciu. Atunci cînd se întîmpla, rămîneam cu prietena mea Kay Greene și cu părinții ei. Odată, tata pleca într-o călătorie; era în întîrziere și a uitat să-l împacheteze pe Babar pentru mine. Cînd mi-am dat seama (n-

am avut nevoie de prea mult timp), am început să plîng și să intru în panică. Ca să mă împace și pentru că *mă iubea*, știți, mi-a promis să-mi aducă o jucărie Celeste cînd se întorcea din călătorie. Mi-a cerut să fiu curajoasă pînă atunci. Am promis că o să fiu, iar el m-a sărutat și mi-a zis să mă duc să mă joc cu Kay. M-am dus.

În timp ce era plecat, am fost atacați. A trecut foarte mult timp pînă cînd mi-am văzut din nou tatăl. Își adusese aminte de promisiune și-mi adusese o Celeste. A fost primul lucru pe care l-a făcut cînd l-am văzut.

Încă o mai am. Dar nu-l mai am pe Babar.

Cu timpul, am rămas orfană. Am fost adoptată de John și Jane, cărora le spun „tăticul" și „mămica", dar nu „tată" și „mamă", pentru că păstrez aceste cuvinte pentru Charles și Cheryl Boutin, primii mei părinți. John și Jane înțeleg asta destul de bine. N-au nimic împotrivă că fac această deosebire.

Înainte să ne mutăm pe Huckleberry – chiar înainte de plecare – Jane și cu mine am fost la un mall din Phoenix City, capitala planetei Phoenix. Ne duceam să ne luăm înghețată; cînd am trecut pe lîngă un magazin de jucării, am alergat înăuntru să mă joc de-a v-ați ascunselea cu Jane. Asta merse strașnic pînă cînd am luat-o pe un culoar cu animale de pluș și m-am trezit față în față cu Babar. Nu Babar *al meu*, desigur. Dar unul destul de asemănător ca să nu fac altceva decît să mă opresc, cu ochii ațintiți la el.

Jane a venit după mine, ceea ce însemna că nu-mi vedea fața.

— Uite, a exclamat ea. E Babar! Ai vrea unul care să facă pereche cu Celeste a ta?

A întins mîna și a luat unul din raft.

Am țipat și m-am repezit afară din magazinul de jucării. Jane m-a ajuns din urmă și m-a luat în brațe, în timp ce eu suspinam, m-a legănat, lipită de umărul ei, și m-a mîngîiat pe cap așa cum făcuse mama cînd îmi citise povești cu Babar de ziua mea. Am plîns pînă m-am potolit și apoi, cînd am terminat, i-am spus despre jucăria Babar pe care mi-o dăduse mama.

Jane a înțeles de ce nu voiam un alt Babar. Nu era corect să-mi iau unul nou. N-ar fi fost corect să pun ceva peste acele

amintiri ale ei. Să mă prefac că un alt Babar putea să-l înlocuiască pe cel pe care mi-l dăruise ea. Nu era vorba despre jucărie. Era vorba despre tot ceea ce *era legat* de jucărie.

Am rugat-o pe Jane să nu-i spună lui John despre Babar sau despre ceea ce tocmai se întîmplase. Mă simțeam și așa destul de prost pentru că tocmai mă pierdusem cu firea de față cu noua mea mămică. Nu voiam să-l bag în asta și pe noul meu tătic. Ea mi-a promis. Și apoi m-a îmbrățișat și am plecat după înghețată, și aproape că am vomitat mîncînd o întreagă porție mare de înghețată de banane. O zi cu adevărat plină de evenimente...

O săptămînă mai tîrziu, Jane și cu mine stăteam pe puntea de observație a navei FCA *Amerigo Vespucci*, cu ochii ațintiți în jos către lumea albastră și verde numită Huckleberry, unde ne puteam petrece tot restul vieții – sau așa credeam. John tocmai plecase de lîngă noi ca să se ocupe de niște treburi de ultimă clipă, înainte de drumul cu naveta pînă în Missouri City, de unde urmam să mergem la New Goa, noua noastră casă. Jane și cu mine ne țineam de mînă și ne arătam una alteia detalii de la suprafață, încercînd să aflăm dacă puteam vedea Missouri City de pe orbită geostaționară. Nu puteam. Dar presupuneam destul de corect.

— Am ceva pentru tine, mi-a zis Jane după ce am ghicit unde ar fi Missouri City, sau *ar trebui* să fie, oricum. Ceva ce voiam să-ți dau înainte să aterizăm pe Huckleberry.

— Sper că-i un cățel, am exclamat.

Făceam sugestii în acea direcție de vreo două săptămîni.

Jane a izbucnit în rîs.

— Fără căței! Cel puțin nu pînă cînd nu ne instalăm de-a binelea. Ne-am înțeles?

— Oh, bine, am răspuns, dezamăgită.

— Nu, e asta.

A băgat mîna în buzunar și a scos un lanț de argint cu ceva verde deschis agățat de el.

Am luat lanțul și m-am uitat la medalion.

— E un elefant, am constatat.

— Așa este.

Jane a îngenuncheat, pentru ca ea și cu mine să fim față în față.

— L-am cumpărat pe Phoenix chiar înainte de plecare. L-am văzut într-un magazin și mi-a adus aminte de tine.

— Din cauza lui Babar...

— Da. Dar și pentru alte motive. Cei mai mulți dintre oamenii care locuiesc pe Huckleberry sînt dintr-o țară de pe Pămînt numită India, și mulți dintre ei sînt hinduiști. Asta e o religie. Au un zeu pe nume Ganesh, cu cap de elefant. Ganesh este zeul inteligenței pentru ei, iar eu cred că tu ești foarte deșteaptă. Este și zeul începuturilor, dar are și asta un rost.

— Pentru că ne începem viața aici.

— Exact.

Îmi luă medalionul și-mi puse lanțul de argint în jurul gîtului, încheindu-l la spate.

— Mai e și zicala că „un elefant nu uită niciodată". Ai auzit-o?

Am dat din cap că da.

— John și cu mine sîntem mîndri să fim părinții tăi, Zoë. Ne bucurăm că faci parte acum din viața noastră și asta o să ne ajute să ne-o construim pe viitor. Dar știu că nici unul dintre noi n-ar vrea să-i uiți vreodată pe mama și pe tatăl tău.

S-a dat înapoi și apoi a atins ușor medalionul.

— Ți l-am dat ca să-ți aducă aminte cît de mult te iubim *noi*. Sper însă că o să-ți aducă aminte și de cît de mult te-au iubit mama și tatăl tău. Ești iubită de două rînduri de părinți, Zoë. Nu uita de primii pentru că acum ești cu noi...

— N-o să uit. Promit.

— Ultimul motiv pentru care vreau să-ți dau asta este pentru ca să duc mai departe tradiția. Mama și tatăl tău ți-au dat fiecare cîte un elefant. Voiam să-ți dau și eu unul. Sper că-ți place.

— La nebunie, am răspuns și m-am repezit la Jane.

Ea m-a prins și m-a îmbrățișat. Ne-am ținut în brațe o vreme, și am și plîns un pic. Pentru că aveam opt ani și puteam s-o fac.

Pînă la urmă m-am desprins din brațele lui Jane și m-am uitat din nou la medalion.

— Din ce e făcut? am întrebat.

— E din jad.

— Înseamnă ceva?

— Păi, bănuiesc că înseamnă că eu cred că jadul e frumos.

— Tăticul o să-mi ia şi el un elefant? am întrebat.

Copiii de opt ani pot trece destul de repede în starea potrivită pentru dobîndit lucruri.

— Nu ştiu, a răspuns Jane. N-am vorbit cu el despre asta, pentru că m-ai rugat să nu vorbesc. Nu cred că ştie despre elefanţi.

— Poate c-o să-şi dea seama...

— Poate.

Jane s-a ridicat în picioare, m-a luat iar de mînă şi ne-am uitat încă o dată la Huckleberry.

Cam după o săptămînă şi jumătate, după ce ne mutaserăm cu toţii pe Huckleberry, tăticul a intrat pe uşă cu ceva mic şi agitat în mîini.

Nu, nu era un elefant. Folosiţi-vă *capul*, oameni buni. Era un căţel!

Am scos un ţipăt de încîntare – ceea ce-mi era îngăduit, aveam opt ani pe atunci! – şi John mi-a întins căţelul. Care a încercat imediat să mă lingă pe faţă.

— Aftab Chengelpet tocmai a înţărcat nişte pui de la mama lor, aşa că m-am gîndit că i-am putea oferi o casă unuia dintre căţei, a zis tăticul. Ştii, dacă vrei... Deşi nu-mi aduc aminte ca tu să ai vreo urmă de *entuziasm* pentru o asemenea creatură. Putem să-l dăm înapoi oricînd!

— Să nu cumva să *îndrăzneşti*, am exclamat, între momentele în care mă lingea căţelul.

— În ordine. Să-ţi aduci aminte doar că e responsabilitatea ta. O să trebuiască să-i dai de mîncare şi să ai grijă de el.

— O să am.

— Şi să-l castrezi şi să-i plăteşti facultatea, continuă tăticul.

— Ce?

— John, l-a apostrofat mămica de pe scaunul ei, unde se aşezase să citească.

— Nu băga în seamă ultimele două sfaturi, a spus tăticul. Dar *va trebui* să-i dai un nume.

Am depărtat cățelul la lungimea brațului ca să mă uit bine la el; continua să încerce să mă lingă pe față de la distanță și se agita în strînsoarea mea în timp ce impulsul dat de coadă îl făcea să se miște.

— Știi niște nume bune pentru un cîine? l-am întrebat.

— Spot. Rex. Fido. Champ, a înșirat tata. Numele astea sînt niște clișee, oricum. De obicei oamenii încearcă ceva mai memorabil. Cînd eram mic, aveam un cîine pe care tatăl meu îl numea Shiva, Distrugătorul de Pantofi. Dar nu cred că ar fi potrivit într-o comunitate de foști indieni. Poate altceva.

A arătat către medalionul meu în formă de elefant.

— Observ că ai ceva cu elefanții în ultimul timp... Ai o Celeste. Ce-ar fi să-i zici cățelului Babar?

Din spatele tăticului am văzut-o pe Jane ridicînd ochii de pe ceea ce citea ca să se uite la mine, amintindu-și ce se întîmplase la magazinul de jucării, așteptînd să vadă cum o să reacționez.

Am izbucnit în rîs.

— Atunci, înseamnă da, spuse tăticul după un minut.

— Îmi place.

L-am îmbrățișat pe noul meu cățel, apoi l-am ținut din nou departe.

— Bună, Babar.

Babar a scos un mic lătrat vesel, după care a făcut pipi peste tot pe cămașa mea.

Și asta-i toată povestea elefantului de jad...

CINCI

Se auzi un ciocănit la ușa mea, un poc-poc-poc pe care i-l arătasem lui Hickory cînd aveam nouă ani și astfel îl făcusem membru secret al clubului meu secret. Pe Dickory îl făcusem

membru secret al unui club secret complet diferit. La fel se întîmplase cu mămica, tăticul şi Babar. Cînd aveam nouă ani, mă gîndeam numai la cluburi secrete. Acum nici măcar n-aş mai putea spune care era numele acestui club secret. Dar Hickory folosea încă acel ciocănit ori de cîte ori uşa de la dormitorul meu era închisă.

— Intră, am strigat.

Stăteam lîngă fereastra dormitorului.

Hickory intră.

— E întuneric aici, spuse el.

— Aşa se întîmplă cînd e tîrziu şi luminile sînt stinse.

— Te-am auzit umblînd. Am venit să văd dacă ai nevoie de ceva.

— Cum ar fi un pahar cu lapte cald? Mă simt bine, Hickory. Mulţumesc.

— Atunci o să plec, zise Hickory, pornind să iasă.

— Nu. Vino-ncoace, o clipă! Uite...

Hickory traversă camera şi rămase în picioare lîngă mine la fereastră. Se uită unde-i arătam eu, către două siluete de pe drum, din faţa casei. Mămica şi tăticul.

— E acolo, afară, de cîtva timp, zise Hickory. Maiorul Perry a ieşit după ea acum cîteva minute.

— Ştiu, l-am văzut cînd a ieşit.

O auzisem şi pe ea ieşind, cam cu o oră mai devreme; scîrţîitul arcurilor de la uşa de plasă mă sculase din pat. Oricum, nu dormeam. Gîndul la plecarea de pe Huckleberry şi la colonizarea unei planete noi îmi ţinuse creierul treaz şi apoi mă făcuse să umblu prin cameră. Ideea plecării mi se întipărea în minte. Mă făcea mai nervoasă decît crezusem.

— Ştiţi despre colonia cea nouă? l-am întrebat pe Hickory.

— Ştim, răspunse Hickory. Locotenent Sagan ne-a informat mai devreme, în cursul zilei. Dickory a trimis şi el guvernului nostru o solicitare pentru informaţii.

— De ce vorbeşti despre ei folosind gradul? l-am întrebat pe Hickory.

Mintea mea căuta digresiuni în momentul ăsta, după cît se părea, iar asta era una bună.

— Mămica și tăticul. De ce nu le spui „Jane" și „John", ca toți ceilalți?

— Nu este potrivit, răspunse Hickory. E prea familiar.

— Ați locuit cu noi *șapte ani*. Ați *putea* să riscați puțină familiaritate.

— Dacă tu vrei să le spunem „John" și „Jane", așa o să facem.

— Spuneți-le cum doriți. Zic doar că dacă *vreți* să le spuneți pe numele mic, puteți.

— O să ne aducem aminte de asta.

Mă îndoiam că o să apară prea curînd vreo schimbare de protocol.

— O să veniți cu noi, așa-i? am întrebat, schimbînd subiectul. În noua colonie...

Nu-mi închipuisem că Hickory și Dickory *nu* aveau să vină cu noi, ceea ce, cînd m-am gîndit mai bine, s-ar fi putut să nu fie o presupunere prea inteligentă.

— Tratatul nostru o permite. Depinde de tine să hotărăști.

— Păi, sigur că vreau să veniți! Mai degrabă l-aș lăsa în urmă pe Babar decît să nu vă iau pe voi doi.

— Mă bucur să fac parte din aceeași categorie ca și cîinele tău.

— Cred că m-am exprimat greșit.

Hickory ridică o mînă.

— Nu, vorbi el. Știu că n-ai vrut să sugerezi că Dickory și cu mine sîntem ca niște animale favorite. Ai vrut să spui că Babar face parte din casa ta. N-ai pleca fără el.

— Nu face parte doar din casă. Face parte din familie. Un membru al familiei plin de bale, mai prostuț... Dar un membru al familiei. Și voi faceți parte din familie. Membri ciudați, străini, uneori băgăreți. Dar din familie.

— Mulțumesc, Zoë.

— Pentru puțin, am răspuns și dintr-odată m-a cuprins timiditatea.

Discuțiile cu Hickory luau întorsături stranii astăzi.

— De aceea te-am întrebat despre faptul că vorbești despre părinții mei folosind gradul, știi. Nu-i ceva obișnuit într-o *familie*.

— Dacă facem parte cu adevărat din familia ta, atunci putem spune cu certitudine că nu e o familie obișnuită. Așa că e greu de spus ce-ar fi obișnuit pentru noi.

Asta atrase o pufnitură din partea mea.

— Ei bine, e adevărat.

M-am gîndit o clipă.

— Care *este* numele tău, Hickory? am întrebat.

— Hickory, a răspuns.

— Nu, vreau să spun, care era numele tău *înainte* de a veni să locuiești cu noi. Trebuie să te fi chemat cumva, înainte să-ți spun eu Hickory. Și pe Dickory la fel, înainte să-i dau eu numele.

— Nu, replică el. Uiți. Înainte de tatăl tău biologic, obinii nu aveau conștiință. Nu aveam un simț al sinelui sau nevoia de a ne descrie nouă înșine sau altora.

— În felul ăsta ar fi greu să faci ceva cu mai mult de doi dintre voi. N-ajungi prea departe strigînd doar „hei".

— Aveam descriptori care să ne ajute în muncă. Nu erau același lucru cu *numele*. Cînd tu ne-ai dat nume, lui Dickory și mie, ne-ai dat *adevăratele* noastre nume. Am devenit primii obini care au avut vreodată un nume.

— Aș dori să fi știut asta pe-atunci, am spus, după ce-am analizat ce mi-a spus. V-aș fi dat niște nume care să nu fie dintr-o poezie pentru copii.

— Îmi place numele meu. E popular și printre alți obini. Amîndouă, și Hickory, și Dickory.

— Sînt și alți Hickory obini?

— O, da! Au ajuns cîteva milioane!

Nu eram în stare să dau un răspuns inteligibil. Mi-am îndreptat din nou atenția către părinții mei, care erau încă pe drum, îmbrățișați.

— Se iubesc, observă Hickory, urmărindu-mi privirea.

M-am uitat iar la el.

— Nu mă așteptam ca discuția să ajungă tocmai aici, dar e în ordine.

— E o deosebire, continuă Hickory. În felul în care vorbesc unul cu altul. În felul cum comunică între ei...

— Presupun că este.

Observația lui Hickory era de fapt o afirmație modestă. John și Jane nu doar că se iubeau unul pe celălalt. Ei doi erau nebuni unul după celălalt, exact în felul acela emoționant și jenant pentru o fiică adolescentă. Emoționant pentru că cine nu vrea ca părinții săi să se iubească unul pe altul pînă peste cap? Jenant pentru că, ei bine... *Părinți.* N-ar trebui să se poarte ca niște neghiobi!

O arătau în feluri diferite. Tăticul era cel mai bătător la ochi, dar cred că mămica simțea mai intens decît el. Tăticul mai fusese căsătorit înainte; prima lui soție murise pe Pămînt. O parte din inima lui era încă alături de ea. În schimb, nimeni altcineva nu revendica inima lui Jane. John o avea pe toată, sau toată acea parte din ea care trebuia să aparțină soțului. Indiferent însă cum ai despica firul în patru, nu există nimic ce oricare dintre ei n-ar face pentru celălalt.

— De aceea sînt afară, i-am spus lui Hickory. Adică pe drum, chiar acum. Pentru că se iubesc.

— Cum așa?

— Ai spus chiar tu. E o deosebire în felul în care comunică.

Am arătat din nou către cei doi.

— Tăticul vrea să plece și să conducă această colonie. Dacă n-ar fi vrut, ar fi spus pur și simplu nu. Așa merg lucrurile. A fost morocănos și întors pe dos toată ziua pentru că vrea și știe că sînt complicații. Pentru că lui *Jane* îi place la nebunie aici.

— Mai mult decît ție sau maiorului Perry...

— O, da. E locul unde s-a măritat. E locul unde și-a făcut o familie. Hickory e casa ei. El o să spună nu, dacă ea nu-i dă încuviințarea să spună da. Așa că asta face ea acolo, afară.

Hickory se uită din nou la siluetele părinților mei.

— Ar fi putut să-i vorbească și în casă.

Am clătinat din cap.

— Nu. Uită-te cum privește în sus. Înainte ca tăticul să iasă din casă, făcea același lucru. Stătea acolo și se uita la stele. Căutînd poate steaua în jurul căreia se rotește noua noastră planetă. Dar ceea ce face de fapt este să-și ia rămas-bun de la Huckleberry. Tăticul are nevoie s-o *vadă* făcînd asta. Mămica știe. Este unul dintre motivele pentru care e afară. Ca să-l anunțe că e pregătită să părăsească planeta asta. E gata s-o părăsească pentru că el e gata s-o părăsească.

— Ai spus că e unul dintre motivele pentru care e afară. Care e celălalt?

— Celălalt? am întrebat.

Hickory dădu din cap.

— Ah... Păi... Simte nevoia să-și ia rămas-bun și pentru ea însăși. N-o face doar pentru tăticul.

Am urmărit-o pe Jane.

— O mare parte din ceea ce este a devenit aici. Și s-ar putea să nu ne întoarcem niciodată pe planeta asta. E greu să-ți părăsești casa. Greu pentru *ea*. Cred că încearcă să găsească o cale de a renunța la ea și asta începe prin a-i spune adio.

— Și tu? Ai și tu nevoie să-i spui adio?

M-am gîndit la asta vreme de un minut.

— Nu știu, am recunoscut. E nostim. Am locuit deja pe patru planete. În fine, trei planete și o stație spațială. Aici am stat cel mai mult, așa încît cred că e casa mea, mai mult decît oricare dintre celelalte. Știu că o să-mi fie dor de unele dintre lucrurile de aici. Știu că o să-mi fie dor de unii dintre prietenii mei. Dar mai mult decît orice... sînt *emoționată*. Vreau să fac asta. Să colonizez o lume nouă. *Vreau* să plec. Sînt emoționată și nervoasă și puțin speriată, știi?

Hickory nu comentă nimic. Dincolo de fereastră, mămica se depărtase puțin de tăticul, iar el se îndrepta înapoi spre casă. Apoi se opri și se întoarse către mămica. Ea îi întinse mîna. El se apropie, îi luă mîna. Porniră împreună pe drum.

— Adio, Huckleberry, am rostit în șoaptă.

M-am întors cu spatele la fereastră și mi-am lăsat părinții să-și facă plimbarea.

ŞASE

— Nu știu cum e *posibil* să te plictisești, îmi zise Savitri, aplecîndu-se peste o balustradă de pe puntea de observație în timp ce ne uitam din stația Phoenix către *Magellan*. Locul ăsta e *grozav*!

M-am uitat pieziș la ea, simulînd suspiciunea.

— Cine *ești* tu, și ce-ai făcut cu Savitri Guntupalli?

— Nu știu ce vrei să spui, replică Savitri cu blîndețe.

— Savitri pe care o cunosc *eu* era sarcastică și malițioasă. *Tu* ești complet sentimentală, ca o școlăriță. Prin urmare: nu ești Savitri. Ești o creatură extraterestră deghizată, oribil de siropoasă, și te urăsc.

— Un detaliu, zise Savitri. Tu ești școlăriță, și nu ești aproape niciodată sentimentală. Te cunosc de ani de zile și nu cred că te-am văzut vreodată amestecată în vreo întîmplare sentimentală. Ești aproape complet lipsită de sentimentalism.

— Bine, ești mai sentimentală chiar și decît o școlăriță. Ceea ce e *și mai rău*. Sper că ești fericită.

— *Sînt*. Mulțumesc că ai observat.

— Brrr, am exclamat; mi-am rostogolit ochii pentru a spori efectul și m-am îndreptat spre balustrada punții de observație, cu proastă dispoziție sporită.

Nu eram de fapt supărată pe Savitri. Avea un motiv excelent să fie entuziasmată; petrecuse toată viața pe Huckleberry și acum, în sfîrșit, se afla în *altă* parte: pe stația Phoenix, *acea* stație spațială, cel mai mare obiect pe care l-au construit vreodată oamenii, plutind deasupra lui Phoenix, planeta de baștină a întregii Uniuni Coloniale. În tot timpul care trecuse de cînd o cunoșteam – adică de cînd era asistenta tatălui meu, în New

Goa, pe Huckleberry – Savitri cultivase un aer de sarcasm general, ceea ce constituia motivul pentru care o adoram și o respectam. Oricine trebuie să aibă modele inspiratoare, știți.

Dar după ce decolaserăm de pe Huckleberry, entuziasmul pentru faptul că ajungea în sfîrșit să vadă și altceva din univers o copleșise. Arătase o exaltare necontrolată pentru absolut tot ce se petrecea; chiar se sculase foarte devreme ca să vadă *Magellan*, nava ce urma să ne ducă pe Roanoke, andocată la stația Phoenix. Mă bucuram pentru ea că era atît de emoționată și o luam peste picior fără milă, pentru asta, ori de cîte ori aveam ocazia. Într-o zi, da, o să vină și răsplata – Savitri mă învățase mult din ceea ce știu despre a fi sarcastic, dar nu tot ce știa *ea* – dar pînă atunci era unul dintre puținele lucruri care mă amuzau.

Ascultați: stația Phoenix e uriașă, e aglomerată și, în afară de cazul în care ai o slujbă propriu-zisă – sau, ca Savitri, tocmai ai sosit de la țară – *nu se întîmplă nimic*. Nu-i un parc de distracție, e doar o mare combinație plicticoasă de birouri guvernamentale, docuri și comandamente militare, toate înghesuite în spațiu. Dacă n-ar fi fost faptul că orice pas afară, pentru a lua puțin aer, te-ar ucide – nu există aer proaspăt ci doar vid care-ți face plămînii să explodeze – ar putea fi oricare centru civic mare, anonim, plictisitor de moarte, din orice loc unde se adună oamenii să facă lucruri civice mari, anonime, plictisitoare de moarte. Nu-i proiectat pentru distracție, sau cel puțin pentru orice fel de distracție care m-ar interesa pe mine. Presupun că aș fi putut să pun niște fișiere în ordine. *Asta* ar fi fost cu adevărat palpitant.

Savitri, pe lîngă faptul că era atît de entuziasmată de faptul că nu mai era pe Huckleberry încît nu-i mai păsa de nimic altceva, mai și muncea pe brînci pentru John și Jane. Toți trei petrecuseră aproape tot timpul de cînd sosiserăm la stația Phoenix punîndu-se la curent cu Roanoke, învățînd despre coloniștii care urmau să vină cu noi și supraveghind încărcarea proviziilor și utilajelor pe *Magellan*. Asta nu era nici o noutate pentru mine, dar eu rămîneam fără prea multe de făcut și fără nimeni cu care să fac ceva. Nu puteam face prea multe nici măcar cu Hickory,

Dickory sau Babar; tăticul le ceruse lui Hickory și Dickory să se țină deoparte în timp ce ne aflam pe stația Phoenix, iar cîinilor nu le prea era permis să alerge pe stație. Trebuia să întindem șervete de hîrtie pe care Babar să-și facă nevoile. Prima noapte în care am făcut asta și am încercat să-l conving să-și facă trebu-rile, mi-a aruncat o privire care spunea *glumești, sînt sigur*. Scu-ză-mă, amice: acum fă pipi, la naiba!

Singurul motiv pentru care mai reușeam să petrec cît de cît un timp cu Savitri era acela că, printr-o combinație inteligentă de smiorcăială și vinovăție o convinsesem să stea cu mine în pauza de prînz. Chiar și atunci, își aduse PDA-ul și-și petrecu jumătate din masa de prînz trecînd în revistă liste de materiale. Era entuziasmată chiar și de așa ceva. I-am spus că eu credeam c-ar putea fi bolnavă.

— Îmi pare rău că te plictisești, zise Savitri, readusă în pre-zent. Poate că ar trebui să le sugerezi asta părinților tăi.

— Crede-mă, le-am sugerat. Tăticul chiar s-a și oferit să facă ceva. Zice că o să mă ducă jos, pe Phoenix. Să facem niște cum-părături în ultima clipă și alte chestii. *Celelalte chestii* erau motivul principal pentru care ne duceam, dar nu voiam să pomenesc de asta față de Savitri; eram destul de prost dispusă și așa.

— N-ai dat încă peste alți coloniști de vîrsta ta? întrebă Savitri.

Am ridicat din umeri.

— I-am văzut pe unii dintre ei.

— Dar n-ai stat de vorbă cu nici unul.

— Nu prea.

— Pentru că ești *timidă*.

— Iată că sarcasmul tău revine.

— Te compătimesc pentru plictiseală. Dar te compătimesc mai puțin dacă nu faci decît te complaci în ea.

Se uită de jur împrejurul punții de observație, pe care se aflau alți cîțiva oameni, stînd, citind sau uitîndu-se afară, la navele andocate la stație.

— Ce zici de ea? arătă spre o fată care arăta cam de vîrsta mea și care se uita pe fereastra punții.

M-am uitat pieziș.

— Ce să zic *despre* ea?

— Pare cam la fel de plictisită ca și tine.

— Aparențele pot fi înșelătoare.

— Hai să verificăm, replică Savitri și, înainte să apuc s-o opresc, o strigă pe cealaltă fată.

— Hei!

— Da? răspunse fata.

— Prietena mea de aici crede că e cea mai plictisită adolescentă de pe toată stația, vorbi Savitri, arătînd spre mine.

N-aveam unde să mă fac mică.

— Mă întreb dacă ai ceva de spus în privința asta.

— Păi, răspunse fata după cîteva clipe, nu vreau să mă laud, dar calitatea plictiselii mele este *remarcabilă*.

— O, îmi *place* de ea, îmi spuse Savitri și apoi îi făcu semn să se apropie

— Ea e Zoë, mă prezentă.

— Știu să vorbesc, i-am zis lui Savitri.

— Gretchen, vorbi fata, întinzîndu-mi mîna.

— Bună, am răspuns, strîngîndu-i-o.

— Mă interesează plictiseala ta și aș vrea să aud mai multe, zise Gretchen.

În ordine, m-am gîndit. *Și mie îmi place de ea.*

Savitri zîmbi.

— Ei bine, din moment ce voi două păreți cît se poate de potrivite, eu trebuie să plec. Sînt niște containere cu ameliratoare pentru sol care au nevoie de atenția mea.

Îmi dădu un pupic, flutură mîna către Gretchen și plecă.

— Amelioratoare de sol? mă întrebă Gretchen după plecarea ei.

— E o poveste lungă.

— Timpul e singurul care nu-mi lipsește.

— Savitri e asistenta părinților mei, care se îndreaptă spre o colonie nouă, am explicat și am arătat spre *Magellan*. Asta-i nava cu care plecăm. Una dintre sarcinile lui Savitri e să aibă

grijă ca tot ceea ce se află pe lista de inventar să fie pus efectiv pe navă. Bănuiesc că a ajuns la amelioratoarele de sol.

— Părinții tăi sînt John Perry și Jane Sagan, afirmă Gretchen.

M-am uitat fix la ea cîteva clipe.

— Mda. De unde știi?

— Pentru că tatăl meu vorbește o mulțime despre ei, răspunse ea, și făcu semn spre *Magellan*. Colonia asta pe care o conduc părinții tăi... A fost ideea lui. Era reprezentantul planetei Erie în legislatura UC, și ani de zile a pledat pentru ca și oamenii din coloniile statornicite să poată coloniza, nu numai cei de pe Pămînt. În cele din urmă, Departamentul Colonizării a fost de acord cu el – și apoi a dat conducerea coloniei părinților tăi în locul lui. I-au spus tatii că e un compromis politic.

— Ce-a crezut tatăl tău despre asta? am întrebat.

— Păi, abia te-am cunoscut. Nu știu ce fel de limbaj poți suporta.

— Aha. Ei bine, *asta* nu-i a bună.

— Nu cred că-i *urăște* pe părinții tăi, zise Gretchen repede. Nu-i chiar așa. A presupus doar că după tot ce-a făcut, ar fi obținut conducerea coloniei. „Dezamăgire" nu exprimă nici măcar pe departe ce-a simțit. Deși n-aș putea spune nici că îi place pe părinții tăi. A căpătat un dosar despre ei cînd au fost numiți și apoi a petrecut toată ziua mormăind numai pentru el, în timp ce-l citea.

— Îmi pare rău că e dezamăgit.

În sinea mea, mă întrebam dacă trebuia să renunț la Gretchen ca posibilă prietenă; unul dintre acele scenarii stupide cu „familiile noastre sînt în război". Prima persoană de vîrsta mea pe care-o cunosc și care merge pe Roanoke, și deja sîntem în tabere diferite!

Apoi însă continuă:

— Mda, bine. La un moment dat s-a cam prostit în legătură cu asta. Se compara cu Moise, în genul: *O, mi-am dus poporul în țara făgăduinței, dar eu nu pot intra* – și aici făcu mișcări scurte din mînă ca să accentueze ideea – și atunci am ajuns la concluzia că reacționa exagerat. Pentru că *mergem*, știi. Iar el este în consiliul consultativ al părinților tăi. Așa că i-am spus să înceteze cu prostiile.

Am clipit.

— Chiar ai folosit cuvintele astea?

— Ei, nu chiar. Ce-am spus de fapt a fost că mă întreb dacă un cățel pe care-l lovesc cu piciorul s-ar văita mai mult decît el.

Ridică din umeri.

— Ce pot să spun. Uneori trebuie să uite de propria lui persoană.

— Sînt atît de sigură că tu și cu mine o să fim cele mai bune prietene...

— Nu-i așa? îmi zîmbi ea. Nu știu. Care-i programul?

— Programul e groaznic. Iar salariul e și mai rău.

— O să fiu tratată oribil? întrebă.

— O să plîngi pînă adormi în fiecare noapte.

— O să mă hrănești cu coji de pîine?

— Sigur că nu. Cojile le dăm la cîini.

— O, foarte drăguț. În regulă, ai trecut examenul. Putem să fim cele mai bune prietene.

— Bine. Altă decizie de viață de care am avut grijă.

— Da, replică ea și apoi se îndepărtă de balustradă. Acum hai. N-are rost să irosim toată impertinența asta între noi. Haide să găsim ceva de arătat cu degetul și de făcut haz.

Stația Phoenix deveni mult mai interesantă după aceea.

ŞAPTE

Iată ce-am făcut cînd tăticul m-a dus jos pe Phoenix: mi-am vizitat propriul mormînt.

E limpede, asta are nevoie de o explicație.

M-am născut și mi-am petrecut primii ani de viață pe Phoenix. În apropiere de locul unde am locuit, există un cimitir. În acel cimitir există o piatră de mormînt, iar pe acea piatră sînt trei nume: Cheryl Boutin, Charles Boutin și Zoë Boutin. Numele mamei este acolo pentru că este cu adevărat îngropată acolo;

îmi aduc aminte că am fost acolo la înmormîntarea ei și i-am văzut giulgiul pus în mormînt.

Numele tatălui meu se află acolo pentru că, vreme de mulți ani, oamenii au crezut că trupul lui se află acolo. Nu este. Trupul lui zace pe o planetă pe nume Arist, unde el și cu mine am locuit o vreme cu obinii. *Există* un trup îngropat aici totuși, unul care arată ca tatăl meu și are aceleași gene ca și el. Cum a ajuns acolo este o poveste cît se poate de complicată.

Numele meu este acolo pentru că, înainte ca tatăl meu și cu mine să locuim pe Arist, el a crezut pentru un timp că fusesem ucisă în atacul de pe Covell, stația spațială pe care trăiserăm pînă atunci. Nu exista nici un corp, evident, pentru că eu eram încă în viață; tatăl meu însă nu știa asta. A pus să fie gravate numele și datele mele pe piatra de mormînt, înainte să i se spună că nu murisem încă.

Așadar, asta este: trei nume, două corpuri, un mormînt. Singurul loc unde există familia mea biologică, în orice formă, indiferent unde în univers.

Într-un sens, sînt orfană, și la modul cel mai serios: mama și tata erau copii unici, iar părinții lor muriseră înainte de nașterea mea. E posibil să am niște veri de gradul doi sau și mai îndepărtați undeva pe Phoenix, dar nu i-am întîlnit niciodată și n-aș ști ce să le spun chiar dacă ar exista. Serios, ce să zici? „Bună, avem în comun cam patru la sută din structura genetică, hai să fim prieteni"?

Faptul este că sînt ultima din neamul meu, ultimul membru al familiei Boutin, în afară de cazul și pînă cînd mă hotărăsc să am copii. Ei, *asta-i* o idee. O s-o las deoparte deocamdată.

Într-un fel, sînt orfană. Dar în alt sens...

Bine. Mai întîi, tăticul stătea în spatele meu, privindu-mă în timp ce îngenuncheam ca să mă uit la piatra de mormînt pe care-mi era scris numele. Nu știu cum e cu ceilalți copii adoptați, dar pot să spun că n-a existat niciodată vreun moment petrecut alături de John și Jane în care să nu mă simt prețuită, iubită și *a lor*. Chiar și cînd treceam prin acea fază de început a pubertății în care cred că spuneam „Te urăsc" și „Lasă-mă în *pace*" de șase

ori pe zi și de zece ori duminica. *Eu* m-aș fi abandonat singură în stația de autobuz, asta-i sigur.

John îmi spusese că pe vremea cînd locuia pe Pămînt, avea un fiu, iar fiul lui avea un băiat, Adam, care ar fi avut cam vîrsta mea, ceea ce, tehnic vorbind, mă făcea mătușă. Cred că era destul de frumos. Să treci de la a nu avea nici o familie la a fi mătușa cuiva e o șmecherie distractivă. I-am zis asta tăticului; el a răspuns „conții mulțimi", și apoi a rămas cu un zîmbet pe față cîteva ore. Walt Whitman acela știa despre ce vorbea.

În al doilea rînd, alături de mine erau Hickory și Dickory, tresărind și tremurînd de energie emoțională, pentru că se aflau la mormîntul tatălui meu, chiar dacă tatăl meu nu era îngropat acolo și nu fusese niciodată. Nu conta. Erau agitați din cauza a ceea ce reprezenta. Prin intermediul tatălui meu, cred că s-ar putea spune că am fost adoptată și de obini, deși relația mea cu ei nu era exact cu aceea de a fi fiica sau mătușa cuiva. Era ceva mai aproape de a fi zeița lor. O zeiță pentru o rasă întreagă de ființe inteligente.

Sau, nu știu. Poate ceva care sună mai puțin egocentric: sfîntă ocrotitoare, emblemă rasială, mascotă sau *ceva*. Era greu de exprimat în cuvinte; era greu chiar și să concep ideea în cea mai mare parte a timpului. Nu e ca și cum aș fi fost pusă pe un tron; cele mai multe zeițe despre care știu n-au teme de făcut și nu trebuie să adune excremente de cîine. Dacă asta înseamnă să fii emblemă, în viața de zi cu zi nu e grozav de palpitant.

Apoi însă mă gîndesc la faptul că Hickory și Dickory locuiesc cu mine și și-au petrecut viața cu mine pentru că guvernul lor a făcut din asta o cerere către guvernul meu cînd cele două au semnat un tratat de pace. Sînt de fapt o condiție dintr-un tratat dintre două rase de ființe inteligente. Ce *faci* cu un asemenea fapt?

Ei bine, am încercat să mă folosesc de el odată: cînd eram mai mică, am încercat să argumentez față de Jane că ar trebui să pot sta trează pînă tîrziu într-o noapte pentru că aveam statut special potrivit legii tratatului. Credeam că e destul de ingenios.

Răspunsul ei a fost să aducă tot tratatul de o mie de pagini – nici măcar nu știam că *avem* o copie pe hîrtie – și să mă invite să găsesc partea din tratat care spunea că întotdeauna lucrurile trebuie să meargă cum vreau eu. Am bătut din picior în fața lui Hickory și Dickory și le-am cerut să-i spună lui mama să mă lase să fac ce voiam; Hickory a răspuns că ar fi trebuit să înainteze o cerere guvernului lor pentru îndrumare, și că ar fi luat cîteva zile, iar pînă în acel moment ar fi trebuit deja să fiu în pat. A fost prima oară cînd am fost supusă tiraniei birocrației.

Ceea ce știu că înseamnă este că aparțin obinilor.

Chiar și în acel moment, în fața mormîntului, Hickory și Dickory înregistrau în mașinile lor pentru conștiință, aparatele pe care tatăl meu le-a făcut pentru ei. Urmau să fie stocate și trimise tuturor celorlalți obini. Iar toți ceilalți obini urmau să stea acolo cu mine, în timp ce îngenuncheam la mormîntul meu și al părinților mei, trasînd cu degetul numele lor și al meu.

Aparțin. Aparțin lui John și Jane; aparțin lui Hickory și Dickory și fiecărui obin. Și totuși, cu toate acestea, cu toate legăturile pe care le simt – cu toate legăturile pe care le *am* – există momente cînd mă simt singură și am senzația că plutesc în derivă și că nu sînt legată deloc, de nimic. Poate că pur și simplu asta faci cînd ajungi la vîrsta mea; ai parte de exagerări în materie de înstrăinare. Poate ca să te găsești pe tine însuți trebuie să te simți deconectat. Poate că toată lumea trece prin asta.

Ceea ce știam totuși, acolo la mormînt, la mormîntul *meu*, era că mă aflam într-unul dintre aceste momente.

Mai fusesem și înainte la mormîntul acesta. Mai întîi, cînd a fost înmormîntată mama și apoi, cu cîțiva ani mai tîrziu, cînd Jane m-a adus aici ca să-mi iau rămas-bun de la mama și de la tata. *Toți cei care mă cunosc s-au dus*, i-am spus atunci. *Toți ai mei sînt morți.* Apoi ea a venit spre mine și mi-a cerut să locuiesc cu ea și cu John, într-un loc nou. Mi-a cerut să-i las pe ea și pe John să fie noua mea familie.

Am atins elefantul de jad de la gît și am zîmbit, gîndindu-mă la Jane.

Cine sînt eu? Cine sînt ai mei? Cui aparțin? Întrebări cu răspunsuri ușoare și fără răspuns. Aparțin familiei mele și obinilor, și uneori absolut nimănui. Sînt fiică, zeiță și o fată care uneori pur și simplu nu știe cine e sau ce vrea. Creierul mi-e complet zăpăcit de lucrurile astea și-mi dă dureri de cap. Aș dori să fiu singură aici. Mă bucur că John e cu mine. Vreau s-o văd pe noua mea prietenă, Gretchen, și să fac comentarii sarcastice pînă cînd explodăm de rîs. Vreau să mă duc în cabina mea de pe *Magellan*, să sting lumina, să-mi iau cîinele în brațe și să plîng. Vreau să plec din cimitirul ăsta idiot. Nu vreau deloc să plec, pentru că știu că n-o să mă întorc niciodată. E ultima oară cînd sînt cu ai mei, cei care s-au dus deja.

Uneori nu știu dacă viața mea e complicată, sau dacă doar mă gîndesc eu prea mult la lucrurile astea.

Am îngenuncheat la mormînt, m-am mai gîndit puțin, și am încercat să găsesc o cale de a spune un ultim rămas-bun mamei și tatălui meu și să-i păstrez alături de mine, să rămîn și să plec, să fiu fiica și zeița și fata care nu știe ce vrea, toate deodată, și să aparțin tuturor și să mă păstrez pentru mine.

Mi-a luat o vreme.

OPT

— Pari tristă, a zis Hickory cînd am luat naveta înapoi către stația Phoenix. Dickory stătea lîngă Hickory, impasibil ca întotdeauna.

— Sînt tristă, am răspuns. Mi-e dor de mama și de tata.

M-am uitat pieziș spre John, care stătea în fața navetei împreună cu pilotul, locotenentul Cloud.

— Și cred că toată povestea asta cu mutatul, cu plecarea și cu drumul mă afectează puțin. Îmi pare rău.

— Nu-i nevoie să-ți ceri scuze, replică Hickory. Călătoria asta a fost apăsătoare și pentru noi.

— O, bine, am exclamat, întorcîndu-mă cu spatele la ei doi. Nefericirea e dornică de companie.

— Dacă ai dori, am fi încîntați să încercăm să te înveselim, spuse Hickory.

— Serios!

Asta era o tactică nouă.

— Cum o să faceți asta?

— Am putea să-ți spunem o poveste.

— Ce poveste?

— Una la care am lucrat Dickory și cu mine.

— Ați *scris*?

Nu m-am chinuit să-mi ascund neîncrederea din voce.

— E surprinzător?

— Absolut! Nu știam că sînteți în stare!

— Obinii n-au povești proprii. Am învățat despre ele prin intermediul tău, cînd ne-ai pus să ți le citim.

Am rămas nedumerită pentru cîteva clipe, apoi mi-am adus aminte: cînd eram mai mică, le ceream lui Hickory și Dickory să-mi citească povești ca să adorm. A fost un experiment eșuat, ca să nu spun mai mult; chiar și cu aparatele de conștiință pornite, nici unul dintre ei n-ar fi putut spune o poveste nici dacă viața lor ar fi depins de asta. Ritmul era complet greșit – nu știau cum să citească emoțiile din poveste, e cel mai bun mod de a explica. Puteau citi cuvintele, în ordine. Doar că nu puteau citi *povestea*.

— Așadar, ați citit povești de atunci, am constatat.

— Uneori, răspunse Hickory. Basme și mituri. Cel mai mult ne interesează miturile, pentru că sînt povești despre zei și despre creație. Dickory și cu mine ne-am hotărît să compunem un mit al creației pentru obini, așa că avem o poveste a noastră.

— Și asta e povestea pe care vrei să mi-o spui mie?

— Dacă tu crezi că te-ar înveseli...

— Păi, e un mit *vesel* al creației?

— Este, pentru noi. Ar trebui să știi că joci un rol în el.

— Ei bine, atunci. Cu siguranță vreau să-l aud acum.

Hickory se sfătui repede cu Dickory, în limba lor.

— O să-ți spunem versiunea scurtă, zise Hickory.

— Există o versiune lungă? Sînt de-a dreptul curioasă.

— Ce-a mai rămas din drumul navetei n-o să fie destul de lung pentru versiunea lungă. În afară de cazul în care coborîm din nou pe Phoenix. Și apoi înapoi sus. Și iar jos.

— Versiunea scurtă să fie...

— Foarte bine, încuviință Hickory și începu: A fost odată...

— Serios? am exclamat. „A fost odată...?"

— Ce nu-i bine cu „a fost odată"? întrebă Hickory. Multe dintre poveștile și miturile lumii încep așa. Ne-am gîndit că ar fi potrivit.

— E foarte bine, am răspuns. E doar un pic demodat.

— O să-l schimbăm, dacă dorești.

— Nu. Iartă-mă, Hickory, te-am întrerupt. Te rog, ia-o de la început.

— Foarte bine. A fost odată...

*

A fost odată un satelit al unei planete mari, gazoase, pe care trăiau niște creaturi. Iar aceste creaturi nu aveau un nume, nici nu știau că trăiesc pe un satelit, nici că acel satelit se rotește în jurul unei planete gazoase, nici ce era o planetă, nici orice altceva, într-un fel despre care să se poată spune că însemna ceva știau acel ceva. Erau animale și nu aveau conștiință de sine, se nășteau, trăiau și mureau, petrecîndu-și întreaga viață fără gînduri sau cunoașterea faptului că există gînduri.

Într-o zi, deși animalele nu știau nimic despre ideea de zile, au sosit niște vizitatori pe satelitul care se rotea în jurul planetei gazoase. Iar vizitatorii erau cunoscuți sub numele de consu, deși animalele de pe planetă nu știau asta, pentru că era numele pe care și-l dădeau consu singuri, iar animalele nu erau deștepte și nu-i puteau întreba pe consu cum își spuneau, nici nu știau că lucrurile pot avea nume.

Consu au venit pe satelit ca să exploreze şi asta au făcut, observînd tot ce era legat de satelit, de la aerul din cerul său pînă la forma pămînturilor şi apelor şi la forma şi modul de trai al tuturor fiinţelor vii de pe pămîntul, din aerul şi din apa satelitului. Şi cînd au ajuns la aceste creaturi anume care locuiau pe acest satelit, consu au devenit curioşi în legătură cu ele şi cu felul în care îşi duceau viaţa, şi le-au studiat pe ele, felul în care se năşteau, trăiau şi mureau.

După ce au urmărit creaturile pentru o vreme, consu au hotărît că le vor da ceva ce consu aveau, iar creaturile nu, şi anume inteligenţa. Iar consu au luat genele creaturilor şi le-au schimbat astfel încît creierul lor, pe măsură ce creştea, să dezvolte inteligenţa mult dincolo de ceea ce ar fi obţinut creaturile prin experienţă sau prin mulţi ani de evoluţie. Consu au făcut aceste schimbări la cîteva creaturi şi apoi le-au aşezat înapoi pe satelit şi, după multe generaţii, toate creaturile au devenit inteligente.

Odată ce consu le-au dat inteligenţă acestor creaturi, n-au rămas pe satelit, nici n-au împărţit ceea ce ştiau cu creaturile, ci au plecat şi au lăsat deasupra cerului maşini, pe care creaturile nu le vedeau, ca să supravegheze creaturile. Şi astfel, pentru foarte multă vreme, creaturile n-au aflat despre consu şi despre ceea ce le făcuseră. Şi pentru foarte multă vreme aceste creaturi care erau acum inteligente au crescut ca număr şi au învăţat multe lucruri. Au învăţat cum să facă unelte, să creeze un limbaj, să lucreze împreună pentru scopuri comune, să cultive pămîntul, să extragă metale şi să creeze ştiinţa. Dar, deşi creaturile prosperau şi învăţau, nu ştiau că erau unice printre toate fiinţele inteligente, pentru că nu ştiau că există şi alte creaturi inteligente.

Într-o zi, după ce creaturile obţinuseră inteligenţa, o altă rasă de fiinţe inteligente a venit să viziteze satelitul, primii după consu, deşi creaturile nu-şi aduceau aminte de consu. Iar aceste fiinţe noi îşi spuneau arza, şi fiecare dintre arza avea şi un nume. Iar arza erau uimiţi că acele creaturi de pe satelit, care erau inteligente şi care construiseră unelte şi oraşe, nu aveau un nume şi nici nume pentru fiecare dintre ei.

Și atunci au descoperit creaturile, prin intermediul arza, ce-i făcea unici: erau singurele ființe inteligente din tot universul care nu erau conștiente. Deși fiecare creatură putea să gîndească și să judece, nu se cunoștea pe sine în felul în care se putea cunoaște pe sine oricare altă creatură inteligentă. Creaturilor le lipsea conștiința a cine erau ca indivizi, chiar dacă trăiau, prosperau și creșteau pe suprafața satelitului planetei.

Cînd creaturile au aflat asta, cu toate că nici un individ nu știa, au simțit asta, a crescut înăuntrul rasei acestor creaturi o dorință arzătoare pentru acel lucru pe care nu-l aveau: pentru conștiința pe care creaturile știau, din punct de vedere colectiv, că n-o aveau ca indivizi. Și atunci și-au dat creaturile pentru prima oară un nume și și-au spus „obini", ceea ce în limba lor însemna „lipsiți", deși ar putea fi tradus mai bine ca „văduviți" sau „cei fără daruri". Totuși, chiar de și-au denumit specia, n-au dat nume fiecărui individ dintre ei.

Și arza au simțit milă față de creaturile care-și spuneau acum obini și le-au dezvăluit existența mașinilor care pluteau pe cer și care erau puse acolo de consu, despre care știau că era o rasă de o imensă inteligență și cu țeluri imposibil de cunoscut. Arza i-au studiat pe obini și au descoperit că biologia lor era nenaturală, și astfel obinii au aflat cine-i crease.

Iar obinii le-au cerut vizitatorilor arza să-i ducă la consu, ca să-i întrebe de ce făcuseră consu asemenea lucruri, dar arza au refuzat, spunînd că rasa consu se întîlnea cu alte rase numai ca să se lupte cu ele, și se temeau de ce s-ar întîmpla cu arza dacă i-ar duce pe obini în fața consu.

Astfel au luat obinii hotărîrea că trebuie să învețe să lupte. Și, în timp ce obinii nu s-au luptat cu arza, care fuseseră buni cu ei și le fusese milă de ei și plecaseră de la ei în pace, a sosit o altă rasă de ființe numite belestier, care plănuiau să colonizeze satelitul pe care locuiau obinii și să-i omoare pe toți pentru că nu voiau să trăiască în pace cu ei. Obinii s-au luptat cu belestier, ucigîndu-i pe toți cei care au aterizat pe satelitul lor, și făcînd astfel au descoperit că aveau un avantaj; pentru că obinii nu se

cunoșteau pe ei înșiși, nu se temeau de moarte și nu erau înfricoșați atunci cînd alții simțeau frica din plin.

Obinii i-au omorît pe belestier și au învățat din armele și tehnologia lor. Cu timpul, obinii au plecat de pe satelitul lor ca să colonizeze alți sateliți, iar numărul lor a crescut și au dus război împotriva altor rase, atunci cînd aceste alte rase au hotărît să ducă război împotriva obinilor.

Și sosi o zi, după mulți ani, cînd obinii au ajuns la concluzia că erau gata să-i întîlnească pe consu, au descoperit unde trăiau și au pornit să-i întîlnească. Deși obinii erau puternici și hotărîți, nu cunoșteau puterea consu, care îi măturară din fața lor, ucigînd orice obin care îndrăznea să strige sau să atace, și erau multe mii din aceștia. În cele din urmă, consu au devenit curioși cu privire la creaturile pe care le făcuseră și au acceptat să răspundă la trei întrebări pentru obini, dacă jumătate din obinii de pretutindeni s-ar oferi ca sacrificiu pentru consu. Iar acesta a fost un tîrg greu, pentru că, deși nici un obin, ca individ, nu și-ar înțelege propria moarte, un asemenea sacrificiu ar răni rasa, pentru că pînă în acest moment își făcuseră mulți dușmani printre rasele inteligente, iar aceștia cu siguranță i-ar ataca pe obini cînd ar fi slabi. Dar obinii aveau o dorință arzătoare și aveau nevoie de răspunsuri. Așa că jumătate dintre obini s-au oferit de bunăvoie pentru consu, sinucigîndu-se în diferite moduri, oriunde se aflau.

Iar consu au fost mulțumiți și au răspuns la cele trei întrebări ale noastre. Da, ei dăduseră obinilor inteligența. Da, ei ar fi putut să le dăruiască obinilor conștiință de sine, dar n-o făcuseră, pentru că voiau să vadă cum era inteligența fără conștiință. Nu, nu aveau să ne dea o conștiință acum, nici n-o vor face vreodată, nici nu ne vor permite să întrebăm din nou. Și din acea zi, consu nu le-au mai permis obinilor să le vorbească; fiecare delegație trimisă de atunci la ei a fost ucisă.

Obinii au petrecut mulți ani luptînd cu multe rase, în timp ce se întorceau la vechea lor putere, și cu timpul a devenit cunoscut altor rase faptul că a lupta cu obinii însemna moartea, pentru că obinii nu se înduplecau, nu arătau îndurare, milă sau

teamă, căci obinii nu cunoșteau ei înșişi aceste lucruri. Și pentru multă vreme, așa merseră lucrurile.

Într-o zi, o rasă cunoscută ca rraey a atacat o colonie umană și stația ei spațială, ucigînd toți oamenii pe care au putut pune mîna. Dar înainte ca rraey să apuce să-și termine treaba, obinii i-au atacat, pentru că obinii voiau pentru ei planeta colonie. Rraey erau slăbiți după primul atac și au fost înfrînți și omorîți. Obinii au ocupat colonia și stația spațială și, pentru că stația spațială era cunoscută ca avanpost științific, obinii au căutat prin documentele sale ca să vadă ce tehnologie folositoare puteau lua.

Atunci au descoperit obinii că unul dintre savanții umani, care se numea Charles Boutin, lucra la o metodă de a păstra și de a depozita conștiința în afara corpului uman, într-o mașină bazată pe o tehnologie furată de oameni de la consu. Munca nu era terminată, iar tehnologia nu era ceva ce puteau înțelege obinii de la stația spațială, nici savanții obini pe care-i aduseseră cu ei. Obinii l-au căutat pe Charles Boutin printre supraviețuitorii umani ai atacurilor de pe stația spațială, dar acesta nu era de găsit; s-a descoperit că era plecat de pe stație, cînd aceasta fusese atacată.

Apoi însă obinii au aflat că fiica lui Charles Boutin, Zoë, se aflase pe aceeași stație spațială. Obinii au luat-o de pe stație și numai ea a fost cruțată dintre ființele umane. Iar obinii au păstrat-o și au ținut-o la adăpost, și au găsit o cale de a-l anunța pe Charles Boutin că ea era în viață și s-au oferit s-o înapoieze dacă el le dădea obinilor conștiință. Dar Charles Boutin era furios, nu pe obini, ci pe oamenii care, credea el, o lăsaseră pe fiica lui să moară, și a cerut în schimb, pentru a le da obinilor conștiință, ca obinii să ducă război cu ființele umane și să le înfrîngă. Obinii nu puteau face acest lucru singuri, dar s-au aliat cu alte două rase, rraey, pe care tocmai îi atacaseră, și eneshanii, care erau aliații umanilor, ca să ducă război cu aceștia.

Charles Boutin a fost mulțumit și, cu timpul, a venit alături de obini și de fiica lui, și a muncit să creeze conștiința pentru obini. Înainte de a apuca să-și termine sarcina, oamenii au aflat despre alianța dintre obini, rraey și eneshani și au atacat. Alianța

s-a rupt și eneshanii au fost convinși de către oameni să pornească război împotriva rraey. Charles Boutin a fost ucis, iar fiica lui, Zoë, a fost luată de la obini de către oameni. Și, deși nici un individ obin nu putea să simtă, întreaga națiune a fost cuprinsă de disperare pentru că, acceptînd să le dăruiască o conștiință, Charles Boutin era cel mai bun dintre toți prietenii lor, care făcea pentru ei ceea ce nici măcar măreții consu nu voiau: să le dea conștiința de sine. Cînd el a murit, speranța pentru ei înșiși a murit și ea. Pierderea fiicei lui, care era o parte din el și pe care o îndrăgeau datorită lui, le sporea disperarea.

Și apoi oamenii au trimis obinilor un mesaj că știau despre munca lui Boutin și se ofereau să o continue, în schimb pentru o alianță și pentru acordul obinilor să lupte împotriva eneshanilor, care se aliaseră cu obinii împotriva oamenilor, odată ce eneshanii îi vor fi înfrînt pe rraey. Obinii au fost de acord, dar au adăugat condiția ca, odată ce obinii și-ar fi căpătat conștiința, doi dintre ei să primească permisiunea de a o cunoaște pe Zoë Boutin și să împartă cunoștințele cu toți ceilalți obini, pentru că ea era tot ceea ce mai rămăsese de la Charles Boutin, prietenul și eroul lor.

Și astfel obinii și oamenii au devenit aliați, obinii i-au atacat și i-au înfrînt pe eneshani la momentul potrivit, iar obinii, la mii de generații după crearea lor, au primit o conștiință de la Charles Boutin. Și dintre ei, obinii au ales doi, care aveau să devină însoțitorii și protectorii lui Zoë Boutin și să participe la viața ei împreună cu noua sa familie. Și cînd Zoë i-a întîlnit, nu i-a fost frică, pentru că trăise și înainte printre obini, și le-a dat celor doi nume: Hickory și Dickory. Iar cei doi au devenit primii obini care să aibă nume. Și ei s-au bucurat, și au știut că se bucură, datorită darului primit de ei și de toți obinii de la Charles Boutin.

Și au trăit fericiți pînă la adînci bătrîneți.

*

Hickory mi-a spus ceva ce n-am auzit.

— Poftim? am întrebat.

— Nu sîntem siguri că „și au trăit fericiți pînă la adînci bătrîneți" este sfîrșitul potrivit, repetă Hickory, apoi se opri și se uită atent la mine. Plîngi, observă el.

— Iartă-mă. Îmi aduceam aminte. De părțile la care am participat și eu.

— L-am povestit greșit.

— Nu, am replicat și am ridicat mîna ca să-l liniștesc. Nu le-ai povestit greșit, Hickory. Numai că felul în care le spui tu și felul în care mi le amintesc eu sînt un pic...

Mi-am șters o lacrimă de pe față și am căutat cuvîntul potrivit.

— Sînt doar puțin *diferite*, asta-i tot.

— Nu-ți place mitul.

— Îmi place, am zis. Îmi place foarte mult. Numai că mă doare să-mi aduc aminte de unele lucruri. Ni se întîmplă așa, uneori.

— Îmi pare rău, Zoë, pentru că te-am făcut să suferi, se scuză Hickory, și i-am auzit tristețea din voce. Noi voiam să te înveselim.

M-am ridicat de pe scaun, m-am dus la Hickory și Dickory și i-am îmbrățișat pe amîndoi.

— Știu că ați vrut. Și chiar mă bucur că ați încercat.

NOUĂ

— Oh, uite! exclamă Gretchen. Băieți adolescenți, pe cale să facă o prostie!

— *Taci*, i-am retezat-o. Nu-i *posibil* să se întîmple așa ceva.

Dar m-am uitat oricum.

Fără îndoială, în partea cealaltă a sălii comune de pe *Magellan*, două cete de adolescenți de sex masculin se fixau reciproc cu acea privire care însemna *chiar o să ne batem pentru ceva neghiob*. Se pregăteau să-și arate colții cu toții, în afară de unul dintre ei, care dădea impresia că încerca să bage mințile-n cap unui tip deosebit de nerăbdător să se bată, după cît se părea.

— Există unul care pare să aibă un pic de creier, am remarcat.

— Unul din opt, comentă Gretchen. Nu e un procent prea grozav. Și dacă ar avea cu adevărat un pic de creier, probabil că s-ar da deoparte.

— E adevărat. Să nu trimiți niciodată un adolescent să facă treaba unei adolescente!

Gretchen zîmbi larg în direcția mea.

— Între noi se petrece chestia aia cu telepatia, nu-i așa?

— Cred că știi răspunsul la întrebarea asta, am replicat.

— Vrei să facem un plan sau să improvizăm pur și simplu?

— Pînă facem planul, cineva o să-și piardă niște dinți.

— Bine zis, încuviință Gretchen și apoi se sculă și porni spre băieți.

Douăzeci de secunde mai tîrziu, băieții fură surprinși s-o descopere pe Gretchen în mijlocul lor.

— Mă faceți să pierd un pariu, vorbi ea celui care arăta cel mai agresiv.

Tipul se holbă, încercînd să descifreze, folosind indiferent ce trecea drept creier în capul lui, această apariție bruscă și neașteptată.

— Ce? întrebă el.

— Am zis că mă faceți să pierd un pariu, repetă Gretchen, apoi arătă cu degetul în direcția mea. Am făcut un pariu cu Zoë, aici de față, că nimeni n-o să pornească o bătaie pe *Magellan* înainte să plecăm de-a binelea de la docuri, pentru că nimeni n-ar fi destul de *prost* să facă ceva care-ar însemna ca toată familia lui să fie dată afară de pe navă.

— Să fie dată afară de pe navă chiar cu două ore înainte de plecare, am adăugat.

— Exact, continuă Gretchen. Pentru că ce soi de *imbecil* ar trebui să fii ca să faci așa ceva?

— Un *băiat* adolescent imbecil, am sugerat.

— Așa se pare, zise Gretchen. Să vedem... cum te cheamă?

— Ce? repetă băiatul.

— *Numele* tău, insistă Gretchen. Cum or să-ți spună, *cu furie*, după ce o să fiți dați afară de pe navă.

Băiatul se uită în jur, la prietenii lui.

— Magdy, răspunse el, și apoi deschise gura ca pentru a spune ceva.

— Păi, vezi tu, Magdy, am *încredere* în omenire, chiar și în partea formată din adolescenții de sex masculin, vorbi Gretchen, fără să-i pese ce-ar fi avut de spus Magdy al nostru. Credeam că nici măcar băieții adolescenți n-ar fi destul de neghiobi să-i dea căpitanului Zane un motiv să dea jos de pe navă cîțiva dintre ei cît mai poate. Odată ce pornim la drum, lucrul cel mai rău pe care l-ar putea face e să vă închidă în celulă. Dar în momentul ăsta ar putea pune echipajul să vă scoată pe voi și familia voastră prin stația de încărcare. Apoi v-ați putea uita la noi ceilalți cum vă facem cu mîna în semn de rămas-bun. Cu siguranță, am spus eu, nimeni nu poate să fie atît de *incredibil de bătut în cap*. Dar prietena mea Zoë n-a fost de acord. Ce-ai zis tu, Zoë?

— Am zis că băieții adolescenți nu pot să gîndească mai departe de sau fără testiculele lor abia crescute, am răspuns, privind țintă la băiatul care încercase să-i bage mințile-n cap amicului său. În plus, miros ciudat.

Băiatul rînji. Știa ce punem la cale. Nu i-am răspuns la zîmbet; nu voiam să încurc piesa de teatru a lui Gretchen.

— Și am fost atît de convinsă că aveam dreptate și că ea se înșela, încît am făcut chiar și un pariu, continuă Gretchen. Am pariat fiecare desert pe care o să-l capăt aici, pe *Magellan*, că nimeni n-ar fi atît de prost. Ăsta-i un pariu serios.

— Îi place la nebunie desertul, am spus.

— E adevărat, îmi place, recunoscu Gretchen.

— E *dependentă* de desert, am întărit.

— Și-acum, o să mă faci să *pierd* toate deserturile, continuă Gretchen, împungîndu-l pe Magdy în piept. E inacceptabil.

Se auzi un pufnet dinspre băiatul cu care Magdy stătuse față în față. Gretchen se întoarse brusc către el; băiatul tresări de-a binelea, dîndu-se înapoi.

— Nu știu de ce *tu* crezi că e nostim, spuse Gretchen. Familia ta ar fi fost aruncată de pe navă cît ai clipi.

— El a început, protestă băiatul.

Gretchen clipi cu dramatism.

— „El a început"? Zoë, zi-mi că n-am auzit bine!

— Ai auzit. Chiar a spus-o!

— Nu pare posibil ca oricine care-a depășit vîrsta de cinci ani să folosească *asta* ca argument pentru *indiferent ce*, comentă Gretchen, examinîndu-l critic pe băiat.

— Unde-i *acum* încrederea ta în omenire? am întrebat.

— Mi-o pierd, răspunse Gretchen.

— Laolaltă cu toate deserturile tale, am adăugat.

— Dă-mi voie să ghicesc, zise Gretchen și făcu un gest vag către grupul de băieți din fața ei. Sînteți toți de pe aceeași planetă...

Se răsuci și se uită la celălalt grup de băieți.

— Iar voi sînteți cu toții de pe altă planetă.

Băieții se foiră stînjeniți; ea descoperise adevărul.

— Așa că primul lucru pe care-l faceți este vă luați la bătaie din cauza locului în care *ați locuit*.

— Pentru că ăsta-i lucrul cel mai *deștept* de făcut cu oameni alături de care o să vă petreceți tot restul vieții, am adăugat.

— Nu-mi aduc aminte ca asta să se afle în materialele de orientare pentru noii coloniști, spuse și Gretchen.

— Asta-i nostim, am comentat.

— Adevărat, zise Gretchen și se opri din vorbit.

Se lăsă tăcerea pentru cîteva secunde.

— Ei bine? întrebă Gretchen.

— Ce? replică Magdy.

Era cuvîntul lui favorit.

— Acum o să vă bateți sau nu? exclamă Gretchen. Dacă o să-mi pierd pariul, e un moment la fel de bun ca oricare altul.

— Are dreptate, am spus. E aproape ora prînzului. Urmează desertul.

— Așa că ori îi dați drumul, ori lăsați-o baltă.

Gretchen făcu un pas înapoi.

Băieții, dîndu-și seama brusc că, indiferent pentru ce voiseră să se bată, motivul fusese redus cu eficacitate la faptul dacă o fată o să-și capete sau nu brioșa, se împrăștiară, fiecare grup îndreptîndu-se cu ostentație într-o direcție diferită de celălalt. Băiatul întreg la minte întoarse pentru o clipă capul spre mine, în timp ce se îndepărta împreună cu prietenii lui.

— *Asta* a fost nostim.

— Mda, pînă cînd se hotărăsc cu toții să încerce din nou, am spus. Nu putem folosi aceeași șmecherie cu umilirea cu desertul de fiecare dată. Și sînt coloniști din zece lumi diferite. Asta înseamnă o sută de situații diferite, posibile, de bătăi idioate între adolescenți.

— Ei bine, coloniștii de pe Kyoto sînt menoniți coloniali, observă Gretchen. Sînt pacifiști. Așa că există numai optzeci și una de combinații diferite posibile de bătăi idioate între adolescenți.

— Și totuși noi sîntem *numai* două, am constatat. Nu-mi plac șansele. Și oricum, de unde știi despre cei de pe Kyoto?

— Cînd tatăl meu încă se gîndea că o să conducă colonia, m-a pus să citesc rapoartele despre toți coloniștii și despre planetele lor de origine. A zis că o să fiu aghiotantul lui. Pentru că, știi, asta chiar e ceea ce aș fi vrut să *fac* cu timpul meu.

— Prinde bine, totuși.

Gretchen își scoase PDA-ul, care bîzîia, și se uită la ecran.

— Pentru că veni vorba, îmi arătă ea ecranul, se pare că mă cheamă tata.

— Du-te să faci pe aghiotantul.

Gretchen își dădu ochii peste cap.

— Mulțumesc. Vrei să ne întîlnim cu ocazia plecării? Apoi putem să luăm masa de prînz. O să pierzi pariul pînă atunci. O să-ți iau desertul.

— Atinge-te de desertul meu și o să mori în cele mai oribile feluri, am amenințat-o.

Gretchen izbucni în rîs și plecă.

Mi-am scos propriul PDA ca să văd dacă aveam mesaje de la John sau Jane; era unul de la Jane care-mi spunea că Hickory

și Dickory mă căutau pentru ceva. Ei bine, știau că sînt la bord, și știau și cum să ajungă la mine prin intermediul PDA-ului; nu că m-aș fi dus pe undeva fără el. M-am gîndit să le dau un apel, dar mi-am închipuit că or să mă găsească mai devreme sau mai tîrziu. Am pus PDA-ul la o parte, am ridicat ochii și l-am zărit pe băiatul cu capul pe umeri stînd în picioare în fața mea.

— Bună, mă salută el.

— Ăă, am mormăit – un testament pentru stilul meu insinuant.

— Îmi cer scuze, n-am vrut să mă furișez așa pe lîngă tine.

— Nu-i nimic, am răspuns doar ușor agitată.

El întinse mîna.

— Enzo, se prezentă. Iar tu ești Zoë, bănuiesc.

— Sînt, am răspuns, luîndu-l de mînă și strîngîndu-i-o.

— Bună, zise el.

— Bună, am răspuns.

— Bună, repetă, și apoi păru să-și dea seama că se întorsese de unde plecase.

Am zîmbit.

Și apoi au urmat, ăă, *47 de milioane de secunde* de tăcere jenată. A fost de fapt doar una sau două secunde, dar, așa cum v-ar putea spune Einstein, unele evenimente au felul lor de a se extinde.

— Mulțumesc, vorbi Enzo în sfîrșit. Adică, pentru că ai oprit bătaia.

— Cu plăcere. Mă bucur că nu te-a deranjat faptul că ne-am amestecat în ceea ce făceați.

— Ei bine, eu oricum nu reușeam o treabă prea grozavă. Odată ce Magdy e stîrnit, e greu să-l determini să dea înapoi.

— Despre ce-a fost vorba de fapt? am întrebat.

— E cam prostesc.

— *Asta* știu, am răspuns, și apoi m-am întrebat dacă Enzo n-o să înțeleagă greșit.

El zîmbi. Unu-zero pentru Enzo.

— Vreau să spun, ceea ce a provocat bătaia.

— Magdy e un tip destul de sarcastic și mai e și destul de zgomotos. A făcut un comentariu meschin despre ce purtau tipii ceilalți, în timp ce treceau. Unul dintre ei s-a supărat și uite-așa s-au ambalat...

— Așadar, aproape că v-ați încăierat pentru o chestiune de modă!

— Ți-am spus că a fost prostesc. Dar știi cum e. Dacă te ambalezi, e destul de greu să gîndești rațional.

— Dar *tu* gîndeai rațional.

— Asta mi-e treaba. Magdy ne bagă în încurcătură, eu ne scot din ea.

— Așadar, vă cunoașteți între voi de ceva timp...

— E prietenul meu cel mai bun de cînd eram mici. Chiar nu-i un derbedeu, sincer. Doar că uneori nu se gîndește la ce face.

— Ai grijă de el.

— E reciproc. Nu sînt mare bătăuș. O mulțime de puști pe care-i cunoaștem ar fi profitat de acest fapt, dacă n-ar fi știut că Magdy i-ar fi pocnit în cap.

— De ce nu ești mare bătăuș? am întrebat.

— Cred că trebuie să-ți placă puțin să te bați...

Apoi păru să-și dea seama că asta îi punea un pic la îndoială masculinitatea, ceea ce l-ar exclude din clubul masculilor adolescenți.

— Nu mă înțelege greșit. Pot să mă apăr foarte bine și fără Magdy prin preajmă. Sîntem doar o echipă bună.

— Tu ești creierul echipei, am sugerat.

— E posibil, recunoscu el și apoi păru să-și dea seama că îl determinasem să facă o mulțime de declarații despre el însuși fără ca el să reușească să afle nimic despre mine.

— Cum e cu tine și prietena ta? Cine e creierul acestei echipe?

— Cred că Gretchen și cu mine ne putem lua la întrecere destul de bine la capitolul creier.

— Asta-i puțin înspăimîntător.

— Nu-i un lucru rău să intimidezi puțin lumea.

— Ei bine, nu se poate spune că nu-i așa, rosti Enzo, cu gradul potrivit de nonșalanță.

Am încercat din răsputeri să nu roșesc.

— Așadar, ascultă, Zoë..., începu Enzo, apoi se uită peste umărul meu.

I-am văzut ochii devenind foarte mari.

— Dă-mi voie să ghicesc, i-am zis lui Enzo. Doi extratereștri cu înfățișare înspăimîntătoare stau chiar în spatele meu.

— De unde știi? întrebă Enzo după cîteva clipe.

— Pentru că ceea ce faci acum este reacția obișnuită.

Am aruncat o privire în spate, către Hickory și Dickory.

— Lăsați-mă un minut, le-am cerut.

Au făcut un pas înapoi.

— Îi *cunoști*?

— Într-un fel, sînt gărzile mele de corp.

— Ai nevoie de gărzi de corp?

— E puțin mai complicat.

— Acum știu de ce tu și prietena ta puteți accepta să fiți creierul echipei.

— Nu-ți face griji, l-am liniștit și m-am întors către Hickory și Dickory. Dragii mei, acesta e noul meu prieten, Enzo. Spuneți-i "salut"!

— Salut, rostiră ei, pe tonul lor teribil de monoton.

— Ah!

— Sînt complet inofensivi, în afară de cazul în care cred că ești o amenințare pentru mine.

— Ce se întîmplă atunci?

— Nu sînt prea sigură. Dar cred că ar presupune transformarea ta într-un mare număr de cuburi foarte mici.

Enzo se uită la mine cîteva clipe.

— Nu înțelege greșit, vorbi el. Dar mi-e frică puțin de tine în momentul ăsta.

Am zîmbit auzind asta.

— Să nu-ți fie, am zis, și l-am luat de mînă, ceea ce păru să-l surprindă. Vreau să fim prieteni.

Urmă un joc interesant pe chipul lui Enzo: plăcerea faptului că-l luasem de mînă și neliniștea că, dacă arăta prea multă plăcere din cauza asta, avea să fie tăiat la repezeală în cubulețe. Asta era foarte drăguț. El era foarte drăguț.

Ca la un semn, Hickory își mută cu zgomot greutatea de pe un picior pe altul.

Am oftat.

— Trebuie să vorbesc cu Hickory și Dickory, i-am zis lui Enzo. Vrei să mă scuzi?

— Sigur, răspunse Enzo și-și luă mîna dintr-a mea.

— Ne vedem mai tîrziu?

— Așa sper, vorbi Enzo, apoi își luă înfățișarea aceea care arăta că mintea îi spunea că este prea entuziast.

Taci din gură, minte proastă. Entuziasmul e un lucru *bun*. Se dădu înapoi și plecă. L-am urmărit puțin cum pleacă.

Apoi m-am întors către Hickory și Dickory.

— Ar fi bine să fie ceva bun.

— Cine era? întrebă Hickory.

— Enzo, am răspuns. Ceea ce v-am spus deja. E un băiat. Și încă unul drăguț.

— Are intenții necurate? întrebă Hickory.

— Ce? m-am mirat, oarecum nevenindu-mi să cred. Vorbiți serios? Nu. Îl cunosc de numai douăzeci de minute. Chiar și pentru un adolescent, ar fi o escaladare destul de rapidă.

— Noi n-am auzit așa.

— De la cine?

— De la maiorul Perry. A zis că a fost și el adolescent cîndva...

— O, Doamne! Mulțumesc *foarte* mult pentru imaginea mentală a tăticului pe post de sac de hormoni adolescentini. E soiul de imagine pentru care ai nevoie de terapie ca să scapi de ea.

— Ne-ai cerut și înainte să intervenim pentru tine față de băieții adolescenți.

— Era un caz special...

Și fusese. Chiar înainte de a părăsi Huckleberry, părinții mei plecaseră pentru un studiu planetar pe Roanoke, iar mie

mi s-a dat permisiunea de a organiza o petrecere de rămas-bun pentru prieteni. Anil Rameesh se încumetase să se furişeze în dormitorul meu, să se dezbrace complet şi, cînd îl descoperisem, să mă informeze că îmi dăruia virginitatea lui ca dar de despărțire. Bine, nu pusese problema astfel; încerca să evite complet să pomenească de aspectul „virginității".

Oricum, era un dar pe care chiar nu-l voiam, deşi era deja despachetat. Le-am cerut lui Hickory şi Dickory să-l escorteze afară; Anil a reacționat cu țipete, sărind pe fereastră şi căzînd de pe acoperiş, şi apoi luînd-o la fugă tot drumul spre casă, dezbrăcat. Ceea ce era o privelişte. I-am trimis hainele acasă în ziua următoare.

Bietul Anil. Nu era un băiat rău. Doar indus în eroare şi optimist.

— O să vă anunț dacă Enzo provoacă vreo problemă, am promis. Pînă atunci, lăsați-l în pace.

— Cum doreşti

Îmi dădeam seama că Hickory nu era complet mulțumit de asta.

— Despre ce voiați să vorbiți cu mine? am întrebat.

— Avem veşti de la guvernul obin, răspunse Hickory. O invitație.

— O invitație pentru ce?

— O invitație să vizitezi lumea noastră natală şi să faci un tur al planetelor şi al coloniilor noastre. Eşti destul de mare acum să călătoreşti neînsoțită şi, în timp ce toți obinii te cunosc de cînd erai mică, datorită înregistrărilor noastre, există o dorință puternică printre toți obinii să te întîlnească în persoană.

— Cînd? am întrebat.

— Imediat, răspunse Hickory.

M-am uitat la amîndoi.

— Mă întrebați asta *acum*? Sînt mai puțin de două ore pînă cînd plecăm spre Roanoke.

— Abia am primit invitația. De îndată ce ne-a fost trimisă, am venit să te căutăm.

— Nu putea aștepta?

— Guvernul nostru a dorit să te întrebe înainte să înceapă drumul spre Roanoke. Odată stabilită pe Roanoke, s-ar putea să eziți să pleci pentru o durată atît de semnificativă de timp.

— Cît timp?

— Am trimis un itinerariu propus pe PDA-ul tău.

— Te întreb pe tine.

— Întregul tur ar lua treisprezece luni standard de-ale voastre. Deși, dacă ai fi dispusă, ar putea fi prelungită.

— Așadar, ca să recapitulăm. Vreți să mă hotărăsc în următoarele *două ore* dacă să-mi părăsesc familia și prietenii pentru cel puțin un an, poate mai mult, ca să fac turul lumilor obinilor de una singură.

— Da. Deși, desigur, Dickory și cu mine te-am însoți.

— Fără alte ființe umane totuși.

— Am putea găsi pe cineva, dacă vrei.

— Ați găsi? Ar fi strașnic.

— Foarte bine.

— Sînt *sarcastică*, Hickory, am exclamat iritată. Răspunsul e nu. Adică, *serios*, Hickory. Îmi ceri să iau o hotărîre care să-mi schimbe viața în decurs de două ore. E absolut ridicol

— Înțelegem că momentul ales pentru această cerere nu este optim.

— Nu cred că înțelegi. Cred că știi că timpul e prea scurt, dar nu cred că înțelegi că e *jignitor*.

Hickory se făcu mic.

— N-am vrut să te jignim.

Era cît pe ce să răbufnesc, dar m-am oprit și am început să număr în minte, pentru că undeva acolo, înăuntru, partea rațională a creierului meu mă anunța că mă îndreptam spre teritoriul reacțiilor exagerate. Invitația lui Hickory și Dickory venea în ultima clipă, dar n-avea prea multă noimă să le fac capul calendar pentru asta. Ceva legat de cerere mă sîcîia, nu se potrivea.

Am avut nevoie de cîteva clipe ca să-mi dau seama de ce. Hickory și Dickory îmi cereau să las în urmă pe toți cei pe care-i

cunoșteam și pe toți cei pe care abia-i întîlnisem, pentru un an de singurătate. Făcusem deja asta, cu multă vreme în urmă, cînd obinii mă luaseră de pe Covell, în perioada în care a trebuit să aștept înainte ca tatăl meu să găsească o cale de a mă recupera. Erau alte vremuri și alte împrejurări, dar îmi aduc aminte de singurătate și de nevoia de contact cu o ființă umană. Îi iubeam pe Hickory și Dickory; făceau parte din familie. Dar nu-mi puteau oferi ceea ce aveam nevoie și ceea ce puteam obține din contactul cu un om.

Și în plus, abia îmi luasem rămas-bun de la un sat întreg de oameni pe care-i cunoșteam și, înainte de asta, spusesem adio familiei și prietenilor, de obicei pentru totdeauna, de mult mai multe ori decît majoritatea celor de vîrsta mea. În acest moment, abia o descoperisem pe Gretchen, iar Enzo arăta cu siguranță interesant. Nu voiam să-mi iau rămas-bun de la ei chiar înainte de a apuca să-i cunosc cum trebuie.

M-am uitat la Hickory și Dickory, care, în ciuda a tot ce știau despre mine, nu era posibil să fi înțeles de ce mă afecta atîta ceea ce îmi ceruseră. *Nu-i vina lor*, zise partea rațională a creierului meu. Și avea dreptate. Ceea ce reprezenta motivul pentru care și era partea rațională a creierului. Nu-mi *plăcea* întotdeauna acea parte, dar era de obicei pe față la asemenea lucruri.

— Îmi pare rău, Hickory, am spus în cele din urmă. N-am vrut să țip la tine. Te rog, primește scuzele mele.

— Sigur că da, răspunse Hickory.

Se destinse.

— Dar chiar dacă aș fi vrut să merg, două ore nu sînt nici pe departe de ajuns ca să mă gîndesc bine la asta. Ați vorbit cu John și Jane despre asta?

— Am crezut că e mai bine să venim la tine. Dorința ta de a merge ar fi influențat hotărîrea lor de a te lăsa să pleci.

Am zîmbit.

— Nu atît de mult pe cît cred eu că tu crezi că ar fi influențat-o. S-ar putea să crezi că sînt destul de mare să petrec un an făcînd turul lumilor obine, dar îți garantez că tăticul va avea o

altă părere despre asta. Lui Jane și Savitri, împreună, le-a luat vreo două zile să-l convingă să mă lase să dau o petrecere de rămas-bun în timp ce ei erau plecați. Crezi că o să spună „da" cînd e vorba să mă lase să plec pentru un an, într-un moment în care avem o limită de timp de două ore? E o idee *ultraoptimistă*.

— Dar e foarte important pentru guvernul nostru, rosti Dickory.

Ceea ce era surprinzător. Dickory nu vorbea aproape niciodată, despre nimic, în afară de vreunul dintre saluturile sale incolore. Faptul că Dickory se simțea obligat să înceapă *acum* să vorbească era extrem de grăitor prin sine însuși.

— Înțeleg, am replicat. Dar tot e prea brusc. *Nu pot* să iau o asemenea decizie acum. Chiar nu pot. Vă rog să spuneți guvernului vostru că sînt onorată de invitație și că vreau să fac un tur al lumilor obine, cîndva. Chiar vreau. Dar nu pot s-o fac așa. Și vreau să merg pe Roanoke.

Hickory și Dickory rămaseră tăcuți pentru o clipă.

— Poate că, dacă maiorul Perry și locotenentul Sagan ar auzi despre invitație și ar fi de acord, te-ai putea lăsa convinsă, spuse Hickory.

Sîcîială, sîcîială...

— Ce vrea să-nsemne *asta*? am întrebat. Mai întîi spuneți că vreți să zic da pentru că ei s-ar putea să fie de acord, iar acum vreți să rezolvați invers? M-ați întrebat pe mine, Hickory. Răspunsul meu e nu! Dacă vă gîndiți că o să mă faceți să mă răzgîndesc întrebîndu-i pe părinții mei, atunci nu-i înțelegeți pe adolescenții umani, și cu siguranță nu mă înțelegeți pe mine. Chiar *dacă* ar spune da, ceea ce, credeți-mă, n-o să se întîmple, din moment ce primul lucru pe care-l vor face o să fie să mă întrebe pe mine ce cred despre ideea asta. Iar eu o să le spun ce v-am spus vouă. Și *că* v-am spus și vouă.

Încă o clipă de tăcere. I-am privit pe amîndoi foarte atent, încercînd să surprind tremurul sau tresăririle care urmau cîteodată cînd erau epuizați din punct de vedere emoțional. Amîndoi erau complet încremeniți.

— Foarte bine, vorbi Hickory. Vom informa guvernul nostru de hotărîrea pe care ai luat-o.

— Spuneți-le că o să mă gîndesc la asta altă dată. Poate peste un an.

Poate pînă atunci o puteam convinge pe Gretchen să vină cu mine. Și pe Enzo. Dacă tot visăm cu ochii deschiși...

— Le vom spune, încheie Hickory; apoi el și cu Dickory plecară puțin capul și se îndepărtară.

M-am uitat în jur. Unii dintre cei din zona comună îi urmăreau pe Hickory și Dickory plecînd; ceilalți se holbau la mine cu expresii stranii. Cred că nu văzuseră niciodată pînă atunci o fată avînd propriii extratereștri favoriți.

Am oftat. Mi-am scos PDA-ul ca să iau legătura cu Gretchen, apoi m-am oprit înainte de a-i accesa adresa. Pentru că, oricît mi-aș fi dorit să nu fiu singură în sens mai larg, în acel moment aveam nevoie de o pauză. Se petrecea ceva, iar eu aveam nevoie să-mi dau seama ce era. Pentru că orice-ar fi fost, mă neliniștea.

Am pus PDA-ul la loc în buzunar, m-am gîndit la ceea ce tocmai îmi spuseseră Hickory și Dickory și mi-am făcut griji.

ZECE

Erau două mesaje pe PDA-ul meu în seara aceea, după cină. Primul era de la Gretchen.

„Individul ăla, Magdy, a dat de urma mea și mi-a cerut să ies cu el la o întîlnire", scria. „Cred că-i plac fetele care-l iau peste picior în stil mare. I-am răspuns că bine. Pentru că e drăguț, într-un fel. Nu mă aștepta." Asta îmi stîrni un zîmbet.

Al doilea era de la Enzo, care reușise cumva să obțină adresa PDA-ului meu; bănuiesc că Gretchen ar fi putut avea de-a face cu asta. Mesajul era intitulat „Poezie pentru o fată pe care abia am cunoscut-o, și anume un haiku, al cărui titlu e acum substanțial mai lung decît poezia propriu-zisă, oh, ce ironie" și spunea:

O cheamă Zoë
Zîmbește ca o adiere de primăvară
Te rog, nu mă tăia în cubulețe.

Am rîs în hohote citind asta. Babar ridică ochii spre mine și dădu energic din coadă, plin de speranță; cred că se gîndea că toată fericirea asta ar fi putut avea ca rezultat mai multă mîncare pentru el. I-am dat o felie de șuncă rămasă de la masă. Așa încît cred că avea dreptate. Deștept cîine, Babar.

*

După plecarea lui *Magellan* de la stația Phoenix, conducătorii coloniei aflară despre zarva care aproape că se stîrnise în zona comună, pentru că le-am spus eu la cină. John și Jane se uitară unul la altul oarecum semnificativ, apoi schimbară subiectul. Am bănuit că problema de a integra zece grupuri complet diferite de oameni cu zece culturi complet diferite apăruse deja în discuțiile lor, iar acum aveau parte în aceeași măsură și de versiunea neajunsă la majorat.

Mi-am închipuit că or să găsească o cale de a se descurca cu asta, dar chiar nu eram pregătită pentru soluția lor.

— Dodgeball, am exclamat, stînd de vorbă cu tăticul la micul dejun. O să ne pui pe noi toți copiii să jucăm dodgeball.

— Nu pe toți. Numai pe aceia dintre voi care altfel ar stîrni, din plictiseală, bătăi prostești și fără rost.

Ciugulea dintr-o prăjitură cu fructe; Babar stătea de pază, în așteptarea firimiturilor. Jane și Savitri erau plecate să se ocupe de treburi; ele reprezentau creierele acestei echipe.

— Nu-ți place dodgeballul? mă întrebă John.

— Îmi place foarte mult. Numai că nu sînt sigură de ce crezi că e un răspuns la problema asta.

Tăticul lăsă din mînă prăjitura, se scutură pe mîini și începu să numere ideile pe degete.

— Unu, avem echipamentul și se potrivește cu spațiul. Nu putem juca prea bine fotbal sau cricket pe *Magellan*. Doi, e un sport de echipă, așa că putem implica grupuri mari de copii. Trei, nu e complicat, așa că nu trebuie să petrecem prea mult timp înșirînd regulile de bază pentru fiecare. Patru, e atletic și vă oferă o cale de a vă consuma o parte din energie. Cinci, e doar atît de violent încît să-i atragă pe băieții aceia idioți despre care vorbeai ieri, dar nu atît de violent încît cineva să fie rănit de-a binelea.

— Alte puncte?

— Nu. Am terminat degetele.

Își luă din nou prăjitura.

— Numai că băieții or să facă echipe cu prietenii lor. Așa că încă o să ai problema puștilor de pe o lume rămînînd cu ai lor.

— Aș fi de acord cu asta, dacă n-ar fi faptul că nu sînt complet idiot, replică tăticul. Și nici Jane. Avem un plan pentru asta.

Planul: fiecare dintre cei care se înscriau ca să joace erau repartizați într-o echipă, în loc să li se permită să-și aleagă echipa. Și nu cred că echipele erau repartizate complet aleator; cînd Gretchen și cu mine ne-am uitat peste liste, Gretchen observă că aproape nici una dintre echipe nu avea mai mult de un singur jucător din aceeași lume; chiar și Enzo și Magdy erau în echipe diferite. Singurii care erau în aceeași „echipă" erau cei de pe Kyoto; în calitate de menoniți coloniali, evitau să joace în sporturi competitive, așa că ceruseră să fie în schimb arbitri.

Gretchen și cu mine nu ne-am înscris în nici o echipă; ne-am numit singure conducătoarele diviziei și nimeni nu ne-a contestat; după cît se părea, se răspîndiseră zvonuri despre ridicolul intens la care supuseserăm o haită sălbatică de băieți, așa că eram temute și venerate în aceeași măsură.

— Asta mă face să mă simt drăguță, comentă Gretchen cînd îi spuse așa ceva una dintre prietenele ei de pe Erie.

Urmăream primul meci al campionatului, cu Leoparzii jucînd împotriva Puternicelor Mingi Roșii, numite probabil

după echipamentul de joc. Eu personal nu cred că eram de acord cu numele echipei.

— Că veni vorba, cum a fost întîlnirea ta de aseară? am întrebat.

— A fost cam insistent.

— Vrei să-i pun pe Hickory și Dickory să stea de vorbă cu el?

— Nu, m-am descurcat. În plus de asta, prietenii tăi extratereștri îmi bagă frica-n oase. Nu vreau să te jignesc.

— Nu mă simt jignită. Chiar sînt drăguți.

— Sînt gărzile tale de corp. Nu se așteaptă de la ei să fie drăguți. Trebuie să-i facă pe oameni să facă pe ei de frică. Și reușesc. Mă bucur doar că nu se țin după tine tot timpul. N-ar mai veni nimeni să vorbească cu noi.

De fapt, nu-i mai văzusem nici pe Hickory, nici pe Dickory din ziua de dinainte, de la discuția despre turul pe planetele obinilor. M-am întrebat dacă reușisem să le rănesc sentimentele. Trebuia să trec pe la ei să văd cum se mai simt.

— Hei, prietenul tău tocmai l-a dat jos din picioare pe unul dintre Leoparzi, exclamă Gretchen.

Arătă spre Enzo, care juca în meci.

— Nu e prietenul meu, nu mai mult decît e Magdy prietenul tău.

— E la fel de insistent ca Magdy? întrebă Gretchen.

— Ce întrebare! Cum îndrăznești să întrebi? Sînt jignită de moarte.

— Atunci înseamnă da.

— Nu, nu e. A fost cît se poate de amabil. Mi-a trimis chiar și o poezie.

— *Nu* mai spune!

I-am arătat-o pe PDA. Mi-l dădu înapoi.

— Tu te alegi cu poetul. Eu cu insistentul. Chiar *nu*-i drept. Vrei să facem schimb?

— Nici cea mai mică șansă. Dar nu e prietenul meu...

Gretchen făcu semn din cap către Enzo.

— Pe el l-ai întrebat?

Am aruncat o privire spre Enzo, care, bineînțeles, strecura priviri în direcția mea în timp ce se deplasa pe terenul de dodgeball. Văzu că mă uit la el, îmi zîmbi, dădu din cap și, în timp ce făcea asta, fu nimerit în plin și cu putere în ureche de către minge și căzu cu o bufnitură.

Am izbucnit în rîs.

— O, *drăguț*! comentă Gretchen. Să rîzi de *suferința* prietenului tău!

— Știu! Sînt atît de rea! am exclamat și aproape că m-am rostogolit pe jos.

— Nu-l meriți, continuă Gretchen cu acreală. Nu-i meriți *poezia*. Dă-mi-le mie pe amîndouă.

— Nici vorbă, am răspuns și apoi am ridicat ochii și l-am văzut pe Enzo acolo, în fața mea. Din reflex, am dus mîna la gură.

— Prea tîrziu, vorbi el.

Ceea ce, desigur, mă făcu să rîd și mai mult.

— Îți ia în rîs suferința, îi zise Gretchen lui Enzo. *O ia în rîs*, auzi!

— O, Doamne, îmi pare atît de rău, am spus printre hohote și, înainte de a mă gîndi la ceea ce făceam, l-am îmbrățișat pe Enzo.

— Încearcă să-ți distragă atenția de la *răutatea* ei, avertiză Gretchen.

— Reușește, răspunse Enzo.

— O, bine, spuse Gretchen. Să vezi tu dac-o să te mai avertizez despre metodele ei malefice, de-acum înainte!

Își îndreptă teatral atenția înapoi la joc, privind pieziș doar din cînd în cînd și zîmbindu-mi răutăcios.

M-am desprins de Enzo.

— Nu sînt *cu adevărat* malefică.

— Nu, doar amuzată de suferința altora.

— Ai ieșit pe picioare de pe teren. Nu se poate să te fi durut atît de tare.

— Există dureri care nu se văd. Dureri *existențiale*.

— O, la naiba! Dacă ai dureri existențiale de la dodgeball, chiar ai luat-o razna.

— Nu cred că apreciezi subtilitățile filosofice ale sportului.

Am început din nou să chicotesc.

— Încetează, zise Enzo cu blîndețe. Eu sînt serios.

— Sper atît de mult să nu fii, am replicat și am chicotit mai departe. Vrei să mergem la masa de prînz?

— Mi-ar plăcea foarte mult. Dă-mi doar un minut să-mi extrag mingea asta din trompa lui Eustache.

Era prima oară cînd auzeam pe cineva folosind cuvintele „trompa lui Eustache" în conversația curentă. Cred că s-ar putea să mă fi îndrăgostit un pic de el chiar atunci.

*

— Azi nu v-am prea văzut pe voi doi prin preajmă, le-am zis lui Hickory și Dickory în cabina lor.

— Sîntem conștienți că îi facem pe mulți dintre semenii tăi coloniști să nu se simtă în largul lor, răspunse Hickory.

El și cu Dickory stăteau pe scaune proiectate să se adapteze la forma corpului lor; altfel, cabina era goală. Obinii poate că își cîștigaseră conștiința și chiar își încercaseră de curînd puterile la povești, dar misterele decorațiunilor interioare încă le scăpau, era clar.

— S-a hotărît că ar fi mai bine pentru noi să ne ținem deoparte.

— Hotărît de către cine?

— De către maiorul Perry, răspunse Hickory și apoi, înainte să apuc să deschid gura: Și noi sîntem de acord.

— Voi doi o să locuiți cu noi. Cu noi toți. Oamenii trebuie să se obișnuiască cu voi.

— Sîntem de aceeași părere, și vor avea timp. Dar deocamdată credem că e mai bine să le lăsăm oamenilor timpul să se obișnuiască unii cu alții.

Am deschis gura să răspund, apoi însă Hickory întrebă:

— Nu ți-e de folos în acest moment absența noastră?

Mi-am adus aminte de comentariul lui Gretchen de mai devreme din cursul zilei despre felul în care ceilalți adolescenți

nu s-ar apropia niciodată de noi dacă Hickory și Dickory ar fi mereu prin preajmă și m-am simțit puțin rușinată.

— Nu vreau să credeți că nu vă vreau lîngă mine...

— Nu credem asta. Te rog să nu crezi așa ceva. Cînd ajungem pe Roanoke, o să ne reluăm rolurile. Oamenii ne vor accepta mai ușor pentru că vor fi avut timp să te cunoască pe tine.

— Tot nu vreau să credeți că trebuie să stați aici din cauza mea. Pe mine m-ar face să mă urc pe pereți dac-aș fi zăvorîtă aici vreme de o săptămînă!

— Pentru noi nu e greu, zise Hickory. Ne deconectăm conștiința pînă cînd avem din nou nevoie de ea. În felul ăsta timpul zboară.

— Asta a fost aproape o glumă.

— Dacă spui tu...

Am zîmbit.

— Totuși, dacă ăsta-i singurul motiv pentru care stați aici înăuntru...

— N-am spus că e singurul motiv, mă întrerupse Hickory, ceea ce nu făcea aproape niciodată. Ne petrecem timpul și pregătindu-ne.

— Pentru viața pe Roanoke?

— Da. Și pentru cum să-ți fim cel mai bine de ajutor cînd o să ajungem acolo.

— Cred că făcînd ceea ce faceți de obicei.

— Posibil. Noi credem că s-ar putea să subestimezi cît de diferit va fi Roanoke de viața ta de dinainte și care vor fi responsabilitățile noastre față de tine.

— Știu că o să fie altfel. Știu că o să fie mai greu din multe puncte de vedere.

— Ne bucurăm să auzim asta. O să fie.

— Destul ca să petreceți tot timpul ăsta făcînd planuri?

— Da.

Am așteptat o secundă ca să aud dacă mai urma ceva după asta, dar nu urmă nimic.

— Mai e ceva ce vreți să fac? l-am întrebat pe Hickory. Ca să vă ajut?

Hickory are, de obicei, nevoie de o secundă ca să răspundă. L-am urmărit să văd ce puteam percepe din partea lui; după atît de mulți ani, eram destul de bună în a-i descifra stările. Nimic nu părea neobișnuit sau nelalocul lui. Era doar Hickory.

— Nu, răspunse Hickory în sfîrșit. Am vrea să faci ceea ce faci de obicei. Să cunoști oameni noi. Să te împrietenești cu ei. Să te bucuri de timpul petrecut cu ei acum. Cînd o să ajungem pe Roanoke, nu ne așteptăm să aveți la fel de mult timp pentru distracție.

— Dar voi ratați toată distracția mea. De obicei, sînteți de față să o înregistrați.

— Măcar de data asta te poți descurca fără noi.

Încă o dată, aproape o glumă. Am zîmbit din nou și i-am îmbrățișat pe amîndoi, chiar cînd PDA-ul meu vibră, trezindu-se la viață. Era Gretchen.

— Prietenul tău e de-a dreptul jalnic la dodgeball, vorbi ea. Tocmai a luat o lovitură drept în nas. Zice să-ți spun că suferința nu-i nici pe departe atît de plăcută dacă nu ești prin preajmă să rîzi de ea. Așa că vino-ncoace și ușurează-i suferința bietului băiat. Sau mai adaugă ceva la ea. Merg amîndouă.

UNSPREZECE

Lucruri de știut despre viața lui Zoë pe *Magellan*.

Mai întîi, planul de maestru al lui John și Jane de a-i împiedica pe băieții adolescenți să se omoare între ei sau pe alții a avut un efect desăvîrșit, ceea ce însemna că trebuie să recunosc, bosumflată, față de tăticul, că făcuse ceva deștept, lucru de care era mai încîntat probabil decît ar fi trebuit să fie. Fiecare dintre echipele de dodgeball deveni un grup în sine, contrapunîndu-se grupurilor deja stabilite de băieți din fostele colonii. Ar fi putut fi o problemă dacă fiecare și-ar fi schimbat doar loialitatea de trib către echipe, pentru că atunci n-am fi făcut decît să înlocuim

un soi de prostie de grup cu alta. Dar puștii încă simțeau loialitate și față de prietenii de pe lumea lor de baștină, dintre care cel puțin unul era probabil să se afle într-o echipă adversă de dodgeball. Asta îi menținea pe toți prietenoși, sau cel puțin îi ținea în frîu pe cei cu prostia cea mai agresivă pînă cînd treceau cu toții peste impulsul de a stîrni încăierări.

Sau așa mi-a explicat mie tăticul, care continua să fie mulțumit de el însuși.

— Așa că poți să vezi cum țesem o rețea subtilă de legături interpersonale, își spuse el, în timp ce urmăream unul dintre meciurile de dodgeball.

— O, Doamne, exclamă Savitri, care stătea lîngă noi. Mulțumirea de sine de-aici mă face să vărs.

— Ești doar geloasă că nu ți-a venit ție în cap, îi spuse tăticul lui Savitri.

— Mi-a *venit* mie în cap, replică Savitri. Cel puțin o parte. Eu și cu Jane am dat o mînă de ajutor la planul ăsta, așa cum sînt sigură că-ți aduci aminte. Tu nu faci decît să-ți asumi tot meritul.

— Astea sînt niște minciuni sfruntate, o contrazise tăticul.

— Minge, avertiză Savitri, și ne-am aplecat cu toții cînd o minge fugară ricoșă către mulțime.

Oricui i-ar fi venit în cap, schema cu dodgeballul avea avantaje colaterale. După ce-a de-a doua zi de turneu, echipele au început să aibă propriile teme muzicale, cînd membrii echipei s-au apucat să frunzărească prin colecțiile lor de cîntece ca să găsească melodii incitante. Și aici am descoperit noi o adevărată prăpastie culturală: muzica foarte cunoscută pe o lume era complet neauzită pe alta. Puștii de pe Khartoum ascultau chango-soca, cei de pe Rus groundthump și tot așa. Da, toate aveau ritmuri bune și puteai dansa pe ele, dar dacă voiai să faci să i se aprindă cuiva ochii în cap și să facă spume la gură, nu trebuia decît să sugerezi că muzica ta favorită era mai bună decît a lor. Toți își fluturau PDA-urile și-și puneau cîntecele pe listă ca să-și demonstreze punctul de vedere.

Și astfel a început Marele Război al Muzicii de pe *Magellan*: toți ne-am conectat PDA-urile laolaltă și am început să facem cu furie liste de piese din muzica noastră favorită ca să arătăm cum muzica *noastră* era incontestabil cea mai bună muzică dintotdeauna. În foarte scurt timp, am avut parte nu numai de chango-soca și de groundthump, dar și de kill-drill, drone, haploid, happy dance (numit ironic, după cum s-a dovedit), smear, nuevopop, tone, *classic* tone, Erie Stomp, doowa capella, shaker și ceva complet ametit care pretindea că e vals, dar îi lipsea elementul esențial al ritmului de trei pătrimi sau, serios, orice amprentă ritmică recognoscibilă, din cîte-mi dădeam eu seama. Am ascultat totul cu mintea imparțială, apoi le-am spus tuturor candidaților că mi-era milă de ei pentru că nu ascultaseră niciodată Sunetul de pe Huckleberry, și le-am trimis propria mea listă.

— Așadar, vă faceți muzica strîngînd pisici de gît, constată Magdy în timp ce asculta „Dimineață la Delhi", unul dintre cîntecele mele favorite, împreună cu mine, cu Gretchen și cu Enzo.

— Ăsta-i un *sitar*, maimuțoiule! l-am apostrofat.

— *Sitar* fiind cuvîntul de pe Huckleberry pentru „pisici sugrumate", comentă Magdy.

M-am întors spre Enzo.

— Ajută-mă cu asta.

— O să trebuiască să susțin teoria cu sugrumarea pisicilor, răspunse Enzo.

L-am plesnit peste braț.

— Am crezut că ești prietenul meu.

— Am fost, replică Enzo. Acum însă știu cum îți tratezi animalele favorite.

— Ascultă! exclamă Magdy.

Partea sitarului tocmai se înălțase din orchestrație și era suspendată, tăindu-ți răsuflarea, pe deasupra punții cîntecului.

— Știi, chiar *aici* e momentul în care pisica a murit. Recunoaște, Zoë.

— Gretchen?

M-am uitat pieziș către ultima și cea mai bună prietenă a mea, care mă apăra întotdeauna împotriva filistinilor.

Gretchen îmi întoarse privirea.

— Biata *pisică*, vorbi ea, și apoi izbucniră în rîs.

Apoi Magdy își apucă PDA-ul și dădu drumul unui zgomot oribil de shaker.

Ca să se știe, „Dimineață la Delhi" nu sună ca niște pisici sugrumate. Chiar nu. Sînt cu toții afoni sau așa ceva. În special Magdy.

Afoni sau nu totuși, noi patru am ajuns să petrecem mult timp împreună. În timp ce Enzo și cu mine ne făceam evaluarea reciprocă lentă și amuzată, Gretchen și Magdy oscilau între a fi interesați unul de celălalt și a încerca să vadă cît de categoric se puteau doborî reciproc verbal. Deși, știți cum merg lucrurile astea. Unul duce probabil la celălalt și invers. Și bănuiesc că hormonii jucau un rol foarte mare; amîndoi erau exemple arătoase de adolescență înfloritoare, ceea ce cred că era cel mai bun mod de a expune lucrurile. Amîndoi păreau dornici să accepte multe din partea celuilalt, la schimb pentru niște priviri prostești și cîteva pipăieli ușoare care, ca să fim corecți față de Magdy, nu erau toate din partea lui, dacă era să credem relatările lui Gretchen.

Cît despre Enzo și cu mine, ei bine, iată cum progresam:

— Ți-am făcut ceva, i-am zis, întinzîndu-i PDA-ul meu.

— Mi-ai făcut un PDA, exclamă el. Mereu mi-am dorit unul.

— Fraiere!

Sigur că avea un PDA; cu toții aveam. Abia dacă ne-am fi numit adolescenți fără el.

— Nu, dă clic pe fișierul de film.

El dădu, și privi pentru cîteva clipe. Apoi înălță capul către mine.

— Așadar, toată chestia e făcută din scene cu mine lovit în cap cu mingea de dodgeball? întrebă.

— Sigur că nu. Unele dintre ele sînt cu tine lovit în alte părți.

Am luat PDA-ul și mi-am plimbat degetul de-a lungul benzii de repede-înainte a programului de rulat filme.

— Vezi, uite, am spus, arătîndu-i lovitura în vintre pe care o primise mai devreme în cursul zilei.

— O, grozav!

— Ești drăguț cînd te prăbușești în suferință agonizantă.

— Mă bucur că așa crezi, replică, nu la fel de entuziasmat ca mine, e limpede.

— Hai să ne uităm iarăși, am propus. De data asta cu încetinitorul.

— Hai să *nu*. E o amintire dureroasă. Aveam planuri pentru lucrurile acelea într-o zi...

Am simțit roșeața urcîndu-mi în obrajii și m-am străduit s-o combat cu ajutorul sarcasmului.

— Bietul Enzo, l-am compătimit. Bietul Enzo, cel cu voce pițigăiată.

— Compasiunea ta e copleșitoare, comentă el. Cred că-ți place să mă vezi maltratat. Ai putea să-mi dai niște sfaturi în schimb.

— Mișcă-te mai repede. Încearcă să nu fii lovit atît de mult.

— Tare mă mai ajuți!

— Uite, am zis, apăsînd pe butonul de expediere al PDA-ului. E pe lista ta acum. Ca să-l prețuiești pentru totdeauna.

— Nu prea știu ce să zic.

— Tu mi-ai adus ceva?

— La drept vorbind..., răspunse Enzo și apoi își scoase PDA-ul, apăsă ceva și-mi întinse PDA-ul. Pe el se afla încă o poezie. Am citit-o.

— E foarte drăguță.

De fapt era chiar frumoasă, dar nu voiam să devin sentimentală cu el, nu după ce tocmai îi transmisesem un material video cu el încasînd o lovitură în părțile inferioare.

— Da, bine, spuse Enzo, luîndu-și înapoi PDA-ul. Am scris-o înainte să văd filmul ăla. Să-ți aduci aminte de asta.

Apăsă pe ecranul PDA-ului.

— Iată. Am trecut-o în lista *ta* acum. Ca s-o prețuiești întotdeauna.

— O s-o prețuiesc, am replicat, și chiar aveam de gînd s-o fac.

— Bine, pentru că am parte de multe sîcîieli pentru ele, știi...

— Pentru poezii?

Enzo încuviință din cap.

— De la cine?

— De la Magdy, bineînțeles. M-a prins cînd o scriam pe asta pentru tine și m-a luat peste picior de n-a mai putut.

— Ideea de poezie a lui Magdy e o epigramă porcoasă.

— Nu e prost, îl apără Enzo.

— N-am zis că-i prost. Doar vulgar.

— Ei bine, e prietenul meu cel mai bun. Ce-ai de gînd să faci?

— Cred că-i frumos din partea ta că-i iei apărarea. Dar trebuie să-ți spun că dacă te convinge să te lași de scris poezii pentru mine, rîzînd de tine, o să trebuiască să-i învinețesc fundul.

Enzo rînji.

— Tu sau gărzile tale de corp?

— O, de asta o să mă ocup personal. Deși s-ar putea s-o iau pe Gretchen să mă ajute.

— Cred c-ar veni.

— „Cred" n-ar ce căuta aici.

— Atunci cred că aș face mai bine să-ți scriu în continuare poezii.

— Bine, am spus, și l-am bătut ușor pe obraz. Mă bucur că avem discuțiile astea.

Iar Enzo se ținea de cuvînt; de două ori pe zi căpătam o poezie nouă. Cele mai multe erau drăguțe și hazlii, și doar puțin ostentative, pentru că le trimitea în diferite forme poetice: haiku, sonete, sextine și unele forme despre care nu știu cum se numesc dar îți poți da seama că ar trebui să fie ceva.

Și, firește, i le arătam pe toate lui Gretchen, care se străduia din răsputeri să nu fie impresionată.

— Asta iese din ritm, comentă ea după ce citi una pe care i-am arătat-o în timpul unuia dintre meciurile de dodgeball.

Savitri venise lîngă noi să se uite. Era în pauză.

— I-aș da papucii pentru asta.

— Nu iese din ritm, am protestat. Și oricum, nu-i prietenul meu.

— Un tip îți trimite poezii în fiecare oră și tu zici că nu-i prietenul tău? întrebă Gretchen.

— Dacă ar fi prietenul ei, nu i-ar mai trimite poezii, replică Savitri.

Gretchen se plesni peste frunte.

— Sigur că da! exclamă ea. Totul are sens acum!

— Dă-mi asta, m-am răstit, luîndu-mi înapoi PDA-ul. Atîta cinism!

— Spui asta doar pentru că primești sextine, zise Savitri.

— Care n-au ritm, adăugă Gretchen.

— Liniște, amîndouă! am exclamat și am întors PDA-ul, ca să înregistrez meciul.

Echipa lui Enzo juca cu Dragonii în meciul de sfert de finală pentru campionatul diviziei.

— Toată invidia asta a voastră mă împiedică să-l urmăresc pe Enzo cum e masacrat acolo.

— Vorbeai de cinism..., comentă Gretchen.

Se auzi un pocnet puternic cînd mingea de dodgeball turti fața lui Enzo într-o formă nu prea atrăgătoare. El duse ambele mîini la față, înjură tare și se lăsă în genunchi.

— Iar a început! am zis.

— Bietul băiat, îl compătimi Savitri.

— O să supraviețuiască, spuse și Gretchen, și apoi se întoarse spre mine: Văd că ai prins asta.

— Cu siguranță o să intre în filmul cu principalele atracții, am anunțat.

— Am pomenit mai devreme că nu-l meriți, observă Gretchen.

— Hei! El îmi scrie poezii, eu consemnez lipsa lui de aptitudini fizice. Așa merge relația.

— Credeam că ai zis că nu e prietenul tău, vorbi Savitri.

— Nu e prietenul meu, am răspuns și am salvat fragmentul umilitor în directorul „Enzo". Asta nu înseamnă că nu avem o relație.

Am pus PDA-ul deoparte și l-am salutat pe Enzo cînd a venit spre noi, încă ținîndu-și fața în mîini.

— Așadar, ai prins asta, îmi spuse.

M-am întors și i-am zîmbit lui Gretchen și Savitri, ca pentru a spune *vedeți?*. Amîndouă dădură ochii peste cap.

*

Cu totul, a trecut cam o săptămînă între momentul cînd *Magellan* a plecat de pe stația Phoenix și cel cînd a ajuns destul de departe de orice puț gravitațional ca să poată face saltul spre Roanoke. O mare parte din intervalul respectiv l-am petrecut privind la dodgeball, ascultînd muzică, stînd de vorbă cu noii mei prieteni și înregistrîndu-l pe Enzo cum e lovit cu mingi. Dar, printre toate astea, chiar am petrecut în pic de timp învățînd despre lumea pe care o să trăim tot restul vieții.

O parte dintre informații le știam deja: Roanoke era o planetă de categoria a șasea, ceea ce însemna (și aici verific și din a doua sursă, Actul Protocolului Departamentului Colonizării al Uniunii Coloniale) că planeta se afla în intervalul de cincisprezece la sută în plus sau în minus din gravitația standard, atmosfera, temperatura și rotația, dar că biosfera nu era compatibilă cu biologia umană – ceea ce e ca și cum ai spune că, dacă ai mînca ceva acolo, probabil că te-ar face să-ți vomiți și mațele, dacă nu te-ar omorî de-a dreptul.

(Asta mă făcu oarecum curioasă cu privire la cîte categorii de planete existau. Se dovedește că sînt optsprezece, dintre care douăsprezece sînt cel puțin nominal compatibile din punct de vedere uman. Acestea fiind spuse, dacă cineva te anunță că te afli pe o planetă din categoria a douăsprezecea, lucrul cel mai bun de făcut este să găsești o navetă de salvare sau să te oferi voluntar să intri în echipajul navei, pentru că n-o să vrei

să aterizezi pe planeta aceea dacă poți evita acest lucru. În afară de cazul în care îți *place* să cîntărești pînă la de două ori și jumătate greutatea ta normală pe o planetă a cărei atmosferă sufocată de amoniac te va înăbuși, poți să speri, înainte de a muri de expunere la radiații. În care caz, știi tu. Bine-ai venit acasă!)

Ce faci pe o planetă de categoria a șasea, cînd ești membru al unei colonii incipiente? Ei bine, Jane avea dreptate cînd a spus pe Huckleberry: muncești. Ai doar atîtea provizii de hrană cît s-o duci pînă cînd trebuie să adaugi la ele din ceea ce ai cultivat -- dar înainte să-ți cultivi hrana, trebuie să transformi solul ca să crească pe el culturi care să hrănească oameni (și alte specii care s-au născut pe Pămînt, ca aproape tot șeptelul nostru), fără să te înec mortal din cauza substanțelor nutritive incompatibile din sol. Și trebuie să ai grijă ca șeptelul pomenit mai devreme (sau animalele favorite, copiii mici sau adulții neglijenți care n-au fost atenți în timpul perioadelor de instruire) să nu pască sau să mănînce nimic de pe planetă pînă cînd nu faci o scanare toxicologică ca să vezi dacă asta n-o să-i omoare cumva. Materialele pentru coloniști care ne-au fost date sugerează că e mai dificil decît pare, pentru că nu te poți aștepta ca șeptelul să asculte de argumente, și nici copilașii sau chiar unii dintre adulți.

Așadar, ai ameliorat solul și ai împiedicat toate animalele și oamenii fără minte să se îndoape în decorul otrăvitor; acum e timpul să sădești, să sădești, să sădești culturile ca și cum viața ta ar depinde de asta, pentru că *depinde*. Ca să te convingă, materialul de instruire pentru coloniști este plin cu poze ale unor inși slăbănogi care și-au făcut de mîntuială culturile și au sfîrșit mult mai subțiri (sau mai rău) după iarna de pe planeta lor. Uniunea Colonială n-o să te scoată din încurcătură – dacă nu reușești, nu reușești, uneori cu prețul propriei tale vieți.

Ai sădit, ai lucrat, ai recoltat și apoi o faci din nou, și o tot faci – și în tot timpul ăsta construiești și infrastructura, pentru că unul dintre rolurile majore ale unei colonii incipiente este să pregătească planeta pentru următorul val, mai mare, de coloniști, care apare după vreo doi ani standard. Presupun că aterizează,

se uită în jur la tot ce-ați creat și zic: „Ei, nu pare chiar *atît* de greu să colonizezi". Moment în care mai că te-apuci să-i iei la pumni...

Și de-a lungul tuturor acestor lucruri, în adîncul minții, există bine ascuns un mic fapt: coloniile sînt cel mai vulnerabile la atac atunci cînd sînt noi. Există un motiv pentru care oamenii colonizează planetele de categoria a șasea, unde biosistemul s-ar putea să-i omoare, și chiar planetele de categoria a douăsprezecea, unde cam *orice altceva* îi va omorî în aceeași măsură. Motivul este că se află acolo, *afară*, o mulțime de alte rase inteligente care au aceleași nevoi de locuire ca și noi, și cu toții vrem cîte planete putem apuca. Iar dacă altcineva este deja acolo, ei bine... Asta-i doar ceva ce se poate *ocoli*.

Știam asta foarte bine. La fel și John și Jane.

Dar era ceva ce mă întreb dacă alții – fie de vîrsta mea, fie mai în vîrstă – înțelegeau cu adevărat; dacă înțelegeau că, planetă de categoria a șasea sau nu, sol ameliorat sau nu, culturi sădite sau nu, tot ce-au făcut și pentru care au muncit nu contează prea mult atunci cînd un aparat spațial apare pe cerul tău, și e plin cu creaturi care au ajuns la concluzia că vor planeta ta și că le stai în cale. Poate că nu e ceva ce *poți* înțelege pînă cînd nu se întîmplă.

Sau poate că atunci cînd se ajunge aici, oamenii pur și simplu nu gîndesc, pentru că nu-i nimic de făcut în privința asta. Nu sîntem soldați, sîntem coloniști. A fi colonist înseamnă să accepți riscul. Și odată ce-ai acceptat riscul, ai putea foarte bine să nu te gîndești la el, pînă cînd n-ai nevoie s-o faci.

Și, în timpul săptămînii noastre pe *Magellan*, cu siguranță n-am avut nevoie. Ne *distram* – aproape prea mult, ca să fim cinstiți. Bănuiam că aveam parte de o imagine nereprezentativă a vieții de colonist. I-am pomenit tăticului despre asta în timp ce urmăream ultimul joc al turneului de dodgeball, în care Dragonii aruncau osînda roșie de cauciuc asupra neînvinșilor pînă atunci de la Mucegaiul Unsuros, echipa în care era Magdy. N-aveam nimic împotrivă; Magdy devenise nesuferit din cauza șirului de victorii ale echipei sale. Smerenia ar fi fost un lucru bun pentru băiat.

— Sigur că nu e reprezentativ, mi-a răspuns tăticul. Crezi că o să avem timp să jucăm dodgeball cînd o să ajungem pe Roanoke?

— Nu mă refer numai la dodgeball.

— Știu. Dar nu vreau să-ți faci griji. Dă-mi voie să-ți spun o poveste.

— O, grozav! O poveste!

— Atît de *sarcastică*... Atunci cînd am plecat prima oară de pe Pămînt și am intrat în Forțele Coloniale de Apărare, am avut o săptămînă ca asta. Ni se dăduseră noile trupuri – cele verzi, cum are încă generalul Rybicki – și primiserăm ordinul să ne distrăm cu ele o săptămînă întreagă.

— Sună ca o bună metodă de a încuraja necazurile, am comentat.

— Poate că este... Dar în cea mai mare parte a făcut două lucruri. Primul a fost să ne acomodeze cu ceea ce puteau face noile trupuri. Al doilea, să ne dea timp să ne bucurăm și să ne facem prieteni înainte să trebuiască să mergem la război. Să ne dea puțin calm înaintea furtunii.

— Așa că ne acorzi săptămîna asta ca să ne distrăm înainte să ne trimiți la ocnă.

— Nu la ocnă, dar cu siguranță pe cîmp, replică tăticul, și făcu semn către puștii care se îmbrînceau pe terenul de dodgeball. Nu cred că a intrat pe de-a-ntregul în capetele multora dintre noii tăi prieteni că atunci cînd vom ateriza, or să fie puși la treabă. E o colonie incipientă. E nevoie de toate brațele.

— Bănuiesc că-i un lucru bun că am primit o educație decentă înainte să plec de pe Huckleberry.

— O, o să mergi încă la școală. Crede-mă cînd îți spun, Zoë. Doar că o să și muncești. Și la fel toți prietenii tăi.

— Monstruos de nedrept! Muncă *și* școală.

— Nu te aștepta la prea multă compasiune din partea noastră. În timp ce tu o să stai pe scaun și-o să citești, noi o să fim afară, asudînd și trudind.

— Care „noi"? Ești conducătorul coloniei. Tu o să administrezi.

— Am lucrat la fermă cînd eram mediator în New Goa.

Am pufnit.

— Vrei să spui că ai plătit pentru sămînță și l-ai lăsat pe Chaudry Shujaat să lucreze cîmpul pentru o cotă-parte...

— Îți scapă esența. Ceea ce vreau să spun este că odată ce ajungem pe Roanoke, o să fim cu toții ocupați. Ceea ce o să ne ajute să trecem prin toate astea sînt prietenii. Știu că pentru mine așa a mers în FCA. Tu ți-ai făcut prieteni noi în ultima săptămînă, așa-i?

— Da, am răspuns.

— Ai vrea să-ți începi viața pe Roanoke fără ei?

M-am gîndit la Gretchen, la Enzo și chiar la Magdy.

— Cu siguranță nu.

— Atunci săptămîna asta a făcut ceea ce trebuia să facă. Am pornit pe drumul de la a fi coloniști din lumi diferite la a fi o singură colonie, și de la a fi străini la a fi prieteni. Acum o să avem cu toții nevoie unii de alții. Ne aflăm într-o situație mai bună pentru a lucra împreună. Și acesta este avantajul practic de a avea o săptămînă de distracție.

— Oho! Îmi dau seama cum ai țesut o rețea subtilă de legături interpersonale aici.

— Ei bine, știi tu, zise tăticul cu acea privire în ochi care spunea că da, *a prins* trimiterea sarcastică. De aceea eu *conduc* lucrurile.

— Asta e? am întrebat.

— E ceea ce îmi spun în sinea mea, oricum.

Dragonii avură ultimul cuvînt împotriva Mucegaiului Unsuros și începură să sărbătorească. Mulțimea de coloniști care priveau ovaționa și ea, și intra în dispoziția potrivită pentru evenimentul cu adevărat important al nopții: saltul spre Roanoke, care urma să se întîmple în mai puțin de o jumătate de oră.

Tăticul se ridică în picioare.

— E rîndul meu. Trebuie să mă pregătesc să înmînez premiile Dragonilor. Păcat. Țineam cu Mucegaiul Unsuros. Îmi place la nebunie numele ăsta.

— Încearcă să supraviețuiești dezamăgirii.

— O să încerc. Rămîi prin preajmă pentru salt?

— Glumești? *Cu toții* or să rămînă prin preajmă pentru salt. Nu l-aș rata pentru nimic în lume.

— Bine. E întotdeauna o idee bună să înfrunți schimbarea cu ochii deschiși.

— Crezi că o să fie chiar atît de diferit? am întrebat.

Tăticul mă sărută în creștetul capului și mă îmbrățișă.

— Scumpa mea, știu că o să fie chiar atît de diferit. Ceea ce nu știu este cît de diferit o să fie după *aceea*.

— Bănuiesc că o să aflăm.

— Da, cam peste douăzeci și cinci de minute, replică tăticul, și apoi arătă cu degetul. Uite, uite-le pe mămica și pe Savitri. Hai să sărbătorim împreună lumea nouă, bine?

PARTEA A II-A

DOISPREZECE

Se auzi un răpăit, apoi o bufnitură și după aceea un vuiet cînd frînele și motoarele navetei se opriră. Asta era: aterizaserăm pe Roanoke. Eram acasă, pentru cea dintîi oară.

— Ce-i mirosul ăsta? exclamă Gretchen, strîmbînd din nas.

Am tras aer în piept și-am strîmbat și eu din nas.

— Cred că pilotul a aterizat într-o grămadă de șosete rîncezite, am comentat.

L-am potolit pe Babar, care era cu noi și care părea aţîţat de ceva; poate că *lui* îi plăcea mirosul.

— Asta-i planeta, vorbi Anna Faulks.

Făcea parte din echipajul lui *Magellan* și coborîse pe planetă de cîteva ori, descărcînd materiale. Tabăra principală era aproape gata pentru coloniști; Gretchen și cu mine, în calitate de copii ai conducătorilor coloniei, am primit permisiunea să coborîm cu una dintre ultimele navete de marfă, în loc să trebuiască să luăm o navetă pentru transportul vitelor, precum toți ceilalți. Părinții noștri se aflau deja pe planetă de zile întregi, supraveghind descărcarea.

— Și am noutăți pentru voi, continuă Faulks. Ăsta-i cam cel mai plăcut miros de pe-aici. Cînd prinzi o adiere dinspre pădure, atunci e rău de-a binelea!

— De ce? am întrebat. A ce miroase atunci?

— E şi cum toţi cei pe care-i cunoşti tocmai au vomitat pe pantofii tăi, răspunse Faulks.

— Minunat, comentă Gretchen.

Se auzi un zăngănit scrîşnit, cînd uşile masive ale navetei de marfă se deschiseră. Urmă o adiere uşoară, în vreme ce aerul din cala de mărfuri ieşea cu un şuierat către cerul lui Roanoke. Şi apoi mirosul ne izbi cu adevărat.

Faulks ne zîmbi.

— Delectaţi-vă, domnişoarelor. O să simţiţi mirosul ăsta pentru tot restul vieţii.

— La fel şi tu, îi replică Gretchen.

Faulks încetă să ne mai zîmbească.

— O să începem să mutăm containerele astea de materiale peste cîteva minute, spuse ea. Voi două trebuie să plecaţi de-aici, daţi-vă la o parte din calea noastră. Ar fi păcat dacă preţioasele voastre persoane ar fi strivite sub ele...

Ne întoarse spatele şi porni către restul echipei din cala navetei.

— Drăguţ, i-am atras atenţia lui Gretchen. Nu cred că acum era cel mai bun moment să-i aduci aminte că e împotmolită aici.

Gretchen ridică din umeri.

— Merita, zise ea şi porni către uşile navetei.

Mi-am muşcat obrazul pe dinăuntru şi m-am hotărît să nu comentez. Ultimele cîteva zile ne împinseseră pe toţi la limită. Asta e ceea ce se întîmplă atunci cînd ştii că eşti pierdut.

*

În ziua în care am făcut saltul spre Roanoke, aşa ne-a dat tăticul vestea că eram pierduţi.

— Pentru că ştiu că circulă deja zvonuri, daţi-mi voie să vă spun mai întîi asta: nu sîntem în pericol, le spuse tăticul coloniştilor.

Stătea în picioare pe platforma unde, cu numai vreo două ore mai devreme, scandaserăm numărătoarea inversă pînă la salt.

— *Magellan* e în siguranță. Nu ne aflăm în nici un pericol în acest moment.

În jurul nostru, mulțimea se relaxă vizibil. M-am întrebat cîți dintre ei prinseseră partea cu „în acest moment". Bănuiam că John o pusese acolo cu un motiv.

Așa era.

— Însă nu sîntem acolo unde ni s-a spus că vom ajunge, continuă el. Uniunea Colonială ne-a trimis pe o altă planetă decît ne așteptaserăm să mergem. A făcut acest lucru pentru că a aflat că o coaliție de rase extraterestre numită Conclavul plănuia să ne împiedice s-o colonizăm, cu forța dacă este necesar. Nu există nici o îndoială că ne-ar fi așteptat în clipa cînd am fi făcut saltul. Așa că am fost trimiși altundeva: pe o cu totul altă planetă. Ne aflăm acum deasupra adevăratului Roanoke.

— Nu sîntem în primejdie deocamdată, continuă John. Dar Conclavul ne caută. Dacă ne găsește, o să încerce să ne ia de-aici, din nou, probabil prin forță. Dacă nu ne poate scoate, va distruge colonia. Sîntem în siguranță acum, dar n-o să vă mint: sîntem vînați!

— Du-ne înapoi! strigă cineva.

Se auziră murmure de încuviințare.

— Nu ne putem întoarce, replică John. Căpitanul Zane a fost împiedicat de la distanță să ajungă la sistemele de control ale lui *Magellan* de către Forțele Coloniale de Apărare. El și echipajul lui se vor alătura coloniei noastre. *Magellan* va fi distrus după ce vom fi aterizat noi și toate proviziile noastre pe Roanoke. Nu ne putem întoarce. Nici unul dintre noi.

Încăperea izbucni în strigăte furioase și discuții. Tăticul îi liniști pînă la urmă.

— Nici unul dintre noi nu știa despre asta. Eu n-am știut. Jane n-a știut. Nici reprezentanții coloniilor voastre. Și cu siguranță nici căpitanul Zane. Ne-a fost ascuns tuturor în mod egal. Uniunea Colonială și Forțele Coloniale de Apărare au hotărît,

pentru motive pe care le știu numai ei, că e mai sigur să ne țină aici decît să ne ducă înapoi pe Phoenix. Fie că sîntem de acord sau nu, cu asta trebuie să ne descurcăm.

— Ce-o să facem? se auzi încă o voce din mulțime.

Tăticul se uită în direcția din care venise vocea.

— O să facem ce-am venit să facem de la început, răspunse el. O să colonizăm. Înțelegeți asta: cînd am ales cu toții să devenim colonişti, ştiam că există riscuri. Ştiți cu toții: coloniile incipiente sînt locuri primejdioase. Chiar şi fără acest Conclav care ne caută, colonia noastră încă ar fi întîmpinat riscul atacului, încă ar fi fost o țintă pentru alte rase. Nimic din toate astea nu s-a schimbat. Ceea ce *s-a schimbat* este că Uniunea Colonială a ştiut dinainte cine ne caută şi de ce. Asta le-a permis să ne țină la adăpost pe termen scurt. Ne dă un avantaj pe termen lung. Pentru că acum ştim ce să facem ca să nu fim găsiți. Ştim cum să rămînem în siguranță.

Se înmulțiră murmurele din mulțime. Chiar în dreapta mea, o femeie întrebă:

— Şi cum o să rămînem în siguranță?

— Reprezentanții coloniilor voastre or să vă explice. Verificați-vă PDA-urile; fiecare dintre voi are un loc pe *Magellan* unde voi şi foştii voştri concetățeni de planetă vă veți întîlni cu propriul reprezentant. Ei or să vă explice ce trebuie să facem şi vor răspunde la întrebările pe care-o să le aveți mai departe. Dar există un lucru în legătură cu care vreau să fie totul foarte limpede. O să am nevoie de cooperare din partea tuturor. O să am nevoie de sacrificii din partea tuturor. Sarcina noastră de a coloniza lumea asta n-ar fi fost niciodată uşoară; acum însă a devenit mult mai grea.

Dar o putem face, insistă tăticul, iar forța cu care o spuse păru să-i surprindă pe cîțiva din mulțime. Ceea ce se cere de la noi e greu, dar nu imposibil. O putem face dacă lucrăm împreună. O putem face dacă ştim că ne putem baza unul pe altul. De oriunde-am veni, trebuie să fim cu toții acum locuitori ai planetei Roanoke. Nu aşa aş fi preferat să se întîmple. Dar aşa

o să trebuiască să facem lucrurile să meargă. Putem să facem asta. *Trebuie* să facem asta. Trebuie s-o facem împreună.

*

Am coborît din navetă și am pus picioarele pe solul lumii noi. Noroiul de pe jos mi se prelinse peste gheată.

— Fermecător, am constatat.

Am început să merg. Noroiul îmi sugea picioarele. Am încercat să nu mă gîndesc la supt ca la o metaforă mai generală. Babar sălta jos din navetă și începu să adulmece împrejurimile. Măcar el era fericit.

În jurul meu, echipajul de pe *Magellan* trecuse la treabă. Navetele care aterizaseră înainte își goleau încărcătura; o altă navetă se pregătea pentru aterizare la o oarecare distanță. Containerele cu materiale, de mărime standard, erau împrăștiate pe sol. În mod normal, odată ce conținutul lor era scos, containerele erau trimise înapoi sus cu navetele, pentru a fi refolosite; dacă nu iroseşti, nu duci lipsa. De data asta, nu exista nici un motiv să le ducem înapoi pe *Magellan*. Nava nu se întorcea; aceste containere nu aveau să fie reumplute vreodată. Și după cum se întîmplaseră lucrurile, unele dintre aceste containere nici măcar nu aveau să fie vreodată despachetate; noua situație de aici de pe Roanoke făcea să nu merite efortul.

Dar asta nu însemna că aceste containere nu aveau nici un scop; aveau. Acest scop se afla în fața mea, la cîteva sute de metri depărtare, unde se forma o îngrăditură, una formată din containere. Înăuntrul îngrăditurii urma să fie noua noastră casă temporară: un sătuc deja botezat Croatoan, în care toți cei două mii cinci sute cîți eram – și proaspeții nemulțumiți din echipajul de pe *Magellan* – urmau să fie închiși în timp ce tăticul, mămica și ceilalți conducători ai coloniei făceau o trecere în revistă a aceste planete noi ca să vadă ce trebuia să facem ca să trăim pe ea.

În timp ce priveam, cîțiva membri din echipaj mutau unul dintre containere la locul lui în îngrăditură, folosind propulsoarele

din partea de sus ca să ducă la locul lui containerul și apoi oprindu-le și lăsînd containerul să cadă cîțiva milimetri pînă pe pămînt, cu o bufnitură. Chiar și de la distanța asta, am simțit vibrația în sol. Orice-ar fi fost în container, era greu. Probabil utilaje agricole pe care nu ne mai era permis să le folosim.

Gretchen ajunsese deja acolo cu mult înaintea mea. M-am gîndit să alerg ca s-o prind din urmă, apoi însă am observat-o pe Jane apărînd din spatele nou-așezatului container și vorbind cu unul dintre membrii echipajului de pe *Magellan*. M-am dus în schimb spre ea.

*

Cînd tăticul vorbea despre sacrificiu, în sens direct vorbea despre două lucruri. Mai întîi: nici un contact între Roanoke și restul Uniunii Coloniale. Tot ceea ce trimiteam în direcția Uniunii Coloniale ne putea da de gol, chiar și o simplă sondă automată de salt plină cu date. În aceeași măsură, tot ceea ce ni se trimitea ne putea da de gol. Asta însemna că eram cu adevărat izolați: nici un ajutor, nici un fel de provizii, nici măcar corespondență de la prieteni și de la cei dragi rămași în urmă. Eram singuri.

La început, nici n-a părut un lucru chiar atît de important. La urma urmei, ne-am părăsit deja vechea viață, atunci cînd am devenit colonișți. Ne-am luat rămas-bun de la oamenii pe care nu-i luam cu noi, și cei mai mulți știam că ar fi trecut foarte multă vreme pînă să-i mai vedem, dacă aveam să-i mai vedem vreodată. Dar chiar și cu toate astea, legăturile nu erau complet tăiate. O sondă de salt a fi trebuit să plece din colonie în fiecare zi, ducînd scrisori, știri și informații înapoi în Uniunea Colonială. Reciproc, o sondă automată ar fi trebuit să sosească zilnic, cu corespondență, știri, cîntece, povești și alte lucruri, ca să simțim că sîntem încă parte a omenirii, în ciuda faptului de a fi împotmoliți într-o colonie, cultivînd cereale.

Și acum, nimic din toate astea. Se dusese totul. Ceea ce te izbea mai întîi era lipsa poveștilor, a muzicii și a spectacolelor

noi – un lucru rău dacă erai pasionat de un serial sau de o formație înainte de plecare și sperai să te ții la curent cu ele – apoi însă îți dădeai seama că ceea ce conta cu adevărat era faptul că din acel moment n-aveai să mai știi nimic despre viața oamenilor rămași pe loc. Nu aveai să știi dacă bunica ta a murit. Nu aveai să vezi înregistrările pe care prietena ta cea mai bună și le-a făcut la nuntă, sau să citești povestirile pe care o altă prietenă le scria și se chinuia cu disperare să le publice, sau să vezi poze cu locurile care-ți plăceau la nebunie, cu oamenii pe care încă îi iubeai stînd în prim-plan. Totul se terminase, poate pentru totdeauna.

Cînd ne-a izbit înțelegerea acestui fapt, a făcut-o din plin – dar o lovitură încă și mai dură a fost cînd ne-am dat seama că toți cei la care am ținut vreodată, oricare dintre noi, nu știa nimic despre ce ni se întîmplase. Dacă Uniunea Colonială nu avusese de gînd să ne spună nouă unde mergem, ca să ducă de nas chestia asta pe nume Conclav, cu siguranță nu avea de gînd să le spună nici celorlalți că îi păcălea în legătură cu locul unde ne aflam. Toată lumea pe care-o cunoscuserăm vreodată credea că ne-am pierdut. Unii dintre ei credeau probabil că fuseserăm uciși. John, Jane și cu mine nu trebuia să ne facem prea multe griji la capitolul ăsta – fiecare dintre noi însemna familia pentru ceilalți, toată familia pe care o aveam – dar restul coloniștilor aveau pe cineva care ținea chiar acum doliu pentru ei. Mama și bunica lui Savitri trăiau încă; expresia apărută pe chipul femeii cînd și-a dat seama că ele credeau probabil că e moartă mă făcu să mă reped s-o îmbrățișez.

Nici măcar nu voiam să mă gîndesc cum tratau *obinii* dispariția noastră. Speram doar ca ambasadorul Uniunii Coloniale pe lîngă obini să fi avut lenjerie curată atunci cînd obinii veniseră să-l ia la întrebări.

Al doilea sacrificiu era și mai greu.

*

— Ai sosit, exclamă Jane în timp ce mă apropiam de ea.

Întinse mîna să-l mîngîie pe Babar, care venise țopăind spre ea.

— Așa se pare, am replicat. Mereu e așa?

— Așa cum?

— Mocirlos. Ploios. Frig. Ca naiba.

— Am ajuns aici la începutul primăverii. O să tot fie așa pentru o vreme. Cred însă că lucrurile se vor îmbunătăți.

— Așa crezi? am întrebat.

— Așa sper, răspunse Jane. Dar nu știm. Informațiile pe care le avem despre planeta asta sînt reduse. Uniunea Colonială nu pare să fi făcut o cercetare normală la fața locului. Și n-o să putem lansa un satelit ca să urmărim vremea și climatul. Așa că trebuie doar să sperăm c-o să fie mai bine. Desigur, ar fi mai bine dacă am ști. Dar speranța e tot ce-avem. Unde-i Gretchen?

Am făcut semn în direcția în care-o văzusem plecînd.

— Cred că-l caută pe tatăl ei, am spus.

— Totul e în ordine între voi două? întrebă Jane. Rareori o văd pe vreuna fără cealaltă.

— E bine. Cu toții sînt nervoși în ultimele zile, mămico. La fel și noi, bănuiesc.

— Ce mai fac ceilalți prieteni ai tăi?

Am ridicat din umeri.

— Nu l-am văzut prea mult pe Enzo în ultimele două zile. Cred că-i pică destul de prost ideea că e captiv aici. Nici măcar Magdy n-a reușit să-l înveselească. M-am dus să-l vizitez de vreo două ori, dar nu vrea să spună prea multe, și nici nu pot spune că eu eram prea veselă. Totuși încă îmi trimite poezii. Pe hîrtie. Îl pune pe Magdy să le aducă. Magdy nu suportă asta, că veni vorba.

Jane zîmbi.

— Enzo e un băiat drăguț.

— Știu. Cred că n-am ales totuși un moment prea grozav ca să mă hotărăsc să-l fac prietenul meu.

— Ei bine, ai spus-o chiar tu, cu toții sînt nervoși în ultimele zile. O să fie mai bine.

— Așa sper, am spus – și chiar speram.

Mă descurcasem cu toanele și cu deprimarea celor mai buni dintre ei, dar chiar și eu am limitele mele, și acum mă apropiam de ele.

— Unde-i tăticul? Și unde-s Hickory și Dickory?

Cei doi coborîseră într-una dintre primele navete, împreună cu mămica și cu tăticul; între faptul că-i văzusem foarte puțin pe *Magellan* și cel că fuseseră plecați în ultimele cîteva zile, începeam să le simt lipsa.

— Pe Hickory și Dickory i-am trimis să facă o explorare a zonei înconjurătoare, răspunse Jane. Ne ajută să facem o schiță a terenului. Le dă ceva folositor de făcut și pe moment îi ține deoparte din calea celor mai mulți dintre coloniști. Nu cred că vreunul dintre ei are sentimente prea prietenoase față de nonumani în acest moment, și preferăm să evităm ca cineva să încerce să se ia la bătaie cu ei.

Am dat din cap la aceste cuvinte. Oricine ar încerca să se ia la bătaie cu Hickory sau cu Dickory s-ar alege cel puțin cu ceva rupt. Ceea ce nu i-ar face pe cei doi foarte populari, chiar dacă (sau poate *mai ales* dacă) ar avea dreptate. Mămica și tăticul erau deștepți că-i puneau să stea deoparte, deocamdată.

— Tatăl tău e cu Manfred Trujillo, zise Jane, vorbind despre tatăl lui Gretchen. Amenajează satul temporar. Îl organizează ca pe o tabără a unei legiuni romane.

— Ne așteptăm la un atac din partea vizigoților, am comentat.

— Nu știm din partea cui să ne așteptăm la un atac, zise Jane.

Felul imperturbabil în care vorbise nu mă înveseli cu absolut nimic

— Mă aștept c-o s-o găsești pe Gretchen împreună cu ei. Intră în tabără și-o să-i găsești.

— Ar fi mai ușor dac-aș putea doar să dau un semnal pe PDA-ul lui Gretchen și s-o găsesc în felul ăsta.

— Ar fi, fu Jane de acord. Dar n-o să mai putem face așa ceva. Încearcă să-ți folosești în schimb ochii.

Îmi dădu un pupic scurt la tîmplă, apoi se îndepărtă ca să stea de vorbă cu echipajul de pe *Magellan*. Am oftat și m-am îndreptat spre tabără ca să-l găsesc pe tăticul.

*

Al doilea sacrificiu: chiar și cel din urmă dispozitiv cu un computer încorporat nu mai putea fi utilizat. Ceea ce însemna că nu puteam folosi cea mai mare parte a lucrurilor pe care le aveam.

Motivul era dat de undele radio. Fiecare aparat electronic comunica cu orice alt aparat electronic prin unde radio. Chiar și undele radio minuscule pe care le emiteau puteau fi însă descoperite dacă cineva căuta destul de intens, așa cum fuseserăm asigurați că o să caute. Dar nu era de-ajuns doar să oprim capacitatea de conectare, din moment ce ni s-a spus că echipamentul nostru folosea unde radio nu numai în exterior, ci și intern, pentru comunicarea între componentele aparatului.

Aparatele noastre electronice nu se puteau *împiedica* să transmită dovezi că sîntem aici, și dacă cineva știa ce frecvențe foloseau ca să funcționeze, puteau fi detectate pur și simplu prin transmiterea semnalului care le pornea. Sau așa ni s-a spus. Nu sînt inginer. Tot ce știu este că o cantitate uriașă dintre echipamentele noastre nu mai puteau fi folosite – nu numai că acum erau inutilizabile, dar deveniseră și un *pericol* pentru noi.

A trebuit să riscăm să folosim acest echipament ca să aterizăm pe Roanoke și să amenajăm colonia. Nu prea puteam să ajungem la sol cu navetele fără să folosim electronica; coborîrea n-ar fi fost o problemă, dar aterizările ar fi fost destul de complicate (și dezastruoase). Dar odată ce totul a ajuns la locul stabilit, s-a terminat. Am rămas pe întuneric, și tot ce aveam în containerele cu aparatură electronică urma să rămînă în acele containere. Poate pentru totdeauna.

Asta includea servere de date, monitoare pentru divertisment, utilaje agricole moderne, aparate științifice, ustensile de bucătărie, vehicule și jucării. Plus PDA-uri.

Acesta *nu* a fost un anunț prea popular. Cu toții aveau PDA-uri, și cu toții își păstrau viața în ele. PDA-urile erau locul unde îți stocai mesajele, corespondența, filmele, muzica și lecturile. Erau felul în care țineai legătura cu prietenii și jucai jocuri cu ei. Felul în care făceai înregistrări audio și video. Felul în care împărțeai lucrurile pe care le îndrăgeai, cu oamenii care-ți plăceau. PDA-ul era creierul exterior al tuturor.

Și, brusc, ne-am trezit fără ele; absolut toate PDA-urile răspîndite printre coloniști – ceva mai mult de unul de persoană – au fost adunate și inventariate. Unii au încercat să le ascundă; cel puțin un colonist a încercat să-l ia la bătaie pe membrul echipajului care fusese însărcinat să le adune. Acel colonist a petrecut noaptea în arestul de pe *Magellan*, prin amabilitatea căpitanului Zane; potrivit zvonurilor, căpitanul a coborît temperatura în arest și colonistul a așteptat ziua următoare neputînd să adoarmă din cauza tremuratului.

Îl înțelegeam pe colonist. Trecuseră deja trei zile fără PDA și încă mă surprindeam întinzîndu-mă după el, cînd voiam să vorbesc cu Gretchen, sau să ascult niște muzică, sau să verific dacă Enzo mi-a trimis ceva, sau oricare dintre cele o sută de lucruri diferite pentru care îmi foloseam PDA-ul în fiecare zi. Bănuiam că o parte din motivul pentru care oamenii erau atît de irascibili era și faptul că le fusese amputat creierul extern; nu-ți dai seama cît de mult îți folosești PDA-ul pînă cînd idiotul de obiect nu dispare...

Eram cu toții furioși că nu mai aveam PDA-uri, dar în adîncul minții mă urmărea senzația aceea sîcîitoare că unul dintre motivele pentru care oamenii se dovedeau atît de nervoși în legătură cu PDA-urile era acela că îi împiedica să se gîndească la faptul că atît de multe dintre utilajele de care aveam nevoie ca să supraviețuim nu mai puteau fi folosite deloc. Nu poți să deconectezi pur și simplu computerele de la utilajele agricole; nu merg fără ele, fac prea mult parte din mașină. Ar fi ca și cum ți s-ar scoate creierul și te-ai aștepta ca trupul să se descurce fără el. Nu cred că exista cineva care să vrea cu adevărat să se gîndească la cît de adînc eram băgați în bucluc.

De fapt, un singur lucru avea să ne țină pe toți în viață: cei două sute cincizeci de menoniți coloniali care făceau parte din colonia noastră. Religia lor îi făcuse să continue să folosească tehnologie demodată și arhaică; nici unul dintre utilajele lor nu avea computere, și numai Hiram Yoder, reprezentantul coloniei lor, folosise cît de cît un PDA (și numai atunci, mi-a explicat tăticul, ca să rămînă în contact cu alți membri ai consiliului colonial). Lucrul fără electronică nu însemna o pierdere pentru ei; așa *trăiau* ei. Acest lucru făcuse din ei niște ciudați pe *Magellan*, în special printre noi, adolescenții. Dar acum urma să ne salveze.

Asta nu liniștea pe nimeni. Magdy și cîțiva dintre prietenii lui mai puțini atrăgători arătau spre menoniții coloniali ca spre o dovadă că Uniunea Colonială plănuise tot timpul ăsta să ne izoleze și păreau să-i deteste pentru asta, ca și cum ei ar fi știut tot timpul, mai degrabă decît să fie la fel de surprinși ca noi toți. Astfel ni s-a confirmat faptul că metoda lui Magdy de a reacționa la stres era să se înfurie și să caute încăierări inexistente; bătaia aproape stîrnită la începutul călătoriei nu era doar o întîmplare.

Magdy se înfuria cînd era stresat. Enzo devenea retras. Gretchen devenea irascibilă. În ceea ce mă privește, eu nu eram pe de-a-ntregul sigură cum mă simțeam.

*

— Ești zăpăcită, îmi spuse tăticul.

Stăteam lîngă cortul care reprezenta noua noastră casă temporară.

— Prin urmare, *așa* devin, am replicat.

L-am urmărit pe Babar hoinărind prin zonă, căutînd locuri în care să-și marcheze teritoriul. Ce pot să spun... E cîine.

— Nu pricep, comentă tăticul.

I-am explicat cum se comportau prietenii mei de cînd ne pierduserăm.

— O, bine. E de înțeles... Ei bine, dacă te consolează în vreun fel, dacă aș avea timp să fac orice altceva decît să muncesc, cred că aș fi și eu zăpăcit.

— Sînt entuziasmată că e o trăsătură de familie.

— Nici măcar nu putem da vina pe genetică.

Se uită în jur. Peste tot în jurul nostru se aflau containere de marfă, teancuri de corturi acoperite cu prelate și sfoară topometrică, blocînd locul unde se vor afla străzile noului nostru orășel. Apoi întoarse din nou ochii spre mine.

— Ce crezi?

— Cred că așa arată cînd Dumnezeu face caca.

— Păi, da, *acum* așa arată. Dar cu multă muncă și puțină dragoste, ne putem croi drum către a fi o groapă împuțită. Și ce zi va fi aceea!

Am izbucnit în rîs.

— Nu mă face să rîd, am protestat. Încerc să rezolv cu chestia cu zăpăceala.

— Îmi pare rău.

De fapt nu-i părea rău cîtuși de puțin. Arătă către cortul de lîngă al nostru.

— Cel puțin, o să fii aproape de prietena ta. Ăsta-i cortul lui Trujillo. El și cu Gretchen or să locuiască aici.

— Bine.

Îi prinsesem din urmă pe tăticul, pe Gretchen și pe tatăl ei; cei doi plecaseră să se uite la pîrîul care curgea pe lîngă marginea a ceea ce în curînd avea să fie așezarea noastră, ca să găsească cel mai bun loc în care să pună colectorul și purificatorul de reziduuri. Fără canalizare în interior, cel puțin pentru primele cîteva săptămîni, ni se spusese; urma să ne facem nevoile în găleți. Nici măcar nu pot exprima cît de entuziasmată eram să aud asta. Gretchen își dăduse puțin ochii peste cap în fața tatălui ei cînd o trăsese după el să se uite la amplasamentele posibile; cred că regreta că venise în primul val.

— Cît mai durează pînă cînd începem să aducem jos ceilalți coloniști? am întrebat.

Tăticul arătă cu degetul.

— Vrem să instalăm întîi perimetrul. Sîntem aici de două zile şi nimic primejdios n-a apărut din pădurile alea de-acolo, dar cred că e mai bine să fim în siguranţă, decît să ne pară rău. Scoatem ultimele containere din cală în noaptea asta. Pînă mîine, ar trebui să avem perimetrul complet îngrădit şi interiorul izolat. Aşa că două zile, cred. În trei zile toată lumea va fi jos. De ce? Te-ai plictisit deja?

— Poate, am răspuns.

Babar venise către mine şi rînjea, cu limba atîrnînd şi labele încleiate de noroi. Îmi dădeam seama că încerca să se hotărască dacă să sară pe două picioare şi să-mi umple bluza de noroi sau nu. I-am transmis telepatic cel mai categoric *nici să nu-ţi treacă prin cap* şi am sperat că o să fie bine.

— Nu că ar fi cît de cît mai puţin plictisitor pe *Magellan* în momentul ăsta. Tată, lumea e într-o dispoziţie proastă. Nu ştiu, nu mă aşteptam să fie aşa colonizarea.

— Nu e, mă asigură tăticul. Sîntem un soi de caz excepţional aici.

— Oh, atunci să fim la fel ca toţi ceilalţi!

— Prea tîrziu pentru asta, spuse tăticul, apoi făcu semn către cort. Jane şi cu mine am aranjat cortul destul de bine. E mic şi înghesuit, dar e şi aglomerat. Şi ştiu cît de mult îţi place asta.

Asta îmi provocă încă un zîmbet.

— Trebuie să mă întîlnesc cu Manfred şi apoi să vorbesc cu Jane, dar după aceea putem să luăm cu toţii masa de prînz şi să încercăm să vedem dacă nu ne putem distra puţin. Ce-ar fi să te duci înăuntru şi să te destinzi pînă cînd ne întoarcem? Cel puţin în felul ăsta nu trebuie să fii zăpăcită *şi* bătută de vînt.

— Bine.

I-am dat tăticului un pupic pe obraz, apoi el a plecat în direcţia pîrîului. Am intrat în cort, cu Babar chiar în urma mea.

— Drăguţ, i-am spus lui Babar în timp ce mă uitam în jur. Mobilat în stilul plin de gust al Refugiatului Modern. Şi îmi place la nebunie ce-au făcut cu paturile astea pliante.

Babar se uită în sus către mine cu rînjetul lui prostesc de cîine, apoi sări pe unul dintre paturi și se tolăni.

— Idiotule, am exclamat. Ai fi putut cel puțin să te ștergi pe labe!

Babar, remarcabil de nepăsător la critică, căscă și-apoi închise ochii.

M-am dus pe pat lîngă el, am scuturat bucățile mai mari de noroi și apoi l-am folosit ca pernă. Nu păru să aibă ceva împotrivă. Și chiar era un lucru bun, din moment ce ocupa jumătate din patul meu.

— Ei bine, iată-ne. Sper că-ți place aici.

Babar scoase un soi de sforăit. *Bine zis*, m-am gîndit.

*

Chiar și după ce ni se explică totul, erau încă vreo cîțiva care întîmpinau greutăți cînd era vorba să le intre în cap că eram izolați și pe cont propriu. În ședințele de grup conduse de fiecare dintre reprezentanții coloniali, era întotdeauna cîte unul (sau unii) care spuneau că lucrurile nu puteau fi atît de rele pe cît pretindea tăticul că sînt, că trebuia să existe vreo cale pentru noi să rămînem în legătură cu restul omenirii, sau cel puțin să ne folosim PDA-urile.

Atunci au trimis reprezentanții coloniilor fiecărui colonist ultimul fișier pe care urmau să-l primească PDA-urile lor. Era un fișier video, filmat de către Conclav și trimis tuturor celorlalte rase din secțiunea noastră de spațiu. În el, conducătorul Conclavului, pe nume generalul Gau, stătea pe o înălțime care domina o mică așezare. Cînd am văzut pentru prima oară filmul, am crezut că era o așezare umană, dar ni s-a spus că era o așezare de coloniști whaizi, aceștia fiind o rasă despre care nu știam nimic. Ceea ce știam era că locuințele și clădirile lor arătau ca ale noastre, sau destul de asemănătoare ca să nu conteze.

Acest general Gau rămase pe înălțime destul de mult ca să te întrebi la ce se uita într-acolo în jos, către așezare, iar așezarea

dispăru, transformată în cenușă și foc de către ceea ce păreau o mie de raze de lumină plonjînd în jos din ceea ce ni se spuse că erau sute de nave spațiale plutind la mare înălțime deasupra coloniei. În numai cîteva secunde, nu mai rămase nimic din colonie sau din cei care locuiau în ele, în afară de o coloană de fum care se înălța către cer.

Nimeni nu mai puse la îndoială după aceea înțelepciunea deciziei de a ne ascunde.

Nu știu de cîte ori am urmărit filmul cu atacul Conclavului; trebuie să fi fost de cîteva zeci de ori înainte ca tăticul să vină la mine și să mă pună să-mi predau PDA-ul – nici un privilegiu doar pentru că eram copilul conducătorului coloniei. Dar nu mă uitam din cauza atacului. O, bine, ar trebui să spun că nu vedeam chiar asta cînd mă uitam. Ceea ce priveam era silueta care stătea pe înălțime. Creatura care ordonase atacul. Cea care avea pe mîini sîngele unei întregi colonii. Mă uitam la acest general Gau. Mă întrebam ce gîndea cînd a dat ordinul. A simțit regret? Satisfacție? Plăcere? Durere? Am încercat să-mi închipui ce-ar însemna să ordoni moartea a mii de oameni nevinovați. Eram fericită că nu puteam să concep așa ceva. Eram îngrozită că acest general putea. Și că era acolo, afară. Vînîndu-ne.

TREISPREZECE

La două săptămîni după ce am aterizat pe Roanoke, Magdy, Enzo, Gretchen și cu mine ne-am dus la o plimbare.

— Aveți grijă unde aterizați, ne avertiză Magdy. Sînt niște bolovani mari aici jos.

— Grozav, comentă Gretchen.

Își aprinse lanterna de buzunar – tehnologie acceptabilă, nici o componentă computerizată în ea, doar un LED de modă veche – și o îndreptă spre pămînt, căutînd un loc unde să aterizeze, și apoi sări de pe marginea zidului de containere, țintind spre locul

preferat. Enzo și cu mine am auzit un *uf* cînd ajunse jos, apoi o mică înjurătură.

— Ți-am spus să ai grijă unde aterizezi, zise Magdy, îndreptîndu-și lanterna spre ea.

— Taci din gură, Magdy, îl apostrofă Gretchen. Nici măcar n-ar trebui să fim aici. O să ne bagi pe toți în încurcătură.

— Mda, bine, replică Magdy. Cuvintele tale ar avea mai multă autoritate morală dacă n-ai fi de fapt aici, cu mine.

Mută cu o smucitură lumina lanternei de la Gretchen către mine și Enzo, care stăteam încă sus, pe zidul de containere.

— Voi doi aveți vreun plan să veniți cu noi?

— Vrei să încetezi, te rog, cu lanterna? exclamă Enzo. Patrula o să ne vadă.

— Patrula e pe partea cealaltă a zidului de containere, zise Magdy. Deși, dacă nu vă grăbiți, asta n-o să mai dureze prea mult. Așa că... mișcați-vă!

Aprinse și stinse repede lanterna pe fața lui Enzo, dînd naștere unui efect stroboscopic enervant. Enzo oftă și alunecă de pe zidul de containere; am auzit bufnitura înăbușită o secundă mai tîrziu. Mai rămîneam eu; m-am simțit brusc prea expusă în vîrful containerelor care formau îngrăditura defensivă din jurul sătucului nostru – și în același timp frontiera dincolo de care nu ne era permis să mergem în timpul nopții.

— Haide, șopti Enzo în sus, spre mine.

El, cel puțin, își aducea aminte că n-ar fi trebuit să fim afară și-și modulă vocea corespunzător.

— Sari jos. Te prind eu.

— Te-ai prostit? am întrebat, tot în șoaptă. O să sfîrșești cu pantofii mei în orbite.

— A fost o glumă, zise Enzo.

— Bine, am răspuns. Nu mă prinde.

— Doamne, Zoë, exclamă Magdy, clar fără să șoptească. Vrei să *sari* odată?

Am sărit de pe zidul de containere, la vreo trei metri de vîrf, și m-am rostogolit puțin cînd am ajuns jos. Enzo îndreptă

lanterna spre mine și-mi întinse mîna să mă ridic. Am luat-o și m-am uitat pieziș la el, iar el m-a tras sus. Apoi mi-am îndreptat propria mea lanternă în direcția unde era Magdy.

— Nesuferitule, i-am zis.

Magdy ridică din umeri.

— Hai, replică el și porni de-a lungul perimetrului zidului către destinația noastră.

După cîteva minute, ne ațintearn cu toții fasciculele lanternelor într-o gaură.

— Oho! exclamă Gretchen. Tocmai am încălcat regula stingerii și am riscat să fim împușcați din greșeală pentru asta de către garda de noapte. O gaură în pămînt. Aleg următoarea excursie pe teren, Magdy.

Magdy pufni și îngenunche în gaură.

— Dacă ai fi atentă vreodată la ceva, ai ști că această *gaură* a stîrnit panică în rîndul consiliului. Ceva a săpat asta acum două nopți, în timp ce patrula nu se uita. Ceva a încercat să *intre* în colonie de *aici*, de afară.

Își luă lanterna și o mută în susul celui mai apropiat container pînă cînd zări ceva.

— Uite. Sînt zgîrieturi pe container. Ceva a încercat să treacă pe sus și, cînd n-a reușit, a încercat pe dedesubt.

— Așadar, ceea ce spui este că ne aflăm aici, afară, acum, cu o ceată de animale de pradă, am constatat.

— Nu trebuie să fie un animal de pradă, spuse Magdy. Poate e doar o creatură căreia îi place să sape.

Am mutat lumina din nou sus, pe urmele de gheare.

— Da asta-i o teorie *rezonabilă*.

— N-am fi putut vedea asta în timpul zilei? întrebă Gretchen. Cînd am putea vedea lucrurile care sar să ne mănînce?

Magdy puse lumina pe mine.

— Mama ei și-a pus oamenii de la securitate să umble pe lîngă ea toată ziua. Nu lăsau pe nimeni să se apropie. În plus, indiferent cine a făcut gaura asta, a plecat de mult.

— O să-ți aduc aminte că ai zis asta, atunci cînd ceva o să-ți sfîșie gîtlejul, îl avertiză Gretchen.

— Liniștește-te, răspunse Magdy. Sînt pregătit. Și oricum, gaura asta e doar primul act. Tatăl meu e prieten cu unii dintre tipii de la securitate. Unul dintre ei i-a spus că, doar cu puțin înainte de a închide totul pentru noapte, au văzut o turmă de fanți din aceia în pădure. Eu zic să ne ducem să ne uităm.

— Ar trebui să ne întoarcem, vorbi Enzo. Nici măcar n-ar trebui să fim aici, Magdy. Dacă ne găsesc afară, o să ne aștepte iadul pe toți. Putem vedea fanții mîine. Cînd soarele e sus pe cer și chiar îi putem vedea.

— Mîine or să fie treji și or să pască, spuse Magdy. Și nici vorbă să putem face altceva decît să ne uităm la ei cu binoclul.

Magdy arătă din nou spre mine.

— Dați-mi voie să vă aduc aminte că părinții ei ne țin zăvorîți de două săptămîni, așteptînd să descopere dacă ceva ne-ar putea azvîrli de pe planeta asta.

— Sau dacă ne-ar putea omorî, am completat. Ceea ce ar fi o problemă.

Magdy alungă ideea cu un gest al mîinii.

— Ceea ce spun eu este că dacă vrem cu adevărat să *vedem* chestiile astea – chiar să ajungem destul de aproape ca să ne putem uita bine la ele – trebuie s-o facem acum. Dorm cu toții, nimeni nu știe că am plecat și o să ne întoarcem înainte ca cineva să ne simtă lipsa.

— Tot cred că ar trebui să ne întoarcem, insistă Enzo.

— Enzo, știu că asta îți ia din timpul prețios petrecut cu prietena ta, zise Magdy, dar credeam că *s-ar putea* să vrei să explorezi și altceva decît amigdalele lui Zoë, măcar de data asta.

Magdy era *foarte* norocos că nu se afla în raza de acțiune a brațului cînd făcea acest comentariu. Fie a brațului meu, fia a lui Enzo.

— Iar ești un măgar, Magdy, exclamă Gretchen.

— Bine, spuse Magdy. Voi duceți-vă înapoi. Ne vedem mai tîrziu. Eu am de gînd să văd niște fanți.

Porni către pădure, plimbînd fasciculul lanternei prin iarbă (sau planta asemănătoare cu iarba care acoperea pămîntul) în timp ce mergea. Eu am îndreptat lanterna spre Gretchen. Ea își dădu ochii peste cap cu exasperare și porni după Magdy. După un minut, Enzo și cu mine ne-am luat după ei.

*

Luați un elefant. Faceți-l doar puțin mai mic. Scăpați de urechi. Faceți-i trompa mai scurtă și cu tentacule la capăt. Întindeți-i picioarele pînă cînd aproape că pare imposibil să-i poată susține greutatea. Dați-i patru ochi. Și apoi faceți tot felul de alte lucruri stranii corpului său încît nu rămîne decît să spui că arată mai mult ca un elefant decît ca orice altceva la care te-ai putea gîndi.

Ăsta-i un fant.

În cele două săptămîni în care fuseserăm închiși în satul coloniei, așteptînd semnalul verde ca să începem colonizarea propriu-zisă, fanții fuseseră zăriți de cîteva ori, fie în pădurea de lîngă sat, fie, foarte rar, în porțiunea neîmpădurită dintre sat și pădure. Apariția unor fanți stîrnea o goană nebună a copiilor către poarta coloniei (o deschizătură în zidul de containere, care se închidea noaptea), ca să se uite, să caște gura și să facă semn cu mîna creaturilor. Mai stîrnea și un val care arăta o nonșalanță studiată, format din noi, adolescenții, pentru că și noi voiam să-i vedem, numai că nu voiam să părem *prea* interesați, din moment ce asta ne-ar fi afectat credibilitatea față de toți prietenii noștri cei noi.

Cu siguranță Magdy n-a dat niciodată nici un indiciu că i-ar fi păsat cîtuși de puțin de fanți. Se lăsa tras pînă la poartă de către Gretchen cînd trecea o turmă, apoi însă petrecea cea mai mare parte a timpului vorbind cu ceilalți băieți care erau și ei bucuroși să facă să pară că fuseseră trași către poartă. Totul se reduce la aparență, presupun. Chiar și cei care se străduiau să pară imperturbabili aveau în ei ceva copilăresc.

Exista o oarecare dispută în legătură cu faptul dacă fanții pe care-i vedeam era un grup local care trăia în zonă, sau dacă

văzuserăm mai multe turme care migrau pe aici. N-aveam nici cea mai mică idee care dintre teorii era corectă; eram pe planetă doar de vreo două săptămîni. Şi de la depărtare, toţi fanţii arătau cam la fel.

Iar de aproape, aşa cum am descoperit destul de repede, miroseau oribil.

— Chiar *totul* pe planeta asta miroase ca rahatul? îmi şopti Gretchen în timp ce ne uitam în sus la fanţi.

Se legănau înainte şi înapoi, foarte încet, ca şi cum ar fi dormit stînd în picioare. Cît despre răspunsul la întrebarea ei, unul dintre fanţii cei mai apropiaţi de locul unde ne ascundeam lăsă să-i scape un vînt monumental. Ne-am înecat şi am chicotit în aceeaşi măsură.

— Ssst, şopti Enzo.

El şi Magdy erau ghemuiţi în spatele altui tufiş înalt, la vreo doi metri de noi, aproape de luminişul unde turma de fanţi se hotărîse să se odihnească pe timpul nopţii. Erau vreo doisprezece, cu toţii dormind şi trăgînd vînturi sub stele. Lui Enzo vizita nu părea să-i placă prea mult; cred că era îngrijorat că s-ar putea să trezim fanţii din greşeală. Şi nu era o grijă lipsită de importanţă; picioarele fanţilor arătau ca nişte fuse de la distanţă, dar de aproape era limpede că ar putea zdrobi pe oricare dintre noi fără prea mare efort, iar aici erau doisprezece fanţi. Dacă i-am trezi şi ar intra în panică, am putea sfîrşi transformaţi în carne tocată.

Cred că era încă puţin îmbufnat pentru comentariul despre „explorarea amigdalelor". Magdy, în felul lui obişnuit, nu tocmai fermecător, îl tachinase pe Enzo încă de cînd el şi cu mine începuserăm să ne întîlnim oficial. Zeflemelele apăreau şi dispăreau în funcţie de cum mergea relaţia lui Magdy cu Gretchen în momentul respectiv. Bănuiam că în acel moment Gretchen îl ţinea la distanţă. Uneori cred că aş avea nevoie de un grafic sau poate de o diagramă ca să pricep cum se înţeleg cei doi.

Încă unul dintre fanţi dădu drumul unei încărcături epice de flatulenţă.

— Dacă mai stăm aici, o să mă sufoc, i-am șoptit lui Gretchen.

Ea dădu din cap și-mi făcu semn să mă duc după ea. Ne-am furișat către locul unde stăteau Enzo și Magdy.

— Putem pleca acum? îi șopti Gretchen lui Magdy. Știu că probabil te încîntă mirosul, dar noi, ceilalți, sîntem pe cale să pierdem cina. Și am stat aici destul de mult încît cineva să înceapă să se întrebe unde ne-am dus.

— Un minut, ceru Magdy. Vreau să ajung mai aproape de unul dintre ei.

— Glumești, exclamă Gretchen.

— Am ajuns pînă aici..., insistă Magdy.

— Chiar ești un idiot uneori, știi? comentă Gretchen. Nu te duci pur și simplu către o turmă de animale sălbatice ca să le saluți. Or să te omoare.

— Sînt adormite, protestă Magdy.

— N-or să mai fie dacă te duci de-a dreptul în mijlocul lor.

— Nu sînt chiar *atît* de prost, replică Magdy, cu șoapta devenind cu atît mai sonoră cu cît se enerva mai tare. N-o să fie nici o problemă. Încetează cu grijile.

Înainte ca Gretchen să apuce să riposteze, Enzo ridică mîna să-i liniștească pe amîndoi.

— Uite, spuse el, și arătă undeva spre mijlocul luminișului. Unul dintre ei se trezește.

— O, minunat, exclamă Gretchen.

Fantul în discuție își scutură capul și apoi îl ridică, întinzîndu-și larg tentaculele de pe trompă. Le flutură dintr-o parte în alta.

— Ce face? l-am întrebat pe Enzo.

El ridică din umeri. Nu era expert în fanți mai mult decît mine.

A mai mișcat un timp din tentacule, într-un arc mai larg, apoi mi-a trecut prin minte ce făcea. *Mirosea* ceva. Ceva ce n-ar fi trebuit să fie acolo.

Fantul mugi, nu din trompă, ca un elefant, ci din gură. Toți ceilalți fanți se treziră instantaneu și începură să se miște.

M-am uitat pieziș spre Gretchen. *O, rahat,* am mimat din buze. Ea încuviință și se uită înapoi peste umăr la fanți. M-am întors spre Magdy, care devenise brusc foarte mic. Nu cred că acum mai voia să se apropie vreun pic.

Fantul cel mai apropiat de noi se întoarse brusc și se frecă de tufișul în spatele căruia ne ascundeam. I-am auzit bufnitura piciorului cînd animalul se mută într-o nouă poziție. Am hotărît că era timpul să mă mișc, dar trupul îmi nesocoti hotărîrea, din moment ce nu-mi lăsă controlul picioarelor. Eram încremenită pe loc, ghemuită în spatele unui tufiș, așteptînd să fiu călcată în picioare.

Ceea ce nu se întîmplă niciodată. O secundă mai tîrziu, fantul dispăru, luînd-o la fugă în aceeași direcție ca și restul turmei: cît mai departe de noi. Magdy săltă din poziția chircită și ascultă turma tropăind în depărtare.

— În regulă, vorbi el. Ce-a fost ceea ce tocmai s-a *întîmplat*?

— Credeam că ne-au mirosit, cu siguranță, am răspuns. Am crezut că ne-au descoperit.

— Ți-am zis că ești un idiot, îi spuse Gretchen lui Magdy. Dacă ai fi fost acolo cînd s-au trezit, am fi adunat cu lopata ce-ar mai fi rămas din tine, într-o găleată.

Cei doi începură să se răstească unul la altul; m-am răsucit să mă uit la Enzo, care se întorsese cu fața în direcția opusă celei în care fugiseră fanții. Avea ochii închiși, dar părea că se concentrează la ceva.

— Ce e? am întrebat.

Deschise ochii, se uită la mine și apoi arătă în direcția spre care se uita.

— Vîntul vine din direcția asta.

— Bine, am replicat.

Nu-i urmăream ideea.

— Ai fost vreodată la vînătoare? întrebă Enzo.

Am clătinat din cap.

— Noi eram contra vîntului față de fanți. Vîntul sufla mirosul nostru departe de ei.

Arătă către locul unde stătuse primul fant care se trezise.

— Nu cred că fantul acela ne-ar fi mirosit cîtuși de puțin.

Clic!

— Bine, am replicat. Acum am priceput.

Enzo se întoarse spre Magdy și Gretchen.

— Hei, voi doi! exclamă el. E timpul să plecați. Acum!

Magdy îndreptă lanterna de buzunar către Enzo și păru gata să spună ceva sarcastic, apoi prinse expresia de pe chipul lui Enzo în cercul de lumină.

— Ce e?

— Fanții n-au fugit din cauza noastră, explică Enzo. Cred că e altceva acolo. Ceva care vînează fanți. Și cred că vine încoace.

*

E un clișeu al divertismentelor de groază să pui adolescenți pierduți în pădure și să-ți imaginezi că sînt hăituiți de ceva oribil aflat *chiar în urma lor*.

Iar acum știu de ce. Dacă vrei să te simți vreodată la limita terorii totale, abjecte, care te face să-ți verși mațele, încearcă să-ți croiești drum afară dintr-o pădure vreun kilometru-doi, noaptea, cu certitudinea că ești vînat. Te face să te simți viu, chiar te face, dar nu într-un fel în care *vrei* să te simți viu.

Magdy era în frunte, desigur, deși e discutabil dacă asta se întîmpla pentru că știa drumul înapoi sau doar pentru că alerga destul de repede pentru ca noi ceilalți să trebuiască să fugim după el. Gretchen și cu mine îl urmam, iar Enzo forma arier-garda. O dată am încetinit ca să verific dacă mai e acolo, iar el mi-a făcut semn să alerg mai departe.

— Rămîi cu Gretchen, zise el.

Apoi mi-am dat seama că rămînea intenționat în urma noastră, astfel încît, orice ne-ar fi urmărit, să trebuiască să treacă de el mai întîi. L-aș fi sărutat chiar atunci, dacă n-aș fi fost doar un ghem fremătător de adrenalină, fugind cu disperare ca să ajung acasă.

— Pe-aici! ne strigă Magdy.

Arătă spre o potecă naturală accidentată pe care am recunoscut-o ca fiind cea pe care-o folosisem ca să intrăm în pădure prima dată. Mă concentram să înaintez pe acea potecă, și atunci ceva se strecură prin spatele lui Gretchen și mă apucă pe neașteptate. Am țipat.

Se auzi o bubuitură, urmată de o bufnitură înăbușită.

Enzo se aruncă spre ceea ce mă înșfăcase. O secundă mai tîrziu, era întins pe solul pădurii, cu pumnalul lui Dickory la gît. Am avut nevoie de mai mult timp decît ar fi trebuit ca să recunosc cine ținea cuțitul.

— Dickory! am țipat. Oprește!

Dickory se opri.

— Dă-i drumul! Nu e un pericol pentru mine!

Dickory scoase cuțitul și se îndepărtă de Enzo. Enzo se depărtă în patru labe de Dickory și de mine.

— Hickory? am strigat. E totul în ordine?

De undeva din față, am auzit vocea lui Hickory.

— Prietenul tău avea un pistol! L-am dezarmat!

— Mă sugrumă! l-am auzit pe Magdy.

— Dacă Hickory ar fi vrut să te sugrume, n-ai fi putut să vorbești! am răspuns. Dă-i drumul, Hickory!

— Păstrez pistolul, anunță Hickory.

Se auzi un foșnet în întuneric cînd Magdy se ridică.

— Bine, am zis.

Acum, că ne opriserăm din alergat, era ca și cum cineva trăsese o frînă, și toată adrenalina din corp se scurgea pe la picioare. M-am ghemuit ca s-o împiedic să se reverse.

— Nu, *nu* e bine, replică Magdy.

L-am văzut apărînd din întuneric, pășind apăsat înspre mine. Dickory se interpuse între mine și Magdy. Mersul lui Magdy se opri brusc.

— E pistolul tatălui meu! Dacă descoperă că lipsește, sînt ca și mort!

— În primul rînd, ce făceai cu pistolul? întrebă Gretchen.

Se întorsese în locul unde stăteam eu, cu Hickory urmînd-o.

— Ți-am zis că eram pregătit, răspunse Magdy și apoi se întoarse spre mine. Trebuie să le spui *gărzilor tale de corp* să fie mai atenți.

Arătă spre Hickory.

— Aproape că l-am lăsat fără cap pe ăsta.

— Hickory? am întrebat.

— N-am fost în nici un pericol serios, replică Hickory cu blîndețe.

Atenția lui părea să fie îndreptată în altă parte.

— Vreau pistolul înapoi, se răsti Magdy.

Cred că încerca să amenințe; eșuă cînd vocea i se frînse.

— Hickory o să-i dea pistolul înapoi tatălui tău cînd o să ajungem înapoi în sat, am zis.

Simțeam apropiindu-se o durere de cap provocată de oboseală.

— *Acum*, insistă Magdy.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Magdy, am răbufnit.

Eram dintr-odată foarte obosită și furioasă.

— Vrei te rog să taci din gură cu afurisitul tău de pistol! Ai noroc că nu l-ai omorît pe vreunul dintre noi cu el. Și ai noroc că nu l-ai nimerit pe vreunul dintre *ei* – am făcut semn către Dickory și apoi către Hickory – pentru că atunci *tu* ai fi mort, iar noi ceilalți ar trebui să dăm explicații despre cum s-a întîmplat. Așa că taci din gură cu idiotul tău de pistol! *Taci* și hai să mergem *acasă*!

Magdy se uită țintă la mine, apoi porni tropăind în întuneric, către sat. Enzo îmi aruncă o privire ciudată și se luă după prietenul lui.

— Perfect, am comentat și mi-am strîns tîmplele între palme.

Durerea monstruoasă de cap pe care o prevăzusem sosise, și era un specimen magnific.

— Ar trebui să te întorci în sat, îmi spuse Hickory.

— Așa *crezi*? am întrebat și apoi m-am ridicat în picioare și am plecat hotărîtă către sat, departe de el și de Dickory.

Gretchen, rămasă brusc în compania celor două gărzi de corp ale mele, nu era prea departe în urma mea.

*

— Nu vreau s-ajungă la John și Jane nici un cuvînt despre ce s-a-ntîmplat astă-noapte, i-am spus lui Hickory cînd el, Dickory și cu mine am ajuns în sectorul comun al satului.

La ora asta din noapte, doar vreo două alte persoane mai hoinăreau pe-acolo, iar acestea dispărură rapid cînd Hickory și Dickory își făcură apariția. Două săptămîni nu fuseseră suficiente ca oamenii să se obișnuiască cu ei. Aveam spațiul comun numai pentru noi.

— Cum spui tu, încuviință Hickory.

— Mulțumesc, am zis și am pornit să mă îndepărtez de el, către cortul pe care-l împărțeam cu părinții mei.

— N-ar fi trebuit să te duci în pădure, vorbi Hickory.

Asta mă făcu să mă opresc. M-am întors cu fața la Hickory.

— Poftim?

— N-ar fi trebuit să te duci în pădure, repetă Hickory. Nu fără protecția noastră.

— Aveam protecție, am replicat, și unei părți a creierului meu nu-i venea să creadă că aceste vorbe chiar mi-au ieșit din gură.

— Protecția ta era un pistol mînuit de cineva care nu știa să-l folosească. Glonțul pe care l-a tras s-a dus în pămînt, la mai puțin de treizeci de centimetri de el. L-am dezarmat pentru că era o amenințare pentru el însuși, nu pentru mine.

— O să am grijă să-i spun asta. Dar nu contează. N-am nevoie de *permisiunea* ta, Hickory, ca să fac ce poftesc. Tu și cu Dickory nu sînteți părinții mei. Iar în *tratatul* vostru nu scrie că-mi puteți impune ce să fac.

— Ești liberă să faci ce dorești. Dar ți-ai luat riscuri inutile, atît mergînd în pădure cît și pentru că nu ne-ai informat despre intenția ta.

— Asta nu v-a împiedicat să veniți după mine.

Replica mea a sunat ca o acuzație, pentru că eram într-o stare de spirit acuzatoare.

— Nu, recunoscu Hickory.

— Așa că v-ați apucat din proprie inițiativă să mă urmăriți cînd eu nu v-am dat permisiunea s-o faceți.

— Da.

— Să nu mai faceți niciodată așa ceva. Știu că intimitatea este un concept *străin* pentru voi, dar uneori nu vă vreau prin preajmă. Puteți pricepe asta? Tu – am arătat spre Dickory – aproape că i-ai tăiat gîtul prietenului meu în noaptea asta. Știu că nu-l *placi*, dar asta-i puțin cam mult.

— Dickory nu i-ar fi făcut nici un rău lui Enzo, protestă Hickory.

— *Enzo* nu știe asta, am replicat și m-am întors spre Dickory. Și dacă ți-ar fi tras o lovitură bună? L-ai fi putut răni doar ca să-l oprești. N-am *nevoie* de felul ăsta de protecție. Și nici n-o vreau.

Hickory și Dickory rămaseră pe loc tăcuți, absorbindu-mi furia. După cîteva secunde, m-am săturat de asta.

— Ei bine, am întrebat.

— Fugeai afară din pădure cînd ai dat peste noi, îi aminti Hickory.

— Da? Și? Credeam că s-ar fi putut să fim urmăriți. Ceva a speriat fanții la care ne uitam, iar Enzo a crezut că putea fi un animal de pradă sau cam așa ceva. A fost alarmă falsă. Nu era nimic în spatele nostru, altfel ne-ar fi prins din urmă cînd ați apărut voi doi de nicăieri și ne-ați speriat ca naiba pe toți.

— Nu, vorbi Hickory.

— Nu? *Nu* ne-ați speriat ca naiba? Dă-mi voie să fiu de altă părere.

— Nu, repetă Hickory. Erați urmăriți.

— Ce tot vorbești acolo? Nu era nimic în urma noastră.

— Erau în copaci. Se țineau după voi pe deasupra. Mergeau înaintea voastră. I-am auzit pe ei, înainte să te auzim pe tine.

Mi s-au înmuiat genunchii.

— Ei? am întrebat.

— De aceea v-am luat cu noi imediat ce v-am auzit venind. Ca să vă protejăm.

— Ce erau?

— Nu știm. N-am avut timp să facem nici o observație adecvată. Și credem că împușcătura prietenului vostru i-a pus pe fugă.

— Atunci nu era neapărat ceva care să ne vîneze pe noi. Ar fi putut fi orice.

— Poate, acceptă Hickory, în acea manieră neutră căutată pe care o avea cînd nu voia să mă contrazică. Orice-ar fi, se mișcau odată cu tine și cu grupul tău.

— Băieți, sînt obosită, am zis, pentru că nu voiam să mă mai gîndesc la nimic din toate astea, și dacă mă mai gîndeam – la ideea că o haită de creaturi ne urmărea din copaci – m-aș fi prăbușit chiar acolo, în sectorul comun. Putem lăsa discuția asta pe mîine?

— Cum dorești, Zoë.

— Mulțumesc, am răspuns și am pornit către pat, tîrîndu-mi picioarele. Și adu-ți aminte ce-am stabilit despre faptul de a nu le spune părinților.

— Nu le vom spune părinților.

— Și adu-ți aminte că am zis să nu mă urmăriți!

Ei nu răspunseră nimic la asta și am plecat să mă culc.

*

L-am găsit pe Enzo în dimineața următoare afară din cortul familiei lui, citind o carte.

— Oho, o carte adevărată! am exclamat. Pe cine-ai omorît ca s-o obții?

— Am împrumutat-o de la unul dintre copiii menoniți, răspunse el.

Îmi arătă cotorul.

— *Huckleberry Finn.* Ai auzit de ea?

— Întrebi o fată de pe o planetă pe nume Huckleberry dacă a auzit de *Huckleberry Finn*!

Speram ca tonul vocii mele, care arăta că nu-mi venea să cred, să transmită și amuzament.

După cît se părea, nu.

— Scuză-mă. N-am făcut legătura.

Deschise cartea în locul unde citea.

— Ascultă, am zis. Voiam să-ți mulțumesc. Pentru ce-ai făcut astă-noapte.

Enzo se uită pe deasupra cărții.

— N-am făcut nimic astă-noapte.

— Ai rămas în urma lui Gretchen și a mea. Te-ai așezat între noi și orice-ar fi fost ceea ce ne urmărea. Voiam doar să știi că am apreciat gestul.

Enzo ridică din umeri.

— Nu că ne-ar fi urmărit ceva, pînă la urmă.

M-am gîndit să-l pun la curent cu ceea ce-mi spusese Hickory, dar m-am stăpînit.

— Și cînd ceva a venit spre voi, era în fața mea. Așa că n-am fost de prea mare folos de fapt.

— Mda, că veni vorba... Voiam să-mi cer scuze pentru asta. Pentru chestia cu Dickory.

Nu știam prea bine cum să pun problema. Îmi închipuiam că n-ar fi sunat prea bine *Scuză-mă pentru cînd garda mea de corp extraterestră aproape că ți-a tăiat capul cu un cuțit.*

— Nu-ți face griji, spuse Enzo.

— Nu-mi fac, am replicat.

— Chiar nu. Garda ta de corp și-a făcut treaba.

Vreme de o secundă, mi s-a părut că Enzo ar fi vrut să mai spună ceva, apoi însă înclină capul și se uită la mine de parcă aștepta să termin indiferent ce făceam în acel moment, ca să se poată întoarce la cartea lui foarte importantă.

Mi-a trecut brusc prin cap că Enzo nu-mi mai scrisese nici o poezie de cînd coborîserăm pe Roanoke.

— Bine atunci, am spus, neconvingător. Bănuiesc că o să ne vedem ceva mai tîrziu.

— Sună bine, răspunse Enzo, apoi îmi făcu un semn prietenos cu mîna şi-şi băgă nasul în treaba lui cu Huck Finn.

Am plecat înapoi la cortul meu, l-am găsit pe Babar înăuntru, m-am dus la el şi l-am luat în braţe.

— Felicită-mă, Babar. Cred că tocmai am avut prima ceartă cu prietenul meu.

Babar mă linse pe faţă. Asta mai îmbunătăţi lucrurile un pic. Dar nu prea mult.

PAISPREZECE

— Nu, cînţi încă prea jos, i-am spus lui Gretchen. Pari monotonă. Ai nevoie să începi cu un ton mai sus, sau pe aproape. Uite-aşa...

Am reluat partea pe care voiam s-o cînte ea.

— Dar aşa *cînt*, replică Gretchen.

— Nu, cînţi mai jos de-atît.

— Atunci *tu* abordezi melodia greşit, protestă Gretchen. Pentru că eu cînt melodia pe care-o cînţi şi tu. Dă-i drumul!

Mi-am dres glasul şi am interpretat melodia pe care voiam s-o cînte ea. O imită perfect. M-am oprit din cîntat şi am ascultat-o pe Gretchen. Era monotonă.

— Ei, ce prostie, am comentat.

— Ţi-am spus eu.

— Dacă aş putea să te pun să auzi cîntecul, ai auzi melodia şi ai cînta-o.

— Dacă ai putea să mă pui să aud cîntecul, n-am încerca să-l cîntăm deloc. L-am asculta doar, ca nişte fiinţe umane civilizate.

— Bine zis, am fost de acord.

— Nimic nu-i bine în legătură cu asta, ripostă Gretchen. Ți-o jur, Zoë. Știam că venirea într-o colonie nouă urma să fie dificilă. Eram gata pentru asta. Dar dacă aș fi știut că or să-mi ia PDA-ul, era foarte posibil să rămîn pe Erie. Dă-i drumul, zi că sînt superficială.

— Ești superficială.

— Acum zi că mă *înșel*. Dacă îndrăznești...

Nu i-am spus că se înșală. Știam cum se simte. Da, *era* superficial să recunoști că-ți lipsea PDA-ul. Dar cînd îți petrecuseși întreaga viață fiind capabil să faci să apară tot ce doreai pe un PDA, ca să te distrezi – muzică, filme, cărți și prieteni —, atunci cînd trebuia să te desparți de el te simțeai mizerabil. Cu adevărat mizerabil. Mizerabil cam ca în „captiv pe o insulă pustie cu nimic altceva în afară de nuci de cocos ca să le ciocnești". Pentru că nu exista nimic cu care să le înlocuim. Da, menoniții coloniali își aduseseră mica lor bibliotecă de cărți tipărite, dar cea mai mare parte a acesteia consta din biblii, manuale agricole și cîteva „clasice", dintre care *Huckleberry Finn* era unul dintre cele mai recente volume. Cît despre muzică și divertismente populare, ei bine, nu aveau o legătură prea mare cu asta.

Îți dădeai seama că vreo cîțiva dintre adolescenții menoniți coloniali credeau că e amuzant să ne privească pe noi, ceilalți, trecînd prin privarea de divertisment. Nu părea foarte creștinesc din partea lor, trebuie să spun. Pe de altă parte, nu ei erau cei a căror viață fusese modificată drastic prin aterizarea pe Roanoke. Dacă aș fi fost în locul lor și aș fi văzut o ceată întreagă de alți indivizi plîngîndu-se și suspinînd pentru cît de groaznic era că le fuseseră luate jucăriile, m-aș fi simțit și eu poate puțin cu nasul pe sus.

Am făcut ceea ce fac cu toții în situațiile în care duc lipsă de ceva: ne-am adaptat. Nu citisem nici o carte de cînd ajunseserăm pe Roanoke, dar eram pe lista de așteptare pentru un exemplar legat din *Vrăjitorul din Oz*. Nu existau spectacole de divertisment înregistrate, dar Shakespeare nu dă greș niciodată; era plănuită de sîmbătă într-o săptămînă o lectură pe roluri cu

A douăsprezecea noapte. Promitea să fie destul de înspăimîntătoare – auzisem unele dintre lecturi – dar Enzo citea rolul lui Sebastian și o făcea destul de bine; și, ca să spun drept, ar fi fost prima oară cînd intram în contact cu o piesă a lui Shakespeare – sau orice altă piesă, în afară de spectacolele de la școală – pe viu. Și oricum n-aș fi avut altceva de făcut.

Cît despre muzică, ei bine, iată ce s-a întîmplat: nu mai tîrziu de două zile după aterizare, cîțiva dintre coloniști au scos chitare, acordeoane, tobe de mînă și alte asemenea instrumente și s-au apucat să încerce să cînte împreună. Încercarea merse groaznic, pentru că nimeni nu cunoștea muzica nimănui altcuiva. Semăna cu ceea ce se întîmplase pe *Magellan*. Așa că s-au apucat să se învețe unii pe alții cîntecele fiecăruia, apoi unii sosiră să le cînte, iar după aceea alții apărură să le asculte. Și așa se întîmplă că, la capătul spațiului, fără să observe nimeni, colonia Roanoke reinventă chefurile. Așa le numea tăticul. I-am spus că era un nume stupid, iar el răspunse că era de acord, dar că celălalt nume pentru asta – „chiolhan" – era și mai rău. Nu-l puteam contrazice.

Chefliii de pe Roanoke (așa cum își spuneau acum) primeau cereri – dar numai dacă persoana care făcea cererea cînta cîntecul. Iar dacă muzicienii nu cunoșteau cîntecul, trebuia să-l cînți cel puțin de două ori pînă cînd își dădeau seama cum să-l imite. Asta duse la o evoluție interesantă: cîntăreții începură să facă versiuni a capella ale cîntecelor lor favorite, mai întîi singuri și din ce în ce mai des în grupuri, care puteau fi acompaniate de Cheflii sau nu. Devenea un motiv de mîndrie pentru oameni să-și prezinte piesele favorite deja aranjate, astfel încît toți ceilalți din public să nu trebuiască să suporte un șir de repetiții, înainte ca totul să fie demn de ascultat.

Se putea spune, cu siguranță, că unele dintre aceste aranjamente erau mai *aranjate* ca celelalte, ca să mă exprim politicos, iar unii cîntau cu același control al vocii precum o pisică în ploaie. Dar acum, la vreo două luni după ce se lansaseră chefurile, oamenii începuseră să prindă șpilul. Și începuseră să vină la chefuri cu cîntece noi, aranjate *à capella*. Unul dintre

cîntecele cele mai populare la ultimele chefuri fusese „Lasă-mă să conduc tractorul" – povestea unui colonist învățat să conducă un tractor manual de către un menonit, care, pentru că aceștia erau singurii care știau cum să manevreze mașinile agricole necomputerizate, fusese însărcinat să se ocupe de însămînțarea culturilor și să ne învețe pe noi, ceilalți, cum să le folosim utilajele. Cîntecul se termina cu un tractor intrînd într-un șanț. Era bazat pe o poveste adevărată. Menoniții credeau că piesa era destul de hazlie, deși apăruse cu prețul unui tractor stricat.

Cîntecele despre tractoare erau foarte departe de ceea ce ascultaserăm înainte, dar, pe de altă parte, ne aflam foarte departe de locurile de unde veneam fiecare dintre noi, în toate sensurile, așa că poate că asta se potrivea. Și ca să mă exprim total sociologic, poate că ceea ce însemna acest lucru era că, peste douăzeci sau cincizeci de ani standard, indiferent cînd se hotăra Uniunea Colonială să ne lase să intrăm în contact cu restul rasei umane, Roanoke urma să aibă propria ei formă muzicală distinctă. Poate că or s-o numească Roanokapella. Sau chefanoke. Sau *cumva*.

Dar în acest moment precis, tot ce încercam să fac era să obțin melodia corectă pe care s-o cînte Gretchen, astfel încît ea și cu mine să putem merge la următorul chef cu o versiune măcar pe jumătate decentă din „Dimineață la Delhi", ca să-l preia Chefliii. Și sufeream un eșec mizerabil. Așa te simți cînd îți dai seama că, în ciuda faptului că un cîntec a fost poate favoritul tău dintotdeauna, nu știi de fapt fiecare întorsătură și fiecare înfloritură a lui. Și din moment ce exemplarul meu din cîntec se găsea pe PDA-ul pe care nu mai puteam să-l folosesc și nici măcar să-l am, nu exista nici un mijloc să corectez problema.

În afară de cazul...

— Am o idee, i-am zis lui Gretchen.

— Presupune să înveți să nu mai cînți fals? întrebă ea.

— Chiar mai bine, am răspuns.

Zece minute mai tîrziu ne aflam în partea cealaltă a Croatoanului, în fața centrului de informații al satului – singurul loc

de pe întreaga planetă unde puteai găsi încă un aparat electronic în stare de funcționare, pentru că interiorul era proiectat să blocheze complet orice semnale radio sau de alt fel. Tehnologia pentru a face acest lucru era, din nefericire, destul de rară pentru ca să fie suficientă doar pentru un container de marfă modificat. Vestea bună era că mai făceau. Vestea proastă era că făceau destulă doar pentru o infirmerie. Uneori viața e de rahat. Gretchen și cu mine ne-am dus în spațiul de primire, unde era întuneric beznă din cauza materialului de blocare a semnalelor; trebuia să închizi ușa exterioară către centrul de informații înainte să poți deschide ușa interioară. Așa că, pentru aproximativ o secundă și jumătate, ne-am simțit de parcă am fi fost înghițite de moartea sumbră, neagră, fără formă. N-aș recomanda așa ceva.

Apoi am deschis ușa interioară și am găsit înăuntru un obsedat de calculatoare. Se uită la amîndouă, puțin surprins, după care își luă înfățișarea care spunea *nu*.

— Răspunsul e nu, vorbi el, confirmînd expresia feței.

— Hai, domnule Bennett, am exclamat. Nici măcar nu știi ce-avem de gînd să cerem...

— Păi, să vedem, replică el. Două adolescente – care se nimerește să fie fiicele unor conducători ai coloniei – se *întîmplă* să intre în singurul loc din colonie unde se pot juca cu un PDA. Hmmm... Au venit oare să implore să se joace cu un PDA? Sau au venit pentru că le face plăcere compania unui bărbat rotofei, de vîrstă mijlocie? Nu-i o întrebare grea, domnișoară Perry.

– Voiam doar să ascultăm un singur cîntec, am spus. O să scapi de noi de pe cap în numai un minut.

Bennett oftă.

— Știi, cel puțin de două ori pe zi cuiva exact la fel ca voi îi vine ideea sclipitoare să vină aici și să întrebe dacă n-aș putea să-l las să împrumute un PDA ca să se uite la un film, să asculte niște muzică sau să citească o carte. Și, ah, o să-i ia numai un minut. Nici măcar n-o să observ că e acolo. Și dacă spun da, atunci alții or să vină să ceară același timp. Pînă la urmă o să petrec atîta timp ajutînd oamenii cu PDA-urile lor, încît n-o să

mai am timp să fac treaba cu care părinții tăi, domnișoară Perry, m-au însărcinat. Așa că spune-mi tu: ce-ar trebui să decid?

— Să pui un lacăt? sugeră Gretchen.

Bennett se uită pieziș la Gretchen, morocănos.

— Foarte amuzant, comentă el.

— Ce faci pentru părinții mei? am întrebat.

— Părinții tăi m-au pus să descopăr și să imprim, încet și minuțios, fiecare act diplomatic și fiecare dosar al administrației Uniunii Coloniale, astfel încît să poată apela la ele fără să trebuiască să vină aici și să mă bată la cap, răspunse Bennett. Într-un fel apreciez asta, dar într-altul mai direct fac asta de trei zile și probabil o s-o mai fac încă patru. Și pentru că imprimanta cu care trebuie să lucrez se blochează cu regularitate, chiar are nevoie de cineva care să fie atent la ea. Iar ăsta-s eu. Așa că asta e, domnișoară Perry: patru ani de educație tehnică și douăzeci de ani de muncă profesională mi-au permis să ajung maimuțoiul unei imprimante în fundul spațiului. Cu adevărat, țelul vieții mele a fost atins!

Am ridicat din umeri.

— Atunci lasă-ne pe noi, am spus.

— Scuză-mă? se miră Bennett.

— Dacă nu faci nimic altceva decît să ai grijă să nu se blocheze imprimanta, asta putem face noi în locul tău, am explicat. O să lucrăm pentru tine două ore, și în schimb ne lași să folosim două PDA-uri cîtă vreme sîntem aici. Pe urmă, poți să faci orice altceva ai nevoie să faci.

— Sau să te duci să mănînci de prînz, adăugă Gretchen. Să-i faci o surpriză soției.

Bennett rămase tăcut pentru un minut, cugetînd.

— Să vă oferiți să mă *ajutați*, de fapt. Nimeni n-a mai încercat tactica asta pînă acum. Foarte abil.

— Încercăm și noi, am replicat.

— Și e ora prînzului, continuă Bennett. Și nu-i decît de imprimat.

— Așa e, am încuviințat.

— Presupun că dacă încurcați îngrozitor lucrurile pe-aici, n-o să fie prea rău pentru mine. Părinții voștri n-or să mă pedepsească pentru incompetența voastră.

— Nepotismul lucrează în favoarea ta, am remarcat.

— Nu că o să fie vreo problemă, zise Gretchen.

— Nu, am fost de acord cu ea. Sîntem maimuțoi de imprimantă excelenți.

— În ordine, spuse Bennett, și se întinse peste masa de lucru ca să apuce PDA-ul. Puteți folosi PDA-ul meu. Știți cum să umblați cu ăsta?

I-am aruncat o privire.

— Scuză-mă. Bine.

Indică o listă de fișiere de pe ecran.

— Astea sînt fișierele care trebuie terminate azi. Imprimanta e acolo – făcu semn către capătul celălalt al mesei de lucru – iar hîrtia e în cutia aceea. O puneți în imprimantă, faceți teanc lîngă imprimantă documentele terminate. Dacă se blochează, și o s-o facă, de cîteva ori, trageți doar foaia afară și lăsați-o să-și ia singură una nouă. O să retipărească automat ultima pagină la care lucra. În timp ce faceți asta, vă puteți conecta la arhiva de divertisment. Am descărcat toate acele fișiere într-un singur loc.

— Ai descărcat fișierele tuturor? am întrebat, și mi-am simțit intimitatea foarte ușor încălcată.

— Liniștește-te, răspunse Bennett. Numai fișierele publice sînt accesibile. Atîta vreme cît ți-ai criptat fișierele private înainte să-ți predai PDA-ul, așa cum ți s-a spus, secretele tale sînt în siguranță. Acum, îndată ce accesezi un fișier de muzică, difuzoarele or să pornească. Nu le da prea tare, sau n-o să auzi cînd se blochează imprimanta.

— Ai deja difuzoare instalate? întrebă Gretchen.

— Da, domnișoară Trujillo. Mă crezi sau nu, chiar și bărbații rotofei de vîrstă mijlocie ascultă muzică.

— Știu, replică Gretchen. Tatăl meu e mort după muzica lui.

— Și pe acest ton de dezumflare a egoului, o să plec, anunță Bennett. O să mă întorc peste vreo două ore. Vă rog să nu

distrugeți locul. Și dacă vine cineva și întreabă dacă poate să împrumute un PDA, spune-le că răspunsul este nu, fără excepții.

Plecă.

— Sper că aici era ironic, am zis.

— Nu-mi pasă, replică Gretchen și întinse mîna după PDA. Dă-mi ăsta.

— Hei, am exclamat, ținîndu-l departe de ea. Să începem cu începutul!

Am pornit imprimanta, am pus fișierele în listă și apoi am accesat „Dimineață la Delhi". Primele măsuri se revărsară din difuzoare, iar eu le-am lăsat să mă pătrundă. Jur că aproape că am plîns.

— E uimitor cît de prost îți amintești cîntecul ăsta, zise Gretchen cam pe la jumătate.

— Sssst! Aici e partea aceea!

Văzu expresia de pe chipul meu și păstră tăcerea pînă se termină cîntecul.

*

Două ore *nu* e destul timp pentru un PDA dacă n-ai mai avut acces de luni de zile la unul. Și asta-i tot ce-o să spun despre situația respectivă. Dar era destul timp pentru ca atît Gretchen cît și eu să ieșim din centrul de informare simțindu-ne ca și cum abia petrecuserăm ore întregi la înmuiat într-o plăcută baie fierbinte – ceea ce, dacă ne gîndim bine, era încă ceva ce nu mai făcuserăm de luni de zile.

— Ar trebui să păstrăm asta pentru noi, observă Gretchen.

— Da, am răspuns. Nu vrem ca lumea să-l sîcîie pe domnul Bennett.

— Nu-i asta, numai că îmi place să am ceva în plus față de ceilalți, recunoscu Gretchen.

— Nu există prea mulți oameni care să poată duce meschinăria atît de departe. Și totuși reușești cumva.

Gretchen dădu din cap.

— Mulțumesc, doamnă. Și acum trebuie să mă întorc acasă. I-am promis lui tata că o să plivesc grădina de legume înainte să se întunece.

— Distracție plăcută la scormonitul prin țărînă, i-am urat.

— Mulțumesc. Dacă te simți binevoitoare, te poți oferi oricînd să mă ajuți.

— Lucrez la partea mea malefică.

— Așa să fie.

— Dar hai să ne-ntîlnim deseară după cină să exersăm, am propus. Acum, că știm cum să cîntăm partea aceea.

— Sună bine, răspunse Gretchen. Sau o să sune, să sperăm.

Îmi făcu semn cu mîna și porni către casă. M-am uitat în jur și am ajuns la concluzia că astăzi ar fi o zi bună pentru plimbare.

Și a fost. Soarele era sus, ziua luminoasă, în special după două ore în centrul de informare care absorbea lumina, iar Roanoke intrase bine în primăvară – care era de-a dreptul frumoasă, chiar dacă se dovedea că toate florile locale miroseau a carne putredă înmuiată în sos de canal (această descriere o am prin amabilitatea lui Magdy, care reușea să lege laolaltă cîte o frază din cînd în cînd). Dar după vreo două luni, nu mai observi mirosul, sau cel puțin accepți că nu poți face nimic în privința asta. Cînd toată planeta pute, n-ai decît să te comporți ca atare.

Dar ceea ce o făcea cu adevărat o zi bună de plimbare era felul în care lumea noastră se schimbase în numai două luni. John și cu Jane ne-au lăsat pe toți să ieșim din Croatoan nu cu multă vreme după ce Enzo, Gretchen, Magdy și cu mine am avut expediția noastră nocturnă, iar coloniștii începuseră să se mute în afara satului, construind case și ferme, ajutîndu-i și învățînd de la menoniți, responsabili pentru primele noastre culturi care creșteau deja pe cîmpuri. Erau modificate genetic ca să crească rapid; urma să avem prima recoltă în viitorul nu prea îndepărtat. Se părea că aveam să supraviețuim pînă la urmă. Am trecut pe lîngă aceste case și cîmpuri noi, făcîndu-le semn cu mîna, din mers, oamenilor întîlniți în cale.

Pînă la urmă, am depășit ultima fermă și am traversat o mică înălțime. Pe partea cealaltă a ei, nimic altceva decît iarbă, tufișuri și pădurea, formînd o linie într-o parte. Această înălțime era destinată să facă parte dintr-o nouă fermă, iar alte ferme și pășuni urmau să fragmenteze mica vale încă și mai mult. E nostim cum chiar și două mii de ființe umane puteau începe se schimbe un peisaj. Dar în acel moment nu exista o altă persoană acolo, în afară de mine; era locul meu personal, atîta vreme cît dura. Al meu și numai al meu. Ei, și din cînd în cînd, al meu și al lui Enzo.

M-am întins pe spate, m-am uitat la norii de pe cer și am zîmbit în sinea mea. Poate că ne ascundeam la capătul cel mai îndepărtat al galaxiei, dar chiar acum, în acest moment, lucrurile stăteau destul de bine. Poți fi fericit oriunde, dacă privești din punctul de vedere corect. Și dacă ai capacitatea de a nu băga în seamă mirosul unei planete întregi.

— Zoë, rosti o voce în spatele meu.

Am sărit ca arsă și apoi i-am văzut pe Hickory și Dickory. Tocmai veniseră peste înălțime.

— Nu *faceți* asta! am exclamat și m-am ridicat.

— Dorim să vorbim cu tine, vorbi Hickory.

— Puteați să vorbiți acasă, l-am apostrofat.

— Aici e mai bine. Ne facem griji.

— Griji pentru ce? am întrebat și m-am sculat în picioare să mă uit la ei.

Ceva nu era în ordine cu ei amîndoi, și am avut nevoie de cîteva clipe ca să-mi dau seama ce anume.

— De ce nu purtați modulele de conștiință?

— Sîntem îngrijorați din cauza riscurilor tot mai mari pe care ți le iei în privința siguranței tale, răspunse Hickory la prima, dar nu și la a doua dintre întrebările mele. Și pentru siguranța ta, în sens general.

— Adică pentru că sînt aici? Liniștește-te, Hickory. E plină zi, iar ferma Hentosz e chiar peste deal. N-o să mi se întîmple nimic rău.

— Sînt animale de pradă aici.

— Sînt *ioți*, am replicat, indicînd carnivorele de mărimea unor cîini pe care-i descoperiserăm pîndind în jurul Croatoanului. Pot să mă descurc cu un iot.

— Se deplasează în haite.

— Nu în timpul zilei. Nici tu nu vii întotdeauna singură.

M-am înroșit un pic auzind asta, și m-am gîndit să mă înfurii pe Hickory. Dar nu-și purta conștiința. Dacă m-aș fi înfuriat pe el, n-aș fi rezolvat nimic.

— Credeam că v-am spus amîndurora să nu mă urmăriți cînd vreau să am puțină intimitate, am spus, pe un ton atît de egal pe cît am putut.

— Nu te urmărim. Dar nici nu sîntem proști. Știm unde te duci și cu cine. Lipsa ta de grijă te pune în pericol, și nu ne mai permiți întotdeauna să te însoțim. Nu te putem proteja așa cum am dori s-o facem, și cum se așteaptă de la noi.

— Sîntem aici de luni de zile, băieți. N-a existat nici măcar un singur atac asupra nimănui, de către nimic.

— Ai fi fost atacată în noaptea aceea în pădure dacă Dickory și cu mine n-am fi venit să te căutăm. Aceia nu erau ioți, în copaci, în noaptea aceea. Ioții nu se pot urca în copaci.

— Și o să observați că nu sînt cîtuși de puțin prin preajma pădurii, am replicat și am fluturat mîna în direcția lizierei pădurii. Și orice-ar fi fost acolo, nu pare să iasă pînă aici, pentru că i-am fi văzut pînă acum, dac-ar fi ieșit. Am mai fost pînă în locul ăsta, Hickory.

— Nu numai animalele de pradă de aici ne îngrijorează, insistă Hickory.

— Nu pricep.

— Colonia asta este căutată.

— Dacă ai văzut materialul video, o să-ți aduci aminte că acest grup al Conclavului a distrus colonia aceea din cer. Dacă ne găsește Conclavul, nici măcar voi nu cred că o să puteți să faceți prea multe ca să mă protejați.

— Nu Conclavul ne preocupă.

— Atunci sînteți singurii, am comentat.

— Conclavul nu e singurul care o să caute această colonie. Alții or s-o caute ca să cîștige favoarea Conclavului, sau ca să-i pună acestuia bețe-n roate, sau ca să ia colonia pentru ei. Aceștia n-or să distrugă colonia din cer. Or s-o ia prin metoda standard. Invazie și măcel.

— Ce-i cu voi astăzi?

Încercam să le îmbunătățesc starea de spirit.

N-am reușit.

— Și apoi, mai există problema a ceea ce ești.

— Ce înseamnă asta?

— Ar trebui să știi foarte bine. Nu ești doar fiica șefilor coloniei. Ești importantă și pentru *noi*. Pentru obini. Acest fapt nu este necunoscut, Zoë. Ai fost folosită ca monedă de schimb toată viața. Noi, obinii, te-am folosit ca să negociem cu tatăl tău să ne construiască o conștiință. Ești o condiție de tratat dintre obini și Uniunea Colonială. N-avem nici o îndoială că oricine ar ataca această colonie, ar încerca să te ia ca să negocieze cu obinii. Chiar și Conclavul ar putea fi tentat să facă asta. Sau te-ar omorî ca să ne facă nouă rău. Să ucidă un simbol al nostru...

— E o nebunie!

— S-a mai întîmplat.

— Ce?

— Cînd locuiai pe Huckleberry, au fost nu mai puțin de șase încercări de a te captura sau de a te ucide. Ultima doar cu cîteva zile înainte să pleci de pe Huckleberry.

— Și nu mi-ai *spus* niciodată?

— S-a hotărît, atît de către guvernul vostru cît și de al nostru, că nici tu, nici părinții tăi nu era nevoie să știți. Erai un copil, iar părinții tăi voiau să-ți de o viață cît mai puțin ieșită din comun posibil. Obinii doreau să reușească să le ofere acest lucru. Nici una dintre încercări nu s-a apropiat cîtuși de puțin de succes. Am oprit-o pe fiecare dintre ele cu multă vreme înainte ca tu să fii pusă în pericol. Și, în fiecare caz, guvernul obinilor și-a exprimat neplăcerea față de rasele care au comis asemenea atentate la bunăstarea ta.

M-am cutremurat auzind. Obinii nu erau o rasă pe care să ți-o faci dușmană!

— Nu ți-am fi spus deloc – și am încălcat ordinele în vigoare de a nu face asta – dacă n-ar fi fost situația prezentă. Sîntem separați de sistemele instalate pentru a te ține la adăpost. Iar tu devii din ce în ce mai independentă în acțiunile tale și iritată de prezența noastră în viața ta.

Aceste ultime cuvinte mă loviră ca o palmă.

— Nu sînt iritată! Vreau doar un timp pentru mine. Îmi pare rău dacă asta vă rănește.

— Nu ne simțim răniți. Avem responsabilități. Felul în care ne îndeplinim aceste responsabilități trebuie să se adapteze la împrejurări. Acum facem o asemenea adaptare.

— Nu știu ce vreți să spuneți...

— Este timpul să înveți să te aperi singură, spuse Hickory. Vrei să fii mai independentă față de noi, iar noi nu avem toate resursele pe care le aveam cîndva ca să-ți asigurăm siguranța. Am avut întotdeauna intenția să te învățăm să lupți. Acum, pentru ambele motive, este necesar să începem acest antrenament.

— Ce vrei să spui, cum adică să mă înveți să lupt?

— Te vom învăța să te aperi fizic. Să dezarmezi un adversar. Să folosești arme. Să-ți imobilizezi dușmanul. Să-ți ucizi dușmanul, dacă e necesar.

— Vreți să mă învățați cum să omor alți oameni?

— Este necesar.

— Nu sînt sigură că John și Jane ar fi de acord cu asta.

— Maiorul Perry și locotenentul Sagan știu amîndoi să ucidă. În decursul serviciului militar, i-au ucis pe alții, atunci cînd s-a dovedit necesar pentru supraviețuirea lor.

— Dar asta nu înseamnă că vor să știu și *eu*. Pe deasupra, nu știu dacă *eu* vreau să știu. Spui că trebuie să vă adaptați modul de a vă îndeplini responsabilitățile. Foarte bine! Lămuriți-vă cum să vă adaptați. Dar eu n-o să învăț cum să *omor* pe altcineva pentru ca voi să simțiți că faceți mai bine o treabă pe care nici măcar nu sînt sigură că *vreau* s-o mai faceți.

— Nu vrei să te apărăm. Sau să înveți să te aperi singură...

— Nu *știu*! am țipat exasperată. Bine? Detest să-mi fie aruncate în față toate astea! Că sînt *ceva* special care are nevoie să fie apărat! Ei bine, știi ce? *Cu toții* de aici au nevoie să fie apărați, Hickory! *Toți* sîntem în primejdie! În orice clipă, sute de nave ar putea apărea deasupra capetelor noastre să ne omoare pe toți! M-am săturat de asta! Încerc să uit un pic, din cînd în cînd. Asta-i ceea ce făceam aici, înainte ca voi doi să apăreți și să stricați totul. Așa că vă mulțumesc foarte mult pentru *asta*!

Hickory și Dickory nu scoaseră nici un cuvînt. Dacă și-ar fi purtat conștiința, ar fi fost probabil complet nervoși și copleșiți din cauza ultimei izbucniri. Dar ei stăteau doar pe loc, impasibili.

Am numărat pînă la cinci și am încercat să-mi recapăt controlul.

— Uite, am vorbit cu ceea ce speram că este un ton mai rezonabil al vocii. Lăsați-mă cîteva zile să mă gîndesc la asta, bine? Mi-ați trîntit o mulțime de lucruri surprinzătoare, toate deodată. Dă-mi voie să le lămuresc în minte.

Încă nu scoteau nici o vorbă.

— Bine. Mă duc înapoi.

Am trecut în fugă pe lîngă Hickory.

Și m-am trezit pe jos.

M-am rostogolit și m-am uitat în sus, la Hickory, nedumerită.

— Ce naiba...? am exclamat și am încercat să mă scol în picioare.

Dickory, care se mutase în spatele meu, mă împinse la loc cu duritate peste iarbă și pămînt.

M-am dat înapoi în patru labe, îndepărtîndu-mă de cei doi.

— Încetați! am zis.

Își scoaseră pumnalele de luptă și veniră spre mine.

Am scos un țipăt printre dinți și am țîșnit în sus, alergînd cu toată viteza către vîrful dealului, spre ferma Hentosz. Dar obinii pot alerga mai repede decît oamenii. Dickory mă depăși, ajunse în fața mea și-și retrase cuțitul. Am făcut un pas înapoi și am căzut pe spate în timp ce pășeam. Dickory fandă. Am

țipat, m-am rostogolit din nou și am luat-o la fugă înapoi, pe panta dealului pe care urcasem.

Hickory mă aștepta și se deplasa ca să mă prindă. Am încercat să simulez că o iau la stînga, dar el nu-mi permise și mă apucă, strîngîndu-mă de antebrațul stîng. L-am lovit cu pumnul drept. Hickory îl respinse cu ușurință, apoi, inversînd rapid situația, mă plesni cu putere peste tîmplă și-mi dădu drumul. M-am clătinat spre spate, încremenită. Hickory îmi înconjură un picior cu unul de-al lui și smuci în sus, ridicîndu-mă complet de pe pămînt. Am căzut pe spate și am aterizat în cap. O explozie albă de durere mi-a inundat craniul și tot ce-am mai putut să fac a fost să zac pe spate, năucită.

Simțeam o apăsare grea pe piept. Hickory ținea genunchii peste mine, imobilizîndu-mă. M-am agățat de el cu disperare, dar își ținea capul departe de mine, datorită gîtului lung, și ignora orice altceva. Am strigat după ajutor cît de tare am putut, știind că nu mă auzea nimeni, dar am țipat oricum.

M-am uitat peste umăr și l-am văzut pe Dickory stînd deoparte.

— Te rog, l-am implorat.

Dickory nu spuse nimic. Și nu putea simți nimic. Acum știam de ce veniseră amîndoi să mă vadă fără gulerele de conștiință.

Am apucat piciorul lui Hickory de pe pieptul meu și am încercat să-l împing la o parte. El împinse și mai tare, îmi dădu încă o palmă, care mă dezorientă, ridică cealaltă mînă, apoi o trimise spre capul meu într-o mișcare teribilă și fluidă. Am țipat.

— Ești nevătămată, zise Hickory la un moment dat. Te poți ridica.

Am rămas pe pămînt, fără să mă mișc, cu ochii întorși către cuțitul lui Hickory, îngropat în pămînt atît de aproape de capul meu încît nici nu-mi puteam focaliza ochii pe el. Apoi m-am sprijinit în coate, m-am întors cu spatele la cuțit și am vomitat.

Hickory aștepță să termin.

— Nu ne cerem scuze pentru asta, spuse el. Și vom accepta orice consecințe vei considera tu necesare. Să știi numai atît:

n-ai fost vătămată din punct de vedere fizic. E puțin probabil chiar să faci vînătăi. Am avut grijă de asta. Și totuși, ai fost la cheremul nostru încă din primele secunde. Alții care vor veni după tine n-or să arate o asemenea considerație. Nu se vor stăpîni. Nu se vor opri. Nu le va păsa cîtuși de puțin de tine. Nu-ți vor arăta nici o milă. Vor căuta să te ucidă. Și vor reuși. Știam că n-o să ne crezi, dacă nu făceam decît să-ți vorbim. Trebuia să-ți arătăm.

M-am ridicat de jos, abia în stare să mă țin dreaptă, și m-am îndepărtat de ei cît de bine am putut, dar clătinîndu-mă.

— Să vă ia *naiba*, am spus. Să vă ia naiba pe amîndoi. De acum înainte să nu vă mai apropiați de mine!

M-am îndreptat înapoi spre Croatoan. De îndată ce picioarele mele au fost în stare, am început să alerg.

*

— Hei, exclamă Gretchen, intrînd în centrul de informare și închizînd ermetic ușa interioară în urma ei. Domnul Bennett zicea că s-ar putea să te găsesc aici.

— Mda, am răspuns. L-am întrebat dacă azi pot să mai fac puțin pe maimuțoiul lui de imprimantă.

— Nu te poți despărți de muzică? încercă Gretchen să facă o mică glumă.

Am clătinat din cap și i-am arătat la ce mă uitam.

— Astea sînt fișiere secrete, Zoë. Rapoarte ale serviciului de informații al FCA. O să ai necazuri dacă află vreodată cineva. Iar Bennett, cu siguranță, n-o să te mai lase aici...

— Nu-mi *pasă*, am replicat, iar vocea mi se schimbă destul pentru ca Gretchen să se uite la mine neliniștită. Trebuie să aflu cît de rău este. Trebuie să știu cine-i acolo, în spațiu, și ce vor de la noi. De la *mine*. Uite.

Am luat PDA-ul și am deschis un fișier despre generalul Gau, conducătorul Conclavului, cal care ordonase distrugerea coloniei de pe fișierul video.

— Generalul o să ne omoare pe toți dacă ne găsește, și nu știm *aproape nimic* despre el. Ce-l împinge pe cineva să facă așa ceva? Să omoare ființe nevinovate? Ce s-a petrecut în viața lui ca să-l ducă în punctul unde nimicirea unor planete întregi pare o idee bună? Nu crezi că ar trebui să știm? Și nu știm. Avem statistici despre serviciul lui militar și asta-i tot.

Am aruncat neglijent PDA-ul înapoi pe masă, speriind-o pe Gretchen.

— Vreau să știu *de ce* vrea generalul ăsta ca eu să mor. De ce vrea să murim cu *toții*. Tu nu?

Am dus mîna la frunte și m-am sprijinit puțin de masa de lucru.

— Bine, vorbi Gretchen după cîteva clipe. Cred că ai nevoie să-mi spui ce ți s-a întîmplat astăzi. Pentru că nu erai așa cînd te-am lăsat singură, în după-amiaza asta...

M-am uitat pieziș la Gretchen, mi-am înăbușit un hohot de rîs, apoi am cedat nervos și-am început să plîng. Gretchen se apropie să mă îmbrățișeze; după un timp destul de lung, i-am povestit totul. Și vreau să spun *chiar* totul.

Rămase tăcută, după ce-am reușit să mă descarc.

— Spune-mi ce crezi, i-am cerut.

— Dacă-ți spun, o să mă urăști.

— Nu vorbi prostii. N-o să te urăsc.

— Cred că au dreptate... Hickory și Dickory.

— Te urăsc.

— Încetează! spuse împingîndu-mă ușor. Nu vreau să spun că au avut dreptate să te atace. Aici au întrecut măsura. Dar, și nu mă înțelege greșit, tu nu ești o fată obișnuită.

— Nu-i adevărat! Mă vezi purtîndu-mă altfel decît oricine altcineva? Vreodată? Pretind că sînt o persoană specială? M-ai văzut măcar o dată vorbind cu ceilalți despre ceva din toate astea?

— Ei știu oricum.

— Înțeleg asta. Dar nu vine de la *mine*. Eu mă străduiesc să fiu normală.

— Bine, ești o fată perfect normală...

— Mulțumesc.

— O fată perfect normală împotriva căreia au avut loc șase atentate!

— Dar nu asta sînt *eu*, am insistat, împungîndu-mă cu degetul în piept. Este ceea ce se spune *despre* mine. Despre *ideea* altcuiva cu privire la cine sînt. Și asta nu contează pentru mine.

— Ar conta dacă ai fi moartă, replică Gretchen, apoi ridică mîna înainte să apuc să răspund. Și ar conta pentru părinții tăi. Ar conta pentru mine. Sînt destul de sigură că ar conta pentru Enzo. Și se pare că ar conta enorm pentru vreo două miliarde de extratereștri. Gîndește-te la *asta*. Dacă cineva chiar se gîndește să vină după tine, bombardează o planetă.

— Nu vreau să mă gîndesc la asta.

— Știu. Dar nu cred că mai ai de-ales. Indiferent ce faci, ești încă cine ești, fie că vrei sau nu. Nu poți schimba acest lucru. Trebuie să te descurci cu starea de fapt.

— Mulțumesc pentru mesajul înălțător.

— Încerc să dau o mînă de ajutor.

Am oftat.

— Știu, Gretchen. Îmi pare rău. Nu vreau să-ți sar la beregată. Am început doar să obosesc ca viața mea să fie formată doar din alegerile altora pentru mine.

— Cum anume te face asta diferită de noi toți? întrebă Gretchen.

— Exact *asta* spuneam. Sînt o fată perfect normală. Mulțumesc pentru că ai observat în sfîrșit.

— Perfect normală, fu de acord Gretchen. În afară de faptul că ești regina obinilor.

— Te urăsc!

Gretchen rînji.

*

— Domnișoara Trujillo a spus că voiai să ne vezi, vorbi Hickory.

Dickory și Gretchen, care-i adusese la mine pe cei doi obini, stăteau lîngă el. Ne aflam pe dealul unde gărzile mele de corp mă atacaseră în urmă cu cîteva zile.

— Înainte să spun orice altceva, ar trebui să știți că sînt încă incredibil de furioasă pe voi. Nu știu dacă vă voi ierta vreodată pentru că m-ați atacat, chiar dacă înțeleg de ce-ați făcut-o și de ce ați crezut că trebuia. Vreau să fiu sigură că știți asta. Și vreau să fiu sigură că o *simțiți*.

Am arătat către gulerul aparatului de conștiință al lui Hickory, fixat în jurul gîtului.

— O simțim, replică Hickory, cu vocea tremurînd. Simțim destul ca să fi discutat dacă să ne pornim sau nu conștiința din nou. Amintirea este aproape prea dureroasă ca s-o putem îndura.

Am dat din cap. Voiam să spun *bine*, dar știam că era o greșeală și că aș regreta dacă aș spune-o. Nu însemna totuși că nu puteam *gîndi* astfel, cel puțin deocamdată.

— N-o să vă cer să vă scuzați. Știu că n-o s-o faceți. Dar vreau să-mi dați cuvîntul vostru că n-o să mai faceți niciodată așa ceva.

— Ai cuvîntul nostru, răspunse Hickory.

— Mulțumesc.

Nu mă așteptam să mai încerce vreodată o chestie asemănătoare. Soiul ăsta de lucruri merge din prima sau nu merge deloc. Dar nu asta era ideea. Ceea ce voiam era să simt că puteam să am din nou încredere în ei doi. Nu ajunsesem încă pînă acolo.

— O să te antrenezi? întrebă Hickory.

— Da. Dar am două condiții.

Hickory aștepta.

— Prima este ca și Gretchen să se antreneze odată cu mine.

— Nu ne-am pregătit să antrenăm pe nimeni altcineva în afară de tine.

— Nu-mi pasă. Gretchen e prietena mea cea mai bună. N-o să învăț să mă salvez și să nu împart asta cu ea. În plus, nu știu dacă ați observat, dar voi doi nu aveți o formă tocmai umană. Cred că o să mă ajute să exersez cu o altă ființă umană, la fel cum o s-o fac împreună cu voi. Dar condiția asta nu este negociabilă.

Dacă n-o antrenați pe Gretchen, n-o să mă antrenez nici eu. Asta e alegerea mea. Asta e condiția mea!

Hickory se întoarse spre Gretchen.

— Te vei antrena?

— Numai dacă o face și Zoë. E prietena mea cea mai bună, la urma urmei.

Hickory se uită pieziș la mine.

— Are același simț al umorului ca și tine.

— Nu observasem, am comentat.

Hickory se întoarse din nou spre Gretchen.

— O să fie foarte dificil, o avertiză el.

— Știu, răspunse ea. Contează pe mine, oricum.

— Care e cealaltă condiție? mă întrebă Hickory.

— Fac asta pentru voi doi. Faptul că învăț să lupt. Nu vreau asta pentru mine. Nu cred că am nevoie. Dar voi credeți că am nevoie, și nu mi-ați cerut niciodată să fac ceva ce nu știați că e important. Așa că o să fac. Dar acum trebuie să faceți și voi ceva pentru mine. Ceva ce vreau eu...

— Ce vrei? întrebă Hickory.

— Vreau să învățați să cîntați, am răspuns, și am arătat spre Gretchen. Voi ne învățați să luptăm, noi vă învățăm să cîntați. Pentru chefuri.

— Să cîntăm...

— Da, să cîntați. Oamenii se tem încă de voi doi. Și nu vreau să vă jignesc, dar nu aveți o personalitate prea debordantă. Dar dacă noi patru putem să cîntăm o piesă sau două la chefuri, ar însemna un pas mare înainte pentru ca oamenii să se simtă în largul lor cu voi.

— N-am cîntat niciodată, spuse Hickory.

— Ei bine, nici povești n-ați scris vreodată. Și totuși, ați scris acum una. Este exact la fel. Numai că-i vorba de cîntat. După asta, lumea n-o să se mai întrebe de ce Gretchen și cu mine am plecat cu voi doi. Hai, Hickory, o să ne distrăm!

Hickory arăta plin de îndoieli, și-atunci îmi veni în minte o idee caraghioasă: *poate că Hickory e timid.* Ceea ce părea aproape

ridicol: cineva pe cale să învețe o altă persoană șaisprezece moduri diferite de a ucide, avînd trac atunci cînd trebuie să cînte...

— Mi-ar plăcea să cînt, vorbi Dickory.

Ne-am întors cu toții spre Dickory, surprinși.

— Vorbește! exclamă Gretchen.

Hickory păcăni ceva către Dickory în limba lor nativă; Dickory răspunse la păcănit. Hickory replică, iar Dickory ripostă – puțin prea energic, se părea. După care, Doamne-ajută, Hickory chiar *oftă*.

— O să cîntăm, consimți Hickory.

— Excelent, am exclamat.

— O să începem antrenamentul mîine.

— Bine. Dar hai să începem repetiția pentru cîntec azi. Acum.

— Acum?

— Sigur că da. Sîntem cu toții aici. Iar Gretchen și cu mine avem exact cîntecul potrivit pentru voi.

CINCISPREZECE

Următoarele cîteva luni fură extrem de obositoare.

Dimineața devreme: condiție fizică.

— Sînteți ieșite din formă, ne spuse Hickory – mie și lui Gretchen – în prima zi.

— Minciuni demne de dispreț, am replicat.

— Foarte bine, rosti Hickory și arătă către liziera de arbori a pădurii, aflată la cel puțin un kilometru depărtare. Vă rog să alergați pînă la pădure cît de repede puteți. Apoi alergați înapoi. Nu vă opriți pînă nu vă întoarceți!

Am alergat. Cînd m-am întors, simțeam că plămînii încearcă să-mi iasă cu forța în sus, pe trahee, ca să mă plesnească mai bine pentru că-i maltratez. Atît Gretchen, cît și eu ne-am prăbușit în iarbă, gîfîind.

— Sînteți ieșite din formă, repetă Hickory.

Nu l-am contrazis, și nu numai pentru că în acel moment eram incapabilă să vorbesc.

— Am terminat pentru astăzi. Mîine o să începem cu adevărat exercițiile pentru condiție fizică. O să începem încet.

El și cu Dickory plecară, lăsîndu-ne pe mine și pe Gretchen să ne închipuim metode de a-i omorî pe Hickory și Dickory, odată ce aveam să reușim să forțăm oxigenul să ne intre din nou în corp.

Dimineața: școală, la fel ca toți ceilalți copii și adolescenți care nu lucrau efectiv la cîmp. Cărți și materiale în cantități limitate însemna că trebuia să le împărțim cu alții. Eu îmi împărțeam manualele cu Gretchen, Enzo și Magdy. Asta mergea bine cînd vorbeam cu toții între noi, dar mai puțin bine cînd unii dintre noi erau supărați.

— Voi două, vreți *vă rog* să vă concentrați? vorbi Magdy, fluturîndu-și mîinile în fața ei și-a mea.

Ar fi trebuit să facem exerciții de analiză matematică.

— Încetează, se răsti Gretchen.

Stătea cu capul pe masă. În dimineața aceea, avuseserăm exerciții grele.

— Doamne, mi-e dor de-o cafea, adăugă prietena mea, ridicînd ochii spre mine.

— Ar fi drăguț să rezolvăm problema asta astăzi, insistă Magdy.

— O, ce-ți pasă! comentă Gretchen. Oricum, nu cred că vreunul dintre noi o să meargă la colegiu.

— Tot trebuie s-o facem, zise și Enzo.

— Faceți-o voi atunci, răspunse Gretchen.

Se aplecă și împinse cartea către cei doi băieți.

— Nu eu sau Zoë trebuie să învățăm chestia asta. Noi știm deja. Voi doi așteptați mereu să facem noi treaba, pe urmă dați doar din cap ca și cum chiar ați ști ce facem!

— Nu-i adevărat, protestă Magdy.

— Adevărat? Bine, încuviință Gretchen. Dovedește. Impresionează-mă.

— Cred că eforturile matinale ale cuiva o fac puțin cam morocănoasă, observă Magdy sarcastic.

— Ce vrea să-nsemne asta? am întrebat.

— Înseamnă că de cînd voi două ați început indiferent ce faceți acum, ați fost destul de puțin folositoare, răspunse Magdy. În ciuda a tot ceea ce sugerează Gretchen Morocănoasa, noi doi am fost cei care v-am tras după noi în ultima vreme, și știți prea bine asta!

— Voi ne trageți după voi la matematică? exclamă Gretchen. Nu prea cred.

— Și la toate celelalte, dulceață, zise Magdy. În afară de cazul în care crezi că raportul acela despre primele zile ale Uniunii Coloniale pe care l-a făcut Enzo săptămîna trecută nu se pune.

— Asta nu înseamnă „noi", asta înseamnă Enzo, ripostă Gretchen. Și mulțumesc, Enzo. Ești fericit, Magdy? Bine. Acum hai să tăcem cu toții din gură pe subiectul ăsta.

Gretchen puse capul înapoi pe masă. Enzo și Magdy se uitară unul la altul.

— Hei, dă-mi cartea, am zis, întinzînd mîna după ea. O să fac problema asta.

Enzo împinse cartea către mine, fără să mă privească în ochi.

După-amiaza: antrenament.

— Așadar, cum merge antrenamentul? mă întrebă Enzo într-o seară devreme, prinzîndu-mă din urmă pe cînd șchiopătam spre casă, după exercițiile zilei.

— Vrei să știi dacă te pot ucide deja?

— Păi, nu... Deși acum, că pomenești de asta, mă faci curios. Poți?

— Depinde, am răspuns, cu ce îmi ceri să te omor.

După asta urmă o tăcere stînjenitoare.

— Asta a fost o glumă, am adăugat.

— Ești sigură?

— Astăzi nici măcar n-a venit vorba despre cum să omorîm pe cineva, am schimbat subiectul. Am petrecut ziua învățînd cum să ne mișcăm fără zgomot. Știi tu... Să evităm să fim prinse.

— Sau să te furișezi undeva.

Am oftat.

— Da, bine, Enzo. Să mă furișez în preajma a tot felul de creaturi. Să le ucid. Pentru că îmi place să ucid. Să ucid și iar să ucid, asta-s eu. Mica Zoë-Înjunghie-Tot...

Am grăbit pasul.

Enzo mă ajunse din urmă.

— Iartă-mă. N-a fost frumos din partea mea.

— Chiar așa.

— E doar un subiect de conversație, știi... Despre ce faceți tu și cu Gretchen.

M-am oprit din mers.

— Ce fel de conversație? am întrebat.

— Păi, gîndește-te... Tu și Gretchen vă petreceți după-amiezile pregătindu-vă pentru apocalipsă. Despre ce crezi că vorbesc oamenii?

— Lucrurile nu stau chiar așa!

— Știu, răspunse Enzo, întinzînd mîna și atingîndu-mi brațul, ceea ce îmi aduse aminte că în ultima vreme petreceam mai puțin timp atingîndu-ne. Le-am spus asta și celorlalți. Nu-i oprește totuși pe oameni să vorbească. Asta și faptul că e vorba despre tine *și* Gretchen.

— Și?

— Tu ești fiica șefilor coloniei, ea e fiica tipului despre care toată lumea știe că e următorul la rînd în consiliul coloniei. Pare că vă bucurați de un tratament special. Dacă ai fi fost doar tu, ceilalți s-ar obișnui. Știu cu toții că ai legătura aceea ciudată cu obinii...

— Nu-i ciudată, am protestat.

Enzo îmi aruncă o privire inexpresivă.

— Mda, bine... Știu cu toții că ai legătura aceea cu obinii, așa că nu s-ar gîndi la asta dacă ai fi fost numai tu. Dar faptul că sînteți amîndouă îi face nervoși pe oameni. Se întreabă dacă voi știți ceva ce noi nu știm.

— E ridicol. Gretchen e prietena mea cea mai bună. De aceea am rugat-o pe ea. Ar fi trebuit să rog pe altcineva?

— Ai fi putut.

— Cum ar fi...?

— Cum aș fi eu. Știi, prietenul tău...

— Da, pentru că lumea n-ar vorbi despre *asta*!

— Poate că ar vorbi și poate că nu. Dar cel puțin aș reuși să te mai văd din cînd în cînd.

N-aveam nici un răspuns potrivit la asta. Așa că n-am făcut decît să-i dau lui Enzo un sărut.

— Uite, nu încerc să te fac să te simți prost sau vinovată sau orice altceva, spuse Enzo cînd am terminat. Dar mi-ar plăcea să te văd mai mult.

— Afirmația ta poate fi interpretată în multe feluri diferite...

— Să începem cu cele nevinovate. Dar, de acolo, putem să trecem mai departe, dacă vrei.

— Și oricum, mă vezi în fiecare zi, am încercat eu să înviorez conversația doar un pic. Și petrecem întotdeauna timpul împreună la chefuri.

— Nu pun la socoteală făcutul temelor ca timp petrecut împreună. Și oricît de distractiv ar fi să te admir cum îl instruiești pe Hickory să imite un sitar solo...

— Ăsta-i Dickory. Hickory imită sunetele tobei.

Enzo îmi puse încetișor un deget pe buze.

— Oricît de distractiv ar fi, repetă el, aș prefera să petrecem puțin timp doar noi doi.

Mă sărută, ceea ce reprezenta o încheiere destul de eficace.

— Ce-ai zice s-o facem chiar acum? am întrebat după sărut.

— Nu pot. Sînt pe drum spre casă, să stau cu Maria și Katherina, pentru ca părinții noștri să ia masa cu prietenii.

— Aaah! Mă săruți, îmi spui că vrei să petreci mai mult timp cu mine, după care mă lași baltă. Frumos!

— Dar am după-amiaza de mîine liberă. Poate atunci... După ce ești gata cu antrenamentul la înjunghiat.

— Am făcut deja înjunghierea. Acum am trecut mai departe la strangulare.

Tăcere.

— Glumă, am anunțat.

— N-am decît cuvîntul tău pentru asta, replică Enzo.

— Drăguț.

L-am sărutat din nou.

— Ne vedem mîine.

În ziua următoare, antrenamentul se prelungi. Am sărit peste cină ca să mă îndrept către casa părinților lui Enzo. Mama lui îmi spuse că așteptase și apoi se dusese la Magdy. Nu ne-am vorbit prea mult în ziua următoare, în timpul școlii.

Seara: studiu.

— Am ajuns la o înțelegere cu Jerry Bennett ca să vă dea voie să folosiți centrul de informare de două ori pe săptămînă, seara.

Brusc, mi-a părut rău pentru Jerry Bennett, care, din cîte auzisem, era destul de îngrozit de Hickory și Dickory, și probabil că ar fi fost de acord cu orice cereau ei atîta vreme cît îl lăsau în pace. Mi-am notat în minte să-l invit pe Bennett la următorul chef. Nimic nu putea face un obin mai puțin amenințător decît să-l vezi în fața unei mulțimi, legănîndu-și capul înainte și înapoi și să scoată sunete de tamburină.

Hickory continuă:

— Cît timp ești aici, o să studiezi dosarele Uniunii Coloniale despre alte specii conștiente de sine.

— De ce vrei să învățăm despre ele? întrebă Gretchen.

— Ca să știți cum să luptați cu ele, răspunse Hickory. Și cum să le ucideți.

— Sînt sute de specii în Conclav, am comentat. Ar trebui să învățăm despre fiecare dintre ele? Asta o să ceară mai mult de două seri pe săptămînă.

— O să ne concentrăm asupra speciilor care nu sînt membre ale Conclavului.

Gretchen și cu mine ne-am uitat una la alta.

— Dar nu ei sînt cei care plănuiesc să ne omoare, zise Gretchen.

— Sînt mulți care încearcă să vă omoare. Și unii ar putea avea motive mai puternice decît alții. De exemplu, rraey. Au

pierdut recent un război cu eneshanii, care au preluat controlul celor mai multe dintre coloniile lor înainte să fie înfrînți, la rîndul lor, de către obini. Rraey nu mai sînt o amenințare directă pentru nici o rasă sau colonie statornicită. Dar dacă v-ar găsi aici, nu există nici o îndoială ce-ar face.

M-a trecut un fior. Gretchen observă.

— S-a-ntîmplat ceva? mă întrebă ea.

— Nu-i nimic, am răspuns, prea repede. I-am mai întîlnit pe rraey.

Gretchen îmi aruncă o privire stranie, dar nu spuse nimic după asta.

— Avem o listă pentru voi, continuă Hickory. Jerry Bennett a pregătit deja fișierele la care aveți acces pentru fiecare specie. Observați în mod special fiziologia fiecărei rase. Asta va fi important în instruirea voastră.

— Ca să învățăm cum să luptăm cu ele, am precizat.

— Da, răspunse Hickory. Și să învățați cum să le omorîți.

La trei săptămîni după ce ne-am început studiile, m-am oprit la o rasă care nu era pe lista noastră.

— Oho, arată înfiorător, exclamă Gretchen, uitîndu-se peste umărul meu după ce observă că citeam de ceva vreme.

— Sînt consu, am spus. Sînt înfiorători, punct.

I-am întins PDA-ul meu lui Gretchen.

— Sînt cea mai avansată rasă despre care știm. Ne fac să părem ca unii care ciocnesc pietroaie. Și ei sînt cei care i-au făcut pe obini ceea ce sînt astăzi.

— I-au manipulat genetic? întrebă Gretchen.

Am dat din cap.

— Ei, poate data viitoare pot codifica și o personalitate. De ce te uiți la ei?

— Doar din curiozitate. Hickory și Dickory au mai vorbit cu mine despre ei. Sînt lucrul cel mai apropiat de o putere superioară pe care-l au obinii.

— Zeii lor, precizează Gretchen.

Am ridicat din umeri.

— Mai mult ca un copil cu un mușuroi de furnici, am comentat. Un mușuroi de furnici și o lupă.

— Sună încîntător, replică Gretchen și-mi dădu înapoi PDA-ul. Sper să nu-i întîlnesc niciodată. În afară de cazul în care sînt de partea mea.

— Nu sînt de nici o parte, am spus. Sînt deasupra.

— Deasupra e o parte, zise Gretchen.

— Nu partea noastră, am replicat și am mutat PDA-ul pe ceea ce ar fi trebuit să citesc.

Seara tîrziu: orice altceva.

— Ei, asta-i o surpriză, i-am zis lui Enzo, așezat în pragul ușii mele, cînd abia veneam de la o altă noapte palpitantă la centrul de informare. Nu te-am văzut prea des în ultima vreme.

— N-ai văzut prea des pe nimeni în ultima vreme, replică Enzo, ridicîndu-se în picioare să mă salute. Sînteți doar tu și Gretchen. Și mă eviți de cînd am despărțit grupul de studiu.

— Nu te evit.

— Dar nici nu te-ai dat peste cap să mă cauți.

Ei, aici are dreptate.

— Nu dau vina pe tine pentru asta, am schimbat puțin subiectul. Nu-i vina ta că Magdy a avut accesul ăla de furie.

După cîteva săptămîni de atacuri crescînde, lucrurile dintre Magdy și Gretchen ajunseseră în cele din urmă la un nivel primejdios; cei doi avuseseră o ceartă zgomotoasă în clasă și Magdy sfîrșise prin a spune cîte ceva destul de greu de iertat și ieșise tropăind, cu Enzo după el. Și acesta fusese sfîrșitul micii noastre echipe.

— Da, e numai vina lui Magdy, comentă Enzo. Faptul că Gretchen l-a sîcîit pînă cînd el a răbufnit n-are nimic de-a face cu tot restul.

Deja conversația ajunsese de două ori la lucruri la care nu voiam să ajungă, iar partea rațională a creierului meu tocmai îmi spunea s-o las baltă și să schimb subiectul. Dar era și partea cea nu tocmai rațională, care deveni brusc serios iritată.

— Așadar, pierzi vremea la ușa mea doar ca să arunci cu rahat în prietena mea cea mai bună, sau e și alt motiv pentru care-ai trecut pe-aici?

Enzo deschise gura să spună ceva, apoi clătină doar din cap.

— Las-o baltă, rosti el și porni să se îndepărteze.

I-am tăiat drumul.

— Nu, am zis. Ai venit aici pentru un motiv. Spune-mi ce e.

— De ce nu te mai văd?

— Asta ai venit să mă întrebi?

— Nu. Nu asta am venit să te întreb. Dar asta te întreb acum. Au trecut două săptămîni de cînd Magdy și Gretchen și-au făcut numărul, Zoë. A fost între ei doi, dar abia dacă te-am mai văzut de atunci. Iar nu mă eviți de fapt, te prefaci destul de bine.

— Dacă era între Gretchen și Magdy, de ce ai plecat odată cu el? am întrebat.

— E prietenul meu. Cineva trebuia să-l potolească. Știi cum îl apucă. Știi că sînt cel în fața căruia se descarcă. Ce fel de întrebare e asta?

— Spun că nu e doar între Magdy și Gretchen. E între noi toți. Tu și cu mine, și Gretchen și Magdy. Cînd ai făcut ultima oară ceva, fără Magdy?

— Nu-mi aduc aminte să fi fost de față cînd petreceam *noi* un timp împreună.

— Știi ce vreau să spun. Întotdeauna te ții după el, împiedicîndu-l să fie lovit de cineva, sau să-și rupă gîtul, sau să facă vreo prostie.

— Nu sînt *cățelul* lui, protestă Enzo, și în acea clipă chiar se înfurie puțin.

Ceea ce era o noutate.

N-am băgat-o în seamă.

— Ești prietenul lui, am spus. Prietenul lui cel mai bun. Iar Gretchen e prietena mea. Și, în momentul ăsta, prietenii noștri cei mai buni nu suportă să se vadă unul pe altul. Iar asta are

influență asupra *noastră*, Enzo. Dă-mi voie să te întreb, chiar acum, ce simți în legătură cu Gretchen? Nu-ți place prea mult, nu-i așa?

— Am avut și zile mai bune.

— Exact. Pentru că ea și prietenul tău cel mai bun nu se înțeleg. Eu simt același lucru în privința lui Magdy. Îți garantez că și el simte același lucru în privința mea. Iar Gretchen nu e prea prietenoasă față de tine. Vreau să stau mai mult cu tine, Enzo, dar cea mai mare parte a timpului amîndoi venim cu cineva după noi. Prietenii noștri sînt atașați de noi. Și nu vreau o dramă în acest moment.

— Pentru că e mai ușor să nu-ți bați capul.

— Pentru am *obosit*, Enzo, am replicat, scuipînd cuvintele. Bine? Am *obosit*! Mă trezesc în fiecare dimineață și trebuie să alerg, să fac exerciții de forță sau altceva care mă epuizează imediat după ce m-am sculat din pat. Sînt obosită înainte ca voi ceilalți să vă *treziți* măcar. Apoi, școală. Apoi, o după-amiază întreagă în care ajung dărîmată din punct de vedere fizic pentru a învăța cum să mă apăr, pentru cazul în care niște extratereștri vor să coboare aici și să ne omoare pe toți. Apoi, îmi petrec serile citind despre fiecare rasă de-acolo, din spațiu, nu pentru că e *interesant*, ci doar pentru cazul în care, dacă am nevoie să *omor* pe vreunul dintre ei, să știu care-i sînt punctele slabe. Abia dacă am timp să mă gîndesc la orice altceva, Enzo. Am *obosit*!

Crezi că pentru mine toate astea sînt *distractive*? am continuat. Crezi că mă amuză să nu te văd? Să-mi petrec tot timpul învățînd să rănesc și să ucid? Crezi că e nostim ca în fiecare zi să mi se aducă aminte de faptul că acolo, afară, e un întreg univers care abia așteaptă să ne omoare? Cînd te-ai gîndit *tu* ultima oară la asta? Cînd s-a gîndit Magdy ultima oară la asta? Eu mă gîndesc *în fiecare zi*, Enzo. Îmi petrec timpul nefăcînd nimic altceva. Așa că nu-mi spune că e *mai ușor* pentru mine să nu-mi bat capul cu drama. *Nu* ai nici cea mai mică idee. Îmi pare rău, dar n-ai.

Enzo se uită fix la mine, vreme de un minut, apoi întinse mîna să-mi șteargă obrajii.

— Ai fi putut să-mi *spui*, știi...

Am scos un rîset ușor.

— N-am *timp*!

Asta îi stîrni un zîmbet lui Enzo.

— Și oricum, nu vreau să-ți faci griji, am continuat.

— E puțin cam tîrziu pentru asta.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

— Mi-e dor, știi, am spus, ștergîndu-mă pe față. Mi-e dor de timpul petrecut cu tine... Chiar și cînd asta însemna să fie de față și Magdy. Mi-e dor să am vreme să stau cu-adevărat de vorbă cu tine. Mi-e dor să te văd cum o zbîrcești la dodgeball. Mi-e dor să-mi trimiți poezii. Mi-e dor de *toate* astea. Îmi pare rău că ne-am înfuriat unul pe altul în ultima vreme și că n-am făcut nimic ca să îndreptăm asta. Îmi pare rău și mi-e dor de tine, Enzo.

— Mulțumesc.

— Pentru nimic.

Am stat pe loc cîteva clipe, uitîndu-ne unul la celălalt.

— Ai venit aici să te desparți de mine, nu-i așa? am întrebat în cele din urmă.

— Mda, răspunse Enzo. Da, de asta. Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. N-am fost o prietenă prea bună.

— Ba da, ai fost. Cînd ai avut timp.

Încă un rîset tremurat din partea mea.

— Ei, asta-i problema, nu-i așa?

— Da, răspunse Enzo, și știu că-i părea rău că fusese silit s-o spună.

Și uite-așa, într-o clipă, s-a încheiat prima mea relație, iar eu m-am dus în pat și n-am dormit. Apoi m-am trezit la răsăritul soarelui și am plecat către terenul de exerciții și am luat totul de la început. Exerciții. Școală. Antrenament. Studiu.

O perioadă foarte obositoare.

Așa s-au scurs zilele mele, cele mai multe dintre ele, vreme de luni întregi, pînă cînd a trecut aproape un an de cînd ne aflam pe Roanoke.

Și-apoi au început să se întîmple tot felul de lucruri. Repede.

ŞAISPREZECE

— Îl căutăm pe Joe Loong, spuse Jane echipei de căutare adunate la marginea pădurii, lîngă casa lui Joe.

Tăticul, care stătea alături de ea şi de Savitri, o lăsa să conducă spectacolul.

— Lipseşte de două zile. Therese Arlien, partenera lui, îmi spune că era entuziasmat de întoarcerea fanţilor în zonă şi că i-a spus că se gîndea să încerce să se apropie de una dintre turme. Pornim de la presupunerea că asta a făcut şi că fie s-a rătăcit, fie a fost rănit de unul dintre animale.

Jane făcu semn către lizieră.

— O să cercetăm zona în echipe de cîte patru, răspîndindu-ne într-un şir, începînd de aici. Fiecare din grup rămîne în contact prin intermediul vocii cu membrii grupului din ambele părţi; fiecare dintre cei aflaţi la stînga sau la dreapta unui grup rămîne în contact cu persoana corespunzătoare din următorul grup. Strigaţi-vă între voi la fiecare cîteva minute. O să facem asta încet şi cu multă grijă; nu vreau pe nici unul dintre noi adăugat la numărul celor pierduţi, ne-am înţeles? Dacă pierdeţi contactul prin voce cu ceilalţi membri ai grupului vostru, *opriţi-vă*, rămîneţi unde vă aflaţi şi lăsaţi-i pe membrii grupului vostru să restabilească legătura. Dacă persoana de lîngă voi nu răspunde cînd strigaţi, *opriţi-vă* şi alertaţi-i pe cei cu care *sînteţi* în contact. Repet, hai să nu mai pierdem pe nimeni altcineva, în special cînd încercăm să-l găsim pe Joe. Acum, ştiţi cu toţii pe cine căutăm?

Toată lumea dădu din cap; cei mai mulţi dintre cei vreo sută cincizeci de oameni care veniseră să-l caute pe Loong erau prieteni de-ai lui. Eu, personal, aveam doar o idee foarte vagă despre cum arăta, dar mergeam pe considerentul că, dacă cineva venea în fugă către noi dînd din mîini şi strigînd „Slavă Domnului că m-aţi găsit", era probabil să fie el. În plus, intrarea în echipa de căutare mă scutea de o zi de şcoală. Nu te poţi opune unei asemenea ocazii.

— În ordine atunci, vorbi mămica. Să ne organizăm în echipe!

Oamenii începură să formeze grupuri de cîte patru; m-am întors spre Gretchen și mi-am închipuit că ea și cu mine urma să facem o echipă cu Hickory și Dickory.

— Zoë, mă chemă mămica. Tu ești cu mine. Adu-i pe Hickory și Dickory.

— Gretchen poate să vină cu noi? am întrebat.

— Nu, răspunse Jane. E prea mare echipa. Îmi pare rău, Gretchen.

— Nu-i nimic, îi zise Gretchen mămicii și-apoi se întoarse spre mine: Încearcă să supraviețuiești fără mine.

— Încetează, am ripostat. Nu-i ca și cum am ieși împreună.

Ea zîmbi sarcastic și se îndepărtă ca să se alăture altui grup.

După cîteva minute, treizeci și ceva de grupuri de cîte patru se răspîndiseră de-a lungul a mai mult de jumătate de kilometru de lizieră. Jane dădu semnalul și am pornit.

Urmă partea plictisitoare: trei ore de tropăială prin pădure, încet, cu oamenii căutînd semne că Joe Loong hoinărise în această direcție și strigînd unii la alții, la fiecare cîteva minute. N-am găsit nimic; mămica, în stînga mea, nu găsi nimic, Hickory, în dreapta mea, nu găsi la rîndu-i nimic, iar Dickory, la dreapta lui, nu găsi nici el nimic. Nu vreau să fiu disperat de superficială, dar credeam că o să fie măcar un pic mai interesant decît era.

— O să facem vreo pauză în viitorul apropiat? am întrebat-o pe Jane, apropiindu-mă de ea cînd ajunse în raza mea vizuală.

— Ai obosit? Credeam că după tot antrenamentul pe care-l faci, o plimbare prin pădure ar fi floare la ureche.

Am făcut o pauză la acest comentariu; nu făceam nici un secret din antrenamentul pe care-l desfășuram împreună cu Hickory și Dickory – ar fi fost și greu de ascuns, avînd în vedere cît de mult timp îi acordam —, dar nici nu vorbeam prea mult despre asta.

— Nu-i o problemă de rezistență, am răspuns. E o problemă de plictiseală. Răscolim pădurea de trei ore. Încep să-mi cam ies din sărite.

Jane dădu din cap.

— O să ne odihnim în curînd. Dacă nu găsim ceva în zona asta în următoarea oră, o să adun la loc oamenii pe partea cealaltă a casei lui Joe și o să încerc acolo.

— N-ai nimic împotrivă că fac ceea ce fac cu Hickory și Dickory, nu? am întrebat. N-am vorbit prea mult cu voi despre asta. Nici cu tine, nici cu tăticul.

— Am fost îngrijorați în primele vreo două săptămîni, cînd veneai plină de vînătăi și-apoi te duceai la culcare fără ca măcar să ne saluți, răspunse Jane.

Mergea mai departe și cerceta locul, în timp ce vorbea.

— Și-mi pare rău că a dus la ruperea prieteniei dintre tine și Enzo. Dar ești destul de mare ca să alegi singură ce vrei să faci cu timpul tău, așa că ne-am hotărît amîndoi să nu te sufocăm cu grijile noastre.

Eram pe cale să spun: *Păi, n-a fost numai alegerea mea să fac asta*, dar Jane continua să vorbească.

— În plus de asta, credem că e o alegere inteligentă. Nu știu cînd vom fi găsiți, dar cred că vom fi. Eu pot avea grijă de mine; John poate avea singur grijă de el. Am fost soldați. Ne bucurăm să vedem că înveți și tu să ai grijă de tine. Cînd se ajunge la asta, s-ar putea să fie lucrul care să conteze.

M-am oprit din mers.

— Ei bine, *ăsta* e un gînd deprimant, am comentat.

Jane se opri și ea și veni spre mine.

— N-am vrut să sune așa.

— Tocmai ai spus că s-ar putea să fiu singură la capătul a toate astea. Că fiecare dintre noi o să trebuiască să aibă grijă de el însuși. Ăsta nu-i tocmai un gînd *fericit*, știi...

— N-am vrut să sune așa, repetă Jane.

Întinse mîna și atinse medalionul cu elegantul de jad pe care mi-l dăduse cu ani în urmă.

— John și cu mine n-o să te părăsim niciodată, Zoë. N-o să te abandonăm niciodată. Trebuie să știi asta. E o promisiune pe care ți-am făcut-o. Ceea ce vreau să spun este că o să avem

nevoie unii de alții. A ști să avem grijă de noi înșine înseamnă că putem să ne ajutăm mai bine unii pe alții. Înseamnă că o să poți să ne ajuți pe *noi*. Gîndește-te la asta, Zoë. Totul s-ar putea să se reducă la ceea ce ești în stare să faci. Pentru noi. Și pentru colonie. Asta vreau să spun.

— Mă îndoiesc că o să se ajungă la asta, am zis.

— Ei bine, mă îndoiesc și eu. Sau cel puțin sper că n-o să se ajungă la asta.

— Mulțumesc, am răspuns, crispată.

— Știi ce vreau să spun.

— Știu. Cred că e nostim să vezi cît de direct pui problema.

În stînga noastră se auzi un țipăt ușor. Jane se răsuci în direcția lui, apoi se întoarse cu fața la mine; expresia ei lăsa foarte puțin loc de îndoială că indiferent ce moment de intimitate între mamă și fiică am fi avut, se sfîrșise foarte brusc.

— Rămîi aici, îmi ceru ea. Trimite de-a lungul liniei anunțul că trebuie să se oprească. Hickory, vino cu mine.

Cei doi o luară la fugă fără zgomot în direcția țipătului, cu o viteză care părea aproape imposibilă; mi-am adus aminte dintr-odată că da, de fapt, mămica mea *era* o luptătoare veterană. Asta te pune pe gînduri. Abia acum aveam mijloacele de a aprecia cu adevărat acest fapt.

Cu cîteva minute mai tîrziu, Hickory se întoarse la noi, păcăni ceva către Dickory în limba lor natală în timp ce trecea pe lîngă el și se uită la mine.

— Locotenentul Sagan spune că trebuie să te întorci în colonie cu Dickory, vorbi Hickory.

— De ce? am întrebat. L-au găsit pe Joe?

— L-au găsit, răspunse Hickory.

— E teafăr?

— E mort. Iar locotenentul Sagan crede că există motive să fim îngrijorați și că echipele de căutare s-ar putea afla în pericol dacă mai stau mult aici, afară.

— De ce? am întrebat. Din cauza fanților? A fost călcat în picioare?

Hickory se uită la mine netulburat.

— Zoë, n-ai nevoie să-ți aduc eu aminte de ultimul tău drum în pădure și de ceea ce v-a urmărit atunci.

Mi s-a făcut foarte frig.

— Nu, am răspuns.

— Orice-ar fi, par să urmeze turmele de fanți în timp ce aceștia migrează, continuă Hickory. Au urmărit aceste turme pînă aici. Și se pare că l-au găsit pe Joseph Loong în pădure.

— Dumnezeule! am exclamat. Trebuie să-i spun lui Jane!

— Te asigur, și-a dat seama. Iar eu trebuie să-l găsesc acum pe maiorul Perry, așa că el va afla imediat. Am avut noi grijă de asta. Locotenentul îți cere să te întorci în Croatoan. La fel îți cer și eu. Dickory te va însoți. Du-te acum. Și te sfătuiesc să păstrezi tăcerea pînă cînd părinții tăi vorbesc despre asta în mod public.

Hickory se îndepărtă. L-am privit plecînd, după care m-am îndreptat repede spre casă, cu Dickory potrivindu-și pașii cu ai mei, amîndoi mișcîndu-ne fără zgomot, așa cum exersaserăm de atîtea ori.

*

Vestea că Joe Loong era mort se răspîndi repede în colonie. Zvonurile despre *cum* murise se răspîndiră încă și mai repede. Gretchen și cu mine ne-am așezat în fața centrului comunitar din Croatoan și am urmărit o varietate de născocitori de zvonuri etalîndu-și prin rotație părerile.

Jun Lee și Evan Black erau primii care vorbiră; făcuseră parte din grupul care găsise corpul lui Loong. Se bucurară de clipa lor de prezență în lumina reflectoarelor cînd le povestiră tuturor celor dispuși să asculte despre cum îl găsiseră pe Loong, despre cum fusese atacat acesta și despre cum ceea ce-l atacase mîncase o parte din el. Unii speculară că o haită de ioți, carnivorele locale, îl încolțiseră pe Joe Loong și-l doborîseră, dar Jun și Evan rîseră auzind sugestia. Toți văzuserăm ioții; erau de mărimea unor cîini mici și fugeau de coloniști de cîte ori îi vedeau

(și din motive serioase, din moment ce coloniștii se apucaseră să-i împuște pentru că sîcîiau vitele). Nici un iot, sau chiar o haită de ioți, spuneau ei, n-ar fi putut să-i facă lui Joe ceea ce văzuseră ei că i se întîmplase.

La scurtă vreme după ce apăruseră aceste zvonuri sîngeroase, întregul consiliu al coloniei se întîlni în infirmeria din Croatoan, unde fusese dus trupul lui Loong. Faptul că *guvernul* era atras în asta îi făcu pe oameni să bănuiască faptul că s-ar putea să fie de fapt o crimă (faptul că „guvernul" în acest caz însemna doar doisprezece oameni care-și petreceau cea mai mare parte a timpului săpînd brazdele, la fel ca toți ceilalți, nu conta). Loong se întîlnea cu o femeie care-și părăsise de curînd soțul, așa că acum soțul era principalul suspect; poate că-l urmărise pe Loong în pădure, îl ucisese și apoi ioții săriseră pe el.

Această teorie îi nemulțumi pe Jun și Evan – versiunea lor cu un animal de pradă misterios era mult mai sexy – dar tuturor celorlalți părea să le placă mai mult. Majorității părea să le scape inconvenientul că presupusul asasin în acest caz se afla deja în arestul lui Jane, sub o acuzație diferită, și nu era posibil să fi comis el fapta.

Gretchen și cu mine știam că zvonul de crimă nu avea nici o bază și că teoria lui Jun și Evan era mai aproape de realitate, dar ne țineam gura închisă. Dacă am fi adăugat ceea ce știam, n-am fi făcut pe nimeni mai puțin paranoic în acest moment.

— *Eu* știu ce este, le spuse Magdy unui grup de prieteni de sex masculin.

Am înghiontit-o pe Gretchen cu cotul și am făcut semn din cap către Magdy. Ea își dădu ochii peste cap și-l strigă foarte tare, înainte să apuce să spună altceva.

— Da? răspunse el.

— Ești prost? întrebă Gretchen.

— Vezi, asta-mi lipsește de la tine, Gretchen. Farmecul tău.

— La fel cum ceea ce îmi lipsește mie e creierul tău, replică Gretchen. Mă întreb ce erai pe cale să povestești micului tău grup de prieteni.

— Voiam să le spun despre ce s-a întîmplat cînd am urmărit fanții.

— Pentru că tu crezi că ar fi *inteligent* în momentul ăsta să le dai oamenilor încă un motiv de panică,

— Nimeni nu intră-n panică, protestă Magdy.

— Nu încă, am zis eu. Dar dacă te apuci să spui povestea aceea, n-o să *ajuți* lucrurile, Magdy.

— Cred că oamenii ar trebui să știe cu ce se confruntă, zise Magdy.

— Nu știm cu ce ne confruntăm, am replicat. De fapt n-am *văzut* niciodată nimic. N-o să faci altceva decît să multiplici zvonurile. Lasă-i pe părinții mei, pe tatăl lui Gretchen și pe ceilalți din consiliu să-și facă treaba acum și să-și dea seama ce se petrece de fapt și ce să le spună oamenilor, fără să le faci sarcina mai grea.

— O s-o iau ca pe un sfat, Zoë, spuse Magdy și se întoarse ca să se ducă înapoi la prietenii lui.

— Bine, spuse Gretchen. Ia și asta ca pe un sfat: le povestești amicilor tăi despre ce ne-a urmărit acolo în pădure, iar eu le povestesc partea în care ai sfîrșit prin a mușca țărîna pentru că Hickory te-a doborît la pămînt după ce ai intrat în panică și ai tras în el.

— O împușcătură de-a dreptul jalnică, am spus. Una cu care aproape că ți-ai zburat degetul mare de la picior.

— Bine zis, comentă Gretchen. O să ne *distrăm* povestind partea asta.

Magdy se uită printre gene la amîndouă și porni cu pași apăsați spre prieteni, fără să mai scoată vreo vorbă.

— Crezi că o să meargă? am întrebat.

— Sigur că o să meargă, răspunse Gretchen. Orgoliul lui Magdy e de mărimea unei planete. Cantitatea de timp și de efort pe care o cheltuiește pentru a îndeplini lucruri care să-l facă să arate bine este uluitoare. N-o să ne lase să-i creăm necazuri cu asta.

Ca la un semn, Magdy aruncă o privire spre Gretchen. Ea flutură din mînă şi zîmbi. Magdy îi făcu semn pe furiş să plece şi începu să stea de vorbă cu prietenii lui.

— Vezi, observă Gretchen. Nu-i atît de greu de înţeles.

— Cîndva îţi plăcea, i-am amintit.

— Încă îmi place, răspunse Gretchen. E *foarte* drăguţ, ştii. Şi amuzant. Are nevoie doar să-şi scoată capul dintr-o anumită parte a anatomiei. Poate peste încă un an o să fie suportabil.

— Sau în doi, am adăugat.

— Sînt optimistă. Oricum, deocamdată am înăbuşit un zvon.

— Nu-i chiar un zvon, am spus. Chiar am fost urmăriţi în noaptea aceea. Aşa a zis Hickory.

— Ştiu. Şi o să iasă la iveală mai devreme sau mai tîrziu. Aş prefera doar să nu ne implice pe *noi*. Tatăl meu încă nu ştie că m-am strecurat afară, şi e genul de om care crede în pedepsele retroactive.

— Aşadar, nu-ţi faci griji de fapt pentru evitarea panicii. Îţi acoperi doar propriile urme.

— Vinovat, recunoscu Gretchen. Dar evitarea panicii este felul în care explic raţional.

Dar, din întîmplare, n-am evitat panica pentru prea multă vreme.

*

Paulo Gutierrez era membru al consiliului colonial, şi acolo a aflat că Joe Loong nu numai că fusese ucis, dar că fusese asasinat – şi nu de către o fiinţă umană. Exista cu adevărat ceva afară. Ceva destul de deştept ca să facă suliţe şi cuţite. Ceva destul de deştept ca să-l transforme pe bietul Joe Loong în mîncare.

Membrii consiliului primiseră ordin de la părinţii mei să nu vorbească încă despre acest fapt, ca să evite panica. Paulo Gutierrez nu-i băgă în seamă. Sau, de fapt, îi sfidă.

— Mi-au spus că informația era acoperită de ceva numit Legea Secretului de Stat, și că nu vă puteam vorbi despre asta, spuse Gutierrez unui grup care-l înconjura pe el și pe alți cîțiva, cu toții înarmați cu pușți. Eu zic s-o ia naiba. Există ceva afară, chiar acum, și ne omoară. Au arme. Ei zic că urmăresc turmele de fanți, dar eu cred că s-ar putea să fi fost în pădure tot timpul, evaluîndu-ne, ca să știe cum să ne vîneze. L-au vînat pe Joe Loong. L-au vînat și l-au omorît. Eu și băieții de aici plănuim să le întoarcem favoarea.

După care Gutierrez și ceata lui de vînători plecară în direcția pădurii.

Declarația lui Gutierrez și veștile despre partida lui de vînătoare înconjurară imediat colonia. Am auzit despre asta cînd niște copii au venit în fugă la centrul comunitar, cu ultimele știri; pînă atunci însă, Gutierrez și trupa lui se aflau în pădure de ceva vreme. M-am dus să le spun părinților mei, dar John și Jane plecaseră deja să aducă înapoi grupul de vînători. Amîndoi erau foști militari; nu credeam că ar fi avut vreo problemă să-i aducă înapoi.

Dar mă înșelam. John și Jane i-au găsit pe vînători, dar înainte de a apuca să-i tîrască înapoi, creaturile din pădure i-au prins pe toți în capcană. Gutierrez și oamenii lui au murit în atac. Jane a fost înjunghiată în abdomen. John a alergat după creaturile care fugeau și le-a prins din urmă la lizieră, unde acestea au atacat un alt colonist aflat la ferma lui. Acel colonist era Hiram Yoder, unul dintre menoniții care ajutaseră la salvarea coloniei, instruindu-ne pe toți cum să semănăm și să îngrijim recoltele fără ajutorul utilajelor computerizate. Era pacifist și n-a încercat să lupte împotriva creaturilor. L-au omorît oricum.

În intervalul de vreo două ore, șase coloniști erau morți, iar noi am aflat că nu eram singuri pe Roanoke – și că ceea ce se afla aici, împreună cu noi, obișnuia să ne vîneze.

Dar eu eram mai îngrijorată pentru mămica.

— N-o poți vedea încă, îmi spuse tăticul. Doctorul Tsao se ocupă de ea chiar acum.

— O să se facă bine?

— O să se facă bine. Doctorița a spus că nu-i atît de rău pe cît arăta.

— Și cît de rău arăta? l-am întrebat.

— Rău, răspunse tăticul, apoi își dădu seama că sinceritatea nu era exact ceea ce căutam în acest moment. Dar, uite, a alergat după chestiile alea după ce a fost lovită. Dac-ar fi fost cu adevărat rănită, n-ar fi putut să facă așa ceva, nu? Mama ta își cunoaște propriul corp. Cred că o să se facă bine. Și oricum, doctorița se ocupă de ea chiar acum. N-aș fi deloc surprins dacă pînă mîine, la vremea asta, Jane s-ar învîrti pe-aici de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Nu trebuie să mă minți, am spus, deși, prin comentariul dinainte, îmi spusese de fapt ceea ce voiam să aud.

— Nu mint. Doctor Tsao e foarte bună la ceea ce face. Iar mămica ta se vindecă foarte repede.

— Tu te simți bine? l-am întrebat.

— Am avut parte și de vremuri mai bune, îmi răspunse, iar ceva sec și obosit din vocea lui mă determină să nu insist mai mult asupra problemei. L-am îmbrățișat și i-am zis că o să mă duc în vizită la Gretchen și că o să rămîn acolo o vreme, ca să nu-i stau pe cap.

Se lăsa noaptea cînd am ieșit din casă. M-am uitat către poarta Croatoanului și am văzut coloniști revărsîndu-se înăuntru dinspre ferme; nimeni, după cît se părea, nu voia să petreacă noaptea în afara zidurilor satului coloniei. Nu-i învinuiam cîtuși de puțin.

M-am răsucit ca s-o iau spre Gretchen și am fost ușor surprinsă s-o văd mergînd pe drum cu toată viteza.

— Avem o problemă, îmi spuse.

— Care anume?

— Idiotul nostru prieten Magdy și-a luat un grup de prieteni în pădure.

— O, Doamne! Spune-mi că Enzo nu-i cu el!

— Sigur că Enzo e cu el! Enzo e totdeauna cu el. Încercînd să-i bage mințile-n cap chiar și cînd îl urmează de-a dreptul în prăpastie.

ŞAPTESPREZECE

Toți patru am intrat cît de tăcut am putut în pădure, pornind din locul în care Gretchen îi văzuse pe Magdy, Enzo și cei doi prieteni ai lor trecînd de lizieră. Ascultam, căutînd sunetele pe care le scoteau; nici unul dintre ei nu fusese antrenat să se miște fără zgomot. Nu era prea bine pentru ei, în special în cazul în care creaturile se hotărau să-i vîneze. Era mai bine pentru noi, pentru că voiam să le dăm de urmă. Am încercat să-i descoperim pe prietenii noștri cu urechile lipite de pămînt, am privit și-am ascultat căutînd mișcare în copaci. Știam deja că, orice-ar fi fost ființele acelea, ne puteau urmări. Speram să fim în stare să le urmărim și noi.

În depărtare, am auzit foșnete, provenind parcă de la niște mișcări rapide, grăbite. Ne-am îndreptat în direcția aceea, eu și Gretchen în avangardă, Hickory și Dickory repede în urma noastră.

Gretchen și cu mine ne antrenam de luni de zile, învățînd cum să ne mișcăm, cum să ne apărăm, cum să luptăm și cum să ucidem, dacă era necesar. În noaptea asta, orice parte din ceea ce învățaserăm putea fi folosită. Se putea să fie nevoie să luptăm. Se putea să fie nevoie chiar să ucidem.

Eram atît de speriată încît, dacă m-aș fi oprit din alergat, cred că m-aș fi prăbușit în forma unei mingi și nu m-aș mai fi sculat niciodată.

Nu m-am oprit însă din alergat. Am mers mai departe. Încercînd să-i găsesc pe Enzo și pe Magdy înainte s-o facă altcineva. Încercînd să-i găsesc și să-i salvez.

*

— După ce-a plecat Gutierrez, Magdy a crezut că n-are nici un rost să mai țină povestea secretă, așa că s-a apucat să trăncănească prietenilor săi, îmi spusese Gretchen. Îi lăsa pe

ceilalți să creadă că el chiar înfruntase creaturile alea și că reușise să le țină la distanță, în timp ce noi ceilalți fugeam.

— Idiotul, am exclamat.

— Cînd părinții tăi s-au întors fără vînători, cîțiva dintre prietenii lui au venit la el ca să organizeze o căutare. Ceea ce era de fapt doar o scuză pentru unii dintre ei să umble prin pădure cu arme. Tatăl meu a prins de veste și a încercat să-i potolească. Le-a adus aminte că cinci adulți s-au dus în pădure și n-au mai ieșit vii de-acolo. Am crezut că asta însemna sfîrșitul, dar acum aud că Magdy a așteptat doar pînă cînd tatăl meu s-a dus în vizită la al tău, pentru ca pe urmă să adune niște idioți cu aceleași idei ca și ale lui și să plece în pădure.

— I-a observat cineva plecînd? am întrebat.

— Le-au spus celorlalți că se duc să exerseze puțin trasul la țintă la ferma părinților lui Magdy. Nimeni n-avea să se plîngă că făceau asta în situația de față. Odată ce au ajuns acolo însă, și-au luat zborul. Restul familiei lui Magdy e aici, în sat, ca și toți ceilalți. Nimeni nu știe că lipsesc.

— Atunci tu cum ai aflat despre asta? am întrebat. Magdy nu ți-ar fi spus așa ceva tocmai acum.

— Micul lui grup a lăsat ceva în urmă. Isaiah Miller trebuia să meargă cu el, dar tatăl lui nu l-a lăsat să ia pușca pentru „exerciții de tras la țintă". L-am auzit plîngîndu-se despre asta și-apoi am scos restul de la el prin intimidare.

— A mai spus și altcuiva?

— Nu cred. Acum, că a avut timp să se gîndească la cele întîmplate, nu cred că vrea să intre în încurcătură. Dar *noi* ar trebui să spunem cuiva.

— Am provoca panică dacă am spune, am zis. Șase oameni au murit deja. Dacă spunem oamenilor că încă patru oameni – patru băieți – au plecat în pădure, toți or s-o ia razna. Și o să avem și mai mulți oameni înarmați plecînd, și mai mulți oameni murind, fie din cauza acestor creaturi, fie împușcîndu-se între ei din greșeală pentru că sînt atît de nervoși.

— Atunci ce vrei să faci? întrebă Gretchen.

— Ne-am antrenat pentru asta, Gretchen.

Gretchen făcu ochii foarte mari.

— O, nu! exclamă. Zoë, te iubesc, dar asta-i o prostie! Cu nici un chip n-o să mă duci acolo, să servesc din nou drept țintă chestiilor ălora, și cu nici un chip n-o să te las pe *tine* să te duci.

— N-o să fim numai noi... Hickory și Dickory...

— Hickory și Dickory or să spună și ei că ești nebună. Tocmai au petrecut luni de zile învățîndu-te cum să te aperi, iar tu crezi c-or să fie cîtuși de puțin bucuroși că tu te duci acolo pentru ca vreo creatură să te folosească drept țintă pentru sulițe? Nu prea cred.

— Hai să-i întrebăm.

— Domnișoara Gretchen are dreptate, îmi spuse Hickory după ce i-am chemat, pe el și pe Dickory. E o idee foarte proastă. Maiorul Perry și locotenentul Sagan sînt cei care ar trebui să se ocupe de problema asta.

— Tăticul trebuie să-și facă griji pentru toată colonia în momentul ăsta, am replicat. Iar mămica e la infirmerie, vindecîndu-se după ce a avut de-a face cu intrușii data trecută.

— Nu crezi că asta spune ceva? observă Gretchen.

M-am întors spre ea, puțin supărată. Ridică o mînă.

— Îmi pare rău, Zoë. Asta n-a ieșit cum trebuie. Dar gîndește-te: mama ta a fost soldat al Forțelor Speciale. Era meseria ei să lupte cu tot felul de chestii. Și dacă ea a ieșit din confruntarea asta cu o rană destul de urîtă încît să ajungă să-și petreacă noaptea în infirmerie, înseamnă că orice-ar fi acolo e o treabă serioasă.

— Da? Și-atunci, cine să facă asta? am întrebat. Mămica și tăticul au plecat singuri după vînători cu un motiv – ei au fost antrenați să lupte și să se ocupe de asemenea întîmplări. Oricine altcineva ar fi fost ucis. Dar nu se mai pot duce după Magdy și Enzo – nu chiar acum. Iar dacă altcineva se aventurează după ei, se va afla într-un pericol la fel de mare ca și cei doi și prietenii lor. Sîntem singurii care-o putem face.

— Nu te supăra pe mine pentru că spun asta, spuse Gretchen. Dar mi se pare că ești prea *entuziasmată*. Ca și cum ai vrea să te duci acolo și să te bați cu ceva.

— Vreau să-i găsesc pe Enzo și pe Magdy, am insistat. Asta-i tot ce vreau.

— Ar trebui să-l informăm pe tatăl tău, spuse Hickory.

— Dacă-l informăm pe tăticul, o să ne spună nu. Și cu cît vorbim mai mult despre asta, cu atît o să ne ia mai mult să ne găsim prietenii.

Hickory și Dickory își apropiară capetele și păcăniră încetișor vreme de cîteva minute.

— Nu-i o idee bună, zise Hickory în sfîrșit. Dar vă vom ajuta.

— Gretchen? am întrebat.

— Încerc să mă hotărăsc dacă Magdy merită.

— Gretchen! am repetat.

— E o glumă. De genul pe care-l faci cînd ești pe cale să faci în pantaloni.

— Dacă o să facem asta, interveni Hickory, trebuie s-o facem pe baza presupunerii că o să intrăm în luptă. Ați fost antrenate cu arme de foc și cu arme albe. Trebuie să fiți pregătite să le folosiți, dacă este nevoie.

— Înțeleg, am răspuns.

Gretchen dădu din cap.

— Atunci să ne pregătim, vorbi Hickory. Și hai s-o facem fără zgomot.

*

Orice urmă de încredere că aveam cea mai mică idee despre ce fac mă părăsi în clipa în care am intrat în pădure – cînd alergarea printre copaci mă purtă înapoi, către ultima oară cînd alergasem printre ei noaptea, cu una sau mai multe creaturi necunoscute ținînd pasul cu noi, invizibile. Diferența dintre atunci și acum era că în ultima vreme mă antrenasem să lupt. Și credeam că asta va avea vreo importanță în felul în care mă simțeam.

Nu avea. Eram speriată. Și nu doar un pic.

Sunetul foșnit, în rafale, pe care-l auziserăm, se apropia venind de-a dreptul spre noi, pe sol, deplasîndu-se repede. Toți patru ne-am oprit, ne-am ascuns și ne-am pregătit să ne ocupăm de orice-ar apărea în fața noastră.

Două siluete umane se năpustiră din tufișuri și alergară în linie dreaptă pe lîngă locul unde ne ascundeam Gretchen și cu mine. Hickory și Dickory îi înșfăcară în timp ce treceau pe lîngă ei; băieții țipară îngroziți cînd Hickory și Dickory îi doborîră la pămînt. Pușile lor alunecară pe sol.

Gretchen și cu mine ne-am repezit la ei și am încercat să-i liniștim. Prindea bine să fii uman.

Nici unul nu era Enzo sau Magdy.

— Hei, i-am spus, cît de liniștitor puteam, celui mai apropiat de mine. Hei... Liniștește-te... Ești la adăpost... Liniștește-te...

Gretchen făcea același lucru cu celălalt. În cele din urmă i-am recunoscut cine erau: Albert Yoo și Michel Gruber. Atît Albert cît și Michel făceau parte dintre cei pe care-i clasificasem de multă vreme în categoria „cam neghiob", așa că n-am petrecut cu ei nici un pic de timp în plus față de ceea ce trebuia. Ei îmi întoarseră favoarea.

— Albert, i-am vorbit celui mai apropiat de mine. Unde sînt Enzo și Magdy?

— Ia-ți chestia de pe mine! exclamă Albert.

Dickory îl imobiliza încă.

— Dickory, am zis.

Îi dădu drumul lui Albert.

— Unde sînt Enzo și Magdy? am repetat.

— Nu știu, răspunse Albert. Am fost separați. Chestiile alea din copaci au început să psalmodieze către noi, iar Michel și cu mine ne-am speriat și am fugit.

– Să psalmodieze? am întrebat.

— Sau să cînte, sau să păcănească sau ce-o fi, răspunse Albert. Mergeam singuri, căutînd creaturile, cînd toate zgomotele astea

au început să vină din copaci. Ca și cum încercau să ne arate că se strecuraseră pe lîngă noi fără măcar să ne dăm seama.

Asta mă îngrijoră.

— Hickory? am întrebat.

— Nu-i nimic semnificativ în copaci, răspunse el.

M-am destins puțin.

— Ne-au înconjurat, continuă Albert. Și Magdy a tras în ei. Apoi lucrurile au devenit de-a dreptul zgomotoase. Michel și cu mine am plecat de-acolo. Am fugit pur și simplu. N-am văzut unde s-au dus Magdy și Enzo.

— Cu cîtă vreme în urmă s-a întîmplat asta? am întrebat.

— Nu știu. Zece minute, cincisprezece... Cam așa ceva.

— Arată-ne de unde-ați venit, i-am cerut.

Albert arătă cu degetul. Am dat din cap.

— Scoală-te, am spus. Dickory o să vă ducă pe tine și pe Michel înapoi la lizieră. Vă puteți întoarce de acolo.

— Nu mă duc nicăieri cu *lucrul* acela, vorbi Michel, prima lui contribuție din seara aceea.

— În ordine, atunci aveți două opțiuni, am explicat. Rămîneți aici și sperați că o să ne întoarcem după voi înainte ca ființele acelea să apară, sau să sperați că o să ajungeți la lizieră înainte să vă ajungă din urmă. Sau îl puteți lăsa pe Dickory să vă ajute și poate o să *supraviețuiți*. Alegerea voastră.

Am vorbit puțin mai energic decît trebuia, dar eram enervată că idiotul ăsta nu voia ajutor ca să rămînă în viață.

— De acord, consimți el.

— Bine, am zis.

Le-am cules puștile de pe jos, i le-am dat lui Dickory și am luat-o pe-a lui.

— Du-i la lizieră lîngă casa lui Magdy. Nu le da înapoi puștile pînă cînd nu ajungeți acolo. Întoarce-te și găsește-ne cît de repede poți.

Dickory dădu din cap, îi făcu să se miște pe Albert și pe Michel, intimidați, și se îndepărtă.

— Nu mi-au plăcut niciodată, vorbi Gretchen în timp ce plecau.

— Îmi dau seama de ce, am comentat și i-am dat lui Hickory pușca lui Dickory.

— Hai. Să mergem mai departe.

*

I-am auzit înainte să-i vedem. De fapt, Hickory, al cărui auz se extinde mai mult decît cel uman, i-a auzit – fredonînd, ciripind și psalmodiind.

— Chiar *cîntă*, observă Hickory încetișor, și ne conduse pe Gretchen și pe mine către ei.

Dickory sosi, fără zgomot, chiar înainte să-i găsim. Hickory îi întinse pușca.

În micul luminiș se aflau șase siluete.

Enzo și Magdy fură primii pe care i-am recunoscut. Îngenuncheau pe jos, cu capetele plecate, așteptînd indiferenți ce urma să li se întîmple. Lumina nu era destul de bună ca să văd expresia de pe chipurile oricăruia dintre ei, dar nu trebuia să le zăresc fețele ca să știu că erau speriați. Orice li s-ar fi întîmplat celor doi, mersese rău, iar acum nu așteptau decît să se termine. Oricum s-ar fi terminat...

Am măsurat cu privirea silueta îngenuncheată a lui Enzo și mi-am adus aminte îndată de ce-l iubeam. Era acolo pentru că încerca să fie un bun prieten pentru Magdy. Încerca să-l împiedice să intre în necazuri sau măcar să-i împărtășească necazurile. Era o ființă umană *cumsecade*, ceea ce este destul de rar, dar e de-a dreptul un miracol cînd e vorba de un băiat adolescent. Venisem aici pentru că îl iubeam încă. Trecuseră săptămîni de cînd ne spuseserăm mai mult de un „bună" la școală – cînd te desparți într-o comunitate mică trebuie să păstrezi puțin distanța – dar nu conta. Încă eram legată de el. O parte din el rămînea în inima mea, și-mi închipuiam că avea să rămînă pentru tot restul vieții.

Da, era un loc și un moment cu adevărat *inoportun* ca să-mi dau seama de toate astea, dar asemenea lucruri se întîmplă cînd se întîmplă. Și nu făceau nici un zgomot, așa că era în regulă.

M-am uitat la Magdy, și acesta e gîndul care mi-a venit în minte: *Cînd toate astea or să se termine, o să-i bătătoresc serios fundul.*

Celelalte patru siluete...

Vîrcolaci.

Era singurul mod de a-i descrie. Arătau sălbatici, puternici, carnivori și coborîți dintr-un coșmar, și la toate astea se adăugau mișcările și sunetele care arătau limpede că exista un creier înăuntru, care să meargă mînă-n mînă cu tot restul. Aveau aceiași patru ochi ca ai tuturor animalelor de pe Roanoke pe care le văzuserăm pînă atunci, dar în afară de asta ar fi putut sosi direct din folclor. Erau, cum am spus, vîrcolaci.

Trei dintre aceștia erau ocupați să-i sîcîie și să-i împungă pe Magdy și pe Enzo, fiind limpede că se jucau cu ei și-i amenințau. Unul dintre ei ținea o pușcă pe care-o luase de la Magdy și-l împingea cu ea. M-am întrebat dacă mai era încărcată și ce s-ar întîmpla cu Magdy sau cu vîrcolacul dacă s-ar descărca. Altul ținea o suliță și-l înțepa din cînd în cînd pe Enzo cu ea. Cei trei ciripeau și păcăneau unii la alții; nu mă îndoiesc că discutau ce să facă cu Magdy și Enzo și cum s-o facă.

Cel de-al patrulea vîrcolac stătea separat de ceilalți trei și se purta diferit. Cînd vreunul din restul vîrcolacilor se ducea să-l împungă pe Enzo sau pe Magdy, se apropia și încerca să-i împiedice s-o facă, stînd între oameni și semenii lui. Din cînd în cînd, intervenea și încerca să vorbească cu unul dintre ceilalți vîrcolaci, făcînd semn către Enzo și Magdy pentru a sublinia ce avea de spus. Încerca să-i convingă pe ceilalți de ceva. Să-i lase liberi pe oameni? Poate. Orice-ar fi fost, ceilalți trei nu erau cîtuși de puțin de acord. Cel de-al patrulea vîrcolac insista oricum.

Asta îmi aduse aminte brusc de Enzo, prima oară cînd îl văzusem, încercînd să-l împiedice pe Magdy să intre fără nici un fel de motiv într-o bătaie idioată. De data aceea, nu mersese;

Gretchen şi cu mine fuseserăm nevoite să intervenim şi să facem ceva. Nu mergea nici acum.

Am aruncat o privire şi am văzut că Hickory şi Dickory luaseră poziţii acolo de unde puteau trage fără obstacole în vîrcolaci. Gretchen se mutase mai departe de mine şi-şi pregătea propria ei împuşcătură.

Între noi patru puteam nimeri toţi vîrcolacii înainte măcar să-şi dea seama ce li se întîmplase. Ar fi fost rapid, curat şi uşor, şi i-am fi luat de-acolo pe Enzo şi pe Magdy şi i-am fi dus acasă înainte ca cineva să afle ce s-a-ntîmplat.

Era lucrul cel mai inteligent de făcut. M-am mişcat îl linişte şi mi-am pregătit arma. Am avut nevoie de un minut sau două să mă opresc din tremurat şi să rămîn nemişcată.

Ştiam că-i vom împuşca la rînd, Hickory, cel mai din stînga, luîndu-l pe primul din grupul de trei vîrcolaci, Dickory pe-al doilea, Gretchen pe-al treilea, iar eu pe ultimul, cel care stătea deoparte de ceilalţi. Ştiam că ceilalţi mă aşteptau pe mine să trag.

Unul dintre vîrcolaci se mişcă să-l înţepe din nou pe Enzo. Vîrcolacul meu se duse în grabă, prea tîrziu, ca să oprească atacul.

Şi am ştiut. Nu voiam. Pur şi simplu nu voiam. Nu voiam să-l omor. Pentru că încerca să-mi salveze prietenii, nu să-i omoare. Nu merita să moară doar pentru că ăsta era modul cel mai uşor de a-i lua înapoi pe Enzo şi Magdy.

Dar nu ştiam ce altceva să fac.

Cei trei începură să ciripească din nou, mai întîi într-un fel care părea aleator, apoi însă împreună, şi respectînd un anumit ritm. Cel cu suliţă începu să bată ritmat în pămînt, cîntînd alături de vocile celorlalţi ceea ce părea clar o incantaţie a victoriei de un fel sau altul. Cel de-al patrulea vîrcolac începu să gesticuleze tot mai frenetic. Mă temeam teribil că de ceea ce avea să se întîmple la sfîrşitul cîntecului.

Ei cîntau mai departe, apropiindu-se de sfîrşit.

Aşa că am făcut ceea ce trebuia să fac.

Am cîntat şi eu.

Am deschis gura și pe ea a ieșit primul vers din „Dimineață la Delhi". Nu prea bine, și complet fals. De fapt, era de-a dreptul prost – toate acele luni de repetiții și de cîntat la chefuri nu meritaseră osteneala. Nu conta. Făceam ceea ce trebuia să fac. Vîrcolacii tăcură imediat. Am cîntat mai departe.

M-am uitat spre Gretchen, care nu era atît de departe încît să nu pot descifra expresia *Ai înnebunit de tot?* de pe fața ei. I-am aruncat o privire care spunea *Ajută-mă, te rog*. Chipul îi încremeni în ceva indescifrabil și-și coborî pușca pentru a-l păstra pe unul dintre vîrcolaci în vizor – și începu să cînte vocea a doua a cîntecului, urcînd și coborînd pe lîngă partea mea, așa cum exersaserăm de atîtea ori. Cu ajutorul ei, am găsit tonul potrivit și am intrat în ritm.

Iar acum vîrcolacii știau că sîntem mai mulți de unul.

În stînga lui Gretchen, Dickory intră ca un clopoțel, imitînd sitarul din cîntec așa cum făcea atît de bine. Era amuzant să privești, dar cînd închideai ochii, era greu de spus diferența dintre el și obiectul real. Am absorbit zumzetul vocii lui și am continuat să cînt. Iar în stînga lui Dickory, intră în sfîrșit Hickory, folosindu-și gîtul lung ca să scoată sunete ca de tobă, găsind ritmul și păstrîndu-l de atunci înainte.

Iar acum vîrcolacii știau că eram la fel de mulți ca și ei. Și că i-am fi putut omorî oricînd. Dar nu i-am omorît.

Planul meu prostesc mergea... Acum tot ce aveam de făcut era să-mi dau seama ce plănuisem să fac în continuare. Pentru că habar n-aveam ce făceam acolo. Tot ce știam era că nu voiam să-mi împușc vîrcolacul. Cel care, de fapt, se dăduse complet deoparte de restul haitei sale și pășea către locul de unde credea că vine vocea mea.

M-am hotărît să-l întîlnesc la jumătatea drumului. Am lăsat jos pușca și am intrat în luminiș, cîntînd încă.

Vîrcolacul cu suliță începu s-o ridice, și brusc mi-am simțit gura foarte uscată. Cred că vîrcolacul meu a observat ceva pe față, pentru că s-a întors și a discutat violent cu purtătorul de

suliță. Sulița coborî; vîrcolacul meu nu știa, dar tocmai își salvase prietenul de un glonț în cap din partea lui Gretchen.

Vîrcolacul se întoarse și porni din nou spre mine. Am cîntat mai departe pînă cînd s-a terminat cîntecul. Pînă atunci, vîrcolacul ajunse chiar lîngă mine.

Cîntecul nostru se terminase. Stăteam pe loc, așteptînd să văd ce avea să facă mai departe vîrcolacul meu.

Ceea ce făcu mai departe fu să arate la gîtul meu, spre medalionul-elefant de jad pe care mi-l dăduse Jane.

L-am atins.

— Elefant, am rostit. Ca fanții voștri.

Se uită din nou fix la el și apoi se uită iarăși la mine. În cele din urmă, ciripi ceva.

— Bună, i-am răspuns.

Ce altceva era să spun?

Am petrecut încă vreo două minute, măsurîndu-ne din priviri. Apoi unul dintre ceilalți vîrcolaci ciripi și el ceva. Al meu răspunse cu un alt ciripit și apoi înclină capul spre mine, ca pentru a spune: *Chiar m-ai ajuta dacă ai face cu adevărat ceva aici.*

Așa că am arătat spre Enzo și spre Magdy.

— Aceștia doi îmi aparțin mie, am spus, făcînd ceea ce speram că sînt semne potrivite din mînă, astfel ca vîrcolacul meu să priceapă ideea. Vreau să-i iau înapoi cu mine.

Am făcut semn înapoi, în direcția coloniei.

— Apoi o să vă lăsăm în pace.

Vîrcolacul urmări toate semnalele mîinii mele; nu sînt sigură cîte dintre ele pricepu de fapt. Dar cînd am terminat, arătă către Enzo și Magdy, ca pentru a spune: *Hai să fim siguri că am înțeles corect.*

Am dat din cap, am zis „da" și apoi am repetat toate semnele mîinii. Chiar aveam o discuție.

Sau poate că nu, pentru că ceea ce urmă fu o explozie de ciripit din partea vîrcolacului meu, împreună cu gesturi frenetice. Am încercat să-l urmăresc, dar n-aveam nici cea mai mică idee ce se petrecea. M-am uitat la el neajutorată, încercînd să

înțeleg ce spunea. În cele din urmă, și-a dat seama că n-aveam nici un indiciu cu privire la ce făcea. Așa că arătă spre Magdy și spre pușca pe care-o ținea acum unul dintre ceilalți vîrcolaci. Apoi arătă spre el, într-o parte, după care îmi făcu semn, ca pentru a mă îndemna să mă uit mai îndeaproape. Împotriva oricărei rațiuni, m-am uitat și am observat ceva ce-mi scăpase: vîrcolacul meu era rănit. O zgîrietură urîtă era încrustată în șoldul lui, înconjurată de urme sîngerînde pe ambele părți.

Idiotul ăla de Magdy îmi împușcase vîrcolacul!

Nu prea grav, totuși. Magdy avea noroc că precizia lui continua să fie proastă, altfel probabil c-ar fi fost mort deja. Dar chiar și o julitură era un lucru destul de rău.

M-am dat înapoi și l-am lăsat pe vîrcolac să înțeleagă că văzusem destul. El arătă către Enzo, spre mine și înapoi către colonie. Apoi arătă spre Magdy și spre prietenii lui vîrcolaci. Asta era destul de clar: spunea că Enzo era liber să plece cu mine, dar că prietenii lui voiau să-l păstreze pe Magdy. Nu mă îndoiam că atunci totul urma să se termine prost pentru Magdy.

Am clătinat din cap și am arătat limpede că aveam nevoie de amîndoi. Vîrcolacul meu arătă la fel de clar că îl voiau pe Magdy. Negocierile noastre tocmai intraseră într-un mare impas.

M-am uitat la vîrcolacul meu de sus pînă jos. Era îndesat, abia cu puțin mai înalt decît mine, și acoperit doar cu un soi de fustă scurtă, prinsă cu o centură. Un cuțit simplu de piatră îi atîrna de cingătoare. Văzusem poze ale unor asemenea cuțite în cărțile de istorie care descriau în amănunt zilele oamenilor de Cro-Magnon de pe Pămînt. Partea ciudată despre Cro-Magnoni era aceea că, deși abia dacă trecuseră de faza ciocnirii pietrelor, creierul lor era de fapt mai mare decît este acum creierul nostru. Erau troglodiți, dar nu erau proști. Aveau capacitatea de a se gîndi la lucruri serioase.

— Sper mult de tot că ai un creier ca de Cro-Magnon, i-am spus vîrcolacului. Altfel sînt pe cale să dau de necazuri.

El înclină iar capul, încercînd să-și dea seama ce încercam să-i spun. Am făcut semn din nou, încercînd să arăt clar că

voiam să vorbesc cu Magdy. Vîrcolacul meu nu păru încîntat de asta și vorbi ceva cu prietenii lui. Ei îi răspunseră și deveniră destul de agitați. Dar pînă la urmă vîrcolacul întinse mîna spre mine. L-am lăsat să mă ia de încheietură și să mă tragă spre Magdy. Cei trei prieteni ai lui se așezară în evantai în spatele meu, pregătiți pentru cazul în care aș încerca o prostie. Știam că, în afara luminișului, cel puțin Hickory și Dickory se mutau să aibă o linie de ochire mai bună. Erau încă o mulțime de căi prin care lucrurile puteau merge foarte, foarte prost.

Magdy era încă în genunchi, și nu se uita la mine, nici la orice altceva în afară de un loc de pe sol.

— Magdy, am spus.

— Omoară chestiile astea idioate și scoate-ne mai repede de-aici, vorbi el, în șoaptă și repede, tot fără să se uite la mine. Știu că știi cum s-o faci. Știu că sînteți destui acolo ca s-o faceți.

— Magdy, am repetat. Ascultă-mă cu atenție și nu mă întrerupe. Chestiile astea vor să te omoare. Sînt dornici să-l lase pe Enzo să plece, dar vor să te păstreze pentru că l-ai împușcat pe unul dintre ei. Înțelegi ce-ți spun?

— Omoară-i, insistă Magdy.

— Nu, am răspuns. *Tu* te-ai dus după indivizii ăștia, Magdy. *Tu* i-ai vînat. *Tu* i-ai împușcat. O să încerc să nu las să fii ucis. Dar n-o să-i omor pe ei pentru că tu le-ai ieșit în cale. Nu, dacă n-o să fiu nevoită. Mă înțelegi?

— Or să ne omoare, zise Magdy. Pe tine, pe mine și pe Enzo.

— Nu cred. Dar dacă nu taci din gură și nu asculți cu adevărat ce încerc să-ți spun, o să faci mai probabil acest fapt.

— Împușcă-i pur și simplu!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Magdy, vorbi brusc Enzo, de lîngă Magdy. O singură persoană de pe întreaga planetă își riscă pielea pentru tine și tot ce poți să faci este să te *certi* cu ea. Chiar ești un rahat nerecunoscător. Acum vrei, te rog, să *taci din gură* și s-o *asculți*? Mi-ar plăcea să scap de-aici în viață.

Nu știu cine-a fost mai surprins de această răbufnire, eu sau Magdy.

— Bine, încuviință Magdy după cîteva clipe.

— Chestiile astea vor să te omoare pentru că ai împușcat-o pe una dintre ele, am spus. O să încerc să-i conving să te lase să pleci. Dar o să trebuiască să ai încredere în mine, să nu mă contrazici și să nu *ripostezi*. Pentru ultima oară: mă înțelegi?

— Da, răspunse Magdy.

— Bine. Ei cred că sînt conducătorul tău. Așa că trebuie să le dăm ideea că sînt furios pe tine pentru ce-ai făcut. O să trebuiască să te pedepsesc în fața lor. Și doar ca să știi, o să doară. *Tare*.

— Dar..., începu Magdy.

— Magdy, am spus.

— Da, în ordine, cum vrei. Hai s-o facem.

— Bine, am replicat. Îmi pare rău pentru asta.

Apoi i-am dat un picior în coaste. Tare.

Se prăbuși cu un șuierat și rămase lat la pămînt. La orice s-ar fi așteptat, nu se aștepta la *asta*.

După ce icni pe pămînt vreme de un minut, l-am apucat de păr. Se agăță de mîna mea și încercă să scape.

— Nu mi te *împotrivi*, am spus, și i-am dat un pumn rapid în coaste ca să accentuez ideea.

El pricepu și se opri. I-am tras capul spre spate și am țipat la el pentru că a împușcat vîrcolacul, arătînd pușca lui și apoi vîrcolacul rănit, de mai multe ori, ca să-l fac să înțeleagă. Vîrcolacii părură să facă legătura și ciripiră între ei despre asta.

— Cere-ți scuze, i-am cerut lui Magdy, încă ținîndu-i capul.

Magdy întinse mîna către vîrcolacul rănit.

— Îmi pare rău, spuse el. Dacă aș fi știut că să te împușc însemna să primesc de la Zoë o bătaie soră cu moartea, n-aș fi făcut-o niciodată.

— Mulțumesc, am răspuns și apoi i-am dat drumul la păr și l-am plesnit tare peste față. Magdy se prăbuși din nou. M-am uitat la vîrcolac să văd dacă era destul. Nu părea să fie complet satisfăcut.

M-am aplecat deasupra lui Magdy.

— Ce mai faci? l-am întrebat.

— Cred că o să vomit.

— Bine. Cred că asta ar merge. Ai nevoie de ajutor?

— M-am prins, zise, și vărsă peste tot pe pământ.

Asta provocă ciripituri impresionate din partea vîrcolacilor.

— În regulă. Ultima parte, Magdy. *Chiar* trebuie să ai încredere în mine cu asta.

— Te rog, nu mă mai lovi acum, imploră Magdy.

— Aproape gata. Ridică-te în picioare, te rog.

— Nu cred că pot.

— Sigur că poți, am spus, și i-am sucit brațul ca să-i ofer un stimulent.

Magdy trase aer în piept și se ridică. L-am făcut să meargă pînă la vîrcolacul meu, care se uită la noi doi, curios. Am arătat spre Magdy și apoi spre rana vîrcolacului. Apoi am arătat către vîrcolac și am făcut un gest de retezare la șoldul lui Magdy, apoi am arătat cuțitul vîrcolacului.

Vîrcolacul înclină din nou capul, ca pentru a spune: *Vreau să fiu sigur că ne înțelegem unul pe celălalt.*

— Cei drept, e drept, am comentat.

— O să-l lași să mă *înjunghie*? exclamă Magdy, cu vocea ridicîndu-i-se dramatic la sfîrșitul frazei.

— Tu l-ai împușcat.

— Ar putea să mă *omoare*!

— Tu l-ai fi putut omorî.

— Te urăsc. Acum chiar te urăsc mult, mult, mult de tot.

— Taci din gură, am zis și apoi am făcut semn din cap către vîrcolac. Ai încredere în mine, i-am spus lui Magdy.

Vîrcolacul își scoase cuțitul și apoi se uită din nou la însoțitorii lui, care vorbeau cu toții tare și începeau să cînte ceea ce cîntaseră mai devreme. N-aveam nimic împotrivă. Diferența era acum că vîrcolacul meu era cel care urma să comită indiferent ce act de violență avea să aibă loc.

Vîrcolacul meu stătu nemișcat cîteva clipe, absorbind incantația colegilor lui vîrcolaci. Apoi, fără avertisment, îi făcu o

tăietură lui Magdy atît de repede încît nu l-am zărit decît cînd s-a dat înapoi, nu cînd s-a mișcat în față. Magdy șuieră de durere. I-am dat drumul și el a căzut la pămînt, ținîndu-se de șold. M-am dus în fața lui și l-am apucat de mîini.

— Lasă-mă să văd.

Magdy își dădu mîinile la o parte și clipi preventiv, așteptîndu-se la un șuvoi de sînge.

Pe șoldul lui era doar o linie roșie cît se poate de subțire. Vîrcolacul îl tăiase pe Magdy numai atît cît să-l facă să înțeleagă că l-ar fi putut tăia mult mai rău.

— Știam eu, am comentat.

— Ce știai? întrebă Magdy.

— Că avem de-a face cu un Cro-Magnon.

— *Chiar* nu te înțeleg.

— Stai jos. Nu te ridica pînă nu-ți spun eu.

— Nu mă mișc, spuse el. Serios.

M-am ridicat și am stat cu fața la vîrcolac, care-și pusese cuțitul înapoi la centură. Arătă spre Magdy, apoi spre mine, apoi înapoi spre colonie.

— Mulțumesc, am spus, și am plecat puțin capul spre vîrcolac, ceea ce speram că avea să transmită ideea.

Cînd am ridicat din nou ochii, l-am văzut uitîndu-se iar la elefantul meu de jad. M-am întrebat dacă văzuse vreodată bijuterii sau era doar pentru că un elefant arată ca un fant. Acești vîrcolaci urmează turmele de fanți; ei trebuiau să fie o sursă principală de hrană pentru ei. Fanții erau viața lor. Mi-am scos colierul și i l-am întins vîrcolacului meu. L-a luat și a atins cu grijă medalionul, făcîndu-l să se învîrtească și să sclipească în lumina slabă a nopții. A gîngurit la el apreciativ. Apoi mi l-a dat înapoi.

— Nu, am spus.

Am ridicat o mînă și am arătat către medalion și către el.

— E pentru tine. Ți-l dau ție.

Vîrcolacul rămase nemișcat pentru o clipă, apoi murmură un tril, ceea ce-i făcu pe prietenii lui să se îngrămădească în jurul lui. El ridică medalionul pentru ca ceilalți să-l admire.

— Uite, am spus după un minut, și i-am făcut semn să-mi dea colierul.

Mi l-a dat, iar eu – *foarte* încet, ca să nu-l surprind – i l-am pus în jurul gîtului și l-am încheiat. Medalionul îi atinse pieptul. Îl atinse din nou.

— Poftim. Mie mi-a fost dat de către cineva foarte important, ca să-mi amintesc de cei care mă iubesc. Ți-l dau ție, ca să-ți aduci aminte că-ți mulțumesc pentru că mi-ai dat înapoi niște oameni pe care-i iubesc. Mulțumesc.

Vîrcolacul înclină din nou capul.

— Știu că n-ai nici cea mai mică idee ce vorbesc. Mulțumesc oricum.

Vîrcolacul duse mîna la șold, scoase cuțitul. Apoi îl puse culcat în palmă și mi-l oferi.

L-am luat.

— Oho, am exclamat și l-am admirat.

Am fost atentă să nu ating lama propriu-zisă; văzusem deja cît era de ascuțită. Am încercat să i-l înapoiez, dar ridică mîna, sau gheara, sau cum vreți s-o numiți, într-o copie în oglindă a ceea ce făcusem eu pentru el. Mi-l dădea mie.

— Mulțumesc, am repetat.

El ciripi și cu asta se întoarse la prietenii lui. Cel care ținea pușca lui Magdy o lăsă din mînă și apoi, fără să se uite în urmă, se îndreptară către cei mai apropiați copaci, îi escaladară cu viteză incredibilă și dispărură aproape instantaneu.

— La naiba, am exclamat după un minut. Nu-mi vine să cred că chiar *a mers*.

— *Ție* nu-ți vine să crezi, vorbi Gretchen.

Ieși din ascunzătoare și păși drept spre mine.

— Ce naiba te-a apucat? Venim tot drumul ăsta și tu le *cînți*. *Cînți*. De parcă ai fi la un chef. N-o să mai facem asta. Niciodată.

— Mulțumesc pentru că te-ai luat după mine. Și pentru că ai avut încredere în mine. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, răspunse Gretchen. Dar tot nu înseamnă că asta o să se mai întîmple *vreodată*.

— De acord.

— Aproape că a meritat totuși să te văd cum îl bați măr pe Magdy.

— Doamne, mă simt îngrozitor pentru asta.

— Chiar așa? N-a fost și un pic distractiv?

— O, bine. Poate, un pic...

— Sînt chiar aici, vorbi Magdy de pe jos.

— Și trebuie să-i mulțumești lui Zoë pentru că ești, replică Gretchen și se aplecă să-l sărute. Persoană neghioabă, exasperantă. Sînt *atît* de fericită că trăiești încă. Și dacă *vreodată* mai faci așa ceva, o să te omor cu mîna mea. Și știi că pot.

— Știu, răspunse el, și arătă spre mine. Și dacă tu nu poți, ea o să poată. Am priceput.

— Bine, spuse Gretchen.

Se ridică în picioare, apoi îi întinse mîna lui Magdy.

— Acum scoală-te. Avem un drum lung de făcut pînă acasă, și cred că ne-am consumat tot norocul chior pentru un an de zile.

*

— Ce-ai să le spui părinților tăi? mă întrebă Enzo în timp ce mergeam spre casă.

— În noaptea asta? Nimic, am răspuns. Amîndoi au destule pentru care să-și facă griji azi. N-au nevoie să vin eu și să le spun că, în timp ce erau plecați, am înfruntat patru vîrcolaci care erau cît pe ce să mai omoare doi coloniști, și i-am înfrînt folosind doar puterea *cîntecului*. Cred că aș putea să aștept o zi-două să le strecor *asta*. Că veni vorba, asta-i o aluzie.

— Am priceput aluzia. Deși o să le spui ceva.

— Da. Trebuie să le spunem. Dacă acești vîrcolaci urmează turmele de fanți, atunci o să avem asemenea probleme în fiecare an și de fiecare dată cînd se întorc. Cred că trebuie să anunțăm oamenii că nu sînt chiar niște sălbatici ucigași, dar o să ne fie tuturor mai bine dacă îi lăsăm pur și simplu în pace.

— De unde-ai știut? mă întrebă Enzo după un minut.

— Ce să știu?

— Că vîrcolacii aceia nu erau doar sălbatici ucigași. L-ai ținut pe Magdy și l-ai lăsat pe vîrcolacul ăla să-i dea o lovitură. Te-ai gîndit că n-o să-l înjunghie mortal pe Magdy. Te-am auzit, știi. După ce-a făcut-o, ai zis „știam eu". Așa că de unde știai?

— Nu știam. Dar speram... Tocmai își petrecuse Dumnezeu-știe-cît timp împiedicîndu-și prietenii să vă omoare pe voi doi. Nu cred că o făcea pentru că era un tip cumsecade.

— Vîrcolac cumsecade.

— Orice-ar fi, cumsecade... Problema este că vîrcolacii au omorît pe cîțiva dintre noi. Iar John și Jane au ucis pe cîțiva dintre ei încercînd să ne recupereze oamenii. Și noi, și ei – colonișți și vîrcolaci – am arătat că sîntem perfect capabili să ne omorîm unii pe alții. Cred că trebuia să demonstrăm că sîntem capabili și să *nu* ne omorîm unii pe alții. I-am lăsat să afle acest lucru cînd le-am cîntat, în loc să-i împușcăm. Cred că vîrcolacul meu a priceput asta. Așa că atunci cînd i-am oferit o șansă să i-o plătească lui Magdy, am bănuit că n-o să-l rănească de-a binelea. Pentru că eu cred că voia ca noi să știm că era destul de deștept încît să-și dea seama ce s-ar întîmplat dacă-l rănea.

— Dar tot ți-ai asumat un mare risc...

— Mda, așa e, am recunoscut. Dar cealaltă alternativă era să-l omor pe el și pe prietenii lui sau să-i las să ne omoare pe toți. Sau să ne omorîm cu toții între noi. Bănuiesc că am sperat că pot face ceva mai bun. În plus, nu cred că era un risc atît de mare. Ceea ce făcea cînd îi ținea pe ceilalți departe de voi doi îmi amintea de cineva cunoscut.

— De cine?

— De tine.

— Da, bine. Cred că noaptea asta marchează oficial ultima oară cînd merg pe urmele lui Magdy ca să-l țin departe de necazuri. După asta, e pe cont propriu.

— N-am nimic rău de comentat despre ideea asta.

— Nu credeam că ai avea. Știu că Magdy te calcă pe nervi cîteodată.

— Așa e, am răspuns. Chiar mă calcă pe nervi, serios. Dar ce pot să fac? E prietenul meu.

— Îți aparține. Și la fel și eu.

M-am uitat pieziș la el.

— Ai auzit și partea asta.

— Crede-mă, Zoë. După ce ai apărut, n-am mai încetat să te ascult. O să fiu în stare să recit tot ce-ai spus pentru tot restul vieții mele. Pe care acum o am, datorită ție.

— Și lui Gretchen, lui Hickory și lui Dickory.

— Și o să le mulțumesc și lor, tuturor. Dar în acest moment vreau să mă concentrez asupra ta. Mulțumesc, Zoë Boutin-Perry. Mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața.

— Pentru nimic. Și încetează. Mă faci să roșesc.

— Nu te cred. Și acum e prea întuneric ca să văd.

— Atinge-mi obrajii, i-am cerut.

El mi i-a atins.

— Nu-i simt deosebit de înroșiți.

— N-o faci cum trebuie.

— Mi-am pierdut exercițiul.

— Ei bine, rezolvă asta.

— Bine, răspunse Enzo și mă sărută.

— Asta trebuia să te facă să roșești, nu să plîngi, zise el după ce ne-am oprit

— Scuză-mă, am replicat și am încercat să mă adun. Doar că mi-a fost chiar dor. De asta. De noi.

— E vina mea, începu Enzo.

I-am pus o mînă pe buze.

— Nu-mi pasă de nimic din toate astea. Chiar nu-mi pasă, Enzo. Nimic dintre astea nu contează pentru mine. Doar că nu mai vreau să-mi fie dor de tine.

— Zoë..., spuse Enzo.

Îmi luă mîinile.

— Tu m-ai salvat. Sînt al tău. Sînt *proprietatea* ta. Îți aparțin. Ai spus-o chiar tu.

— Am spus, am recunoscut.

— Atunci e stabilit.

— Bine, am răspuns și am zîmbit.

Ne-am mai sărutat un timp, în noapte, în afara porții din față a lui Enzo.

OPTSPREZECE

Discuția pe care-o purta Hickory cu tăticul despre Conclav și despre Uniunea Colonială era realmente interesantă, mai ales din momentul în care Hickory spuse că el și cu Dickory plănuiau să-i omoare pe părinții mei. După aceea, ei bine... am cam pierdut șirul.

Ca să fiu cinstită, fusese o zi foarte *lungă*.

I-am spus noapte bună lui Enzo, mi-am tîrît fundul pînă acasă și abia dac-am reușit să gîndesc destul de coerent cît să ascund cuțitul de piatră în măsuța de toaletă și să resping atacul cu limba al lui Babar asupra feței mele, înainte să mă prăbușesc pe pat și să mă cufund în somn, fără măcar să mă ostenesc să mă dezbrac de tot. La un anumit moment după ce m-am culcat, Jane a venit acasă de la infirmerie, m-a sărutat pe frunte și mi-a scos încetișor ghetele, dar abia dacă îmi aduc aminte altceva decît că am murmurat despre cît de bine-mi părea că se simțea mai bine. Cel puțin, asta era ceea ce spuneam în minte; nu știu dacă și gura mea a pronunțat cuvintele propriu-zise. Cred că da. Eram foarte obosită în acel moment.

Nu cu multă vreme după asta, tăticul intră și mă înghionti ușor, ca să mă trezesc.

— Hai, draga mea. Am nevoie să faci ceva pentru mine.

— O să fac dimineață, am mormăit. *Jur*.

— Nu, iubito. Am nevoie s-o faci acum.

Tonul vocii lui, blînd dar insistent, îmi spuse că avea cu adevărat mare nevoie să mă scol. M-am sculat, dar cu destule bombăneli ca să-mi păstrez onoarea. Ne-am dus în camera de

zi a casei noastre; tăticul mă conduse către canapea, pe care m-am așezat și am încercat să rămîn într-o stare de semitrezie care să-mi permită să mă întorc la somn cînd terminam cu ceea ce făceam. Tăticul se așează la birou; mămica rămase în picioare lîngă el. I-am zîmbit somnoroasă, dar ea păru să nu observe. Între mine și părinții mei se aflau Hickory și Dickory.

Tăticul îl întrebă pe Hickory:

— Voi puteți minți?

— Încă nu te-am mințit pe tine, răspunse Hickory.

Ceea ce, chiar și în starea mea adormită, mi-am dat seama că nu era un răspuns propriu-zis la întrebarea care fusese pusă. Tăticul și Hickory își aruncară de la unul la altul cîteva replici înțepătoare despre ce însemna pentru o conversație capacitatea de a minți (după părerea mea, în cea mai mare parte faptul că nu trebuie să te certi în legătură cu prostiile despre care e mai bine să minți, dar nimeni nu m-a întrebat pe mine), apoi tăticul mi-a cerut să le spun lui Hickory și Dickory să răspundă la toate întrebările lui fără minciuni sau ocolișuri.

Asta mă trezi în sfîrșit de-a binelea.

— De ce? am întrebat. Ce se petrece?

— Te rog, fă-o, insistă tăticul.

— În ordine, am răspuns, și apoi m-am întors către Hickory. Hickory, te rog să-i răspunzi tăticului meu fără să-l minți sau să-i ocolești întrebările. Bine?

— Cum dorești, Zoë, vorbi Hickory.

— Și Dickory, am adăugat.

— O să răspundem amîndoi cu sinceritate, promise Hickory.

— Mulțumesc, spuse tăticul și apoi se întoarse din nou spre mine.

— Te poți întoarce în pat acum, iubito.

Asta mă enervă. Eram o ființă umană, nu un ser al adevărului.

— Vreau să știu ce se petrece, am cerut.

— Nu e ceva despre care să fie nevoie să-ți faci griji.

— Îmi ordoni să-i pun pe ei doi să-ți spună adevărul, și vrei să cred că nu-i ceva pentru care e nevoie să-mi fac griji?

Toxinele somnului nu se grăbeau să-mi părăsească sistemul, pentru că, pînă și în timp ce vorbeam, mi-am dat seama că arătam ceva mai multă impertinență față de părinții mei decît era cu totul îngăduit în acel moment.

Ca pentru a confirma acest lucru, Jane se îndreptă puțin.

— Zoë, vorbi ea.

Mi-am reconsiderat poziția.

— În plus, dacă plec n-aveți nici o garanție că n-au să vă mintă, am adăugat, încercînd să vorbesc pe un ton ceva mai rezonabil. Sînt capabili din punct de vedere emoțional să vă mintă, pentru că nu le pasă dacă vă dezamăgesc pe voi. Dar nu vor să mă dezamăgească *pe mine*.

Nu știam dacă asta era, de fapt, adevărat sau nu. Dar bănuiam că era.

Tăticul se întoarse spre Hickory.

— E-adevărat?

— Te-am minți dacă am simți că e necesar, răspunse Hickory. N-am minți-o pe Zoë.

Aici se putea o întrebare de-a dreptul interesantă: dacă Hickory spunea asta pentru era adevărat sau dacă o spunea ca să mă sprijine în ceea ce susțineam, și, în ultimul caz, care era de fapt valoarea de adevăr a afirmației. Dacă aș fi fost mai trează, cred că m-aș fi gîndit mai mult la asta în acel moment. Dar așa cum stăteau lucrurile, am dat doar din cap și i-am zis tăticului:

— Dă-i drumul.

— Suflă un singur cuvînt oricui și-ți petreci tot anul următor în grajdul de cai, mă avertiză tăticul.

— Gura mea e pecetluită, am promis și aproape că am făcut un gest de închidere a buzelor, dar m-am gîndit mai bine și am renunțat în ultima clipă.

Bine am făcut, pentru că Jane se apropie și se uită de sus la mine, purtînd pe chip expresia ei de *sînt serioasă ca moartea*.

— Nu, vorbi ea. Trebuie să înțelegi că ceea ce auzi aici nu poți cu nici un chip să spui nimănui altcuiva. Nici lui Gretchen, nici oricăruia dintre ceilalți prieteni ai tăi. Nimănui. Nu-i un

joc și nu-i un secret amuzant. E o treabă extrem de serioasă, Zoë. Dacă nu ești gata să accepți asta, trebuie să ieși din cameră chiar acum. O să-mi asum riscul ca Hickory și Dickory să ne mintă pe noi, dar nu și pe tine. Așa că înțelegi că, atunci cînd îți spunem să nu vorbești cu nimeni despre asta, înseamnă să nu vorbești cu nimeni? Da sau nu?

Cîteva gînduri îmi trecură prin minte în acel moment.

Primul era că în momente precum acesta îmi făceam o idee vagă despre cît de *înspăimîntătoare* trebuie să fi fost Jane ca soldat. Era cea mai bună mămică pe care o putea avea o fată, fără îndoială, dar cînd adopta o asemenea atitudine devenea tot atît de dură, de rece și de directă pe cît putea fi oricine. Era, ca să folosesc un singur cuvînt, intimidantă. Și era vorba doar de cuvinte. Am încercat să mi-o închipui pășind pe un cîmp de bătălie, cu aceeași expresie pe față pe care o avea acum, și cu o pușcă standard a Forțelor de Apărare. Cred că am simțit cel puțin trei dintre organele mele interne contractîndu-se la gîndul ăsta.

Al doilea era că mă întrebam ce-ar crede despre capacitatea mea de a păstra un secret dac-ar fi știut ce făcusem chiar în seara respectivă.

Al treilea era că poate *știa*, și că despre asta era vorba.

Mi-am simțit alte cîteva dintre organele interne contractîndu-se la *acest* gînd.

Jane se uita încă la mine, rece ca piatra, așteptînd răspunsul meu.

— Da, am zis. Înțeleg, Jane. Nici o vorbă.

— Mulțumesc, Zoë.

Se aplecă și mă sărută în creștet. Dintr-odată, era din nou mămica mea. Ceea ce, în felul ei, o făcea încă și mai înfricoșătoare, dacă mă întrebați pe mine.

Asta fiind stabilit, tăticul începu să-l întrebe pe Hickory despre Conclav și despre ce știau el și cu Dickory despre acel grup. De cînd făcuserăm saltul spre Roanoke, așteptaserăm să ne găsească Conclavul și, cînd ne găsea, să ne distrugă, așa cum distruseseră colonia whaidă din filmul pe care ni-l dăduse

Uniunea Colonială. Tăticul voia să știe dacă ceea ce știa Hickory despre Conclav era diferit de ceea ce știam noi.

Hickory spuse că da, în principiu. Știau destul de mult despre Conclav, pe baza dosarelor guvernului obin asupra lor – și propriile lor dosare, contrar a ceea ce ni se spusese de către Uniunea Colonială, arătau că, atunci cînd era vorba de colonii, Conclavul prefera de multe ori să evacueze coloniile pe care le înfruntau, în loc să le distrugă.

Tăticul îl întrebă pe Hickory de ce, dacă aveau informații diferite, nu le împărtășiseră mai devreme. Hickory răspunse că li se ordonase astfel de către guvernul lor; nici Hickory, nici Dickory n-ar fi mințit despre faptul că aveau informații dacă tăticul i-ar fi întrebat, dar el nu-i întrebase niciodată pînă atunci. Cred că asta îl izbi pe tăticul ca fiind un pic nesincer din partea lui Hickory și Dickory, dar lăsă de la el.

Tăticul îl întrebă pe Hickory dacă văzuse filmul pe care ni-l dăduse Uniunea Colonială, despre Conclavul care distruge colonia whaidă. Hickory răspunse că el și Dickory aveau propria lor versiune. Tăticul îi întrebă dacă versiunea lor era diferită; Hickory răspunse că era – era mai lungă și-l arăta pe generalul Gau, care ordonase distrugerea coloniei whaide, încercînd să-l convingă pe conducătorul coloniei whaide să lase Conclavul să evacueze coloniștii, doar ca să primească refuzul whaizilor de a pleca înainte de distrugerea coloniei lor. Hickory spuse că în alte dăți, pe alte planete colonizate, coloniștii *ceruseră* să fie evacuați, iar Conclavul îi luase de pe planetă și-i trimisese înapoi pe lumile lor de origine sau le permisese să se alăture Conclavului în calitate de cetățeni.

Jane întrebă despre cifre. Hickory răspunse că ei știau despre șaptesprezece eliminări de colonii de către Conclav. În zece dintre ele, Conclavul dusese coloniștii înapoi pe fostele lor planete. În patru cazuri, coloniștii se alăturaseră Conclavului. Numai trei implicau distrugerea coloniilor, după ce coloniștii refuzaseră să plece. Conclavul era teribil de serios cînd venea vorba de a nu permite oricui altcuiva să înființeze colonii noi, dar – spre deosebire de ceea ce ni se spusese de

către Uniunea Colonială – nu insistase să omoare pe toată lumea din aceste colonii noi, doar ca să-și susțină punctul de vedere.

Erau lucruri fascinante – și neliniștitoare. Pentru că, dacă ceea ce spunea Hickory era adevărat – și era, pentru că Hickory nu m-ar fi mințit pe mine sau pe părinții mei împotriva voinței mele – atunci însemna că fie Uniunea Colonială se înșelase complet în privința Conclavului și a conducătorului său, generalul Gau, fie că UC ne mințise cînd ne spusese ce s-ar putea întîmpla dacă ne găsea Conclavul. Prima dintre variante era cu siguranță posibilă, presupun; Uniunea Colonială se afla într-o situație de ostilități active cu aproape orice altă rasă despre care știam, ceea ce bănuiam că ar face adunarea de informații mai dificilă decît dacă am fi avut mai mulți prieteni. Dar mult mai probabil părea ca a doua variantă să reprezinte adevărul: guvernul nostru ne mințise.

Dar dacă Uniunea Colonială ne mințise, de ce-o făcuse? Ce obținea din faptul că ne mințea, azvîrlindu-ne cine știe unde în univers, făcîndu-ne să trăim cu frica de a fi descoperiți – și punîndu-ne astfel pe toți în primejdie?

Ce punea la cale guvernul nostru?

Și ce nè-ar face de fapt Conclavul, dacă ne-ar găsi?

Era un lucru atît de interesant la care să te gîndești, încît aproape că mi-a scăpat partea unde Hickory explica motivul pentru care el și Dickory aveau de fapt dosare amănunțite despre celelalte eliminări de colonii de către Conclav: ca să-i convingă, în cazul în care venea Conclavul să bată la ușă, să predea colonia mai curînd decît să lase să fie distrusă. Și de ce-ar vrea să-i convingă pe mămica și pe tăticul de asta?

— Din cauza lui Zoë? îl întrebă tăticul pe Hickory.

— Da, răspunse Hickory.

— Oho! am exclamat.

Asta era o noutate.

— Liniște, iubito, spuse tăticul și-apoi își îndreptă din nou atenția către Hickory. Ce s-ar întîmpla dacă Jane și cu mine am alege să nu predăm colonia?

— Am prefera să nu răspundem, zise Hickory.

— Nu ocoli întrebarea, îi ceru tăticul. Răspunde!

L-am surprins pe Hickory aruncîndu-mi o privire scurtă, înainte de a răspunde:

— V-am ucide, pe tine și pe locotenentul Sagan. Pe voi și pe orice alt conducător care ar autoriza distrugerea coloniei!

Tăticul comentă ceva auzind răspunsul, iar Hickory replică la rîndul lui, dar mi-a scăpat cea mai mare parte a discuției din cauză că mintea mea încerca să prelucreze ceea ce tocmai auzisem, și înregistra un eșec absolut și complet. Știam că eram importantă pentru obini. O știusem întotdeauna în mod abstract, iar apoi Hickory și Dickory îmi imprimaseră ideea în minte cu forța, cu luni în urmă, cînd mă atacaseră și-mi arătaseră cum era să fii hăituit și de ce trebuia să învăț să mă apăr singură. Dar în nici o formulare a importanței mele nu existase vreodată concepția că eram atît de importantă pentru obini încît, dacă s-ar fi ajuns la asta, i-ar fi ucis pe părinții mei ca să mă salveze pe mine.

Nici măcar nu știam ce să *cred* despre așa ceva. Nu știam ce să *simt* în legătură cu asta. Ideea tot încerca să-mi pătrundă în creier, dar pur și simplu nu mergea. Era ca și cum aș fi avut o experiență extracorporală. Pluteam pe deasupra discuției și o ascultam pe Jane intervenind cu interjecții, întrebîndu-l pe Hickory dacă, chiar și după ce recunoscuseră că acesta era planul lor, Hickory și Dickory încă i-ar mai ucide pe ea și pe John. I-ar ucide pe mămica și tăticul.

— Dacă alegi să predai colonia, da, răspunse Hickory.

Brusc, am simțit un *declic* în timp ce m-am retras înapoi în propriul meu cap, și mă bucur să spun că, pe neașteptate, am știut exact cum să mă simt în legătură cu toate astea: absolut furioasă.

— Să nu *îndrăzniți*! am exclamat și am azvîrlit cuvintele cu violență. În nici o împrejurare *să nu faceți așa ceva*!

Am fost surprinsă să descopăr că stăteam în picioare în timp ce vorbeam; nu-mi aduc aminte să mă fi ridicat. Tremuram

atît de tare de furie, încît nu-mi dădeam seama cum de mai eram încă în picioare.

Hickory şi Dickory tresăriră amîndoi văzîndu-mi mînia şi începură să tremure.

— Acest singur lucru trebuie să ţi-l refuzăm, vorbi Hickory. Eşti prea importantă. Pentru noi. Pentru toţi obinii.

Pentru toţi obinii.

Dacă aş fi putut scuipa, aş fi făcut-o.

Ne întorceam aici. Toată viaţa mea, îngrădită de obini. Îngrădită nu cu privire la *cine* eram, ci la *ce* eram. Prin ceea ce *însemnam* pentru ei. Nu exista nimic în propria mea viaţă care conta în povestea asta, cu excepţia divertismentului pe care li-l puteam oferi, în timp ce miliarde de obini rulau înregistrări ale vieţii mele ca şi cum ar fi fost un spectacol distractiv. Dacă, în schimb, orice altă fată ar fi fost fiica lui Charles Boutin, ar fi urmărit bucuroşi viaţa ei. Dacă părinţii adoptivi ai oricărei alte fete ar fi stat în calea planurilor obinilor pentru ea, i-ar fi măcelărit şi pe ei. Cine eram, nu însemna nimic. Singurul fapt important se dovedea acela că, din întîmplare, eram fiica unui om. Un om despre care obinii crezuseră că le putea da ceva. Un om cu care se tîrguiseră folosindu-se de viaţa fiicei sale pentru a obţine acel lucru. Un om care sfîrşise prin a *muri* din cauza muncii pe care-o depusese pentru ei. Iar acum voiau şi mai multe sacrificii...

Aşa că i-am lăsat pe Hickory şi Dickory să simtă cum mă simţeam.

— Am pierdut deja un părinte din cauza *obinilor*, am spus, şi am încărcat tot ce puteam în acest ultim cuvînt. Toată mînia, dezgustul, oroarea şi înverşunarea stîrnite de ideea că ei ar trebui să decidă cu atîta nepăsare să mi-i ia pe cei doi oameni care nu mi-au arătat niciodată altceva decît dragoste, afecţiune şi respect, şi să-i dea la o parte ca şi cum n-ar fi altceva decît o neplăcere.

I-am urît pe Hickory şi Dickory în acel moment. I-am urît în acel fel care apare numai cînd cineva pe care-l iubeşti îţi ia acea iubire şi o trădează, complet şi total. I-am urît pentru că m-ar fi trădat din cauză că ei credeau că mă iubesc.

I-am urît.

— Toată lumea să se liniștească, vorbi John. Nimeni n-o să omoare pe nimeni. Bine? Nici nu se pune problema. Zoë, Hickory și Dickory n-or să ne omoare pentru că noi n-o să lăsăm colonia să fie distrusă. Simplu ca bună ziua. Și cu nici un chip n-o să las să ți se întîmple ceva, Zoë. Hickory, Dickory și cu mine sîntem *cu toții* de acord că ești prea importantă pentru asta.

Am deschis gura ca să răspund ceva, dar am început doar să suspin. Simțeam că mi se înmuiaseră picioarele. Brusc, Jane apăru lîngă mine, ținîndu-mă în brațe și ducîndu-mă înapoi către canapea. Am suspinat în brațele ei ca în urmă cu mulți ani, la ușa acelui magazin de jucării, încercînd să pun în ordine tot ce gîndeam.

L-am auzit pe tăticul punîndu-i pe Hickory și Dickory să jure că mă vor apăra, întotdeauna, în orice împrejurare. Ei au jurat. Simțeam că n-o să mai vreau ajutorul sau protecția lor niciodată. Știam că o să-mi treacă. Chiar și acum știam că simțeam astfel din cauza momentului. Asta nu schimba faptul că simțeam *așa ceva*. Trebuia să trăiesc cu sentimentul respectiv de-acum înainte.

Tăticul mai vorbi cu Hickory despre Conclav și ceru să vadă fișierele obinilor despre alte eliminări de colonii. Hickory spuse că aveau nevoie să se ducă la centrul de informare ca să le vadă. Chiar dacă era atît de tîrziu încît se făcuse aproape dimineață, tăticul voia să meargă cu ei chiar atunci. Îmi dădu un sărut și ieși pe ușă cu obinii; Jane se opri pentru o clipă.

— O să fie totul bine? mă întrebă.

— Am o zi extrem de intensă, mămico. Cred că vreau să se termine.

— Îmi pare rău că a trebuit să auzi ce-a zis Hickory, continuă Jane. Nu cred că ar fi existat vreo cale mai bună de a rezolva asta.

Am scos cu greu un zîmbet ușor.

— *Tu* pari să fi suportat bine, am comentat. Dacă mi-ar fi spus mie că are planuri să mă omoare, nu cred că aș fi ascultat nici pe departe cu atîta calm.

— Hai să spunem doar că n-am fost complet surprinsă să-l aud pe Hickory zicînd asta.

M-am uitat la ea cu ochii mari.

— Ești o condiție a tratatului, adu-ți aminte, continuă ea. Și reprezinți principala experiență a obinilor privind cum e să trăiești.

— Trăiesc cu toții!

— Nu. *Există*. Chiar și cu implanturile lor de conștiință, nu prea știu cum să se descurce cu propria lor persoană, Zoë. Totul e prea nou pentru ei. Rasa lor n-are experiență cu asta. Nu te privesc pentru că îi distrezi. Te privesc pentru că-i înveți cum să fie. Îi înveți să trăiască.

— Nu m-am gîndit în felul ăsta...

— Știu că nu te-ai gîndit. Tu nu *trebuie* să gîndești astfel. A trăi este firesc pentru tine. Mai firesc decît pentru unii dintre noi ceilalți...

— A trecut un an de cînd nu m-a văzut nici unul dintre ei. Nici unul, în afară de Hickory și Dickory. Dacă eu i-am învățat să trăiască, mă întreb ce-au făcut în ultimul an.

— Le-a fost dor de tine, răspunse mămica și mă sărută din nou pe creștet. Iar acum știi de ce-ar face orice ca să te aibă înapoi. Și să te știe la adăpost...

N-aveam un răspuns bun la asta. Mămica îmi dădu o ultimă îmbrățișare scurtă și se îndreptă spre ușă, vrînd să plece după tăticul și după obini.

— Nu știu cît de mult o să ne ia, spuse. Încearcă să te duci înapoi, în pat.

— Sînt prea surescitată ca să mă culc la loc.

— Dacă dormi puțin, o să fii probabil mai puțin surescitată cînd te trezești.

— Crede-mă, mămico. O să fie nevoie de ceva destul de important ca să mă facă să trec peste surescitarea provocată de toate astea.

NOUĂSPREZECE

Și ce să vezi! S-a pus la cale ceva important.
A apărut Uniunea Colonială.

*

Naveta aterizează și un omuleț verde se ivi din ea. Și m-am gîndit: *Pare familiar*. Era chiar același omuleț verde: generalul Rybicki.

Existau însă și diferențe. Prima oară cînd îl văzusem pe general, se afla în curtea mea din fața casei de pe Huckleberry, și eram doar noi doi. De data asta, naveta lui aterizează în porțiunea cu iarbă aflată chiar în fața porții Croatoanului, și o mare parte a coloniei venise ca să-l vadă aterizînd. Era primul nostru vizitator de cînd ajunseserăm pe Roanoke, iar apariția sa părea să sugereze ideea că poate exilul nostru o să se termine, în sfîrșit.

Generalul Rybicki rămase în fața navetei și se uită la oamenii din fața lui. Flutură mîna.

Oamenii ovaționară cu entuziasm. Asta dură cîteva minute. Era ca și cum nu mai văzuseră niciodată pe cineva dînd din mînă.

În cele din urmă, generalul vorbi:

— Coloniști de pe Roanoke, vă aduc veşti bune. Zilele de ascunzătoare s-au încheiat.

Fu întrerupt de încă un val de aclamații. Cînd acesta se potoli, generalul continuă:

— În timp ce vorbesc cu voi, nava mea de pe orbită vă instalează satelitul de comunicații. În curînd, o să puteți trimite mesaje prietenilor și celor dragi de pe planetele voastre de baştină. De asemenea, începînd din acest moment, toată aparatura electronică și de comunicații pe care vi s-a ordonat să încetați s-o mai folosiți vă va fi restituită.

Asta stîrni strigăte asurzitoare din sectoarele de adolescenți ale mulțimii.

— Știm că am cerut mult de la voi, continuă Rybicki. Sînt aici să vă spun că sacrificiul vostru nu a fost irosit. Credem că, foarte curînd, inamicul care v-a amenințat va fi pus la respect – și nu doar pus la respect, ci înfrînt. Așa că, în numele întregii Uniuni Coloniale, vă mulțumesc!

Alte urale și absurdități. În lumina soarelui, generalul părea să se delecteze cu clipa lui de glorie.

— Acum trebuie să vorbesc cu șefii coloniei pentru a stabili cum să vă reintegrăm în Uniunea Colonială. Unele lucruri s-ar putea să ceară oarece timp, așa că vă rog să aveți puțină răbdare. Dar pînă atunci, dați-mi voie să vă spun doar atît: Bine-ați venit înapoi la civilizație!

Acum mulțimea o luă razna de-a binelea. Am dat ochii peste cap și m-am uitat în jos, la Babar, care venise cu mine la locul aterizării.

— Asta se întîmplă cînd petreci un an în sălbăticie, am comentat. Orice tîmpenie pare o distracție.

Babar ridică ochii spre mine și lăsă să-i atîrne limba afară; îmi dădeam seama că e de acord cu mine.

— Hai, atunci, i-am zis.

Și am pornit prin mulțime către general, pe care trebuia să-l însoțesc la tăticul.

Generalul Rybicki îl văzu pe Babar înainte de a mă vedea pe mine.

— Hei! exclamă el și se aplecă pentru porția lui de bale, pe care Babar i-o aplică serios și cu entuziasm.

Era un cîine bun, dar nu se prea pricepea să judece caracterele.

— Îmi aduc aminte de tine, îi zise lui Babar, mîngîindu-l.

Ridică privirea și mă văzu.

— Îmi aduc aminte și de tine.

— Bună, domnule general, am rostit politicos.

Mulțimea se învîrtea încă în jurul nostru, dar se împrăștia repede, în timp ce majoritatea dintre cei prezenți alergau către toate colțurile coloniei ca să anunțe mai departe ceea ce li se spusese.

— Arăți mai înaltă, îmi spuse. Și sînt o fată în creștere. Asta în ciuda faptului că am fost ținută în întuneric în tot acest timp.

Generalul păru să nu se prindă.

— Mama ta a spus că o să mă însoțești pînă la ei. Sînt puțin surprins că n-au ieșit chiar ei.

— Au avut două zile aglomerate. Cum am avut cu toții, de altfel.

— Așadar, viața în colonie e mai palpitantă decît credeai că o să fie, observă generalul.

— Cam așa ceva, am răspuns și apoi i-am făcut semn. Știu că tăticul meu e foarte interesat să stea de vorbă cu tine, generale. Hai să nu-l lăsăm să aștepte.

*

Îmi țineam PDA-ul în mînă. Ceva nu era tocmai în ordine cu el.

Gretchen observă și ea.

— Îl simt *ciudat*, spuse. A trecut atîta vreme de cînd aveam unul asupra mea. Parcă aș fi uitat cum se face...

— Păreai să știi destul de bine cînd le foloseam pe acelea de la centrul de informații, i-am adus eu aminte despre cum petrecuserăm destul de mult timp din ultimul an.

— E altceva, replică ea. N-am spus c-am uitat cum să-l folosesc. Spun doar că am uitat cum e să am unul cu mine. Două lucruri diferite.

— Poți oricînd să-l dai înapoi.

— N-am zis asta, răspunse Gretchen repede.

Apoi zîmbi.

— Totuși, trebuie să te întrebi... În ultimul an, oamenii de-aici chiar *au reușit* să se descurce foarte bine fără ele. Toate chefurile, și piesele, și celelalte...

Se uită la PDA.

— Te face să te întrebi dacă toate astea or să dispară acum.

— Cred că fac parte din ceea ce sîntem în clipa de față. Locuitori de pe Roanoke, adică.

— Poate. E un gînd frumos. O să trebuiască să vedem dacă e chiar adevărat...

— Am putea exersa un cîntec nou, am propus. Hickory spune că Dickory dorește de mult să încerce ceva nou.

— Asta-i nostim, comentă Gretchen. Unul dintre bodiguarzii tăi a devenit amator de muzică!

— E și el locuitor de pe Roanoke.

— Presupun că este. Și *asta* e nostim.

PDA-ul meu clipi; se întîmpla ceva și cu cel al lui Gretchen. Îl privi cu ochii mari.

— E un mesaj de la Magdy, anunță ea. Asta o să fie de rău.

Atinse PDA-ul ca să-l deschidă.

— Hopa, exclamă și-mi arătă filmulețul. Magdy trimisese un scurt fișier video cu el visînd la noi.

— Unii revin în vîrtejul lucrurilor mai repede decît alții, am remarcat.

— Din păcate, replică Gretchen.

Atinse PDA-ul cu degetul

— Uite, spuse ea. Mi-am făcut o notiță să-i tăbăcesc fundul data viitoare cînd în văd.

Făcu semn către PDA.

— Ți l-a trimis și ție?

— Da. Cred că o să mă abțin să-l deschid.

— Lașo, exclamă Gretchen. Ei bine, care o să fie prima ta acțiune oficială pe PDA?

— O să trimit un mesaj anumitor două persoane, am răspuns. și o să le spun că vreau să-i văd singuri.

*

— Ne cerem scuze pentru întîrziere, îmi spuse Hickory cînd el și cu Dickory intrară în dormitorul meu. Maiorul Perry

și generalul Rybicki ne-au acordat statut de prioritate pentru un pachet de date ca să putem comunica cu guvernul nostru. Nea luat un timp să pregătim datele.

— Ce-ați trimis? am întrebat.

— Totul, răspunse Hickory.

— *Totul*... Fiecare lucruşor pe care voi doi și cu mine l-am făcut în ultimul an.

— Da. Un rezumat al evenimentelor, acum, și un raport mai cuprinzător de îndată ce putem. Poporul nostru o să fie disperat să știe ce s-a întîmplat cu tine de ultima oară cînd au auzit de noi. Au nevoie să afle că ești teafără și nevătămată.

— Asta include și ce s-a întîmplat astă-noapte. În întregime. Inclusiv partea în care ai pomenit cu atîta ușurință de planurile voastre de a-mi omorî părinții...

— Da. Ne pare rău că te-am supărat, Zoë. N-am fi vrut să facem asta. Dar nu ne-ai oferit nici o alternativă cînd ne-ai cerut să spunem adevărul părinților tăi.

— Și cum rămîne cu mine?

— Ție ți-am spus întotdeauna adevărul.

— Da, dar nu pe tot, nu-i așa? I-ai spus tăticului că aveați informații despre Conclav pe care nu i le-ai spus. Dar nu mi-ai spus nici mie. Ai păstrat secrete față de mine, Hickory. Și tu, și Dickory.

— N-ai întrebat niciodată.

— O, nu-mi veni cu rahatul ăsta! Nu jucăm aici jocuri de cuvinte, Hickory! Ne-ați ținut în întuneric. M-ați ținut *pe mine* în întuneric. Și cu cît mă gîndesc mai mult la asta, cu atît mai mult îmi dau seama de felul în care ați acționat pe baza a ceea ce știați, fără să-mi spuneți și mie. Toate rasele alea pe care ne-ați pus să le studiem, pe mine și pe Gretchen, la centrul de informare... Toate rasele cu care ne-ați antrenat să luptăm... Aproape nici una dintre ele nu făcea parte din Conclav. Pentru că știați că, dacă ne găsește Conclavul primul, vor încerca totul ca să *nu* lupte cu noi.

— Da.

— Nu crezi că ar fi trebuit să știu asta? Nu crezi că ar fi contat pentru mine? Pentru noi toți? Pentru întreaga colonie?

— Ne pare rău, Zoë, vorbi Hickory. Aveam ordine de la guvernul nostru să nu dezvăluim părinților tăi informații pe care nu le știau deja, pînă cînd devenea absolut necesar. Asta s-ar fi întîmplat numai dacă navele Conclavului ar fi apărut pe cerul vostru. Pînă atunci, ni s-a cerut să dăm dovadă de grijă. Dacă am fi vorbit cu tine despre asta, ți-ai fi informat părinții, firește. Așa că am hotărît că n-o să aducem în discuție aceste lucruri cu tine, în afară de cazul în care ne întrebi direct despre ele.

— Și de ce-aș face asta?

— Adevărat. Regretăm necesitatea. Dar n-am văzut nici o altă alternativă.

— Ascultați-mă, amîndoi, am sus, apoi m-am oprit. Înregistrezi asta acum, nu-i așa?

— Da. Înregistrăm întotdeauna, în afară de cazul în care ne ceri tu să nu. Ai dori să oprim înregistrarea?

— Nu, am răspuns. De fapt, vreau să ascultați asta cu toții. Mai întîi, vă interzic să-mi vătămați părinții în orice fel. Niciodată.

— Maiorul Perry ne-a informat deja că o să predea colonia mai curînd decît s-o distrugă. Din moment ce este adevărat, nu există nici un motiv să-i facem vreun rău nici lui, nici locotenentului Sagan.

— Nu contează. Cine știe dacă n-o să fie vreo altă ocazie în care să hotărîți că o să fie necesar să încercați să scăpați de John și Jane?

— Pare puțin probabil.

— Nu-mi pasă dacă e mai puțin probabil decît să-mi crească aripi! N-am crezut să fie posibil *vreodată* să vă gîndiți *să-mi ucideți părinții*, Hickory. M-am înșelat în privința asta. N-o să mă mai înșel niciodată. Așa că jură. Jură că n-o să faci niciodată nici un rău părinților mei.

Hickory vorbi rapid cu Dickory în limba lor.

— Jurăm, vorbi Hickory.

— Jurați în numele tuturor obinilor, am insistat.

— Nu putem. Asta nu-i ceva ce putem promite. Nu ne stă în putere. Dar nici Dickory, nici eu nu vom căuta să-i vătămăm pe părinții tăi. Și îi vom apăra împotriva tuturor acelora care ar încerca să le facă vreun rău. Chiar împotriva altor obini. Asta îți jurăm, Zoë.

Ultima parte a declarației mă făcu să-l cred pe Hickory. Nu-i cerusem să-i apere pe John și Jane, doar să nu le facă rău. Hickory adăugase asta. Amîndoi o făcuseră.

— Mulțumesc.

Mă simțeam ca și cum m-aș fi destins brusc; pînă în secunda aceea, nu-mi dădusem seama cît de nervoasă eram doar stînd acolo și vorbind despre asta.

— Mulțumesc amîndurora. Chiar aveam nevoie să aud asta.

— Cu plăcere, Zoë. Mai vrei să ne ceri ceva?

— Aveți fișiere despre Conclav.

— Da. I le-am dat deja locotenentului Sagan pentru analiză.

Era perfect logic; Jane fusese ofițer de informații pe vremea cînd făcuse parte din Forțele Speciale.

— Vreau să le văd și eu. Tot ce-aveți.

— Ți le vom pune la dispoziție. Dar sînt o mulțime de informații, și nu toate sînt ușor de înțeles. Locotenentul Sagan e mult mai calificată să lucreze cu această informație.

— Nu spun să mi le dai mie și nu ei. Vreau doar să le văd și eu.

— Dacă dorești...

— Și orice altceva ai mai putea primi de la guvernul tău despre Conclav. Și mă refer la *tot*, Hickory. Nimic din prostia asta cu „n-ai cerut direct" de-acum înainte. Am terminat cu asta. Mă înțelegi?

— Da, răspunse Hickory. Înțelegi că informațiile pe care le primim pot fi incomplete prin natura lor. Nu ni se spune totul.

— Știu. Dar tot pari să știi mai mult decît noi. Și vreau să înțeleg cu ce ne confruntăm. Sau ne confruntam, oricum.

— De ce spui „ne confruntam"?

— Generalul Rybicki a spus astăzi mulțimii că Conclavul e pe cale să fie înfrînt. De ce? Tu știi altceva?

— Nu știm nimic altceva. Dar nu credem că, doar pentru că generalul Rybicki spune ceva în public unei mulțimi numeroase, înseamnă că spune adevărul. Nici nu înseamnă că Roanoke însuși a scăpat complet de pericol.

— Dar n-are nici o noimă! am exclamat.

Am ridicat PDA-ul în fața lui Hickory.

— Ni s-a spus că le putem folosi din nou. Că putem folosi din nou toată aparatura electronică. Am încetat să le folosim pentru că ne-ar fi dat de gol. Dacă ne e permis să le folosim din nou, înseamnă că nu mai trebuie să ne facem griji că vom fi dați de gol.

— Asta-i una dintre interpretările posibile ale datelor.

— Există și o alta?

— Generalul n-a spus că Conclavul ar fi fost înfrînt, ci că el credea că vor fi înfrînți. E corect?

— Da, am încuviințat.

— Atunci este posibil ca generalul să aibă intenția ca Roanoke să joace un rol în înfrîngerea Conclavului. În care caz, nu e vorba că vi se permite să folosiți aparate electronice pentru că e sigur. Vi se permite să e folosiți pentru că acum sînteți momeala.

— Crezi că Uniunea Colonială va aduce Conclavul aici, am spus după un minut.

— Nu ne exprimăm nici o opinie într-un fel sau altul. Atragem doar atenția că este posibil. Și se potrivește cu datele pe care le avem.

— I-ați spus tăticului despre asta?

— N-am..., începu Hickory, dar eu ieșeam deja pe ușă.

*

— Închide ușa după tine, spuse tăticul.

Am închis-o.

— Cu cine ai vorbit despre asta?

— Cu Hickory și Dickory, evident. Nimeni altcineva.

— Nimeni? Nici măcar Gretchen?

— Nu.

Gretchen plecase să-l hărțuiască pe Magdy pentru că-i trimisese acel fișier video. Începeam să-mi doresc să mă fi dus cu ea în loc să-i pun pe Hickory și Dickory să vină în camera mea.

— Bine. Atunci trebuie să păstrezi tăcerea, Zoë. Tu și gemenii extratereștri.

— Tu nu crezi că ceea ce spune Hickory o să se întîmple, nu-i așa?

Tăticul se uită direct la mine, și încă o dată mi-am amintit cît de bătrîn este, față de cît părea să fie.

— *O să se întîmple*, răspunse. Uniunea Colonială a întins o capcană pentru Conclav. Am dispărut cu un an în urmă. Conclavul ne-a căutat în tot acest timp, iar Uniunea Colonială a petrecut perioada pregătind capcana. Acum e gata, așa că sîntem scoși din nou la vedere. Cînd nava generalului Rybicki pleacă înapoi, o să lase o urmă care să indice unde sîntem. Vestea va ajunge la Conclav. Conclavul o să-și trimită flota încoace. Iar Uniunea Colonială o va distruge. Oricum, ăsta-i planul.

— O să meargă?

— Nu știu.

— Ce se întîmplă dacă nu merge?

Tăticul scoase un rîset abia auzit și plin de amărăciune.

— Dacă nu merge, atunci nu cred că acest Conclav o să fie într-o dispoziție favorabilă pentru negocieri.

— O, Doamne! Trebuie să le spunem oamenilor, tăticule!

— Știu că trebuie. Am mai încercat și înainte să ascundem unele lucruri coloniștilor și n-a mers prea bine.

Aici vorbea despre vîrcolaci, și mi-am adus aminte că, atunci cînd aveau să se termine toate astea, trebuia să limpezesc cu el lucrurile în legătură cu aventurile mele din pădure.

— Dar nici nu avem nevoie de încă un acces de panică. În ultimele două zile, oamenii au fost destul de solicitați din toate

părțile. Trebuie să descopăr o cale de a le spune ce-a plănuit UC, fără să le provoc teamă pentru propriile lor vieți.

— În ciuda faptului că ar trebui să se teamă...

— Asta-i șmecheria, replică tăticul și scoase încă un rîset amar.

Apoi se uită la mine.

— Nu e drept, Zoë. Toată colonia asta e construită pe o minciună. N-a existat niciodată intenția ca Roanoke să fie o colonie reală, viabilă. Există doar pentru că guvernul nostru are nevoie de o cale de a da cu tifla Conclavului, de a sfida interdicția de colonizare proclamată de acesta și de a trage de timp ca să construiască o capcană. Acum, că a avut timpul necesar, singurul motiv pentru care mai există colonia noastră este acela că servește drept momeală. Uniunii Coloniale nu-i pasă de noi pentru *cine* sîntem, Zoë. Îi pasă de noi numai pentru ceea *ce* sîntem. Pentru ceea ce reprezentăm pentru ei. Pentru modul în care ne pot folosi. Cine sîntem n-are de fapt importanță.

— Cunosc senzația.

— Îmi pare rău. Devin atît abstract, cît și deprimat...

— Nu e abstract, tăticule. Vorbești cu fata a cărei viață este un punct dintr-un tratat. Știu ce înseamnă să fiu prețuită pentru *ce* sînt, în loc de *cine* sînt.

Tăticul mă îmbrățișă.

— Nu aici, Zoë. Noi te iubim pentru tine. Deși, dacă vrei să le spui prietenilor tăi obini să-și miște fundurile și să ne ajute, n-aș avea nimic împotrivă.

— Păi, i-am pus pe Hickory și Dickory să jure că n-or să te omoare. Așa că e un progres, cel puțin.

— Da, bebelușul merge în direcția corectă. Ar fi plăcut să nu trebuiască să-mi fac griji că aș putea fi înjunghiat de cineva din propria-mi casă.

— Mai rămîne, ca de obicei, mămica.

— Crede-mă, dac-aș enerva-o vreodată atît de tare, ea n-ar folosi ceva atît de puțin dureros ca un cuțit, comentă tăticul.

Mă sărută pe obraz.

— Mulțumesc că ai venit să-mi povestești ce-a zis Hickory, Zoë. Și mulțumesc că păstrezi informația pentru tine deocamdată.

— Cu plăcere, am răspuns și m-am îndreptat spre ușă.

M-am oprit înainte să apăs pe clanță.

— Tăticule... Cît crezi că o să dureze pînă cînd ajunge Conclavul aici?

— Nu prea mult, Zoë. Deloc prea mult.

*

De fapt, a durat doar vreo două săptămîni.

În care interval de timp, ne-am pregătit. Tăticul a găsit o cale să comunice tuturor adevărul fără ca ei să intre în panică: le-a spus că existau șanse mari să ne găsească Conclavul și că Uniunea Colonială plănuia să i se împotrivească aici; că eram încă în pericol, dar că fuseserăm în pericol și mai înainte, iar că cea mai bună apărare era să fim ingenioși și bine pregătiți. Coloniștii au venit cu planuri de a construi adăposturi împotriva bombelor dar și alte mijloace de protecție, și au folosit utilajele de excavat și de construcții pe care le păstraserăm pînă atunci împachetate. Oamenii se țineau de treabă, rămîneau optimiști și se pregăteau cît de bine puteau, gata pentru o viață aflată în pragul războiului.

Îmi petreceam timpul citind materialele pe care mi le dădeau Hickory și Dickory, urmărind filmele despre eliminările de colonii și analizînd datele că să văd ce pot afla. Hickory și Dickory aveau dreptate, erau prea multe, și o foarte mare parte dintre ele în formate pe care nu le înțelegeam. Nu știu cum reușea Jane să păstreze totul direct în minte. Dar ceea ce se afla acolo era destul ca să reținem cîteva lucruri diferite.

Mai întîi, Conclavul era uriaș: peste patru sute de rase îi aparțineau, fiecare dintre ele angajîndu-se să lucreze împreună pentru a coloniza lumi noi, în loc să concureze pentru ele. Asta era o idee nebunească; pînă acum, sutele de rase din partea

noastră de spațiu luptau între ele ca să pună mîna pe planete și să le colonizeze, apoi, odată ce creau o colonie nouă, luptau cu ghearele și cu dinții să și le păstreze pe ale lor și să le nimicească pe ale tuturor celorlalți. Dar în sistemul Conclavului, creaturile din tot felul de rase urmau să trăiască pe aceeași planetă. Nu trebuia să concurezi. În teorie, o idee grozavă – mai bună decît să trebuiască să încerci să-i omori pe toți ceilalți din zonă – dar încă nu era prea clar dacă ea putea să meargă cu adevărat.

Ceea ce aducea în discuție al doilea punct: sistemul era încă incredibil de nou. Generalul Gau, conducătorul Conclavului, lucrase vreme de mai mult de douăzeci de ani ca să-l construiască, și în cea mai mare parte a acestor ani arătase ca și cum era pe cale să se destrame. Nu ajuta nici faptul că Uniunea Colonială – noi, oamenii – și alți cîțiva cheltuiau o mulțime de energie ca să-l distrugă înainte chiar de a se constitui. Dar Gau reușise cumva să-l creeze și, în ultimii doi ani, trecuse chiar de la planuri la practică.

Acesta nu era un lucru prea bun pentru cine nu făcea parte din Conclav, în special cînd Conclavul începu să dea decrete, cum ar fi acela că nici o specie din afara Conclavului nu putea coloniza lumi noi. Orice dispută cu Conclavul era o dispută cu fiecare membru al Conclavului. Nu era o confruntare unu la unu; era o confruntare patru sute la unu. Iar generalul Gau avu grijă ca toți să știe asta. Cînd Conclavul începu să aducă flote ca să înlăture acele colonii noi pe care alte rase le înființau în semn de sfidare, exista cîte o navă în acea flotă pentru fiecare rasă din Conclav. Am încercat să-mi imaginez patru sute de crucișătoare de luptă apărînd brusc deasupra planetei Roanoke, și apoi mi-am adus aminte că, dacă planul Uniunii Coloniale mergea, aveam să le vedem destul de curînd. Am încetat să mai încerc să-mi închipui.

Era firesc să te întrebi dacă Uniunea Colonială era nebună pentru că încerca să se ia la bătaie cu Conclavul, dar, așa mare cum era, noutatea lui nu-i era favorabilă. Fiecare dintre cei patru sute de aliați fusese inamicul altora nu cu multă vreme

în urmă. Fiecare dintre ei venise în alianță cu propriile planuri și proiecte, și nu toți, după cît se părea, erau convinși că treaba asta cu Conclavul avea să meargă; dacă te uitai mai atent, unii dintre ei plănuiau să culeagă crema. Era încă destul de devreme ca totul să se prăbușească, dacă cineva aplica presiunea potrivită. Se părea că Uniunea Colonială plănuia acest lucru, undeva pe orbită, deasupra lui Roanoke.

Un singur lucru ținea totul laolaltă, și acesta era al treilea lucru pe care l-am aflat: că acest general Gau era în felul lui o persoană remarcabilă. Nu ca unul dintre acei dictatori de mahala care aveau noroc, puneau mîna pe o țară și-și luau titlul de Înălțimea Sa Marele Mahăr sau cam așa ceva. Fusese general adevărat pentru un popor numit vrenn și cîștigase niște bătălii importante pentru ei, pînă cînd ajunsese la concluzia că era o risipă să te lupți pentru niște resurse pe care le puteau împărți ușor și productiv mai multe rase; atunci cînd a început să-și promoveze ideea, a fost aruncat în închisoare. Nimănui nu-i place un zurbagiu.

Conducătorul care-l aruncase în închisoare a murit pînă la urmă (Gau nu avusese nimic de-a face cu asta; se întîmplase din cauze naturale), iar lui Gau i s-a oferit funcția, dar a refuzat-o și în schimb a încercat să determine alte rase să subscrie la ideea de Conclav. Avea dezavantajul că la început nu-i convinsese pe vrenn să fie de acord cu ideea; tot ce poseda pe numele lui era o idee și un mic crucișător de luptă numit *Steaua Blîndă*, pe care-l obținuse de la vrenn după ce aceștia îl scoseseră din uz. Din ceea ce citeam, se părea că vrenn se gîndeau că-l mituiau cu nava, ceva în genul „poftim, ia asta, mulțumim pentru servicii, pleacă, nu-i nevoie să trimiți o carte poștală, salut".

Dar el n-a plecat și, în ciuda faptului că ideea lui părea dementă, nepractică, trăsnită, și că n-ar putea niciodată să meargă din cauză că fiecare rasă din universul nostru ura prea mult toate celelalte rase, a mers. Pentru că generalul Gau a făcut-o să meargă, folosindu-și propriile talente și propria-i personalitate ca să facă persoane din toate rasele diferite să lucreze

împreună. Cu cît citeam mai mult despre el, cu atît părea că tipul era cu adevărat admirabil.

Și totuși era și persoana care ordonase uciderea coloniștilor civili.

Da, se oferise să-i mute și chiar să le acorde spațiu în Conclav. Dar cînd se ajungea la asta, dacă nu se mutau și nu se alăturau, îi nimicea. Exact la fel cum ne-ar fi nimicit pe toți dacă, în ciuda a tot ceea ce le spusese tăticul lui Hickory și Dickory, n-am preda colonia – sau dacă, în cazul în care atacul plănuit de Uniunea Colonială asupra Conclavului ar merge prost, generalul ar hotărî că UC avea nevoie de o lecție pentru că încercase să sfideze Conclavul și ne-ar distruge doar pentru principii generale.

Nu eram prea sigură cît de admirabil ar fi generalul Gau, dacă pînă la urmă nu s-ar abține să mă omoare pe mine și pe fiecare persoană la care țineam.

Era o enigmă. *El* era o enigmă. Am petrecut aceste două săptămîni încercînd să-l descifrez. Gretchen devenise morocănoasă cu mine pentru că mă izolam fără să-i spun ce puneam la cale; Hickory și Dickory trebuiau să-mi aducă aminte să ies și să-mi fac antrenamentul. Chiar și Jane se întreba dacă n-aș avea nevoie să ies mai mult din casă. Singura persoană care nu-mi dădea prea multă bătaie de cap era Enzo; de cînd eram din nou împreună, devenise foarte adaptabil la programul meu. Apreciam asta. Am avut grijă să afle. El păru să aprecieze, la rîndul lui, acest lucru.

După care, pe neașteptate, am intrat în criză de timp. *Steaua Blîndă*, nava generalului Gau, apăru într-o după-amiază deasupra coloniei noastre, ne scoase din funcțiune satelitul de comunicații, astfel încît Gau să aibă timp să stea de vorbă, și apoi trimise un mesaj pe Roanoke, cerînd să se întîlnească cu șefii coloniei. John răspunse că se va întîlni cu el. În seara aceea, în timp ce soarele apunea, se întîlniră pe creasta din afara coloniei, cam la un kilometru depărtare.

— Dă-mi binoclul, te rog, i-am spus lui Hickory cînd ne-am urcat pe acoperișul casei.

Îmi făcu plăcerea.

— Mulțumesc, am zis.

Dickory era dedesubtul nostru, pe pămînt; obiceiurile vechi dispar greu.

Chiar și cu binoclul, generalul Gau și cu tăticul abia dacă erau ceva mai mult decît niște puncte. M-am uitat oricum. Nu eram singurul; în Croatoan și la ferme, alți oameni stăteau pe acoperișuri cu binocluri și telescoape, privind la tăticul și la general, sau scrutînd cerul în amurg, căutînd *Steaua Blîndă*. Cînd noaptea se lăsă în sfîrșit, am zărit chiar eu nava; un punctuleț între două stele, strălucind fără să clipească acolo unde celelalte stele licăreau.

— Cît crezi că mai e pînă cînd ajung și celelalte nave? l-am întrebat pe Hickory.

Steaua Blîndă sosea întotdeauna prima, singură, apoi, la comanda lui Gau, apăreau sutele de alte nave, un pic de spectacol nu tocmai subtil pentru a face un conducător de colonie reticent să accepte să-și convingă oamenii că trebuie să-și abandoneze casele. Văzusem filmele despre eliminările anterioare de colonii. Urma să se întîmple și aici.

— Nu mai durează mult, anunță Hickory. Pînă acum, maiorul Perry a refuzat deja să predea colonia.

Am luat binoclul de la ochi și i-am aruncat o privire lui Hickory, în semiîntuneric.

— Nu pari îngrijorat pentru asta, am remarcat. E o altă melodie decît cea pe care o cîntați înainte.

— Lucrurile s-au schimbat, replică Hickory.

— Aș vrea să am încrederea ta.

— Uite, zise Hickory. A început.

Am ridicat ochii. Pe cer începuseră să apară stele noi. Mai întîi una sau două, apoi grupuri mici și apoi constelații întregi. Apăreau atît de multe, încît era imposibil să urmărești fiecare apariție în parte. Știam că erau patru sute. Dar păreau mii.

— Doamne Dumnezeule! am exclamat, și mi s-a făcut frică; cu adevărat frică. Uită-te la toate astea!

— Nu te teme de acest atac, Zoë. Credem că acest plan o să meargă.

— Cunoşti planul? am întrebat.

Nu-mi luam ochii de la cer.

— Am aflat despre el în după-amiaza asta. Maiorul Perry ne-a povestit totul, în semn de politeţe faţă de guvernul nostru.

— Nu mi-ai spus!

— Am crezut că ştii. Spuneai că ai vorbit cu maiorul Perry despre asta.

— Am vorbit despre Uniunea Colonială care vrea să atace flota Conclavului. Dar n-am vorbit despre cum o s-o facă.

— Scuzele mele, Zoë. Ţi-aş fi spus.

— Spune-mi acum, i-am cerut, dar imediat ceva se întîmplă pe cer.

Stelele cele noi începură să se transforme în nove.

Mai întîi una sau două, apoi grupuri mici şi apoi constelaţii întregi. Atît de multe se dilatară şi se făcură mai luminoase, încît începură să se contopească între ele, formînd un braţ al unei galaxii mici şi violente. Era frumos. Şi era cel mai rău lucru pe care-l văzusem vreodată.

— Bombe cu antimaterie, explică Hickory. Uniunea Colonială a aflat identitatea navelor din flota Conclavului. A însărcinat membri ai Forţelor voastre Speciale să le depisteze şi să planteze bombele chiar înainte de saltul aici. Un alt membru al Forţelor Speciale de aici le-a declanşat.

— Bombe pe cîte nave? am întrebat.

— Pe toate. Toate în afară de *Steaua Blîndă*.

Am încercat să mă întorc ca să mă uit la Hickory, dar nu-mi puteam muta ochii de la cer.

— E imposibil!

— Nu, răspunse Hickory. Nu imposibil. Extraordinar de dificil. Dar nu imposibil.

De pe celelalte acoperişuri şi de pe străzile din Croatoan, aclamaţiile şi strigătele se înălţară în aer. M-am întors în sfîrşit cu spatele şi mi-am şters lacrimile de pe faţă.

Hickory observă.

— Plîngi pentru flota Conclavului.

— Da. Pentru oamenii de pe navele acelea.

— Navele acelea erau aici ca să distrugă colonia.

— Știu.

— Îți pare rău că au fost distruse.

— Îmi pare rău că nu ne-am putut gîndi la ceva mai bun, am spus. Îmi pare rău că a trebuit să fie "noi sau ei".

— Uniunea Colonială crede că asta va fi o mare victorie, zise Hickory. Crede că distrugerea flotei Conclavului într-o singură confruntare va avea ca rezultat colapsul Conclavului, punînd capăt amenințării. Asta este ceea ce a spus guvernului meu.

— Oh...

— Să sperăm că au dreptate.

Am reușit în sfîrșit să mă întorc cu fața spre Hickory. Imaginile remanente ale exploziilor făceau să-i apară pete peste tot.

— Crezi că au dreptate? am întrebat. Guvernul tău o să creadă asta?

— Zoë, vorbi Hickory. O să-ți amintești că, puțin înainte de plecarea pe Roanoke, guvernul meu te-a invitat să vizitezi lumile noastre.

— Îmi aduc aminte.

— Te-am invitat pentru că poporul nostru tînjea să te vadă, și să te vadă printre noi. Te-am invitat și pentru că noi credeam că guvernul vostru urma să folosească Roanoke ca șiretlic pentru a porni o bătălie împotriva Conclavului. Și, cîtă vreme nu știam dacă acest șiretlic avea să aibă succes, credeam cu tărie că ai fi fost mai în siguranță cu noi. Nu există nici o îndoială că viața ta a fost în pericol aici, Zoë, în moduri pe care le-am prevăzut și în moduri pe care n-am reușit să le prevedem. Te-am invitat, Zoë, pentru că ne temeam pentru tine. Înțelegi ce-ți spun?

— Da, am răspuns.

— M-ai întrebat dacă eu cred că Uniunea Colonială are dreptate că asta e o mare victorie și dacă guvernul meu o să

creadă același lucru. Răspunsul meu este acela că guvernul meu își reia invitația, Zoë, de a veni să vizitezi lumile noastre și să călătorești în siguranță printre ele.

Am dat din cap și m-am uitat din nou la cer, unde stelele încă se transformau în nove.

— Și cînd ați vrea să înceapă această călătorie?

— Acum. Sau cît mai aproape de acum cu putință.

N-am răspuns nimic la asta. M-am uitat în sus, către cer, am închis ochii și pentru prima oară am început să mă rog. M-am rugat pentru echipajele navelor de deasupra mea. M-am rugat pentru coloniștii de dedesubtul meu. M-am rugat pentru John și Jane. Pentru Gretchen și tatăl ei. Pentru Magdy și pentru Enzo și pentru familiile lor. Pentru Hickory și Dickory. M-am rugat pentru generalul Gau. M-am rugat pentru toți.

M-am rugat.

— Zoë..., rosti Hickory.

Am deschis ochii.

— Mulțumesc pentru invitație, am zis. Regret că trebuie să refuz.

Hickory nu scotea nici o vorbă.

— Mulțumesc, Hickory. Serios, mulțumesc. Dar sînt exact acolo unde mi-e locul.

PARTEA A III-A

DOUĂZECI

— Recunoaște, vorbi Enzo prin PDA. Ai uitat.

— N-am uitat! am exclamat, cu ceea ce speram să fie exact cantitatea corectă de indignare menită să sugereze că nu uitasem, cînd de fapt așa era.

— Aud falsa indignare, comentă el.

— Prostii. M-ai prins. În sfîrșit.

— În sfîrșit? Nu există *în sfîrșit*. Te-am prins de cînd te-am cunoscut.

— Poate că da, am acceptat.

— Și oricum, asta nu rezolvă problema *prezentă*. Sîntem pe cale să ne așezăm la cină. Ar trebui să fii aici. Nu să te fac să te simți vinovată sau pe-aproape.

Asta era diferența dintre mine și Enzo, din cînd în cînd. A fost o vreme cînd Enzo ar fi spus aceste cuvinte și ele ar fi sunat ca și cum m-ar fi acuzat de ceva (pe lîngă faptul, desigur, că am întîrziat). Dar în acest moment erau amabile și amuzante. Da, era exasperat, dar era exasperat într-un fel care sugera că aș putea reuși să-mi iau revanșa față de el. Ceea ce probabil aș fi făcut, dacă el n-ar fi insistat.

— De fapt, sînt strivită sub povara vinei.

— Bine, pentru că știi că am pus un întreg cartof suplimentar în tocană pentru tine.

— Ce amabil! Un cartof întreg!

— Și am promis gemenelor că pot arunca morcovii în tine, continuă, referindu-se la surorile lui mai mici. Pentru că știu cît de mult adori morcovii. În special cînd sînt aruncați de copii.

— Nu știu de ce i-ar mînca cineva în orice alt fel.

— Și după cină voiam să-ți citesc o poezie pe care-am scris-o pentru tine.

Am făcut o pauză.

— Ei, asta nu-i cinstit, am spus. Să introduci ceva real în zeflemeaua noastră spirituală.

— Îmi pare rău.

— Chiar îți pare? am întrebat. Nu mi-ai mai scris un poem de-o veșnicie.

— Știu, răspunse el. Am crezut că mi-aș putea reintra în formă. Îmi aduc aminte că îți cam plăcea.

— Ticălosule! Acum chiar *mă simt* vinovată pentru că am uitat de cină.

— Nu te simți prea vinovată. Nu-i o poezie foarte bună. Nici măcar nu rimează.

— Ei bine, sînt ușurată.

Încă mă simțeam descumpănită. E plăcut să primești poezii.

— O să ți-o trimit, zise Enzo. O poți citi în schimb. Și apoi, poate, dacă ești drăguță cu mine, o să ți-o citesc eu. Dramatic.

— Și dacă sînt rea cu tine?

— Atunci o s-o citesc melodramatic. O să flutur mîinile și toate celelalte.

— Aduci argumente pentru ca să fiu rea.

— Hei, deja ai lipsit de la masă. Asta merită o fluturare de mînă sau două.

— Ticălosule, am repetat. Aproape că-l auzeam zîmbind la PDA.

— Trebuie să plec. Mama zice să pun masa.

— Vrei să-ncerc să ajung? am întrebat.

Brusc, chiar voiam să fiu acolo.

— Pot încerca.

— O să traversezi toată colonia în fugă în cinci minute? întrebă el.

— Aş putea s-o fac, am răspuns.

— Poate că Babar ar putea. Dar el are două picioare în plus faţă de tine.

— Bine, am răspuns. O să-l trimit pe Babar să cineze cu tine.

Enzo izbucni în rîs.

— Aşa să faci. Să-ţi spun eu ce-ar trebui, Zoë. Vino încoace în pas rezonabil şi probabil că o să ajungi la timp pentru desert. Mama a făcut o plăcintă.

— Oho, plăcintă! Ce fel?

— Cred că se cheamă plăcinta „Zoë-capătă-orice-fel-de-plăcintă-găseşte-şi-i-place".

— Mmmm, întotdeauna mi-a plăcut felul ăsta de plăcintă.

— Ei bine, da. E trecută chiar în denumire.

— Atunci întîlnirea e aranjată, am spus.

— Bine. Nu uita. Ştiu că ţinerea de minte e o problemă pentru tine.

— Ticălosule!

— Verifică-ţi lista de mesaje. S-ar putea să fie o poezie acolo.

— O să aştept fluturarea din mînă.

— Ăsta-i probabil idealul. O să fie mai bine aşa. Iar acum, mama se uită la mine cu laser în ochi. Trebuie să plec.

— Du-te, l-am îndemnat. Ne vedem curînd.

— Bine, răspunse Enzo. Te iubesc.

Începuserăm să ne spunem asta unul altuia de curînd. Părea potrivit.

— Şi eu te iubesc, am replicat şi m-am deconectat.

— Voi doi mă faceţi să vomit atît de tare, comentă Gretchen.

Auzise partea mea de conversaţie şi-şi rostogolise ochii în cap tot timpul. Stăteam în dormitorul ei.

Am lăsat jos PDA-ul şi i-am tras una cu o pernă.

— Eşti doar geloasă că Magdy nu ţi-o spune niciodată.

— O, Dumnezeule! exclamă Gretchen. Lăsînd deoparte faptul că *nu vreau cîtuşi de puţin* să aud asta din partea lui, dacă

ar încerca vreodată să-mi spună asta, capul i-ar *exploda* de-a dreptul înainte ca vorbele să-i iasă măcar pe gură. Ceea ce, dacă mă gîndesc acum la asta, ar putea fi un motiv excelent să încerc să-l fac s-o spună.

— Voi doi sînteți atît de drăguți! Vă și văd stînd în fața altarului și luîndu-vă la harță chiar înainte să spuneți „da".

— Zoë, dacă ajung vreodată prin apropierea unui altar cu Magdy, te autorizez să mă plachezi și să mă tîrăști afară.

— O, bine...

— Acum hai să nu mai vorbim niciodată despre asta.

— Ești într-o stare de negare totală.

— Cel puțin nu eu sînt cea care-a uitat întîlnirea pentru cină, comentă Gretchen.

— E și mai rău. Mi-a scris o poezie. Urma să mi-o citească.

— Ai pierdut cina *și* un spectacol. Ești cea mai rea prietenă care a existat vreodată.

— Știu, am răspuns.

Am întins mîna după PDA.

— O să-i scriu un mesaj de scuze în care să spun asta.

— Pune niște umilință în plus, mă sfătui Gretchen. Pentru că asta e sexy.

— Comentariul ăsta explică multe despre tine, Gretchen.

Apoi, PDA-ul meu căpătă o viață proprie, emițînd un sunet de alarmă din difuzor și derulînd un avertisment de atac aerian pe ecran. Pe biroul lui Gretchen, PDA-ul ei scoase același sunet și derulă același mesaj. Fiecare PDA din colonie făcu același lucru. În depărtare, am auzit sirenele instalate lîngă fermele menoniților și alertîndu-i, pentru că ei nu foloseau tehnologie personală.

Pentru prima oară de la înfrîngerea flotei Conclavului, Roanoke era atacată. Rachetele erau pe drum.

M-am repezit la ușa camerei lui Gretchen.

— Unde te duci? întrebă ea, prinzîndu-mă din urmă. Trebuie să ajungem la un adăpost.

— Uite, i-am arătat.

În depărtare, un ac strălucitor de lumină brăzda cerul, ţin tind către ceva ce nu vedeam prea bine. Apoi urmă un fulge de un alb orbitor. Exista un satelit defensiv deasupra lui Roanoke trăsese şi lovise una dintre rachetele ce venea spre noi. Da altele erau încă pe drum.

Pocnetul tăios al exploziei rachetei ajunse la noi, cu ur decalaj nici pe departe suficient între lumină şi sunet.

— *Hai*, Zoë, strigă Gretchen şi porni să tragă de mine Trebuie să plecăm!

Am renunţat să mă mai uit la cer şi am alergat împreună cu Gretchen către unul dintre adăposturile comunităţii pe car le excavaserăm şi construiserăm de curînd; se umplea repede cu colonişti. În timp ce fugeam, i-am văzut pe Hickory şi Dickory care mă zăriseră şi ei; se apropiară şi se aşezară de-o parte ş de alta a mea în timp ce intram în adăpost. Chiar şi cuprinşi d panică, oamenii încă le făceau loc. Gretchen, Hickory, Dickory cam cincizeci de alţi colonişti şi cu mine ne-am ghemuit cu toţi în adăpost, încordaţi să auzim ce se petrecea deasupra noastră prin aproape patru metri de pămînt şi beton.

— Ce crezi că se pe..., vorbi cineva şi apoi se auzi un hurui indescriptibil, ca şi cum cineva ar fi luat unul dintre containerel de marfă care alcătuiau zidul coloniei şi l-ar fi dezmembra chiar în timpanele noastre. M-am rostogolit la pămînt pentru că imediat avu loc un cutremur, am ţipat şi pariez că toţi ceilalţ din adăpost au ţipat şi ei, dar n-am perceput asta pentru că a urmat cel mai asurzitor sunet pe care-l auzisem vreodată, atî de puternic încît creierul meu capitulă şi zgomotul deven absenţa zgomotului. Singurul mod în care ştiam că eu, cel puţin ţipam încă era faptul că-mi simţeam gîtul cum începe să mă usture. Hickory (sau poate Dickory) mă apucă şi mă ţinu cî putea de strîns; o vedeam pe Gretchen ţinută în acelaşi fel d către celălalt obin.

Luminile din adăpost pîlpîiră, dar rămaseră aprinse.

Pînă la urmă m-am oprit din ţipat, iar solul încetă să s scuture; ceva asemănător auzului îmi reveni şi i-am auzit p

ceilalți din adăpost plîngînd și rugîndu-se și încercînd să-i liniștească pe copii. M-am uitat spre Gretchen, care arăta zguduită. M-am desprins de Dickory (se dovedi că el era, pînă la urmă) și m-am dus către ea.

— Ești teafără? am întrebat-o.

Vocea mea sună de parcă era trecută prin vată de la o depărtare oarecare. Gretchen dădu din cap, dar nu se uită la mine. Mi-am dat seama că era prima oară cînd se afla în mijlocul unui atac.

M-am uitat în jur. Cei mai mulți dintre oamenii din adăpost arătau la fel ca și Gretchen. Era pentru prima oară cînd oricare dintre ei participase la un atac. Dintre toți acești oameni, eu eram singura veterană a unui atac ostil. Bănuiesc că asta mă punea la comandă.

Am văzut un PDA pe podea; cineva îl scăpase. L-am ridicat, l-am pornit și am citit ce era pe el. Apoi m-am ridicat în picioare, am fluturat mîinile dintr-o parte într-alta și am strigat: „Scuzați-mă!", pînă cînd oamenii începură să se uite la mine. Cred că destui mă recunoscură ca fiind fiica șefilor coloniei, încît să ajungă la concluzia că s-ar putea să știu ceva în plus.

— Informația de urgență de pe PDA spune că atacul pare să se fi terminat, am strigat eu cînd mi s-a părut că se uitau la mine destui oameni. Dar pînă cînd nu primim un semnal de „cale liberă", trebuie să rămînem în adăpost. Trebuie să stăm aici și să ne păstrăm calmul. Este cineva rănit sau bolnav?

— Nu aud prea bine, anunță cineva.

— Nu cred că vreunul dintre noi aude prea bine în acest moment, am observat. De aceea țip.

Era o încercare de glumă. Nu cred că oamenii se lăsară atrași de ea.

— Mai există răni pe-aici în afară de pierderea auzului?

Nimeni nu spuse nimic și nu ridică mîna.

— Atunci haideți să rămînem pe loc și să așteptăm semnalul de „cale liberă".

Am ridicat PDA-ul pe care-l foloseam.

— Al cui e ăsta?

Cineva ridică mîna; am întrebat dacă-l puteam împrumuta.

— Cineva a luat lecții de „comandă" cînd nu mă uitam, comentă Gretchen cînd m-am așezat din nou lîngă ea.

Cuvintele erau tipice pentru Gretchen, dar vocea era foarte, foarte tremurată.

— Tocmai am fost atacați, am explicat. Dacă cineva nu se preface că știe ce face, oamenii or să înceapă s-o ia razna. Asta ar fi rău.

— Nu te contrazic. Sînt doar impresionată.

Arătă către PDA.

— Poți să trimiți mesaje? Putem afla ce se petrece?

— Nu cred, am răspuns. Cred că sistemul de urgență anulează mesajele obișnuite.

Am ieșit din contul proprietarului PDA-ului și am intrat în contul meu.

— Să vedem. Enzo a zis că mi-a trimis poemul acela, dar nu-i încă aici. Probabil e în așteptare și o să fie trimis de îndată ce avem cale liberă.

— Așadar, nu știm dacă toți ceilalți sînt teferi.

— Sînt sigură că o să primim curînd semnalul de cale liberă. Ești îngrijorată pentru tatăl tău?

— Da. Tu nu ești îngrijorată pentru părinții *tăi*?

— Au fost soldați. Au mai făcut asta și înainte. Îmi fac griji pentru ei, dar pariez că n-au nimic. Iar Jane este cea care rulează mesajele de urgență. Atîta vreme cît se actualizează, înseamnă că e teafără.

PDA-ul trecu de la cutia mea poștală la o notă care se plimba pe ecran; primiserăm „cale liberă".

— Vezi, am spus.

I-am pus pe Hickory și pe Dickory să verifice intrarea adăpostului, în căutarea de resturi care cădeau; era liber. Am ieșit din cont de pe PDA și i l-am dat înapoi proprietarului, apoi lumea începu să se tîrască afară. Gretchen și cu mine am fost ultimele care să pornim spre suprafață.

— Ai grijă unde calci, mă avertiză Gretchen în timp ce urcam, şi arătă pe jos.

Era sticlă peste tot. M-am uitat în jur. Toate casele şi clădirile erau în picioare, dar aproape toate ferestrele erau sparte. Aveam să culegem sticlă zile întregi, de peste tot.

— Măcar a fost vreme frumoasă, am comentat.

Nimeni nu păru să mă audă. Probabil că n-avea nici o importanţă.

I-am spus la revedere lui Gretchen şi m-am îndreptat spre casa mea, împreună cu Hickory şi Dickory. Am găsit şi mai multă sticlă în locuri surprinzătoare şi pe Babar ascuns în cabina de duş. Am reuşit să-l conving să iasă şi l-am îmbrăţişat strîns. El mă linse pe faţă cu o frenezie crescîndă. După ce l-am mîngîiat şi l-am liniştit, am întins mîna după PDA să-i chem pe mămica şi pe tăticul, dar mi-am dat seama că-l lăsasem la Gretchen. I-am pus pe Hickory şi Dickory să stea cu Babar – avea nevoie de compania lor mai mult decît aveam eu în acel moment – şi am plecat către Gretchen. În timp ce mergeam către casa ei, uşa din faţă se deschise şi Gretchen se năpusti afară, mă văzu şi alergă spre mine, cu PDA-ul ei într-o mînă şi cu al meu în cealaltă.

— Zoë, exclamă ea, apoi chipul i se înăspri şi orice-ar fi avut de spus se pierdu pentru cîteva clipe.

— O, nu... Gretchen! Gretchen! Ce e? E tatăl tău? Tatăl tău e bine?

Gretchen clătină din cap şi se uită la mine.

— Nu e tatăl meu. El n-a păţit nimic. Nu e tata. Zoë, Magdy tocmai m-a chemat. Zice că ceva a lovit ferma lui Enzo. Casa e încă în picioare, zice el, dar că e ceva mare în curte. Crede că e o bucată de rachetă. Zice că a încercat să-l sune pe Enzo, dar nu-i acolo. Nu-i nimeni acolo. Nu răspunde nimeni. Zice că tocmai au construit un adăpost împotriva bombelor, în afara casei. În curte, Zoë. Magdy zice că tot cheamă şi nu răspunde nimeni. Tocmai l-am sunat şi eu pe Enzo. Nu prind nimic, Zoë. Nici măcar nu se conectează. Tot încerc. O, Doamne, Zoë! Doamne, Zoë! Doamne!

*

Enzo Paulo Gugino era născut pe Zhong Guo, ca prim copil al lui Bruno şi Natalie Gugino. Bruno şi Natalie se cunoşteau de cînd erau mici şi toată lumea din anturajul lor a ştiut, din clipa în care puseseră ochii unul pe celălalt, că aveau să fie împreună în fiecare moment al vieţii lor. Bruno şi Natalie n-au contrazis această idee. Bruno şi Natalie, din cîte se ştie, nu s-au contrazis pentru nimic, şi cu siguranţă nu s-au contrazis între ei. S-au căsătorit tineri, chiar şi pentru cultura profund religioasă în care trăiau pe Zhong Guo, în care oamenii se căsătoreau deseori devreme. Dar nimeni nu şi-i închipuia pe cei doi altfel decît împreună; părinţii lor şi-au dat consimţămîntul şi tinerii s-au căsătorit într-una dintre nunţile cu cei mai mulţi participanţi pe care şi le putea aminti oricine în orăşelul lor natal, Pomona Falls. Nouă luni mai tîrziu, aproape la zi, a apărut Enzo.

Enzo a fost dulce din clipa în care s-a născut; era întotdeauna vesel şi numai din cînd în cînd neastîmpărat, deşi (aşa cum se explica deseori, mai tîrziu în mare parte spre umilinţa lui), avea o tendinţă pronunţată să-şi dea jos scutecele şi să le întindă conţinutul pe cel mai apropiat perete. Acest lucru a provocat o dată o problemă serioasă, într-o bancă. Din fericire, a fost învăţat devreme la toaletă.

Enzo l-a cunoscut pe prietenul lui cel mai bun, Magdy Metwalli, la grădiniţă. În prima zi de şcoală, un băiat din clasa a treia a încercat să se ia de Enzo şi l-a împins cu putere la pămînt; Magdy, pe care Enzo nu-l mai văzuse niciodată în viaţă, s-a aruncat asupra băiatului din anul trei şi a început să-i dea pumni în faţă. Magdy, care la vremea aceea era mic pentru vîrsta lui, n-a produs nici o pagubă serioasă, în afară de faptul că l-a făcut pe băiatul din clasa a treia să facă pe el de frică (literalmente); Enzo a fost cel care l-a tras în cele din urmă pe Magdy de pe băiatul din clasa a treia şi l-a potolit înainte să fie trimişi cu toţii în biroul directorului şi apoi acasă, pentru restul zilei.

Enzo a arătat devreme talent pentru vorbe și cînd avea șapte ani și-a scris prima povestire, intitulată „Șoseta oribilă care mirosea urît și care a mîncat tot Pomona Falls în afară de casa mea", în care o șosetă mare, suferind mutații din cauza propriului ei miros oribil de nespălat, a început să-și croiască drum mîncînd conținutul unui întreg oraș și a fost înfrîntă numai cînd eroii Enzo și Magdy au bătut-o ca s-o supună și apoi au aruncat-o într-o piscină plină cu detergent de rufe. Prima pare a povestirii (despre originea șosetei), avea trei fraze; scena bătăliei culminante avea trei pagini. Zvonurile spuneau că Magdy (cel care citea povestea, nu cel din ea) cerea tot mai mult din scena bătăliei.

Cînd Enzo avea zece ani, mama lui a rămas însărcinată pentru a doua oară, cu gemenele Maria și Katherina. Sarcina a fost dificilă și complicată, pentru că trupul lui Natalie avea dificultăți în a păstra doi bebeluși deodată; nașterea a fost pe muchie de cuțit, iar Natalie a fost cît pe ce să sîngereze de moarte, nu numai o dată. Natalie a avut nevoie de mai mult de un an ca să se refacă în întregime, și în acest timp Enzo, în vîrstă de zece, apoi de unsprezece ani, și-a ajutat tatăl și mama să aibă grijă de surorile lui, învățînd să schimbe scutece și să hrănească fetele cînd mama avea nevoie să se odihnească. Asta a fost ocazia pentru singura ceartă adevărată între Magdy și Enzo: Magdy i-a spus în glumă lui Enzo fătălău pentru că-și ajuta mama, iar Enzo l-a plesnit peste gură.

Cînd Enzo avea cincisprezece ani, familiile Gugino, Metwalli și încă două pe care le cunoșteau s-au înscris în grup ca să facă parte din prima colonie formată din cetățeni ai Uniunii Coloniale, în loc de cetățeni ai Pămîntului. În următoarele cîteva luni, fiecare părticică a vieții lui Enzo, ca și viața familiei lui au fost deschise cercetărilor, iar el a suportat totul cu la fel de multă grație pe cît ar fi avut oricine altcineva în vîrstă de cincisprezece ani și care voia să fie lăsat în pace. Fiecărui membru al fiecărei familii i s-a cerut să dea o declarație în care să explice de ce dorea să facă parte din colonie. Bruno Gugino a explicat că era fan al

epocii colonizării americane și al istoriei timpurii a Uniunii Coloniale; voia să facă parte și el din acest nou capitol al istoriei. Natalie Gugino a scris că voia să-și crească copiii pe o lume unde cu toții să muncească împreună. Maria și Katherina au făcut desene cu ele, plutind în spațiu, înconjurate de luni zîmbărețe.

Enzo, care iubea cuvintele din ce în ce mai mult, a scris o poezie, imaginîndu-se pe el însuși stînd pe o lume nouă, și o intitulă „Destinația mea, stelele". Mai tîrziu a recunoscut că luase titlul dintr-o carte obscură de aventuri fantastice pe care n-o citise niciodată, dar al cărei titlu îi rămăsese în minte. Poezia, menită doar pentru înscriere, s-a strecurat în presa locală și a devenit un soi de senzație. Pînă la urmă a devenit un fel de imn neoficial oficial pentru efortul de colonizare de pe Zhong Guo. Și după toate astea, Enzo, familia lui și colegii lor de înscriere chiar nu mai putuseră să *nu* fie aleși să plece.

Cînd Enzo abia împlinise șaisprezece ani, a cunoscut o fată, pe nume Zoë și, pentru un motiv care depășește înțelegerea, s-a îndrăgostit de ea. Zoë era o fată care părea că știe ce face în cea mai mare parte a timpului și care era încîntată să-ți spună că acesta era cazul, de fapt, *tot* timpul – însă în clipele petrecute în intimitate, Enzo a aflat că Zoë era la fel de nervoasă, de nesigură și de îngrozită că ar putea să spună sau să facă o prostie care să-l sperie și să-l alunge pe acest băiat pe care credea că l-ar putea iubi, pe cît era și el de nervos, de nesigur și de îngrozit că ar putea face o prostie similară. Ei au vorbit, s-au atins, s-au ținut în brațe, s-au sărutat și au învățat cum să nu fie nervoși, nesiguri și îngroziți unul de celălalt. Au zis și au făcut prostii, și s-au speriat unul pe celălalt și s-au îndepărtat unul de celălalt, pentru că nu știau cum să se poarte mai bine de-atît. Apoi însă au trecut peste asta și, cînd au fost împreună din nou, pentru a doua oară, nu s-au întrebat dacă era posibil să se iubească unul pe altul. Pentru că știau că se iubeau. Și și-o spuneau unul altuia.

În ziua în care Enzo a murit, a vorbit cu Zoë, a glumit cu ea despre faptul că a lipsit de la cina pe care trebuia s-o ia cu familia lui și i-a promis să-i trimită o poezie pe care-o scrisese

pentru ea. Apoi i-a spus că o iubea și a auzit-o zicîndu-i că îl iubea. I-a trimis poemul și s-a așezat la masă cu familia lui. Cînd a venit alerta de pericol, familia Gugino, tatăl Bruno, mama Natalie, fiicele Maria și Katherina și fiul Enzo s-au dus cu toții în adăpostul pe care Bruno și Enzo îl făcuseră doar cu o săptămînă în urmă și au stat împreună, unul lîngă altul, ținîndu-se în brațe și așteptînd „calea liberă".

În ziua în care Enzo a murit, a știut că era iubit. A știut că era iubit de mama și de tatăl lui, care, așa cum cunoștea toată lumea, nu încetaseră niciodată să se iubească pînă în clipa în care au murit. Dragostea lor unul pentru celălalt devenise dragostea lor pentru fiul și pentru fiicele lor. Enzo știa că era iubit de surorile lui, de care avusese grijă cînd erau mici. Știa că era iubit de prietenul lui cel mai bun, pe care nu înceta niciodată să-l scoată din încurcături, și alături de care nu înceta niciodată să intre în încurcături. Și știa că era iubit de Zoë – adică de mine —, Zoë pe care o numea dragostea lui și care îi întorcea întruna cuvintele.

Enzo a trăit o viață de iubire, din clipa în care s-a născut pînă în clipa în care a murit. Atîția oameni trec prin viață fără iubire. Dorind iubire. Sperînd să găsească iubire. Tînjind după mai multă decît aveau. Simțind lipsa iubirii cînd aceasta dispărea. Enzo n-a trebuit niciodată să treacă prin asta. N-ar fi trebuit niciodată să treacă.

Tot ceea ce a cunoscut, toată viața lui, a fost iubirea.

Trebuie să cred că a fost de-ajuns.

Ar fi trebuit să fie, acum.

*

Am petrecut ziua cu Gretchen, Magdy și toți prietenii lui Enzo, care erau atît de mulți, plîngînd, rîzînd și amintindu-ne de el, apoi, la un moment dat, n-am mai putut suporta pentru că toată lumea începuse să mă trateze ca pe văduva lui Enzo și, cu toate că într-un fel mă simțeam ca și cum aș fi fost, nu voiam

să fiu nevoită să împart asta cu toată lumea. Sentimentul era al meu și voiam să fiu zgîrcită cu el încă un pic. Gretchen văzu că am ajuns la un soi de limită și mă duse în camera ei, îmi spuse să mă odihnesc puțin și că o să vină mai tîrziu să vadă ce mai fac. Apoi îmi dădu o îmbrățișare aprigă, mă sărută pe tîmplă, îmi spuse că mă iubește și închise ușa după mine. M-am întins în patul lui Gretchen și am încercat să nu gîndesc. Am reușit destul de bine, pînă cînd mi-am adus aminte de poezia lui Enzo, care mă aștepta în cutia poștală.

Gretchen îmi pusese PDA-ul pe biroul ei. M-am dus pînă la el, am luat PDA-ul, m-am așezat înapoi pe pat, am deschis lista de mesaje și l-am văzut pe cel de la Enzo. Am întins degetul ca să apăs pe ecran, pentru a-l salva, apoi am deschis în schimb conținutul PDA-ului. Am găsit directorul intitulat „Enzo Dodgeball", l-am deschis și am început să rulez fișierele, privind cum Enzo flutura din mîini pe terenul de dodgeball, încasînd lovituri în față și rostogolindu-se pe jos cu o sincronizare incredibil de comică. M-am uitat pînă cînd am început să rîd atît de tare încît abia mai vedeam, și a trebuit să las din mînă PDA-ul pentru un minut, ca să mă concentrez asupra simplului act de a inspira și de a expira.

Cînd m-am stăpînit din nou, am luat PDA-ul, am deschis lista de mesaje și l-am deschis pe cel de la Enzo.

*

Zoë:
Iată-te. O să trebuiască să-ți imaginezi deocamdată brațul fluturînd. Dar spectacolul pe viu sosește! Adică, după ce mîncăm plăcintă. Mmm... plăcintă...

AL TĂU

Ai zis că sînt al tău
Și sînt de acord

Dar felul în care sînt al tău
E o chestiune de o oarecare importanță.
Nu-s al tău
Ca o cumpărătură,
Ceva comandat și vîndut
Și livrat într-o cutie
Ca să fie așezat și etalat
Prietenilor și admiratorilor.
N-aș fi al tău în acest fel
Și știu că nu m-ai vrea așa.
O să-ți spun cum sînt al tău.
Sînt al tău ca un inel pe deget
Un simbol a ceva etern.
Sînt al tău ca o inimă într-un piept
Bătînd în același ritm cu altă inimă.
Sînt al tău ca un cuvînt în aer
Ducîndu-ți dragostea la ureche.
Sînt al tău ca un sărut pe buze
Pus acolo de mine, sperînd la mai multe.
Și cel mai mult sînt al tău
Pentru că înăuntru, unde-mi țin speranțele
Păstrez speranța că tu ești a mea.
E o speranță pe care o dezvălui acum ca pe un dar.
Fii a mea ca un inel
Și ca o inimă
Și ca un cuvînt
Și ca un sărut
Și ca o speranță ținută aproape.
Eu voi fi al tău ca toate acestea
Și ceva mai mult
Ceva ce vom descoperi între noi
Și va fi numai al nostru.
Ai zis că sînt al tău
Și sînt de acord.
Spune-mi că ești a mea și tu.

Aştept cuvîntul tău
Şi sper la sărutul tău.

Te iubesc.
Enzo.

Şi eu te iubesc, Enzo. Te iubesc.
Mi-e dor de tine.

DOUĂZECI ŞI UNU

În dimineaţa următoare am aflat că tăticul era sub arest.

— Nu-i tocmai arest, explică tăticul de la masa din bucătărie, unde îşi lua cafeaua de dimineaţă. Am fost eliberat din postul de conducător al coloniei şi trebuie să mă întorc pe staţia Phoenix pentru o anchetă. Aşa că e mai mult un proces. Şi dacă *ăsta* merge prost, atunci o să fiu arestat.

— O să meargă prost? am întrebat.

— Probabil, răspunse tăticul. De obicei nu fac o anchetă dacă nu ştiu cum o să iasă, şi dacă era să iasă bine, nu se mai osteneau s-o facă.

Sorbi din cafea.

— Ce-ai făcut? am întrebat.

Aveam propria cafea, plină ochi cu frişcă şi zahăr, care stătea nebăgată în seamă în faţa mea. Eram încă în stare de şoc din cauza lui Enzo, şi asta chiar nu mă ajuta.

— Am încercat să-l conving pe generalul Gau să nu intre în capcana pe care am întins-o pentru el şi flota lui. Cînd ne-am întîlnit, i-am cerut să nu-şi cheme navele. L-am implorat, la drept vorbind. Era împotriva ordinelor pe care le primisem. Mi se ceruse să intru într-o „conversaţie neesenţială" cu el. Ca şi cum ai putea avea o conversaţie neesenţială cu cineva care plănuieşte să-ţi ocupe colonia şi a cărui întreagă flotă eşti pe cale s-o faci să explodeze...

— De ce-ai făcut-o? De ce-ai încercat să-i acorzi generalului Gau o ieșire?

— Nu știu. Probabil pentru că nu voiam pe mîinile mele sîngele tuturor echipajelor acelora.

— Nu tu ai fost cel care a declanșat bombele.

— Nu cred că asta are vreo importanță, nu-i așa?

Lăsă ceașca din mînă.

— Făceam totuși parte din plan. Eram încă un participant activ. Port deci o parte din responsabilitate. Voiam să știu că măcar am încercat, oricît de puțin, să evit atîta vărsare de sînge. Bănuiesc că speram doar că ar putea exista o cale să fac lucrurile altfel decît pe calea care sfîrșește cu toată lumea omorîtă.

M-am ridicat de pe scaun și l-am strîns cu putere în brațe pe tăticul. Mă îmbrățișă și el, apoi se uită la mine, puțin surprins, cînd m-am așezat la loc.

— Mulțumesc, zise el. Mi-ar plăcea să știu pentru ce a fost asta.

— Pentru că sînt fericită că gîndim la fel. Îmi dau seama că sîntem înrudiți, chiar dacă nu biologic.

— Nu cred că s-ar îndoi cineva că semănăm, draga mea. Deși, avînd în vedere că sînt pe cale să fiu luat la refec în stil mare de către Uniunea Colonială, nu sînt sigur că e un lucru chiar atît de bun pentru tine.

— Eu cred că este.

— Și, biologie sau nu, sîntem amîndoi destul de deștepți ca să ne dăm seama că lucrurile nu merg bine pentru nimeni. E o harababură mare de tot și să nu crezi că noi am scăpat de ea.

— Amin.

— Cum te mai simți, iubito? O să-ți revii?

Am deschis gura să spun ceva, dar am închis-o la loc.

— Cred că în momentul ăsta vreau să vorbesc despre orice altceva pe lumea asta în afară de ce mai fac, am răspuns în cele din urmă.

— Bine, spuse tăticul.

Începu atunci să vorbească despre el însuși, nu pentru că era preocupat numai de propria lui persoană, ci pentru că știa că dacă-l ascultam pe el, m-ar fi ajutat să-mi abat mintea de la propriile mele griji. L-am ascultat vorbind mai departe, fără să mă preocupe prea tare ce spunea.

*

Tăticul plecă pe nava de aprovizionare *San Joaquin* în ziua următoare, împreună cu Manfred Trujillo și cu alți cîțiva coloniști care mergeau pe post de reprezentanți ai coloniei Roanoke, avînd treburi politice și culturale. Asta era acoperirea lor, oricum. Ceea ce urmăreau de fapt, cel puțin așa îmi spusese Jane, era să încerce să afle ce se petrecea în universul din care făcea parte Roanoke și cine erau cei care ne atacaseră. Le lua o săptămînă tăticului și celorlalți să ajungă pe stația Phoenix; urmau să stea acolo o zi-două, după care le mai trebuia încă o săptămînă să se întoarcă. Ceea ce însemna că, exceptîndu-l pe tăticul, toți ceilalți aveau nevoie de mai bine de o săptămînă ca să se întoarcă; dacă ancheta tăticului se întorcea împotriva sa însă, el nu s-ar mai fi întors.

Am încercat să nu ne gîndim la asta.

*

Trei zile mai tîrziu, cea mai mare parte a coloniei se întîlni la ferma Gugino și-și luă rămas-bun de la Bruno și Natalie, de la Maria, Katherina și Enzo. Erau îngropați acolo unde muriseră; Jane și cu ceilalți înlăturaseră rămășițele rachetei care căzuse peste ei, remodelaseră locul cu pămînt nou și sădiseră iarbă nouă deasupra. Fu amplasat un semn care să amintească de familie. La un moment dat în viitor, ar putea fi pus un alt monument, mai mare, dar deocamdată era unul mic și simplu: numele familiei, numele tuturor membrilor săi și datele lor. Îmi amintea de piatra de mormînt a propriei mele familii, unde se afla

îngropată mama mea biologică. Pentru un motiv neprecizat, am găsit asta oarecum reconfortant.

Tatăl lui Magdy, care fusese prietenul cel mai apropiat al lui Bruno Gugino, vorbi cu căldură despre întreaga familie. Un grup de cîntăreți veni și cîntă două dintre imnurile favorite ale lui Natalie de pe Zhong Guo. Magdy vorbi, scurt și cu greutate, despre prietenul lui cel mai bun. Cînd se așeză la loc, Gretchen era acolo să-l ia în brațe în timp ce suspina. În cele din urmă ne-am sculat cu toții, unii s-au rugat și alții au stat tăcuți, cu capetele plecate, gîndindu-se la prietenii absenți și la cei dragi. Apoi plecară, pînă cînd am rămas numai eu, Gretchen și Magdy, stînd tăcuți lîngă semn.

— Te-a iubit, știi, îmi spuse brusc Magdy.

— Știu.

— *Nu*, replică Magdy, și am văzut cum încerca să mă facă să înțeleg că nu rostea doar cuvinte de alinare. Nu e cum spunem noi că iubim ceva sau că iubim oameni care doar ne plac. Chiar te-a iubit, Zoë, era gata să-ți petreacă toată viața cu tine. Aș vrea să te pot face să crezi asta.

Mi-am scos PDA-ul, l-am deschis la poezia lui Enzo și i-am arătat-o lui Magdy.

— Cred, i-am spus.

Magdy citi poezia, dădu din cap. Apoi îmi dădu înapoi PDA-ul.

— Mă bucur, vorbi el. Mă bucur că ți-a trimis asta. Obișnuiam să fac haz de el pentru că-ți scria poeziile astea. Îi ziceam că era doar un nătărău.

I-am zîmbit.

— Dar acum mă bucur că nu m-a ascultat. Mă bucur că le-a trimis. Pentru că acum știi. Știi cît de mult te-a iubit.

Magdy izbucni în lacrimi încercînd să termine fraza. M-am dus la el, l-am luat în brațe și l-am lăsat să plîngă.

— Te-a iubit și pe tine, Magdy. La fel de mult ca și pe mine. La fel de mult ca pe oricine. Ai fost cel mai bun prieten al lui.

— Și eu l-am iubit. A fost fratele meu. Adică, nu fratele meu *adevărat*...

Expresia i se schimbă; era enervat pe el însuși că nu se exprima așa cum voia.

— Nu, Magdy, am spus. Ai fost fratele lui adevărat. Din toate punctele de vedere care contează, ai fost fratele lui. Știa că te gîndești la el în felul ăsta. Și te iubea pentru asta.

— Îmi pare rău, Zoë, răspunse Magdy și se uită în jos, la picioare. Îmi pare rău că v-am făcut necazuri, ție și lui Enzo. Îmi pare rău.

— Hei, am replicat. Încetează. Trebuia să ne faci necazuri, Magdy. A face oamenilor necazuri e ceea ce *faci* tu. Întreab-o pe Gretchen!

— E adevărat, răspunse Gretchen, nu fără bunăvoință. Chiar așa e.

— Enzo se gîndea la tine ca la fratele lui, am continuat. Ești și fratele meu. Ai fost, în tot acest timp. Te iubesc, Magdy.

— Și eu te iubesc, Zoë, vorbi Magdy în șoaptă, apoi se uită drept la mine. Mulțumesc.

— Pentru nimic.

L-am îmbrățișat din nou.

— Adu-ți aminte doar că, în calitate de nou membru al familiei, am dreptul acum să-ți fac zilele amare în toate felurile.

— Abia aștept, răspunse Magdy și apoi se întoarse spre Gretchen. Asta înseamnă că și tu ești sora mea?

— Avînd în vedere istoria noastră, ai face mai bine să speri că nu.

Magdy izbucni în rîs, ceea ce era un semn bun, apoi îmi dădu un pupic pe obraz, o îmbrățișă pe Gretchen și plecă de la mormîntul prietenului și fratelui său.

— Crezi că o să fie bine? am întrebat-o pe Gretchen în timp ce-l urmăream îndepărtîndu-se.

— Nu, răspunse Gretchen. Nu pentru multă vreme. Știu că l-ai iubit pe Enzo, Zoë, chiar știu, și nu vreau par că încerc să subapreciez asta. Dar Enzo și Magdy erau ca două jumătăți ale aceluiași întreg.

Făcu semn din cap către Magdy.

— Tu ai pierdut pe cineva pe care-l iubești. *El* a pierdut o parte din ființa lui. Nu știu dacă o să treacă peste asta.

— Îl poți ajuta.

— Poate. Dar gîndește-te ce-mi ceri să fac.

Am rîs. De aceea o iubeam pe Gretchen. Era cea mai deșteaptă fată pe care-o cunoscusem vreodată și destul de deșteaptă ca să știe că faptul de a fi deșteaptă avea repercusiuni. Îl putea ajuta pe Magdy, sigur că da, devenind o parte din ceea ce-i lipsea lui. Dar asta însemna ca ea să fie așa, într-un fel sau altul, pentru tot restul vieții lor. Urma s-o facă, pentru că, dacă mergeai pînă la limită, chiar îl iubea pe Magdy. Dar avea dreptate să se îngrijoreze în legătură cu ceea ce însemna asta pentru ea.

— Oricum, continuă Gretchen, n-am terminat cu ajutatul altcuiva.

M-am dezmeticit brusc din gîndurile mele auzind asta.

— O, am exclamat. Bine. Știi tu. N-am nimic.

— Știu, replică Gretchen. Și mai știu și că minți îngrozitor.

— Nu te pot păcăli.

— Nu. Pentru că ceea ce era Enzo pentru Magdy sînt eu pentru tine.

Am îmbrățișat-o.

— Știu, am zis.

— Bine. De cîte ori o să uiți, am să-ți aduc aminte.

— În ordine.

Ne-am desprins din brațe și Gretchen mă lăsă singură cu Enzo și familia lui. Am stat cu ei multă vreme.

*

Patru zile mai tîrziu, sosi o notiță de la tăticul, cu o sondă de salt de pe stația Phoenix.

Un miracol, scria. *N-am luat drumul închisorii. Ne întoarcem cu următoarea navă de aprovizionare. Spune-le lui Hickory și Dickory că o să am nevoie să stau de vorbă cu ei cînd mă întorc. Vă iubesc.*

Mai era și o notiță pentru Jane, dar nu mi-a spus ce scria în ea.

*

— De ce-ar vrea tăticul să stea de vorbă cu voi? l-am întrebat pe Hickory.

— Nu știm, răspunse Hickory. Ultima oară cînd el și cu mine am vorbit despre ceva cît de cît important a fost în ziua – iartă-mă – cînd a murit prietenul tău, Enzo. Cu ceva vreme în urmă, înainte să plecăm de pe Huckleberry, i-am pomenit maiorului Perry că guvernul obinilor și poporul obin sînt gata să te ajute pe tine și familia ta aici, pe Roanoke, dacă ai avea nevoie de ajutorul nostru. Maiorul Perry mi-a amintit de această discuție și m-a întrebat dacă oferta mai stă în picioare. I-am zis că la vremea respectivă credeam că da.

— Crezi că tăticul o să ceară ajutorul vostru?

— Nu știu. Și de cînd am vorbit ultima oară cu maiorul Perry, împrejurările s-au schimbat.

— Ce vrei să spui?

— Dickory și cu mine am primit în sfîrșit informații actualizate detaliate de la guvernul nostru, pînă la și incluzînd analiza acestuia referitoare la atacul Uniunii Coloniale împotriva flotei Conclavului. Știrea cea mai importantă este aceea că am fost informați că, la scurtă vreme după dispariția navei *Magellan*, Uniunea Colonială a venit la guvernul obinilor și le-a cerut să nu caute colonia Roanoke, nici să nu-i ofere ajutor, dacă urma să fie descoperită de Conclav sau de către oricare altă rasă.

— Știau că o să veniți să mă căutați.

— Da.

— Dar de ce v-ar cere să nu ne ajutați?

— Pentru că s-ar fi amestecat în planurile Uniunii Coloniale de a atrage flota Conclavului pe Roanoke.

— Asta s-a întîmplat deja. S-a făcut. Obinii ne pot ajuta acum.

— Uniunea Colonială ne-a cerut să continuăm să nu acordăm ajutor sau asistență coloniei Roanoke.

— Dar n-are nici un sens!

— Sîntem înclinați să fim de acord

— Asta înseamnă însă că nu mă puteți ajuta nici pe *mine*!

— Există o diferență între tine și colonia Roanoke, explică Hickory. Uniunea Colonială nu ne poate cere să nu te protejăm sau să nu te ajutăm pe tine. Ar încălca tratatul între popoarele noastre, iar Uniunea Colonială n-ar vrea să facă așa ceva, în special acum. Dar Uniunea Colonială ar putea alege să dea o interpretare îngustă tratatului, și așa a făcut. Tratatul nostru te privește pe tine, Zoë. Iar într-o măsură mult mai mică, privește și familia ta, însemnînd maiorul Perry și locotenentul Sagan. Nu privește însă colonia Roanoke cîtuși de puțin.

— O privește cînd eu *locuiesc* aici! Colonia asta mă privește în foarte mare măsură pe *mine*. Oamenii ei mă privesc în foarte mare măsură pe *mine*. Toți cei la care țin, din tot universul, sînt aici. Roanoke e importantă pentru mine. Ar trebui să fie importantă pentru voi!

— N-am spus că nu e importantă pentru *noi*, replică Hickory, și în vocea lui am auzit ceva ce nu mai auzisem niciodată: *reproș*. Nici nu sugerăm că nu e importantă pentru tine, din multe motive. Îți spunem cum cere Uniunea Colonială guvernului obinilor să-și privească drepturile, conform prevederilor tratatului. Și îți spunem că guvernul nostru, pentru propriile lui motive, a fost de acord.

— Așadar, dacă tăticul vă cere ajutorul, o să-i spuneți nu.

— O să-i spunem că, atîta vreme cît Roanoke este o lume a Uniunii Coloniale, nu avem posibilitatea de a-i oferi ajutor.

— Așadar, *nu*.

— Da. Ne pare rău, Zoë.

— Vreau informațiile pe care vi le-a dat guvernul vostru.

— O să ți le dăm. Dar sînt în limba și în formatul de fișiere ale noastre, și o să ne ia o durată considerabilă de timp ca PDA-ul tău să le traducă.

— Nu-mi pasă.

— Cum dorești.

Nu prea multă vreme după aceea, m-am uitat cu atenție la ecranul PDA-ului și am scrîșnit din dinți, în timp ce acesta se tîra prin transformări de fișiere și prin traduceri. Mi-am dat seama că ar fi mai ușor să-i întreb pur și simplu pe Hickory și Dickory despre ceea ce mă interesa, dar voiam să văd totul cu propriii mei ochi. Oricît de mult ar fi durat.

Și a durat îndeajuns de mult încît să nu apuc să citesc mare lucru pînă cînd tăticul și ceilalți au ajuns acasă.

*

— Toate astea arată ca o păsărească, comentă Gretchen, uitîndu-se la documentele pe care i le arătam pe PDA. Parc-ar fi fost tradusă de maimuțe, sau cam așa ceva.

— Uite, am zis.

Am deschis un alt document.

— Potrivit ăstuia, distrugerea flotei Conclavului a avut efecte contrare celor așteptate. Ar fi trebuit să provoace prăbușirea Conclavului, și toate rasele să înceapă să tragă unele în altele. Ei bine, Conclavul începe să se prăbușească, dar rasele nu se prea bat între ele. În schimb, atacă lumile Uniunii Coloniale. Au încurcat-o rău de tot.

— Dacă tu zici că asta înseamnă, o să te cred. Nu prea găsesc verbele pe-aici.

Am deschis alt document.

— Aici, este vorba despre un conducător din Conclav pe nume Nerbros Eser. Acum e principalul concurent al generalului Gau la conducerea Conclavului. Gau încă nu vrea să atace direct Uniunea Colonială, chiar dacă tocmai i-am distrus flota. Încă mai crede că e destul de puternic Conclavul pentru a face mai departe ceea ce făcea. Dar tipul ăsta, Eser, crede că acum Conclavul ar trebui să ne nimicească pur și simplu. Toată Uniunea Colonială. Și în special pe noi, cei de-aici, de pe Roanoke.

Asta doar ca să sublinieze ideea că nu trebuie să-i faci necazuri Conclavului.

— Bine, replică Gretchen. Dar tot nu știu ce *înseamnă* toate astea, Zoë. Vorbește o limbă mai simplă cu mine. Mă pierzi.

M-am oprit și am tras aer în piept. Gretchen avea dreptate. Petrecusem cea mai mare parte a zilei trecute citind aceste documente și bînd cafea, fără să dorm; nu eram chiar pe culmea talentelor mele în materie de comunicare. Așa că am încercat din nou.

— Tot rostul găsirii coloniei Roanoke a fost să înceapă un război, am explicat.

— Se pare că a mers.

— Nu. Trebuia să înceapă un război *în interiorul* Conclavului. Distrugerea flotei ar fi trebuit să destrame Conclavul din interior. Ar fi pus capăt amenințării acestei coaliții uriașe de rase extraterestre și ar fi adus lucrurile înapoi la situația dinainte, cînd fiecare rasă lupta cu toate celelalte. Declanșăm un război civil, apoi ne strecurăm în timp ce se bat cu toții, punem mîna pe lumile pe care le vrem și ieșim din toate astea mai puternici decît înainte – poate prea puternici pentru ca orice rasă singură sau chiar un grup mic de rase să îndrăznească să ne atace. Ăsta a fost planul.

— Dar tu spui că n-a mers așa...

— Exact. Am distrus flota și i-am făcut pe membrii Conclavului să se lupte, dar să lupte împotriva *noastră*. Motivul pentru care nu ne place Conclavul este că erau patru sute contra unu, acel unu fiind noi. Ei bine, acum încă sînt patru sute contra unu, cu excepția faptului că nimeni nu-l mai ascultă pe singurul tip care-i împiedica să pornească un război total împotriva noastră.

— Împotriva noastră, aici, pe Roanoke.

— Împotriva noastră, pretutindeni. Uniunea Colonială. Ființele umane. *Noi*... Asta se întîmplă acum. Lumile Uniunii Coloniale sînt luate cu asalt. Nu numai coloniile noi, cele care sînt atacate de obicei. Dar chiar și coloniile statornicite – care n-au fost atacate de decenii – sînt lovite. Iar dacă generalul Gau

nu-i pune pe toți la locul lor, atacurile astea or să se tot întîmple. Or să devină din ce în ce mai rele.

— Cred că ai nevoie de un nou hobby, observă Gretchen, dîndu-mi înapoi PDA-ul. Cel de-acum e de-a dreptul deprimant.

— Nu încerc să te sperii. M-am gîndit că ai vrea să știi despre toate astea.

— Nu trebuie să-mi spui mie. Trebuie să le spui părinților tăi. Sau tatălui meu. Cuiva care chiar știe ce să facă în legătură cu toate astea.

— Ei știu deja. I-am auzit pe John și Jane vorbind despre asta noaptea trecută, după ce tăticul s-a întors de pe stația Phoenix. Toți cei de-acolo știu că sînt atacate coloniile. Nimeni nu *raportează* – Uniunea Colonială are o interdicție asupra știrilor – dar toată lumea vorbește pe ascuns.

— Și ce înseamnă asta pentru Roanoke?

— Nu știu. Dar știu că nu avem prea multă protecție în acest moment.

— Așadar, o să murim cu toții. E bine. Doamne! Mulțumesc, Zoë. Chiar mă bucur să aflu.

— Încă nu-i chiar atît de rău. Părinții noștri se ocupă de asta. Or să găsească ei ceva. N-o să murim cu toții.

— Ei bine, *tu* n-o să mori, măcar atît.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

— Dacă lucrurile o iau cu adevărat razna, obinii or să dea buzna și or să te ia de-aici. Deși, dacă toată Uniunea Colonială este cu adevărat atacată, nu sînt sigură unde-o să te duci pînă la urmă. Dar ideea este că ai o cale de scăpare. Noi ceilalți nu avem.

M-am uitat cu ochii mari la Gretchen.

— Asta-i incredibil de nedrept, am spus. Nu plec nicăieri, Gretchen.

— De ce? întrebă Gretchen. Nu sînt *supărată* pe tine că ai o ieșire, Zoë. Sînt *invidioasă*. Am trecut printr-un atac. O singură rachetă a trecut și nici măcar n-a explodat cum trebuie, și tot a făcut pagube incredibile și a omorît pe cineva la care țineam și

pe toată familia lui. Dar cînd or să vină după noi de-adevăratelea, n-o s-avem nici o şansă.

— Încă ai antrenamentul.

— N-o să fiu în stare să mă iau la luptă corp la corp cu o *rachetă*, Zoë, ripostă Gretchen, iritată. Da, dacă cineva se hotărăşte să trimită soldaţi la sol, s-ar putea să fiu în stare să-i resping pentru o vreme. Dar după ce i-am făcut flotei aceleia a Conclavului, crezi c-o să-şi mai bată cineva capul? N-or să facă altceva decît să ne nimicească din cer. Ai spus-o chiar tu. Vor să scape de noi. Iar tu eşti singura care are şansa să scape de-aici.

— Am zis deja că nu plec nicăieri.

— Iisuse, Zoë, exclamă Gretchen. Te iubesc, serios, dar nu-mi vine să cred că eşti de fapt chiar atît de bătută-n cap. Dacă ai şansa să pleci, *pleacă*. Nu vreau să mori. Mama şi tatăl tău nu vor nici ei. Obinii vor tăia cărare printre noi toţi ca să te împiedice să mori. Cred că ar trebui să pricepi aluzia.

— Pricep aluzia. Dar nu înţelegi. Am *fost* singurul supravieţuitor, Gretchen. Mi s-a mai întîmplat şi înainte. O dată e de-ajuns de-a lungul vieţii oricui. Nu plec nicăieri.

*

— Hickory şi Dickory vor să pleci de pe Roanoke, îmi spuse tăticul, după ce mă apelase pe PDA.

Hickory şi Dickory stăteau în camera de zi, împreună cu el. Era limpede că sosisem în toiul unui soi de negocieri. Şi la fel de limpede era că se refereau la mine. Tonul vocii tăticului era destul de lipsit de gravitate ca să-mi dau seama că spera să le demonstreze ceva obinilor, iar eu eram destul de sigură că ştiam ce anume.

— Tu şi cu mămica veniţi şi voi? am întrebat.

— Nu, răspunse tăticul.

Mă aşteptam la asta. Orice s-ar fi întîmplat cu colonia, atît John cît şi Jane aveau să ia parte pînă la sfîrşit, chiar dacă însemna că aveau să moară odată cu ea. Era ceea ce se aştepta de

la ei în calitate de conducători ai coloniei, de foști soldați și de ființe umane.

— Atunci, la naiba cu plecarea!

M-am uitat la Hickory și Dickory în timp ce vorbeam.

— Ți-am spus eu, îi zise tăticul lui Hickory.

— Nu i-ai cerut să plece, remarcă Hickory.

— Pleacă, Zoë!

Cuvintele fură rostite pe un ton atît de sarcastic încît nici măcar lui Hickory și Dickory nu le putea scăpa.

Am dat un răspuns nu tocmai politicos la asta, apoi lui Hickory și Dickory și apoi, ca să fiu sigură, întregii idei că reprezentam ceva special pentru obini. Pentru că aveam un acces de impertinență și pentru că mă săturasem de toată povestea.

— Dacă vreți să mă protejați, i-am zis lui Hickory, atunci protejați colonia asta. Protejați oamenii la care țin.

— Nu putem, răspunse Hickory. Ni se interzice s-o facem.

— Atunci aveți o problemă, am continuat, pentru că eu nu plec nicăieri. Și nici voi, nici oricine altcineva, nu poate face nimic în privința asta.

Apoi am plecat, cu un aer dramatic, în parte pentru că asta cred că aștepta tăticul de la mine, în parte pentru că terminasem ce-aveam de spus.

După aceea, m-am dus în camera mea și am așteptat să mă cheme tăticul din nou. Pentru că, orice s-ar fi petrecut între el și Hickory și Dickory, nu se terminase cînd m-am năpustit eu afară din cameră. Și, așa cum am spus, orice-ar fi fost, era clar că era vorba despre mine.

Cam cu zece minute mai tîrziu, tăticul mă chemă iar. M-am întors în camera de zi. Hickory și Dickory plecaseră.

— Stai jos, Zoë, te rog, spuse tăticul. Am nevoie să faci ceva pentru mine.

— Presupune să plec de pe Roanoke? am întrebat.

— Da.

— Nu.

— Zoë...

— *Nu*, am repetat. Și nu te înțeleg. Cu zece minute în urmă erai încîntat să stau aici, în fața lui Hickory și Dickory, și să le spun că nu plec nicăieri, iar acum vrei să plec? Ce ți-au zis ca să te facă să te răzgîndești?

— Asta e ceea ce le-am spus și lor. Și nu m-am răzgîndit. Am nevoie să pleci, Zoë.

— De ce? Ca să rămîn în viață, în timp ce toți cei la care țin mor? Tu, mămica, Gretchen și Magdy? Ca să fiu salvată cînd Roanoke va fi distrusă?

— Am nevoie să pleci ca să pot *salva* Roanoke.

— Nu înțeleg.

— Asta se întîmplă probabil pentru că nu mă lași să *termin* înainte de a te lansa în discursuri pompoase

— Nu mă lua peste picior!

Tăticul oftă.

— Nu încerc să te iau peste picior, Zoë. Dar ceea ce vreau eu de la tine în momentul ăsta este să taci, ca să-ți spun despre ce este vorba. Poți să faci asta, te rog? Așa lucrurile ar merge mult mai repede. Apoi, dacă spui nu, cel puțin o să spui nu pentru motive întemeiate. Bine?

— Bine.

— Mulțumesc. Uite... Chiar acum, toată Uniunea Colonială este atacată pentru că am distrus flota Conclavului. A fost lovită fiecare lume a UC. Forțele Coloniale de Apărare erau și așa suprasolicitate, și o să fie și mai rău. Mult mai rău. Uniunea Colonială ia deja hotărîri privind ce colonii își poate permite să piardă atunci cînd se va ajunge la asta.

— Iar Roanoke este una dintre ele.

— Da. Categoric. Dar e mai mult de-atît, Zoë. Exista o posibilitate ca eu să pot cere obinilor să ne ajute aici, pe Roanoke. Pentru că te aflai aici. Dar Uniunea Colonială a cerut obinilor să nu ne ajute deloc. Te pot lua de aici, dar nu te pot ajuta pe tine, sau pe noi, să apărăm Roanoke. Uniunea Colonială nu vrea ca ei să ne ajute.

— De ce? N-are nici un sens.

— N-are sens dacă presupui că Uniunea Colonială vrea ca Roanoke să *supraviețuiască*. Dar privește lucrurile altfel, Zoë. Aceasta este prima colonie în care oamenii vin din UC în loc să vină de pe Pămînt. Coloniștii de aici sînt din zece lumi ale Uniunii Coloniale, cele mai mari și cele mai populate. Dacă Roanoke este distrusă, toate aceste zece lumi or să fie greu lovite de pierdere. Roanoke va deveni un strigăt de luptă pentru aceste lumi. Și pentru întreaga Uniune Colonială.

— Vrei să spui că pentru Uniunea Colonială valorăm acum mai mult morți decît vii?

— Valorăm mai mult ca simbol decît ca una dintre colonii. Ceea ce este un inconvenient pentru aceia dintre noi care trăiesc aici și vor să rămînă în viață. Dar, da. De aceea nu vor să-i lase pe obini să ne ajute. De aceea nu ne calificăm pentru resurse.

— Ești sigur de asta? Ți-a spus cineva cînd te-ai întors pe stația Phoenix?

— Mi-a spus cineva. Un anume general Szilard. Este fostul comandant al lui Jane. Neoficial, dar se potrivea cu propriile mele calcule interioare.

— Și ai încredere în el? Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar Uniunea Colonială n-a fost tocmai onestă cu noi în ultima vreme.

— Am problemele mele cu Szilard. La fel și mama ta. Dar da. În privința asta am încredere în el. Chiar și-acum, este singurul din întreaga Uniune Colonială în care *am* de fapt încredere.

— Ce legătură are asta cu plecarea mea de pe Roanoke?

— Generalul Szilard mi-a mai spus ceva cînd m-am întîlnit cu el. Tot neoficial, dar din surse bune. Mi-a spus că generalul Gau, conducătorul Conclavului...

— Știu cine e, tăticule. M-am ținut la curent cu evenimentele curente.

— Scuză-mă. Szilard a spus că generalul Gau este vizat de un atentat de către cineva cin cercul lui apropiat de consilieri, și că atentatul se va petrece curînd, probabil în următoarele cîteva săptămîni.

— De ce ți-a spus ție așa ceva?

— Ca să pot folosi informația. Chiar dacă Uniunea Colonială ar fi vrut să-i spună generalului Gau despre atentat – ceea ce nu vrea, din moment ce probabil i-ar plăcea să reușească – nu există nici un motiv să socotim că Gau ar fi dispus să creadă. UC tocmai i-a *distrus* flota. Dar Gau s-ar putea să asculte informația dacă ar veni din partea mea, pentru că a avut deja de-a face cu mine.

— Și tu ai fost cel care l-a implorat să nu-și aducă flota pe Roanoke.

— Exact. Din cauza asta am fost atacați atît de puțin pînă acum. Generalul Gau mi-a spus că nici el, nici Conclavul n-or să treacă la represalii împotriva coloniei Roanoke pentru ceea ce s-a întîmplat cu flota.

— Am fost totuși atacați.

— Dar nu de către Conclavul propriu-zis. De către alții, care ne testau apărarea. Dacă Gau este asasinat, această garanție moare odată cu el. Și atunci se deschide sezonul de vînătoare pentru Roanoke, pentru că aici a avut Conclavul cea mai mare înfrîngere. Sîntem un simbol și pentru noi, și pentru Conclav. Așa că trebuie să-l anunțăm pe generalul Gau că e în pericol. Pentru propriul nostru bine.

— Dacă-i spui asta, o să dai informații unui dușman al Uniunii Coloniale. O să fii un trădător.

Tăticul zîmbi strîmb.

— Crede-mă, Zoë. Sînt deja în belea pînă la gît.

Zîmbetul îi dispăru.

— Și da, generalul Gau este dușmanul Uniunii Coloniale. Dar cred că ar putea fi un prieten pentru Roanoke. Chiar acum, Roanoke are nevoie de toți prietenii pe care-i poate găsi, oriunde-i poate găsi. Cei pe care-i aveam ne întorc spatele. Ne ducem la acesta nou, cu pălăria în mînă.

— Și prin *noi* vrei să spui *eu*.

— Da. Am nevoie să transmiți acest mesaj pentru mine.

— N-ai nevoie de mine ca s-o fac. Ai putea s-o faci tu. Ar putea s-o facă mămica. Ar fi *mai bine* din partea oricăruia dintre voi.

Tăticul clătină din cap.

— Nici Jane, nici eu nu putem pleca de pe Roanoke, Zoë. Uniunea Colonială stă cu ochii pe noi. N-au încredere în noi. Și chiar dacă am putea, nu putem pleca din cauză că locul nostru e aici, alături de coloniști. Sîntem conducătorii lor. Nu-i putem abandona. Orice li s-ar întîmpla lor, ni se întîmplă și nouă. Le-am făcut o promisiune și o să rămînem să apărăm colonia, indiferent ce se întîmplă. Înțelegi asta.

Am dat din cap.

— Așa că noi nu putem pleca. Dar *tu* poți, în secret. Obinii vor deja să te ia de pe Roanoke. Uniunea Colonială va permite, pentru că face parte din tratatul cu obinii și, atîta vreme cît Jane și cu mine rămînem aici, n-o să stîrnească nici o mirare. Obinii sînt neutri, tehnic vorbind, în lupta dintre Conclav și Uniunea Colonială; o navă obină ar putea să ajungă la cartierul general al generalului Gau, pe cînd o navă a Uniunii Coloniale n-ar putea.

— Atunci, trimite-i pe Hickory și Dickory. Sau pune-i doar pe obini să-i trimită o sondă de salt generalului Gau.

— N-ar merge. Obinii n-or să-și pună în primejdie relația cu Uniunea Colonială pentru a transmite mesaje pentru *mine*. Singurul motiv pentru care fac asta cît de cît este pentru că sînt de acord să-i las să te ia de pe Roanoke. Folosesc singura pîrghie pe care o am pentru obini, Zoë. Adică tu.

Și mai e ceva, continuă el. Generalul Gau trebuie să știe că eu cred că informația pe care i-o trimit este bună. Că nu sînt iarăși doar un pion într-un joc mai mare al Uniunii Coloniale. Trebuie să-i dau o dovadă a sincerității mele, Zoë. Ceva care să dovedească faptul că eu risc la fel de mult trimițîndu-i această informație, ca și el primind-o. Chiar dacă eu sau Jane ne-am putea duce în persoană, generalul Gau n-ar avea nici un motiv să aibă încredere în ceea ce-i spunem, pentru că știe că atît Jane cît și eu am fost soldați și sîntem conducători. Știe că am fi dispuși să ne sacrificăm pentru colonia noastră. Dar știe și că *nu* sînt dispus să-mi sacrific singura fiică. Și nici Jane.

Așa că vezi tu, Zoë... Trebuie să fii tu. Nimeni altcineva n-o poate face. Tu ești singura care poate să ajungă la generalul Gau, să ducă mesajul și să fie crezută. Nu eu, nu Jane, nu Hickory și Dickory. Nimeni altcineva. Numai tu. Transmite mesajul și s-ar putea să găsim totuși o cale să salvăm Roanoke. E o șansă slabă. Dar în clipa asta, e singura pe care-o avem.

Am stat nemișcată cîteva minute, încercînd să pricep ce anume îmi ceruse tăticul să fac.

— Știi că dacă Hickory și Dickory mă iau de pe Roanoke, n-or să vrea să mă mai aducă înapoi, am spus în cele din urmă. Știi asta.

— Sînt destul de sigur.

— Îmi ceri să plec. Îmi ceri să accept că s-ar putea să nu vă mai văd niciodată pe nici unul dintre voi. Pentru că, dacă generalul Gau n-o să mă creadă, sau dacă e omorît înainte de a apuca să vorbesc cu el, sau chiar dacă mă crede dar nu poate face nimic să ne ajute, călătoria asta nu va însemna mare lucru. Tot ce va realiza va fi să mă ia pe mine de pe Roanoke.

— Dacă asta-i tot ce-ar realiza, Zoë, tot nu m-aș plînge, spuse tăticul și-apoi ridică repede mîna, ca să mă împiedice să comentez. Dar dacă asta ar fi *tot* ce-aș crede că o să realizeze, nu ți-aș cere s-o faci. Știu că nu vrei să pleci de pe Roanoke. Știu că nu vrei să ne părăsești – pe noi sau pe prietenii tăi. Nu vreau să ți se întîmple nimic rău, Zoë. Dar ești și destul de mare ca să iei singură decizii. Dacă, după ce se termină totul, o să vrei să rămîi pe Roanoke ca să înfrunți orice ți-ar ieși în cale, n-o să încerc să te opresc. La fel și Jane. O să fim cu tine pînă la sfîrșit. Știi asta.

— Știu.

— Există riscuri pentru toți. Cînd Jane și cu mine o să spunem consiliului coloniei Roanoke despre asta – ceea ce vom face imediat după ce vei pleca – sînt destul de sigur că or să ne dea afară din slujba de conducători ai coloniei. Iar cînd veștile or să ajungă la Uniunea Colonială, Jane și cu mine o să fim aproape cu siguranță arestați sub acuzația de trădare. Chiar

dacă totul merge perfect, Zoë, și generalul Gau acceptă mesajul tău, acționează pe baza lui și poate chiar are grijă ca Roanoke să rămînă nevătămată, tot va trebui să plătim pentru acțiunile noastre. Jane și cu mine acceptăm. Credem că merită, pentru o șansă de a ține Roanoke la adăpost. Riscul pentru tine, Zoë, este că, dacă faci asta, s-ar putea să nu-ți mai vezi prietenii pentru foarte multă vreme sau chiar deloc. E un mare risc. E un risc real. Trebuie să hotărăști dacă merită luat.

M-am gîndit la asta încă puțin.

— Cît timp am ca să mă gîndesc? am întrebat.

— Tot timpul de care ai nevoie. Dar asasinii aceia n-or să stea degeaba fără să facă nimic.

Am aruncat o privire către locul unde se aflaseră Hickory și Dickory.

— Cît timp crezi că o să le trebuiască pentru ca să aducă aici un mijloc de transport? am întrebat.

— Glumești? Dacă nu trimit după unul în secunda în care termin de vorbit cu ei, o să-mi mănînc pălăria.

— Nu porți pălărie.

— Atunci o să cumpăr o pălărie și-o s-o mănînc.

— Am să mă întorc. O să duc mesajul ăsta generalului Gau, apoi o să mă întorc aici. Nu sînt sigură cum am să-i conving pe obini, dar am s-o fac. Îți promit, tăticule.

— Bine. Adu o armată cu tine. Și arme. Și crucișătoare de luptă.

— Arme, crucișătoare, armată, am înșirat pe listă. Altceva? Adică, atîta vreme cît mă duc la *cumpărături*...

— Circulă zvonul că aș fi doritor să cumpăr o pălărie.

— Pălărie, bine.

— Ai grijă să fie o pălărie elegantă.

— Nu promit nimic.

— Bine. Dar dacă trebuie să alegi între pălărie și armată, alege armata. Și ai grijă să fie una bună. O să avem nevoie.

*

— Unde-i Gretchen? mă întrebă Jane.

Stăteam lîngă micul aparat de transport obin. Îmi luasem deja rămas-bun de la tăticul. Hickory şi Dickory mă aşteptau înăuntrul aparatului.

— Nu i-am spus că plec.

— O să fie foarte supărată din cauza asta.

— N-am intenţia să fiu plecată destulă vreme ca să i se facă dor de mine.

Mămica nu răspunse nimic la asta.

— I-am scris o notiţă, am adăugat în sfîrşit. E programată să fie transmisă mîine dimineaţă. I-am spus ce-am crezut că-i pot spune despre motivul plecării. Am sfătuit-o să vorbească cu voi despre restul. Aşa că s-ar putea să treacă să vă vadă.

— O să vorbesc cu ea. O să-ncerc s-o fac să înţeleagă.

— Mulţumesc.

— Tu cum te simţi?

— Sînt îngrozită. Sînt speriată că n-o să vă mai văd niciodată pe tine, pe tăticul sau pe Gretchen. Sînt speriată că o să stric totul. Sînt speriată că, şi dacă n-o să stric totul, n-o să conteze. Simt că o să leşin, şi am simţit aşa de cînd a aterizat chestia asta.

Jane mă îmbrăţişă, apoi se uită la gîtul meu, nedumerită.

— Nu-ţi iei medalionul cu elefantul de jad?

— Oh... E o poveste lungă. Spune-i lui Gretchen că am zis să ţi-o povestească. Trebuie oricum să afli despre ea.

— L-ai pierdut?

— Nu e pierdut. Numai că nu-l mai am.

— Oh, exclamă Jane.

— Nu mai am nevoie de el. Ştiu cine mă iubeşte în lumea asta şi cine m-a iubit.

— Bine. Ceea ce voiam să-ţi spun eu este că, aşa cum îţi aduci aminte cine te iubeşte, ar trebui să-ţi aduci aminte cine eşti. Şi totul despre cine eşti. Şi totul despre *ce* eşti.

— Ce sînt, am zîmbit atotștiutor. Din cauza a ceea *ce* sînt plec acum. *Ce* sînt a stîrnit mai multe necazuri decît merită, dacă mă întrebi pe mine.

— Asta nu mă surprinde. Trebuie să-ți spun, Zoë, că au existat momente în care mi-a părut rău pentru tine. Atît de mult din viața ta a fost complet în afara controlului tău... Ți-ai trăit viața sub privirea unei rase întregi de ființe, iar ei au avut pretenții de la tine chiar de la început. Întotdeauna am fost uimită că ai reușit să rămîi întreagă la minte trecînd prin toate astea.

— Ei, știi tu. Părinții buni ajută.

— Mulțumesc. Am încercat să-ți facem viața cît mai normală posibil. Și cred că te-am crescut destul de bine ca să-ți pot spune asta, iar tu să înțelegi: *ce* ești a avut pretenții de la tine toată viața ta. Acum e momentul să pretinzi ceva înapoi. Înțelegi?

— Nu sînt sigură.

— *Cine* ești a trebuit întotdeauna să lase loc pentru *ce* ești. Știi asta.

Am dat din cap. Așa era.

— Asta s-a întîmplat în parte pentru că ești tînără, și *ce* ești este atît de mare față de *cine* ești. Nu te poți aștepta ca un copil normal, de opt ani sau chiar de paisprezece ani, să înțeleagă ce înseamnă să fii ceva asemănător cu ceea ce ești tu. Dar acum ai ajuns destul de mare ca să înțelegi. Să ai parte de apreciere pentru asta. Să știi cum să folosești acest lucru, pentru altceva decît să stai tîrziu noaptea.

Am zîmbit, uluită că Jane își amintea cum încercam să folosesc tratatul ca să stau mai tîrziu decît ora mea de culcare.

— Te-am urmărit în ultimul an. Am văzut cum interacționezi cu Hickory și Dickory. Ți-au impus multe din cauza a ceea ce ești. Tot antrenamentul și toate exercițiile acelea. Dar ai început și să ceri mai mult de la ei. Documentele pe care i-ai pus să ți le dea...

— Nu știam că ai aflat despre asta.

— Am fost ofițer de informații. Soiul ăsta de lucruri e meseria mea. Esența este că ai devenit mai dispusă să folosești

această putere. Preiei în sfîrșit controlul asupra vieții tale. *Ce* ești a început să facă loc pentru *cine* ești.

— E un început.

— Ține-o tot așa. Avem nevoie de *cine* ești, Zoë. Avem nevoie să iei ceea ce ești – *fiecare* parte din ceea ce ești – și s-o folosești ca să ne salvezi pe noi. Să salvezi Roanoke. Și să te întorci la noi.

— Cum s-o fac? am întrebat.

Jane zîmbi.

— Cum am spus: pretinde ceva înapoi.

— E prea vag ca să mă ajute cu ceva.

— Poate, răspunse Jane, și mă sărută pe obraz. Sau poate că am doar încredere că ești destul de deșteaptă ca să-ți dai seama singură.

Mămica obținu o îmbrățișare pentru asta.

Zece minute mai tîrziu, mă aflam la cincisprezece kilometri deasupra planetei Roanoke și urcam în continuare, îndreptîndu-mă către o navă obină, gîndindu-mă la ce spusese Jane.

— Vei afla că navele noastre zboară mult mai repede decît navele Uniunii Coloniale, mă informă Hickory.

— Chiar așa! am exclamat.

M-am dus către locul unde Hickory și Dickory îmi puseseră bagajul și am luat una dintre valize.

— Da, replică Hickory. Motoare mult mai eficiente și o administrare mai bună a gravitației artificiale. Vom ajunge la distanța de salt față de Roanoke în ceva mai puțin de două zile. Uneia dintre navele voastre i-ar trebui cinci sau șase zile să ajungă la aceeași distanță.

— În regulă, am comentat. Cu cît ajungem mai repede la generalul Gau, cu atît mai bine.

Am desfăcut fermoarul valizei.

— Este o clipă foarte emoționantă pentru noi, vorbi Hickory. E prima oară de cînd locuiești cu maiorul Perry și locotenent Sagan cînd vei întîlni alți obini în persoană.

— Dar ei știu totul despre mine...

— Da. Înregistrările din ultimul an au ajuns la toți obinii, atît în formă nemontată cît și de rezumat. Versiunile nemontate vor lua timp să fie prelucrate.

— Pariez. Asta era!

Găsisem ce căutam: cuțitul de piatră, dar de la vîrcolacul meu. Îl împachetasem în grabă, cînd nu se uita nimeni. Voiam să mă asigur că nu mi-am închipuit doar că-l pusesem în bagaje.

— Ți-ai adus cuțitul de piatră

— L-am adus. Am planuri pentru el.

— Ce planuri? întrebă Hickory.

— O să-ți zic mai tîrziu. Dar spune-mi, Hickory... Nava asta pe care mergem... E cineva important pe ea?

— Da, răspunse Hickory. Pentru că e prima oară cînd te afli în prezența altor obini de cînd era copil, unul dintre membrii consiliului de guvernămînt al obinilor va fi acolo să te salute. Vrea foarte mult să se întîlnească cu tine.

— Bine, am zis și am aruncat o privire către cuțit.

— Și eu vreau foarte mult să mă întîlnesc cu el.

Cred că în acel moment chiar l-am făcut nervos pe Hickory.

DOUĂZECI ŞI DOI

— Pretinde ceva înapoi, mi-am spus în timp ce așteptam ca membrul consiliului obinilor să mă salute în cabina mea de lux. Pretinde ceva înapoi. Pretinde ceva înapoi.

Cu siguranță că o să vomit, m-am gîndit.

Nu poți să vomiți, mi-am răspuns singură. *Încă nu ți-ai dat seama cum e cu toaleta. Nu știi în ce să vomiți.*

Asta cel puțin era adevărat. Obinii nu *excretă* și nu se ocupă de igiena personală în același fel ca ființele umane, și nu au – atunci cînd sînt cu alții din propria lor rasă – aceleași probleme privind pudoarea, pe care le avem noi. În colțul cabinei se afla

un sortiment interesant de găuri și robinete care arătau precum ceva ce ai folosi *probabil* pe post de baie. Dar n-aveam nici cea mai mică idee ce era fiecare. Nu voiam să folosesc obiectul despre care credeam că e o chiuvetă, doar ca să descopăr mai tîrziu că ar fi trebuit să fie toaleta. Băutul din toaletă era în ordine pentru Babar, dar îmi place să cred că eu am standarde mai înalte.

Urma, cu siguranță, să devină o problemă într-o oră sau două. Ar trebui să-i întreb pe Hickory și Dickory despre asta.

Nu erau cu mine pentru că cerusem să fiu dusă direct în cabina mea cînd am pornit și apoi am cerut să rămîn singură pentru o oră, în care moment am vrut să-l văd pe membrul consiliului. Cred că făcînd acest lucru, am dat peste cap vreun soi de ceremonie de bun-venit din partea transportorului obin (numit *Transportor Obin 8532*, cu eficiența tipică și plictisitoare a obinilor), dar n-am lăsat ca asta să mă deranjeze. A avut efectul pe care-l urmăream în clipa de față: luasem hotărîrea că urma să fiu un pic dificilă. Faptul de a fi un pic dificilă avea să facă mai ușor pentru mine, speram eu, ceea ce aveam nevoie să întreprind în continuare. Și anume să încerc să salvez Roanoke.

Tăticul avea propriul lui plan să obțină asta, iar eu aveam să-l ajut. Dar mă gîndeam la un plan al meu propriu. Tot ce trebuia să fac eu era să pretind ceva înapoi.

Ceva cu adevărat foarte, foarte mare.

O, bine, vorbi creierul meu. *Dacă asta nu merge, cel puțin îl poți întreba pe tipul ăsta din consiliu unde-ar trebui să faci pipi.* Da, bine, asta *ar fi* ceva.

Se auzi un ciocănit la intrarea cabinei, iar ușa se deschise. Nu exista încuietoare pentru că obinii între ei nu aveau cine știe ce idee de intimitate (nici vreun semn pe ușă, din același motiv). Trei obini intrară în cameră: Hickory, Dickory și un altul care era nou pentru mine.

— Bine-ai venit, Zoë, îmi spuse acesta. Te salutăm la începutul timpului tău petrecut cu obinii.

— Mulțumesc, am răspuns. Tu ești membru al consiliului?

— Da. Numele meu este Dock.

Am încercat foarte tare să-mi stăpînesc zîmbetul de pe față și am eșuat mizerabil.

— Ai spus că numele tău e Dock

— Da, răspunse.

— Ca în Hickory, Dickory, Dock...

— E corect.

— Asta-i o coincidență uimitoare, am comentat, odată ce mi-am recăpătat controlul asupra feței.

— Nu-i o coincidență, spuse Dock. Cînd tu ai dat numele de Hickory și Dickory, am aflat despre versurile de copii din care ai luat numele. Cînd eu și mulți alți obini ne-am ales nume, am ales cuvinte din poezie.

— Știam că există alți Hickory și Dickory. Dar îmi spui că există și alți obini pe nume Dock...

— Da, răspunse Dock.

— Și „Șoarece" și „Ceas"?

— Da.

— Cum rămîne cu „Fuge", „Sus" și „Ŭn"?

— Fiecare cuvînt din poezioară e popular ca nume.

— Sper că unii dintre obini știu că și-au luat nume după un articol nehotărît.

— Sîntem perfect conștienți de semnificația cuvintelor. Ceea ce este important este asocierea cu tine. Tu le-ai dat acestora doi numele de Hickory și Dickory. Totul a urmat de aici.

Fusesem dată peste cap de ideea că o întreagă rasă înfricoșătoare de extratereștri își luase nume prostești din cauza numelor pe care le-am dat la doi dintre ei, fără să mă gîndesc cine știe ce, cu mai mult de un deceniu în urmă; acest comentariu al lui Dock îmi readuse brusc concentrarea. Îmi reamintea că obinii, cu noua lor conștiință, se identificaseră atît de mult cu mine, purtau o amprentă atît de adîncă a mea, chiar și cînd eram copil, încît chiar și o poezioară de copii care-mi plăcea avea greutate.

Să cer ceva înapoi.

Stomacul mi se strînse. Nu l-am băgat în seamă.

— Hickory, am întrebat. Tu și Dickory înregistrați chiar acum?

— Da.

— Opriți-vă, vă rog. Consilier Dock, înregistrezi în acest moment?

— Da, răspunse. Deși numai pentru amintirea mea personală.

— Te rog, oprește-te.

Toți se opriră din înregistrat.

— Te-am jignit? întrebă Dock.

— Nu, am răspuns. Dar nu cred că o să vreți asta ca parte a unei înregistrări permanente.

Am tras adînc aer în piept.

— Am nevoie de ceva din partea obinilor, consilier.

— Spune-mi ce este. O să încerc să găsesc pentru tine.

— Am nevoie ca obinii să mă ajute să apăr Roanoke.

— Mă tem că nu sîntem capabili să te ajutăm cu această cerere.

— Nu este o cerere.

— Nu înțeleg.

— Am spus că nu e o cerere. N-am *cerut* ajutorul obinilor, consiliere. Am spus că *am nevoie* de el. E o diferență.

— Nu ne putem supune, vorbi Dock. Uniunea Colonială a cerut ca noi să nu oferim nici un ajutor coloniei Roanoke.

— Nu-mi *pasă*, am replicat. Ce vrea Uniunea Colonială în acest moment nu înseamnă absolut nimic pentru mine. Uniunea Colonială plănuiește să lase să moară pe toți cei la care țin. pentru că s-a hotărît că Roanoke e mai folositoare ca simbol decît în calitate de colonie. Nu dau nici o ceapă degerată pe simbolism. Îmi pasă de oameni. De prietenii și de familia mea. Au nevoie de ajutor. Și îl cer de la voi.

— Să te ajutăm pe tine înseamnă să rupem tratatul cu Uniunea Colonială, explică Dock.

— Tratatul vostru... E vorba de cel care vă permite accesul la mine?

— Da, confirmă Dickory.

— Vă dați seama că mă *aveți*, am zis. Pe nava asta. Tehnic vorbind, pe teritoriu obin. Nu mai aveți nevoie de permisiunea Uniunii Coloniale ca să mă vedeți.

— Tratatul nostru cu Uniunea Colonială nu prevede numai accesul la tine, replică Dock. Acoperă multe probleme, inclusiv accesul la aparatele de conștiință pe care le purtăm. Nu putem să acționăm împotriva tratatului, nici măcar pentru tine.

— Atunci nu-l rupeți, am spus, și aici mi-am încrucișat degetele, mental.

Știam că obinii aveau să spună că nu pot rupe tratatul cu Uniunea Colonială; Hickory spusese asta mai înainte. Aici lucrurile erau pe cale să devină *de-a dreptul* spinoase.

— Am nevoie ca obinii să mă ajute să apăr Roanoke, consilier. N-am spus că obinii trebuie s-o facă chiar ei.

— Mă tem că nu te înțeleg, zise Dock.

— Faceți ca altcineva să mă ajute. Sugerați-le că ajutorul ar fi apreciat. Faceți tot ce trebuie să faceți.

— Nu vom fi capabili să ne ascundem influența. Uniunea Colonială nu va fi convinsă de argumentul că forțarea de către noi a altei rase să acționeze în numele nostru nu reprezintă un amestec.

— Atunci cereți cuiva despre care Uniunea Colonială știe că nu-i puteți forța.

— Pe cine sugerezi? întrebă Dock.

Există o veche expresie pentru atunci cînd faci ceva complet nebunesc. „A da cu barda-n lună", așa se cheamă.

Asta eram eu, ridicînd barda.

— Consu, am răspuns.

Trosc. Barda mea porni spre o lună *foarte* îndepărtată.

Dar era o aruncătură pe care trebuia s-o fac. Obinii erau obsedați de consu, pentru motive cît se poate de bune: cum să *nu* fii obsedat de creaturile care ți-au dat inteligență și apoi nu te-au mai băgat în seamă pentru tot restul eternității? Consu vorbiseră cu obinii numai o dată de cînd le dăduseră rațiunea,

iar această conversație avusese loc cu prețul enorm a jumătate dintre obinii de pretutindeni. Îmi aminteam de acel preț. Plănuiam să-l folosesc acum în avantajul meu.

— Consu nu vorbesc cu noi, zise Dock.

— Determinați-i s-o facă!

— Nu știm cum.

— Găsiți o cale. *Știu* cum se simt obinii față de consu, consiliere. I-am studiat pe ei. V-am studiat pe voi. Hickory și Dickory au făcut o poveste despre ei. Primul mit al creației pentru obini, numai că e adevărat. Știu cum i-ați făcut să vă vorbească. Și știu că ați încercat să-i faceți să vă vorbească din nou de atunci. Spune-mi că nu e adevărat.

— E adevărat.

— Sînt dispusă să ghicesc că lucrați încă la asta, chiar și acum.

— Așa e. Am lucrat.

— Acum e timpul să realizați asta.

— Nu există nici o garanție că ne-ar ajuta consu, chiar dacă îi convingem să stea de vorbă cu noi și să ne asculte pledoaria din partea voastră. Consu sînt imposibil de cunoscut.

— Înțeleg, merită oricum o încercare.

— Chiar dacă ceea ce ne ceri ar fi posibil, ar avea un preț mare. Dacă știi ce ne-a costat ultima oară cînd am vorbit cu consu...

— Știu *exact* cît de mult a costat. Hickory mi-a zis. Și știu că obinii sînt obișnuiți să plătească pentru ceea ce capătă. Dă-mi voie să te întreb ceva, consiliere. Ce-ați căpătat de la tatăl meu biologic? Ce-ați obținut de la Charles Boutin?

— El ne-a dat conștiință, după cum bine știi. Dar a avut un preț. Tatăl tău a cerut un război.

— Pe care nu i l-ați dat niciodată. Tatăl meu a murit înainte ca voi să apucați să plătiți. Ați căpătat darul lui pe gratis.

— Uniunea Colonială a cerut un preț ca să termine munca lui.

— Asta-i între voi și Uniunea Colonială. Nu anulează nimic din ce-a făcut tatăl meu sau faptul că n-ați plătit niciodată. Eu

sînt fiica lui. Moștenitoarea lui. Faptul că vă aflați aici spune că obinii mi-au acordat onoarea pe care i-ar acorda-o lui. V-aș putea spune că-mi *datorați* ceea ce-i datorați lui: un război, cel puțin.

— Nu pot spune că-ți datorăm ceea ce datoram tatălui tău.

— Atunci ce-mi datorați *mie*? Ce-mi datorați mie pentru ceea ce am făcut *eu* pentru voi? Cum te cheamă?

— Numele meu e Dock.

— Un nume pe care-l porți pentru că într-o zi le-am dat acestora doi numele de Hickory și Dickory, am zis, arătînd spre cei doi prieteni ai mei. Este numai exemplul cel mai evident pentru ceea ce aveți prin intermediul meu. Tatăl meu v-a dat o conștiință, dar voi nu știați *ce să faceți cu ea*, nu-i așa? Nici unul dintre voi n-a știut. Toți ați învățat ce să faceți cu conștiința urmărind-o crescînd pe-a mea, de cînd eram copil și pînă am ajuns ceea ce sînt acum. Consiliere, cîți obini mi-au urmărit viața? Au văzut cum făceam lucrurile? Au învățat de la mine?

— Toți. Am învățat cu toții de la tine, Zoë.

— Cît i-a costat pe obini? De cînd au venit Hickory și Dickory să locuiască împreună cu mine, pînă în clipa în care am pășit pe nava asta, cît v-a costat? Ce-am cerut eu vreodată de la oricare dintre obini?

— N-ai cerut nimic.

Am dat din cap.

— Așadar, să recapitulăm. Consu v-au dat inteligență și v-a costat jumătate din toți obinii cînd ați venit să-i întrebați de ce-au făcut-o. Tatăl meu v-a dat conștiință, iar prețul pentru asta a fost un război, un preț pe care l-ați fi plătit de bunăvoie dacă ar fi trăit. Eu v-am dat zece ani de lecții despre cum să fiți conștienți – despre cum să *trăiți*. Nota de plată a ajuns la scadență, consiliere. Ce preț cer? Cer viețile a jumătate dintre obinii din univers? Nu. Cer ca obinii să se angajeze într-un război împotriva unei cu totul alte rase? Nu. Cer numai ajutorul vostru ca să-mi salvez familia și prietenii. Nu cer nici măcar ca obinii s-o facă ei înșiși, doar ca ei să găsească o cale de a pune pe altcineva s-o facă pentru ei. Consiliere, avînd în vedere istoria obinilor în privința a ceea ce

au primit și cît a costat, dorința mea de-acum de la obini vine chiar *foarte ieftin*!

Dock mă privi lung, în tăcere. I-am întors privirea, mai mult pentru că uitasem să clipesc în tot acest răstimp și mă temeam că dacă încercam s-o fac în clipa de față aș putea să țip. Cred că asta mă făcea să arăt enervant de calmă. Puteam trăi cu ideea...

— Eram pe cale să trimitem o sondă de salt cînd ai sosit, vorbi Dock. N-a fost încă trimisă. O să anunț restul consiliului obinilor despre cererea ta. Le voi spune că eu te sprijin.

— Mulțumesc, consilier Dock.

— S-ar putea să fie nevoie de un timp ca să se hotărască un curs al acțiunii.

— Nu aveți timp. O să-l văd pe generalul Gau și o să-i transmit mesajul tatălui meu. Consiliul obinilor are timp să acționeze pînă cînd termin de vorbit cu generalul Gau. Dacă n-a făcut-o sau n-o s-o facă, atunci îl veți părăsi pe generalul Gau fără mine.

— Nu vei fi în siguranță în Conclav.

— Trăiți cu impresia că voi tolera să mai stau printre obini dacă mă refuzați? Vă tot repet asta: nu vă *cer*, *am nevoie* de asta. Dacă obinii n-au s-o facă, mă vor pierde.

— Asta ar fi foarte greu de acceptat pentru unii dintre noi. Te-am pierdut deja pentru un an, Zoë, cînd Uniunea Colonială a ascuns colonia voastră.

— Atunci ce-o să faceți? Să mă tîrîți înapoi pe navă? Să mă țineți prizonieră? Să mă înregistrați împotriva voinței mele? Nu-mi închipui ca va fi foarte *distractiv*. Știu ce sînt pentru obini, consiliere. Știu la ce mai folosit cu toții. Nu cred că mă veți găsi foarte folositoare *după* ce mă refuzați.

— Te înțeleg. Zoë, a fost o onoare să te întîlnesc. Și acum trebuie să trimit acest mesaj... Te rog să mă scuzi!

Am dat din cap. Dock plecă.

— Te rog, închide ușa, i-am cerut lui Hickory, care era cel mai aproape de ea. O închise.

— Mulțumesc, am spus, și am vomitat peste pantofi. Dickory se repezi la mine și mă prinse înainte să cad de-a binelea.

— Ești bolnavă, spuse Hickory.

— N-am nimic, am răspuns, și apoi am vomitat peste Dickory de sus pînă jos.

— O, Doamne, Dickory, îmi pare atît de rău!

Hickory se apropie, mă luă de lîngă Dickory și mă îndreptă către instalațiile stranii. Învîrti un robinet și apa ieși bolborosind.

— Ce-i asta? am întrebat.

— E o chiuvetă, răspunse Hickory.

— Ești sigur? am întrebat. Hickory dădu din cap. M-am aplecat, m-am spălat pe față și mi-am clătit gura.

— Cum te simți? întrebă Hickory după ce m-am curățat cît de bine-am putut.

— Nu cred că o să mai vomit, dacă asta vrei să spui. Chiar dacă aș vrea, n-a mai rămas nimic.

— Ai vomitat pentru că ești bolnavă, insistă Hickory.

— Am vomitat pentru că tocmai l-am tratat pe unul dintre conducătorii voștri de parcă ar fi fost valetul meu. Asta-i ceva nou pentru mine, Hickory. Chiar este!

M-am uitat la Dickory, așa cum era acoperit de vărsătură.

— Și sper să meargă. Pentru că eu cred că dacă trebuie să fac iarăși așa ceva, stomacul meu s-ar putea să sară de-a dreptul pe masă.

Măruntaiele mele făcură o tumbă după ce-am spus asta. Notă pentru mine: după ce vomiți, atenție la comentariile excesiv de colorate.

— Ai vorbit serios? întrebă Hickory. Ce i-ai spus lui Dock...

— Fiecare cuvințel, am răspuns și-am făcut semn către mine. Hai, Hickory, uită-te la mine. Crezi că m-aș supune singură la toate *astea* dacă n-aș fi serioasă?

— Voiam să fiu sigur.

— Poți fi sigur.

— Zoë, o să fim cu tine. Eu și Dickory. Indiferent ce decide consiliul. Dacă alegi să rămîi pe loc după ce vorbești cu generalul Gau, vom sta cu tine.

— Mulțumesc, Hickory. Dar nu trebuie să faceți asta.

— O s-o facem. Am stat alături de tine în cea mai mare parte a vieții tale. Și în toată viața pe care-am petrecut-o conștienți. Alături de tine și de familia ta. Ne-ai spus că facem parte din familia ta. Acum ești departe de acea familie. S-ar putea să nu-i mai vezi niciodată. N-o să te lăsăm singură. Locul nostru e lîngă tine.

— Nu știu ce să spun...

— Spune că o să ne lași să stăm cu tine.

— Da. Stați. Și mulțumesc. Mulțumesc amîndurora.

— Cu plăcere.

— Iar acum, ca primă îndatorire oficială pentru voi, găsiți-mi ceva nou de îmbrăcat. Încep să put de-a binelea. Și apoi spuneți-mi care dintre chestiile alea de-acolo este toaleta. Pentru că acum chiar am nevoie să știu.

DOUĂZECI ŞI TREI

Ceva mă înghiontea ca să mă trezesc. Am plesnit acel ceva.

— Mori, am mormăit.

— Zoë, vorbi Hickory. Ai un vizitator.

Am clipit către Hickory, a cărui siluetă era încadrată de lumina ce venea de pe coridor.

— Despre ce tot vorbești?

— Generalul Gau. E aici. Acum. Și dorește să-ți vorbească.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Trebuie că glumești! am exclamat. Mi-am luat PDA-ul și m-am uitat la oră.

Sosiserăm în spațiul Conclavului cu paisprezece ore în urmă, făcîndu-ne apariția în spațiul real la o mie de kilometri de stația spațială pe care generalul Gau o făcuse cartierul general administrativ al Conclavului. Spusese că nu dorea să favorizeze o planetă mai presus de alta. Stația spațială era înconjurată de sute de nave din tot spațiul Conclavului și de și mai multe navete și vehicule de transport care circulau printre nave, plecînd și

sosind pe stație. Stația Phoenix, cea mai mare stație spațială umană —atît de mare încît auzisem că afecta mareele de pe planeta Phoenix (cu efecte măsurabile numai cu cele mai sensibile instrumente, dar orișicum...) – ar fi încăput într-un colț al cartierului general al Conclavului.

Sosiserăm și ne anunțaserăm trimițînd un mesaj codificat generalului Gau, prin care ceream o audiență. Ni se dăduseră coordonate de andocare, apoi fuseserăm ignorați în mod deliberat. După zece ore, m-am dus în sfîrșit la culcare.

— Știi că eu nu glumesc, spuse acum Hickory.

Se întoarse în cadrul ușii și aprinse luminile în cabină. Am clipit.

— Acum, te rog, zise el, hai să-l întîmpinăm.

Cinci minute mai tîrziu eram îmbrăcată în ceva ce speram să fie prezentabil și pășeam oarecum nesigură de-a lungul coridorului. După un minut de mers, am exclamat:

— Oh, rahat! și am alergat înapoi în cabină, lăsîndu-l pe Hickory singur pe coridor. Un minut mai tîrziu eram înapoi, purtînd în mînă o cămașă cu ceva înfășurat în ea.

— Ce-i asta? întrebă Hickory.

— Un dar, am răspuns.

Ne-am continuat drumul pe coridor.

După încă un minut stăteam în camera de conferințe amenajată în grabă, împreună cu generalul Gau. Ședea pe o latură a unei mese înconjurate de scaune în stilul obin, care nu erau prea bine proiectate nici pentru fiziologia lui, nici pentru a mea. M-am așezat pe partea cealaltă, cu cămașa în mînă.

— O să aștept afară, zise Hickory după ce mă lăsă acolo.

— Mulțumesc, Hickory, am răspuns.

El plecă. M-am întors cu fața spre general.

— Bună, l-am salutat, cam neconvingător.

— Tu ești Zoë, spuse generalul Gau. Ființa umană care îi face pe obini să-i îndeplinească poruncile.

Vorbele lui erau într-o limbă pe care n-o înțelegeam; erau traduse printr-un dispozitiv de comunicații care-i atîrna de gît.

— Asta-s eu, am replicat.

Mi-am auzit vorbele traduse în limba lui.

— Mă interesează felul în care o fată umană este capabilă să rechiziționeze o navă de transport obină ca s-o aducă să mă vadă.

— E o poveste lungă.

— Spune-mi versiunea scurtă.

— Tatăl meu a creat aparate speciale care le conferă obinilor conștiință. Obinii mă onorează ca fiind singura legătură în viață cu tatăl meu. Fac tot ce le cer eu să facă.

— Trebuie să fie plăcut să ai o rasă întreagă la cheremul tău.

— Ar trebui să știi cum e. Ai patru sute de rase la cheremul tău. Domnule...

Generalul Gau făcu ceva cu capul care speram că era menit să fie un zîmbet.

— Asta e o chestiune oarecum discutabilă în acest moment, mă tem. Dar sînt nedumerit. Trăiam cu impresia că ești fiica lui John Perry, administrator al coloniei Roanoke.

— Sînt. El și cu soția lui, Jane Sagan, m-au adoptat după ce tatăl meu a murit. Mama mea naturală murise cu ceva timp înainte. De dragul părinților mei adoptivi sînt acum aici. Deși îmi cer scuze – am arătat spre mine și spre aspectul meu dezordonat – nu mă așteptam să vă întîlnesc așa repede. Credeam că o să venim la dumneavoastră și că o să avem timp să ne pregătim.

— Cînd am auzit că obinii transportau o ființă umană care venea să mă vadă, și încă una de pe Roanoke, am fost destul de curios ca să nu vreau să aștept, explică Gau. De asemenea, găsesc important să fac opoziția să se întrebe ce pun la cale. Faptul că vin să vizitez o navă obină în loc să aștept să le primesc delegația o să-i facă pe unii să se întrebe cine ești și ce știu eu, iar ei nu.

— Sper că merit drumul.

— Dacă nu, tot or să fie nervoși. Dar avînd în vedere cît de departe ai venit, sper, de dragul nostru, al amîndurora, că drumul a meritat. Ești complet îmbrăcată?

— Ce?

Dintre multele întrebări la care m-aș fi putut aștepta, asta nu era una dintre ele.

Generalul arătă către mîna mea.

— Ai o cămașă în mînă.

— Ah, am exclamat, și am pus cămașa pe masă între noi. E un dar. Nu cămașa. E ceva înfășurat în cămașă. Ăsta-i darul. Speram să găsesc altceva în care să-l pun înainte de a vi-l da, dar m-ați luat oarecum prin surprindere. O să tac din gură acum și-o să vă las să-l luați pur și simplu.

Generalul îmi aruncă ceea ce cred că era o privire stranie, apoi întinse mîna și desfășură obiectul aflat în cămașă. Era cuțitul de piatră pe care mi-l dăduse vîrcolacul. Îl ridică și-l examină la lumină

— E un dar foarte interesant, observă el și începu să-l miște în mînă, încercîndu-i, bănuiam, greutatea și echilibrul.

— Și un cuțit destul de frumos desenat.

— Mulţumesc.

— Nu tocmai o armă modernă.

— Nu, am răspuns.

— Ți-ai închipuit că un general trebuie să fie interesat de arme arhaice? întrebă Gau.

— La drept vorbind, e o poveste în spatele lui. Există o rasă băștinașă de ființe inteligente pe Roanoke. N-am știut despre ele, înainte de a ateriza. Nu cu multă vreme în urmă, ne-am întîlnit cu ele pentru prima oară și lucrurile au mers prost. Unii dintre ei au murit, la fel și unii dintre noi. Apoi însă unul dintre ei și unul dintre noi s-au întîlnit și s-au hotărît să încerce să nu se mai omoare unii pe alții; în schimb, și-au făcut daruri. Cuțitul acela a fost unul dintre aceste daruri. E al tău acum.

— E o poveste interesantă. Și cred că am dreptate să presupun că această poveste are o oarecare implicație legată de motivul pentru care te afli aici.

— Depinde de dumneavoastră, domnule. Puteți să hotărîți doar că e un cuțit frumos de piatră.

— Nu prea cred. Administratorul Perry este un om care cochetează cu subtextele. Nu mi-a scăpat ce înseamnă faptul că și-a trimis fiica să transmită un mesaj. Apoi însă a oferit acest dar anume, cu această poveste anume. E un om de o oarecare subtilitate.

— Și eu cred la fel. Dar cuțitul nu e de la tăticul meu. E de la mine.

— Așa, exclamă Gau surprins. Asta-i încă și mai interesant. Administratorul Perry n-a sugerat asta?

— Nu știe că aveam cuțitul. Și nu știe cum l-am căpătat.

— Dar *ai avut* intenția să-mi transmiți un mesaj cu ajutorul lui. Unul care să-l completeze pe cel al tatălui tău adoptiv.

— Speram să vedeți lucrurile astfel.

Gau lăsă cuțitul jos.

— Spune-mi ce are de zis administratorul Perry.

— O să fiți asasinat, am răspuns. Oricum, cineva o să încerce. E cineva apropiat de dumneavoastră. Cineva din cercul de consilieri de încredere. Tăticul nu știe cînd sau cum, dar știe că e plănuit să se întîmple curînd. Voia să știți, ca să vă puteți apăra.

— De ce? Tatăl tău adoptiv este funcționar al Uniunii Coloniale. A făcut parte din planul care a distrus flota Conclavului și a pus în primejdie toate lucrurile pentru care am muncit, mai multă vreme decît ai trăit tu, tînără ființă umană. De ce-ar trebui să am încredere în cuvîntul unui dușman?

— Uniunea Colonială este dușmanul dumneavoastră, nu tăticul meu.

— *Tăticul* tău a ajutat la uciderea a zeci de mii. Fiecare navă din flotă a fost distrusă, în afară de a mea.

— V-a implorat să nu vă chemați navele la Roanoke.

— Aici a fost mult prea subtil. N-a explicat niciodată cum a fost întinsă capcana. Mi-a cerut doar să nu-mi chem flota. Un pic mai multe informații ar fi ținut în viață mii de ființe.

— A făcut ce-a putut. Erați acolo să ne distrugeți colonia. Nu-i era permis să o predea. Știți că n-avea prea multe opțiuni. Și-așa, a fost rechemat de către Uniunea Colonială și acuzat

chiar și pentru că v-a sugerat că s-ar putea să se întîmple ceva. Ar fi putut fi trimis la închisoare pentru simpla faptă de a fi vorbit cu dumneavoastră, generale. A făcut tot ce-a putut.

— De unde știu că nu este folosit iarăși?

— Ați spus că știați ce înseamnă că m-a trimis pe mine să vă aduc un mesaj. Eu sînt dovada că vă spune adevărul.

— Tu ești dovada că el *crede* că-mi spune adevărul. Nu înseamnă că *este* adevărul. Tatăl tău adoptiv a fost folosit o dată. De ce n-ar putea fi folosit din nou?

Am luat foc auzind asta.

— Îmi cer scuze, generale. Dar ar trebui să știți că, trimițîndu-mă pe mine să vă aduc acest avertisment, atît tăticul cît și mămica mea sînt absolut siguri că vor fi etichetați drept trădători de către Uniunea Colonială. Amîndoi or să meargă la închisoare. Ar trebui să știți că nu mă pot întoarce pe Roanoke, ca parte a înțelegerii datorită căreia obinii mă aduc la dumneavoastră. Trebuie să rămîn cu ei. Pentru că ei cred că e doar o chestiune de timp pînă cînd Roanoke va fi distrusă, dacă nu de către dumneavoastră, atunci de către vreo parte a Conclavului asupra căreia nu mai aveți nici un control. Părinții mei și cu mine am riscat *totul* ca să vă dăm acest avertisment. Este posibil să nu-i mai văd niciodată nici pe ei, nici pe oricine altcineva de pe Roanoke, pentru că vă dau acest avertisment. Acum, generale, credeți că oricare dintre noi ar fi făcut acest lucru dacă n-am fi absolut siguri de ceea ce vă spunem? Credeți?

Generalul Gau nu scoase nici un cuvînt pentru o clipă. Apoi vorbi:

— Îmi pare rău că a trebuit să riscați cu toții atît de mult.

— Atunci faceți-i tăticului meu onoarea de a-l *crede*. Sînteți în pericol, generale. Și acel pericol e mai aproape decît credeți.

— Spune-mi, Zoë, ce speră administratorul Perry să obțină spunîndu-mi mie asta? Ce vrea de la mine?

— Vrea să rămîneți în viață. I-ați promis că atîta vreme cît o să conduceți Conclavul, n-o să mai atacați Roanoke. Cu cît rămîneți mai mult în viață, cu atît mai mult rămînem și noi în viață.

— Dar aici e ironia. Mulțumită a ceea ce s-a întîmplat la Roanoke, nu mai dețin controlul în aceeași măsură ca înainte. Acum îmi petrec timpul ținîndu-i pe alții la locul lor. Și sînt și unii care privesc Roanoke ca pe o cale de a-mi lua controlul. Sînt sigur că nu știi despre Nerbros Eser...

— Sigur că știu. Principala dumneavoastră opoziție în acest moment. Încearcă să convingă oamenii să-l urmeze. Vrea să distrugă Uniunea Colonială

— Îmi cer scuze. Am uitat că nu ești doar o aducătoare de mesaje...

— Nu-i nimic.

— Nerbros Eser plănuiește să atace Roanoke. Am readus Conclavul sub controlul meu – prea încet – dar pe Eser îl sprijină destule rase ca să fie capabil să finanțeze o expediție pentru a cuceri Roanoke. Știe că Uniunea Colonială e prea slabă ca să organizeze o apărare a coloniei, și știe că în acest moment nu mă aflu în situația de a-l opri. Dacă poate cuceri Roanoke atunci cînd eu n-am putut, s-ar putea ca mai multe rase să treacă de partea lui. Destule ca să atace Uniunea Colonială în mod direct.

— Atunci, nu ne puteți ajuta...

— Altfel decît spunîndu-ți ceea tocmai ți-am spus, nu. Eser o să atace Roanoke. Dar, parțial din cauză că administratorul Perry a ajutat la distrugerea flotei mele, cu nici un chip nu pot face prea mult să-l opresc acum. Și mă îndoiesc foarte mult că Uniunea voastră Colonială o să facă prea multe să-l oprească.

— De ce spuneți asta?

— Pentru că ești *aici*. Nu înțelege greșit, Zoë, apreciez avertismentul familiei tale. Dar administratorul Perry nu-i atît de amabil încît să mă fi prevenit din simpla lui bunătate. Așa cum ai observat, prețul e prea mare pentru asta. Ești aici pentru că nu aveți încotro să vă mai duceți.

— Dar îl credeți pe tăticul...

— Da. Din nefericire. Cineva în situația mea e întotdeauna o țintă. Dar acum, în mod special, știu că pînă și unii dintre cei în care am avut încredere, cărora le-am încredințat viața și prietenia

mea, calculează costurile și ajung la concluzia că valorez mai mult mort decît viu. Și are sens ca cineva să încerce să mă omoare înainte ca Eser să atace Roanoke. Dacă sînt mort și Eser se răzbună pe colonia voastră, nimeni altcineva n-o să încerce măcar să concureze cu el pentru controlul Conclavului. Administratorul Perry nu-mi spune nimic din ce nu știu. Confirmă doar ce știu.

— Atunci nu v-am fost de nici un folos.

Și nici tu nu mi-ai fost de nici un folos mie, am gîndit, dar n-am rostit-o.

— N-aș spune asta. Unul dintre motivele pentru care sînt aici, acum, este ca să aud ce ai să-mi spui fără să se mai amestece oricine altcineva. Să aflu ce să fac cu informațiile pe care s-ar putea să le ai. Să văd dacă îmi sînt de folos. Să văd dacă *tu* îmi ești de folos.

— Știați deja ce v-am spus eu.

— E adevărat. Totuși, nimeni *altcineva* nu știe cît de multe știi. Nu aici, în orice caz.

Întinse mîna, luă cuțitul de piatră și se uită din nou la el.

— Iar adevărul în problema asta este că m-am săturat să nu știu cine, dintre cei în care am încredere, plănuiește să mă înjunghie în inimă. Oricine intenționează să mă asasineze, trebuie să fie mînă-n mînă cu Nerbros Eser. Este probabil să știe cînd plănuiește acesta să atace Roanoke și cît de mare sînt forțele cu care o va face. Și poate că lucrînd împreună am putea afla ambele lucruri.

— Cum?

Generalul Gau se uită din nou la mine și schiță din cap acea chestie sper-că-e-un-zîmbet.

— Făcînd un pic de teatru politic. Făcîndu-i să creadă că știu ceea ce știu ei. Făcîndu-i să acționeze din acest motiv.

I-am întors zîmbetul lui Gau.

— „Iar piesa mea-i capcana ce-n curînd va prinde-n ea pe rege și-al său gînd".

— Exact. Deși cel pe care-l prindem o să fie un trădător, nu un rege.

— În citatul acela era și una și alta.

— Interesant. Mă tem că nu cunosc referința.

— E dintr-o piesă numită *Hamlet*. Am avut un prieten căruia îi plăcea autorul.

— Îmi place citatul. Și prietenul tău.

— Mulțumesc. Și mie.

*

— Unul dintre voi, din această cameră, e trădător, vorbi generalul Gau. Și știu care dintre voi.

Oho, m-am gîndit. *Generalul știe cu siguranță cum să înceapă o întîlnire.*

Ne aflam în camera consilierilor oficiali ai generalului, o încăpere ornamentată, pe care, îmi spusese generalul înainte, n-o folosea niciodată decît ca să primească demnitarii străini cu o oarecare aparență de pompă și ceremonial. Din moment ce, tehnic vorbind, mă primea pe mine pentru această întîlnire de protocol, mă simțeam specială. Dar, revenind la subiect, în cameră se afla o mică platformă supraînălțată, cu trepte, pe care fusese așezat un fotoliu mare. Demnitarii, consilierii și personalul lor se apropiau de el ca și cum ar fi fost un tron. Asta urma să fie folositor pentru ceea ce avea de gînd generalul Gau astăzi.

În fața platformei, camera se deschidea într-un semicerc. În jurul perimetrului se afla un șir de bănci curbat, în general de înălțimea pe care o au cînd stau în picioare cele mai multe specii conștiente de sine din Conclav. Aici își aveau locul echipele consilierilor și demnitarilor, deschizînd documente și date cînd era nevoie și șoptind (sau ce altceva făceau ei) în microfoane micuțe care transmiteau la căști de urechi (sau orice altceva) purtate de șefii lor.

Șefii – consilieri sau demnitari – umpleau zona dintre bănci și platformă. De obicei, mi s-a spus, li se ofereau bănci sau scaune (sau ce se potrivea cel mai bine cu forma lor), ca să se

poată odihni în timp ce-şi făceau treburile. Astăzi, erau ţinuţi cu toţii în picioare.

Cît despre mine, stăteam în stînga, chiar în faţa generalului aşezat în fotoliul lui cel mare. În partea opusă a fotoliului, se afla o măsuţă, pe care era aşezat cuţitul de piatră. Tocmai i-l prezentasem (pentru a doua oară) generalului. De data asta, era oferit într-un ambalaj mai protocolar decît o cămaşă. Generalul îl scosese din cutia pe care-o găsisem, îl admirase şi-l pusese pe masă.

În spate, alături de personal, stăteau Hickory şi Dickory, nu tocmai încîntaţi de planul propus de general. Împreună cu ei erau trei membri ai diviziei de securitate a generalului, care nu erau nici ei deloc mulţumiţi.

Ei bine, acum că-l puneam în aplicare, nici eu nu sînt prea sigură că eram complet entuziasmată de plan.

— Credeam că sîntem aici ca să auzim o cerere din partea acestei tinere fiinţe umane, vorbi unul dintre consilieri, o lalană înaltă (adică, înaltă chiar şi pentru o lalană!), pe nume Hafte Sorvalh. Vocea ei era tradusă de către căsca pe care mi-o dăduseră obinii.

— A fost un pretext, replică generalul Gau. Fiinţa umană nu are nici o cerere, ci informaţii legate despre care dintre voi are intenţia să mă asasineze.

Asta stîrni, firește, agitaţie în cameră.

— E o fiinţă umană! exclamă Wert Ninung, un dwaer. Nu vreau să fiu lipsit de respect, generale, dar umanii au distrus recent întreaga flotă a Conclavului. Orice informaţie pe care-ar împărtăşi-o cu tine ar trebui privită ca extrem de suspectă, ca să nu spun decît atît.

— Sînt complet de acord, Ninung, răspunse Gau. Din acest motiv, cînd mi-a fost furnizată, am făcut ceea ce-ar fi făcut orice persoană raţională şi mi-am pus oamenii de la securitate să verifice amănunţit informaţia. Regret să spun că informaţia a fost bună. Iar acum trebuie să mă ocup de faptul că unul dintre consilierii mei – cineva care cunoaşte toate planurile mele pentru Conclav – a conspirat împotriva mea.

— Nu înțeleg, vorbi un ghlagh al cărui nume, dacă mi-l aminteam corect, era Lernin Il. Nu eram absolut sigură totuși; oamenii lui Gau de la securitate îmi dăduseră dosare despre cercul de consilieri ai lui Gau numai cu cîteva ore înainte de ședință și, avînd în vedere toate celelalte pe care trebuia să le pregătesc, abia avusesem timp să le frunzăresc.

— Ce nu înțelegi, Lernin? întrebă generalul Gau.

— Dacă știi care dintre noi este trădătorul, de ce nu s-a ocupat deja de el divizia ta de securitate? întrebă Il. Asta s-ar fi putut face fără să te expui unui risc inutil. Avînd în vedere poziția ta, n-ai nevoie să-ți asumi mai multe riscuri decît este absolut necesar.

— Nu vorbim despre un ucigaș întîmplător, Il. Uită-te în jurul tău. De cîtă vreme ne cunoaștem unii pe alții? Cît de mult a muncit fiecare dintre noi ca să creeze acest mare Conclav al raselor? Ne-am văzut mai mult între noi de-a lungul timpului decît ne-am văzut soții sau soțiile și copiii. Ar fi acceptat oricare dintre voi dacă l-aș fi făcut pe unul să dispară cu o acuzație vagă de crimă? Nu i s-ar părea fiecăruia dintre voi că-mi pierd autoritatea și creez țapi ispășitori? Nu, Il. Am ajuns prea departe și am făcut prea multe pentru asta. Chiar și acest viitor asasin merită mai multă politețe.

— Atunci, ce intenționezi să faci? întrebă Il.

— Îi voi cere trădătorului din această încăpere să iasă în față. Nu-i prea tîrziu să îndrept acest rău.

— Îi oferi amnistie acestui asasin? întrebă o creatură al cărei nume chiar nu mi-l aminteam (sau, avînd în vedere cum vorbea, bănuiesc că nu l-aș fi putut pronunța corect chiar dacă mi l-aș fi amintit).

— Nu, răspunse Gau. Această persoană nu acționează singură. Face parte dintr-o conspirație care amenință lucrurile pentru care am muncit cu toții.

Gau făcu semn spre mine.

— Prietena mea umană de aici mi-a dat cîteva nume, dar asta nu e de-ajuns. Pentru securitatea Conclavului, avem nevoie

să știm mai mult. Și ca să arătăm tuturor membrilor Conclavului că trădarea nu poate fi tolerată, asasinul meu trebuie să răspundă pentru ceea ce a făcut pînă în acest punct. Ceea ce ofer este acest lucru: că va fi tratat corect și cu demnitate. Că își va petrece perioada de pedeapsă într-o măsură oarecare în confort. Că familia și cei dragi nu vor fi pedepsiți sau făcuți răspunzători, în afară de cazul în care sînt ei înșiși conspiratori. Iar crima lor nu va fi făcută publică. Toți cei din afara prezentei încăperi vor ști numai că acest conspirator s-a retras din serviciu. Va exista o pedeapsă. Trebuie să existe o pedeapsă. Dar nu va exista pedeapsa istoriei.

— Vreau să știu de unde și-a căpătat informația această ființă umană, pretinse Wert Ninung.

Gau îmi făcu semn din cap.

— Această informație provine, în ultimă instanță, de la divizia Forțelor Speciale ale Uniunii Coloniale, am răspuns.

— Același grup care a constituit vîrful de lance al distrugerii flotei Conclavului, comentă Wert. Nu tocmai demn de încredere.

— Consilier Wert, am spus, cum crezi că au reușit Forțele Speciale să descopere fiecare dintre navele flotei voastre? Singura dată cînd se adună este atunci cînd elimină o colonie. Să descoperi patru sute de nave printre zecile de mii pe care le are la dispoziția sa fiecare rasă în parte a fost o ispravă nemaiauzită a informațiilor militare. După asta, crezi că Forțele Speciale au avut dificultăți să furnizeze un singur nume?

Wert mîrîi de-a binelea la mine. M-am gîndit că era nepoliticos.

— V-am spus deja că am pus să fie verificată informația, vorbi generalul Gau. Nu există nici o îndoială că este exactă. Asta nu intră în discuție. Ceea ce intră în discuție este felul în care asasinul va alege să fie descoperit. Repet: asasinul este în această încăpere chiar acum, printre noi. Dacă va ieși în față acum și ne va divulga informații despre ceilalți conspiratori, tratamentul lor va fi generos, ușor și secret. Oferta e în fața ta, acum. Te implor, ca un vechi prieten, să o accepți. Vino în față, acum!

Nimeni din începere nu se mișcă. Generalul Gau se uită fix la fiecare dintre consilierii săi, direct și în ochi, vreme de cîteva secunde la fiecare. Nici unul nu făcu nici măcar un pas în față.

— Foarte bine, continuă generalul Gau. Atunci vom face asta pe calea cea mai grea.

— Ce-o să faci acum, generale? întrebă Sorvalh.

— Simplu, răspunse Gau. Vă voi chema pe fiecare dintre voi, pe rînd. Vă veți înclina în fața mea și îmi veți jura loialitate în calitate de conducător al Conclavului. Acelora dintre voi despre care știu că sînt sinceri, le voi oferi mulțumirile mele. Aceluia despre care știu că e trădător, îi spun: te voi da în vileag în fața celor alături de care ai lucrat atîta vreme și voi pune să fii arestat. Pedeapsa ta va fi severă. Și va fi categoric publică. Și se va sfîrși cu moartea ta!

— Asta nu-ți seamănă, generale, observă Sorvalh. Ai creat Conclavul cu ideea să nu existe dictatori, nici cereri de loialitate personală. Există doar loialitatea față de Conclav. Față de idealurile lui.

— Conclavul este aproape de prăbușire, Hafte. Iar tu știi la fel de bine ca și mine că Nerbros Eser și cei de soiul lui vor conduce Conclavul ca pe moșia personală. Unul dintre voi a hotărît deja că dictatura lui Eser este preferabilă unui Conclav unde fiecare rasă are o voce. Este limpede pentru mine că trebuie să cer loialitatea care era cîndva de la sine înțeleasă. Îmi pare rău că s-a ajuns la asta. Dar s-a ajuns.

— Dacă nu vom jura loialitate? întrebă Sorvalh.

— Atunci veți fi arestați ca trădători. Împreună cu cel despre care știu că este asasinul.

— N-ai dreptul să faci asta, insistă Sorvalh. Acționezi împotriva propriei tale viziuni pentru Conclav, dacă ceri această loialitate. Vreau să știi că eu cred asta din adîncul sufletului.

— Am notat.

— Foarte bine, zise Sorvalh, păși în față pe platformă și îngenunche. General Tarsem Gau, îți ofer loialitatea mea în calitate de conducător al Conclavului.

Gau se uită la mine. Era rîndul meu. Am clătinat din cap în direcția lui, destul de clar ca toată lumea din încăpere să vadă că aștepta verificarea mea.

— Mulțumesc, Hafte. Te poți duce înapoi. Wert Ninung, te rog înaintează.

Ninung înaintă. La fel și următorii șase consilieri. Mai rămîneau trei.

Începeam să devin foarte nervoasă. Gau și cu mine căzuserăm deja de acord că nu aveam să ducem jocul atît de departe încît să acuzăm pe cineva care nu era de fapt vinovat. Dar dacă ajungeam la sfîrșit fără un trădător, atunci amîndoi am fi avut multe pentru care să răspundem.

— Lernin Il, rosti generalul Gau. Te rog înaintează.

Il dădu din cap, se deplasă lin înainte și, cînd ajunse lîngă mine, mă împinse cu brutalitate pe podea și se aruncă după cuțitul de piatră pe care Gau îl lăsase pe masa de lîngă el. M-am lovit de podea atît de tare, încît craniul mi-a săltat pe ea. Am auzit țipete și gîgîituri de alarmă din partea celorlalți consilieri. M-am rostogolit și m-am uitat în sus, exact cînd Il ridicase cuțitul și se pregătea să-l înfigă în general.

Cuțitul fusese lăsat afară și la îndemînă pentru un motiv. Gau spusese deja că avea intenția să dea în vileag trădătorul; spusese că știa fără nici o îndoială cine era; spusese că pedeapsa pentru trădător avea să includă moartea. Trădătorul ar fi fost deja convins că n-ar fi avut nimic de pierdut încercînd asasinatul atunci și acolo. Dar consilierii lui Gau nu purtau de obicei unelte ucigătoare asupra persoanei lor; erau niște birocrați care nu aveau nimic mai periculos la ei decît un toc. Dar un cuțit de piatră frumos și ascuțit, lăsat neglijent prin preajmă, ar fi fost exact obiectul menit să convingă viitorul asasin să-și asume riscul. Acesta era, de asemenea, motivul pentru care gărzile generalului (și Hickory și Dickory) erau postate la marginea încăperii, în loc să fie în apropierea generalului; trebuia să dăm asasinului iluzia că apucă să dea o lovitură sau două, înainte ca gărzile să pună mîna pe el.

Generalul nu era prost, desigur; purta o armură corporală care-i acoperea cea mai mare a părților corpului susceptibile la răni de cuțit. Dar capul și gîtul erau încă vulnerabile. Generalul credea că merita riscul, dar acum, cînd îl vedeam încercînd să se miște ca să se apere, am ajuns la concluzia că partea cea mai slabă a planului nostru era cea în care generalul se presupune că evită să fie înjunghiat mortal.

Il cobora cuțitul. Nici una dintre gărzile generalului sau Hickory și Dickory nu aveau să ajungă acolo la timp. Hickory și Dickory mă antrenaseră să dezarmez un adversar; problema era că mă aflam pe jos și nu într-o poziție din care să blochez lovitura de cuțit. Și oricum, ghlagh era o rasă a Conclavului; nu petrecusem nici un pic de timp învățînd vreunul dintre punctele lor slabe.

Apoi însă îmi trecu ceva prin cap, așa cum stăteam pe spate, uitîndu-mă în sus la Il.

Poate că nu știam prea multe despre ghlagh, dar cu siguranță știam cum arată un *genunchi*.

M-am proptit în podea, am împins și am lovit tare cu călcîiul, dintr-o parte, în genunchiul cel mai apropiat al lui Il. Acesta cedă cu o răsucire nefirească și am crezut că simt ceva din piciorul lui trosnind, ceea ce îmi dădu o senzație de greață. Il țipă de durere și se apucă de picior, scăpînd cuțitul. M-am tîrît departe de el cît de repede am putut. Generalul Gau se aruncă de pe scaun și îl doborî pe Il la podea.

Hickory și Dickory apărură brusc lîngă mine, trăgîndu-mă de pe trepte. Gau strigă ceva gărzilor care alergau spre general.

— Echipa lui! Opriți-i echipa!

M-am uitat către bănci și am văzut trei ghlagh năpustindu-se spre aparatura lor. Oamenii lui Il erau clar la curent cu asasinatul și încercau acum să le semnaleze conspiratorilor că fuseseră descoperiți. Gărzile lui Gau se opriră brusc și se întoarseră, sărind peste bănci ca să ajungă la echipa lui Il. Le azvîrliră aparatele dintr-o lovitură, dar nu înainte ca unul dintre ei să fi trimis un mesaj. Am știut asta pentru că peste tot în cartierul

general al Conclavului alarmele se treziră la viață, cu un bolborosit.

Stația spațială era atacată.

*

Cam la un minut după ce Il își lansase atacul stîngaci asupra generalului Gau, un crucișător de luptă impo numit *Farre* lansă șase rachete în porțiunea din stația spațială a Conclavului unde se aflau birourile lui Gau. *Farre* era comandat de un impo numit Ealt Ruml. Ruml, se dovedi, ajunsese la o înțelegere cu Nerbros Eser și cu Lernin Il ca să preia comanda unei noi flote a Conclavului după asasinarea lui Gau. Ruml urma să ducă apoi toată flota la stația Phoenix, s-o distrugă și să înceapă să ia la rînd lista lumilor umane. În schimb, tot ce trebuia să facă Ruml era să fie pregătit pentru un mic bombardament demonstrativ al birourilor și al navei amiral a lui Gau cînd primea semnalul, ca parte dintr-o tentativă mai mare de lovitură de stat concertată, care urma să cuprindă asasinarea lui Gau ca eveniment principal și distrugerea navelor principale de luptă ale raselor loiale lui Gau.

Cînd Gau le dezvălui consilierilor săi că știa că unul dintre ei era trădător, un membru al echipei lui Il trimise un mesaj codificat lui Ruml, informîndu-l că totul era pe cale s-o ia razna. La rîndul lui, Ruml trimise mesaje codificate proprii către alte trei crucișătoare de luptă din apropierea stației Conclavului, fiecare avînd drept căpitan pe cineva pe care Ruml îl convertise la cauză. Toate cele patru nave începură să-și încălzească sistemele de armament și să-și aleagă țintele: Ruml ținti birourile lui Gau, în timp ce restul trădătorilor ținti nava amiral a lui Gau, *Steaua Blîndă* și alte aparate.

Dacă totul ar fi mers așa cum plănuiseră, Ruml și conspiratorii săi ar fi scos din funcțiune navele cele mai capabile să vină în ajutorul lui Gau – nu că ar fi contat, pentru că Ruml ar fi deschis birourile lui Gau către spațiu, aspirînd pe toți cei

dinăuntru (inclusiv, în acel moment, pe mine) în vidul rece, fără aer. Cîteva minute mai tîrziu, cînd echipa lui Il trimise o notă de confirmare chiar înainte de a-şi vedea aparatura aruncată din labe, Ruml îşi lansă rachetele şi pregăti încă o serie pentru lansare.

Şi fu, îmi închipui, extrem de surprins cînd *Farre* fu lovit din flanc aproape simultan de trei rachete trase de pe *Steaua Blîndă*. *Steaua* şi alte şase nave de încredere fuseseră puse în stare de alertă de către Gau ca să stea cu ochii pe orice navă care at fi început să-şi încălzească sistemele de arme. *Steaua* depistase *Farre* încălzindu-şi bateriile de rachete, ţintise nava în tăcere şi-şi pregătise propria apărare.

Gau interzisese orice acţiune pînă cînd rachetele altcuiva îşi luau zborul, dar în clipa în care *Farre* lansă, *Steaua* făcu acelaşi lucru, apoi porni apărarea antirachetă împotriva celor două rachete care o ţinteau, trimise de către crucişătorul arrisian *Vut-Roy*.

Steaua distruse una dintre rachete şi suferi pagube uşoare din partea celei de-a doua. *Farre*, care nu se aşteptase la un contraatac, suferi pagube grele de la rachetele de pe *Steaua* şi încă şi mai multe pagube cînd motorul i se rupse, distrugînd jumătate de navă şi ucigînd sute de persoane la bord, inclusiv pe Ealt Ruml şi echipajul său de pe punte. Cinci din cele şase rachete trase de *Farre* fură scoase din funcţiune de către sistemele defensive ale staţiei spaţiale; a şasea lovi staţia, lăsînd o gaură din compartimentul staţiei aflat lîngă birourile lui Gau. Sistemul de uşi etanşe al staţiei izolă stricăciunile în cîteva minute; fură ucişi patruzeci şi patru de oameni.

Toate acestea se petrecură în intervalul de mai puţin de două minute, pentru că lupta avusese loc la distanţe incredibil de mici. Spre deosebire de bătăliile spaţiale din spectacolele de divertisment, bătăliile reale între nave spaţiale au loc pe distanţe uriaşe. În această bătălie totuşi, toate navele se aflau pe orbită în jurul staţiei. Unele dintre navele implicate erau doar la cîţiva kilometri unele de altele. Asta-i în mare parte echivalentul pentru navele spaţiale al unei încăierări cu pumnalele.

Sau așa mi se spuse. Mă iau după ce-mi spun alții despre bătălie, pentru că în acel moment ceea ce făceam *eu* era să fiu trasă afară din camera consilierilor generalului Gau de către Hickory și Dickory. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost Gau țintuindu-l la pămînt pe Lernin Il, în timp ce încerca din răsputeri să-i împiedice pe ceilalți consilieri să-l bată măr pe nemernic. Era prea mult zgomot pentru ca să mai meargă dispozitivul de traducere, dar bănuiam că Gau încerca să le spună celorlalți că avea nevoie de Il în viață. Ce poți să zici... Nimănui nu-i plac trădătorii.

*

Mi s-a spus, de asemenea, că bătălia din afara stației spațiale ar fi durat mai mult, numai că la scurtă vreme după prima salvă de rachete se întîmplă ceva straniu: un crucișător obin făcu saltul neliniștitor de aproape de stația spațială a Conclavului, declanșînd o serie de alarme de proximitate în același timp cu alarmele de bătălie deja pornite. Asta era neobișnuit, dar ceea ce atrase *cu adevărat* atenția tuturor fură *celelalte* nave care apărură cam la treizeci de secunde după aceea. Stația avu nevoie de cîteva minute ca să le identifice și pe acestea.

Moment în care toți cei ce se luptaseră între ei își dădură seama că aveau acum ceva mult mai mare pentru care să-și facă griji.

Nu știam, deocamdată, nimic din toate astea. Hickory și Dickory mă trăseseră către sala de conferințe, la o oarecare distanță de camera consilierilor, și o păzeau, cînd alarmele se opriră brusc.

— Ei bine, am folosit în sfîrșit antrenamentul acela, i-am zis lui Hickory.

Eram surescitată din cauza adrenalinei rămase după încercarea de asasinat și umblam de la un capăt al altul al încăperii. Hickory nu răspunse nimic și continuă să scruteze coridorul în căutarea amenințărilor. Am oftat și am așteptat pînă cînd mi-a făcut semn că ne puteam mișca în siguranță.

Zece minute mai tîrziu, Hickory păcăni ceva către Dickory, care se duse la uşă. Hickory porni pe coridor şi dispăru din vedere. După puţin timp, am auzit ceea ce suna ca vocea lui Hickory discutînd aprins cu cineva. Hickory se întoarse, urmat de şase gărzi cu o înfăţişare foarte serioasă şi de generalul Gau.

— Ce s-a întîmplat? am întrebat. Sînteţi teafăr?

— Ce-ai de-a face cu consu? mă întrebă generalul Gau, ignorînd întrebarea mea.

— Consu? Nimic. Le-am cerut obinilor să încerce să-i contacteze în numele meu, să vad dacă m-ar putea ajuta să salvez Roanoke. Asta s-a întîmplat cu cîteva zile în urmă. N-am auzit nimic despre asta de la obini, de-atunci.

— Cred că ai un răspuns. Sînt aici. Şi cer să te vadă.

— E o navă consu aici, acum?

— De fapt, acel consu care întreabă de tine este pe o navă obină. Ceea ce pentru mine n-are nici un sens, dar nu contează asta. Sînt nave consu care urmează nava obină.

— Nave... Cîte?

— Pînă acum? Vreo şase sute.

— Poftim? am exclamat.

Adrenalina atinse din nou un vîrf.

— Şi încă mai vin, continuă generalul Gau. Te rog, nu înţelege greşit, Zoë, dar dacă ai făcut ceva ca să-i înfurii pe consu, sper că aleg să te pedepsească pe tine, nu pe noi!

M-am întors şi m-am uitat la Hickory, nevenindu-mi să cred.

— Ai spus că ai nevoie de ajutor, vorbi Hickory.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Am intrat în cala celeilalte nave obine.

— Aşadar, aceasta este fiinţa umană care are o întreagă rasă să-i îndeplinească poruncile, vorbi creatura consu care mă aştepta acolo.

Era singurul loc de pe nava obină unde ar fi încăput, am bănuit.

Am zîmbit împotriva voinţei mele.

— Rîzi de mine, continuă consu.

Vorbea o engleză perfectă, şi cu o voce domoală, blîndă, ceea ce era ciudat, avînd în vedere cît de mult semăna cu o insectă mare şi cumplit de furioasă.

— Îmi pare rău, am răspuns. Numai că e a doua oară pe ziua de azi cînd cineva mi-a spus asta.

— Bine, spuse consu.

Se desfăşură într-un fel care mă făcu să vreau s-o iau la fugă ţipînd în cealaltă direcţie şi, de undeva din interiorul corpului, un braţ şi o mînă înfiorător de asemănătoare cu unele umane făcură semn spre mine.

— Vino şi lasă-mă să mă uit la tine...

Am făcut un pas în faţă, apoi am avut mari dificultăţi cu pasul următor.

— Ai cerut să vin, fiinţă umană, vorbi consu.

Mi-am adunat curajul şi m-am dus către consu. Acesta mă atinse şi mă împunse cu braţele mai mici, în timp ce braţele gigantice, tăioase, cele pe care consu le foloseau ca să decapiteze inamici în luptă, pluteau ameninţător de-o parte şi de alta a mea, cam la nivelul capului. Am reuşit să nu mă pierd de tot.

— Da, bine, zise consu, şi am auzit ceva care suna a dezamăgire în vocea lui. Nu-i nimic deosebit de *special* la tine, nu-i aşa? Fizic. Ai ceva special din punct de vedere mintal?

— Nu, am răspuns, sînt doar eu.

— Cu toţii sîntem doar noi înşine, replică uriaşul consu şi se plie la loc în corpul lui, spre marea mea uşurare. Asta-i axiomatic. Ce anume ai tu care să facă sute de obini să accepte să moară ca să ajungă la mine, asta întreb.

Mi s-a făcut rău din nou.

— Ai spus că sute de obini au murit ca să te aducă la mine?

— O, da. Favoriţii tăi mi-au înconjurat nava cu a lor şi au încercat să urce la bord. Nava i-a ucis pe toţi cei care au încercat.

Au perseverat și în cele din urmă am devenit curios. Am permis unuia să urce la bordul navei și mi-a spus că tu ai cerut obinilor să-i convingă pe consu să te ajute. Voiam să văd cu ochii mei ce fel de creatură ar putea să ceară așa ceva cu atîta nonșalanță și ar putea să-i facă pe obini să îndeplinească cererea cu un asemenea preț pentru ei.

Se uită din nou la mine, curios.

— Pari supărată.

— Mă gîndesc la obinii care au murit.

— Au făcut ce le-ai cerut, zise consu, pe un ton plictisit.

— Nu trebuia să omori atît de mulți dintre ei.

— Favoriții tăi nu trebuiau să ofere atît de mulți pentru sacrificiu. Și totuși au făcut-o. Pari proastă, așa că o să-ți explic. Favoriții tăi, în măsura în care pot gîndi, au făcut acest lucru în mod inteligent. Consu nu vor vorbi cu obinii pentru interesul acestora. Am răspuns la întrebările lor cu multă vreme în urmă și nu ne interesează să vorbim mai departe pe acest subiect.

— Dar *tu* vorbești cu obinii, am remarcat.

— Sînt pe moarte. Am pornit în – și aici consu scoase un zgomot care suna ca un tractor căzînd de pe un deal – călătoria morții care le este permisă acelor consu pregătiți să meargă mai departe, dacă în această viață s-au dovedit vrednici. Consu aflați în această călătorie pot face tot ce le place, inclusiv să vorbească cu creaturi proscrise, și pot, dacă li se cere în mod corespunzător, să acorde o ultimă favoare. Favoriții tăi i-au spionat pe consu vreme de decenii – am fost conștienți de asta, dar n-am făcut nimic – știau traseul călătoriei morții și navele ceremoniale în care zboară cei aflați în călătorie. Favoriții tăi înțelegeau că era singurul mod în care puteau vorbi cu noi. Și mai știau de ce-ar fi nevoie ca să-mi trezească interesul, mie sau oricărui alt consu, destul ca să-i ascult. Ar fi trebuit să știi asta cînd ți-ai făcut cererea.

— N-am știut.

— Atunci ești necugetată, ființă umană. Dacă aș fi înclinat să-mi pară rău pentru obini, aș face acest lucru pentru că și-au

irosit efortul și m-au abătut din drum de dragul cuiva atît de ignorant în privința prețului. Dar nu-mi pare rău pentru ei. Obinii măcar știau prețul și l-au plătit de bunăvoie. Acum... Fie îmi spui cum ceri să te ajut, fie o să plec și moartea favoriților tăi va fi fost cu adevărat în zadar.

— Am nevoie de ajutor ca să-mi salvez colonia, am răspuns, și am făcut un efort să mă concentrez. Prietenii și familia mea sînt acolo și sînt amenințați de un atac. E o colonie mică și nu-i în stare să se apere singură. Uniunea Colonială nu ne va ajuta. Obinilor nu le e permis să ne ajute. Consu au tehnologia care ne-ar putea ajuta. Te rog să ne ajuți!

— Ai spus „rog", observă consu. Favoriții tăi spun „cer".

— Am cerut ajutor de la obini pentru că știam că pot. Pe tine te rog.

— Nu-mi pasă de colonia ta sau de tine.

— Tocmai ai spus că poți acorda o favoare, ca parte a călătoriei morții tale. Ar putea fi aceasta.

— S-ar putea ca favoarea mea să fi fost acordată obinilor, prin faptul că am vorbit cu tine.

Am clipit auzind asta.

— Cum ar putea fi o favoare pentru ei simplul fapt de a vorbi cu mine, dacă nici măcar nu te gîndești să mă ajuți? Atunci ai fi tu cel care le-ar irosi sacrificiul și efortul.

— E alegerea mea. Obinii înțeleg că, făcînd sacrificiul, răspunsul ar putea fi „nu". Acesta este un alt lucru pe care ei îl înțeleg, iar tu nu.

— Știu, sînt o mulțime de lucruri pe care nu le înțeleg aici. Îmi dau seama de asta. Îmi pare rău. Dar tot am nevoie de ajutor pentru familia și prietenii mei.

— Cît de mulți membri ai familiei și prieteni ai?

— Colonia mea are două mii cinci sute de oameni.

— Un număr asemănător de obini au murit ca să mă aducă aici.

— N-am știut că o să se întîmple asta. N-aș fi cerut așa ceva.

— Așa să fie? întrebă consu.

Își mută volumul și se trase spre mine. N-am dat înapoi.

— Nu te cred, ființă umană. Ești necugetată și ignorantă, atîta lucru e limpede. Și totuși, nu-mi vine să cred că pînă și tu n-ai înțeles ce pretindeai de la obini, atunci cînd le-ai cerut să vină la noi de dragul tău. Ai cerut ajutor de la obini pentru că puteai. Și pentru că puteai, n-ai întrebat de preț. Dar trebuia să fi știut că prețul va fi mare.

Nu știam ce să răspund la asta.

Consu se trase înapoi și păru să mă privească de parcă aș fi fost o insectă amuzantă.

— Capriciile și cruzimea ta față de obini mă interesează. La fel și faptul că obinii sînt dornici să-i dea pe unii dintre ei pentru capriciile tale, în ciuda lipsei de afecțiune pentru ei.

Am spus ceva ce știam că o să regret, dar nu m-am putut împiedica. Consu făcea o treabă realmente excelentă provocîndu-mă intenționat.

— Asta e amuzant, venind din partea unui membru al rasei care a dat obinilor inteligență, dar nu și conștiință. Atîta vreme cît vorbim despre capricii și cruzime.

— A, da, așa e. Obinii mi-au spus. Ești copilul ființei umane care a făcut aparatele cu care obinii se joacă de-a conștiința.

— Nu se joacă. O *au*!

— Și e un lucru îngrozitor că o au. Conștiința e o tragedie. Îndepărtează întreaga rasă de perfecțiune, o face să-și irosească eforturile în încercări individuale și extravagante. Viețile noastre, în calitate de consu, sînt petrecute învățînd să ne eliberăm rasa de tirania sinelui, să trecem dincolo de noi înșine și, făcînd astfel, să ne împingem rasa înainte. De aceea ajutăm rasele inferioare, ca să vă puteți și voi elibera cu timpul.

Mi-am mușcat obrazul auzind asta. Consu coborau uneori într-o colonie umană, o rădeau de pe fața planetei, apoi așteptau ca Forțele Coloniale de Apărare să vină să se lupte cu ei. Era un joc pentru consu, din cîte își putea da seama oricare dintre noi. A spune că o făceau în folosul nostru era pervers, ca să nu zicem mai mult.

Dar eram aici ca să cer ajutor, nu să discut probleme de morală. Înghițisem o dată momeala. Nu îndrăzneam să las să se întîmple din nou.

Consu continuă, fără să bage în seamă luptele mele personale.

— Ceea ce ați făcut voi, ființele umane, obinilor le batjocorește potențialul. I-am creat pe obini să fie cei mai buni dintre noi toți, singura rasă fără conștiință, singura rasă liberă să-și urmeze destinul ca rasă de la primii pași. Obinii erau meniți să fie ceea ce noi aspiram să devenim. A-i vedea năzuind spre conștiință însemna să vedem o creatură care ar putea zbura năzuind să se bălăcească în noroi. Tatăl tău n-a făcut obinilor nici o favoare, ființă umană, înlănțuindu-i cu o conștiință!

Am rămas nemișcată vreme de un minut, uimită că acest consu mi-ar spune mie, într-o discuție aparent întîmplătoare, lucruri pentru care obinii își sacrificaseră jumătate din numărul lor cu atît de mulți ani în urmă dar nu le fusese niciodată permis să le audă. Consu așteptă, răbdător, răspunsul meu.

— Obinii n-ar fi de acord. Și nici eu.

— Sigur că nu. Dragostea lor pentru conștiință este motivul pentru care sînt dornici să facă lucruri ridicole pentru tine. Asta, și faptul că au ales să te cinstească pentru ceva ce a făcut tatăl tău, deși tu n-ai avut nici o contribuție. Orbirea și cinstea asta îți convin. Le folosești ca să-i determini să facă ce vrei tu. Nu le prețuiești conștiința pentru ceea ce le oferă lor. O prețuiești pentru ceea ce-ți permite *să le faci* lor.

— Nu-i adevărat!

— Adevărat! comentă consu, și am auzit tonul batjocoritor din vocea lui.

Își deplasă din nou greutatea.

— Foarte bine, ființă umană. Mi-ai cerut să te ajut. Poate că o s-o fac. Îți pot acorda o favoare, una pe care consu n-o pot refuza. Dar această favoare nu este gratuită. Vine cu un preț atașat.

— Ce preț?

— Mai întîi vreau să mă distrez. Așa că îți ofer acest tîrg. Aveți printre voi cîteva sute de obini. Alege o sută dintre ei în

orice fel dorești. O să cer de la consu să trimită o sută dintre ai noștri – condamnați, păcătoși și alții care s-au abătut de la cale și ar fi dispuși să încerce să se răscumpere. Îi vom arunca unii împotriva celorlalți, pînă la moarte. În final, o singură parte va obține victoria. Dacă e a voastră, te voi ajuta. Dacă e a mea, nu. Și apoi, după ce mă voi fi distrat suficient, voi pleca la drum, să-mi termin călătoria morții. O să-i chem pe consu acum. Hai să zicem că în opt ore de-ale voastre vom începe acest divertisment. Sînt convins că va fi destul timp pentru ca tu să-ți pregătești favoriții.

*

— Nu vom avea nici o problemă să găsim o sută de voluntari printre obini, îmi zise Dock.

El și cu mine ne aflam în camera de conferințe pe care mi-o împrumutase generalul Gau. Hickory și Dickory stăteau de partea cealaltă a ușii ca să se asigure că nu eram deranjați.

— Voi pregăti voluntarii pentru tine într-o oră.

— De ce nu mi-ai spus cum plănuiau obinii să-i aducă pe consu la mine? am întrebat. Acel consu de aici mi-a zis că sute de obini au murit ca să-l aducă pe el aici. De ce nu m-ai avertizat că asta o să se-ntîmple?

— N-am știut cum vom alege să încercăm să atragem atenția consu, răspunse Dock. Am transmis mai departe cererea ta, împreună cu acordul meu. N-am participat la luarea hotărîrii.

— Dar știai că asta s-ar putea întîmpla.

— Ca membru al consiliului, știam că i-am ținut pe consu sub observație și că au existat planuri de a găsi metode să vorbim din nou cu ei. Știam că asta era una dintre ele.

— De ce nu mi-ai spus?

— Ți-am spus că încercarea de a vorbi cu consu cere un preț mare. Acesta a fost prețul. La vremea aceea, prețul n-a părut prea mare pentru tine.

— N-am știut că asta ar însemna ca sute de obini să *moară*. Sau că s-ar arunca încontinuu sub focul consu pînă cînd aceștia

devin suficient de curioși ca să oprească. Dacă aș fi știut, v-aș fi cerut să încercați altceva.

— Avînd în vedere ce ne-ai cerut să facem și timpul pe care-l aveam la dispoziție, nu exista altceva.

Dock veni spre mine și desfăcu mîinile ca și cum ar fi încercat să mă facă să văd ceva important.

— Te rog, înțelege, Zoë. Plănuiserăm să apelăm la un consu în călătoria morții sale de multă vreme, și pentru propriile noastre motive. A fost unul dintre motivele pentru care ți-am putut îndeplini cererea. Totul era deja pregătit.

— Dar ordinul meu i-a omorît.

— Nu e vina ta că au pretins consu moartea lor... Obinii care au făcut parte din misiune știau deja de ce era nevoie ca să atragă atenția consu. Erau deja dedicați acestei sarcini. Cererea ta a schimbat doar momentul și scopul misiunii. Dar cei care au participat au făcut-o de bunăvoie și au înțeles motivul pentru a o face. A fost alegerea lor.

— Dar tot au făcut-o pentru că eu nu m-am gîndit la ce-am cerut...

— Au făcut-o pentru că ne-ai cerut ajutorul. Ei au crezut că e o onoare să facă asta pentru tine. Exact la fel cum cei care vor lupta acum pentru tine vor considera că e o onoare.

Mi-am privit mîinile, rușinat să mă uit la Dock.

— Ai spus că plănuiați deja să apelați la un consu în călătoria morții. Ce voiați să cereți?

— Înțelegere. Să știm de ce consu ne-au refuzat conștiința. Să știu de ce au ales să ne pedepsească cu lipsa ei.

Am ridicat ochii auzind asta.

— Știu răspunsul, am replicat, și i-am spus lui Dock ce-mi spusese consu despre conștiință și despre motivul pentru care preferaseră să nu le-o dea obinilor. Nu știu dacă ăsta era răspunsul pe care-l căutați. Dar asta mi-a spus consu.

Dock nu scoase nici un cuvînt. M-am uitat la el cu mai multă atenție și mi-am dat seama că tremura.

— Hei, am zis, și m-am ridicat de pe scaun. N-am vrut să te supăr.

— Nu sînt supărat. Sînt fericit. Ne-ai dat răspunsuri la întrebări pe care le-am pus de cînd există rasa noastră. Răspunsuri pe care consu nu ni le-ar fi dat singuri. Răspunsuri pentru care mulți dintre noi ne-am fi dat viața.

— Mulți dintre voi *v-ați dat* viața pentru ele.

— Nu. Și-au dat viața să te ajute *pe tine*. Nu ne-am așteptat la nici o compensație pentru sacrificiu. Au făcut-o pentru că ai avut nevoie. Nu trebuia să ne dai nimic în schimb. Dar ne-ai dat asta.

— Cu plăcere.

Începeam să mă simt stînjenită.

— Nu-i mare lucru. Consu tocmai mi-au spus. M-am gîndit doar că ar trebui să știți.

— Gîndește-te, Zoë, că acest lucru pe care tocmai ai crezut că ar trebui să-l știm și noi este ceva pe care alții l-ar fi privit ca pe o metodă de a ne avea la mînă. Că ei ne-ar fi vîndut informația sau ne-ar fi refuzat-o. Tu ne-ai dat-o pe gratis.

— După ce v-am zis că am nevoie de ajutor și am trimis sute de obini la moarte, am adăugat și m-am așezat la loc. Nu face din mine o eroină, Dock. Nu așa mă simt în momentul ăsta.

— Îmi pare rău, Zoë. Dar dacă nu vrei să fii eroină, să știi măcar că nu ești nici o persoană rea. Ești prietena noastră.

— Mulțumesc, Dock. Asta mă ajută un pic.

Dock dădu din cap.

— Acum trebuie să mă duc să găsesc cei o sută de voluntari pe care-i cauți. Nu-ți face griji, Zoë. Nu te vom dezamăgi.

*

— Asta-i ce-am găsit pentru tine într-un termen atît de scurt, vorbi generalul Gau.

Roti mîna prin imensa cală a stației spațiale.

— Partea asta a stației abia a fost construită, n-am folosit-o încă pentru mărfuri. Cred că o să se potrivească pentru scopurile tale.

Am privit imensitatea spațiului.

— Așa cred. Mulțumesc, generale.

— Măcar atît am putut face. Avînd în vedere cum m-ai ajutat în ultima vreme.

— Mulțumesc că nu-mi purtați pică pentru invazia consu.

— Dimpotrivă, a fost un cîștig. A oprit bătălia din jurul stației spațiale înainte să devină cu adevărat oribilă. Echipajele trădătoare au presupus că eu am chemat navele acelea în ajutor. S-au predat înainte să apuc să le corectez impresia. M-ai ajutat să înăbuș revolta înainte de a începe.

— Cu plăcere.

— Mulțumesc. Acum, desigur, aș vrea să plece. Dar înțeleg că se află aici ca să se asigure că n-o să facem nimic nesăbuit cu oaspetele nostru consu cît timp e aici. Navele sînt automate de luptă, nici măcar cu echipaj, dar aceasta e tehnologie consu. Nu-mi închipui că dacă ar deschide focul asupra noastră am avea prea multe șanse. Așa că avem o pace forțată aici, pe moment. De vreme ce e în favoarea mea și nu împotriva mea, n-ar trebui să mă plîng.

— Ați mai aflat ceva despre Nerbros Eser și ce planuri are? am întrebat.

Nu prea aveam chef să mă mai gîndesc la consu.

— Da. Lernin a fost destul de îndatoritor acum, că încearcă să evite să fie executat pentru trădare. Asta îi oferă o motivație excelentă. Îmi spune că Eser plănuiește să cucerească Roanoke cu o trupă mică de soldați. Ideea este să arate că poate lua cu o sută de soldați ceea ce eu n-am putut lua cu patru sute de crucișătoare de luptă. Dar mă tem că „a lua" este un cuvînt nepotrivit. Eser plănuiește să distrugă colonia și pe toți din ea.

— Ăsta era și planul dumneavoastră, i-am adus aminte generalului.

Acesta legănă din cap în ceea ce am presupus că era un semn de recunoaștere.

— Ai aflat pînă acum, sper, că aș fi preferat foarte mult să nu ucid coloniștii. Eser n-are intenția să ofere această opțiune.

Am sărit peste această informație în mintea mea.

— Cînd o să atace?

— Curînd, cred. Lemin nu crede că Eser și-a adunat trupele încă, dar tentativa eșuată de asasinat o să-l forțeze să se pună în mișcase mai devreme, nu mai tîrziu.

— Grozav, am exclamat.

— Mai e timp. Nu abandona speranța, Zoë.

— N-am abandonat-o. Dar am încă o mulțime pe cap.

— Ați găsit destui voluntari?

— Am găsit, am răspuns, și chipul mi se crispă în timp ce vorbeam.

— Ce nu merge?

— Unul dintre voluntari..., am zis și m-am oprit.

Am încercat din nou.

— Unul dintre voluntari e un obin pe nume Dickory. Prietenul și garda mea de corp. Cînd s-a oferit voluntar, i-am zis nu. I-am cerut să-și retragă oferta, dar a refuzat.

— Faptul că el s-a oferit voluntar ar putea fi un imbold puternic. Probabil i-a încurajat și pe alții să iasă în față.

Am dat din cap.

— Dar Dickory încă e prietenul meu... Încă face parte din familie. Poate că n-ar trebui să aibă importanță, dar are.

— Sigur că are importanță. Motivul pentru care te afli aici este să împiedici ca aceia pe care-i iubești să pățească vreun rău.

— Cer unor persoane pe care nu le cunosc să se sacrifice pentru unele pe care le cunosc.

— De aceea le ceri să se ofere voluntari. Dar mie mi se pare că motivul pentru care se oferă ești tu.

Am dat din cap, m-am uitat la cală și mi-am închipuit lupta care se apropia.

*

— Am o propunere pentru tine, îmi spuse consu.

Stăteam amîndoi în camera de comandă a calei, la zece metri deasupra podelei. Pe podea erau două grupuri de ființe. În primul grup, se aflau cei o sută de obini care se oferiseră voluntari să lupte pentru mine. În celălalt grup, erau cei o sută de infractori consu, care urmau să fie forțați să lupte cu obinii pentru șansa de a-și recăpăta onoarea. Consu arătau înfricoșător de mari pe lîngă obini. Competiția urma să fie luptă corp la corp modificată: obinilor le era permis un pumnal de luptă, în timp ce consu, cu brațele lor tăioase, urmau să lupte cu mîinile goale, dacă faptul că puteai mînui două membre ascuțite ca un brici, atașate la propriul tău corp, se putea numi „cu mîinile goale".

Deveneam din ce în ce mai nervoasă în legătură cu șansele obinilor.

— O propunere, repetă consu.

Am aruncat o privire piezișă către consu, care aproape că umplea singur camera de comandă. Îl găsisem deja aici cînd urcasem; nu eram prea sigură cum trecuse pe ușă. Noi doi ne aflam aici împreună cu Hickory, Dock și generalul Gau, care își asumase sarcina de a juca rolul de arbitru oficial pentru competiție.

Dickory era jos, pe podea. Pregătindu-se de luptă.

— Te interesează s-o auzi? întrebă consu.

— Sîntem pe cale să începem, am replicat.

— E vorba de competiție, insistă consu. Am o cale prin care poți obține ceea ce vrei fără să avem nici o competiție.

Am închis ochii.

— Spune-mi.

— Te voi ajuta să păstrezi colonia în siguranță furnizîndu-ți o mostră din tehnologia noastră. O mașină care produce un cîmp de energie menit să absoarbă impulsul proiectilelor. Un cîmp sugător. Face gloanțele să cadă din aer și absoarbe energia rachetelor înainte ca acestea să-și lovească țintele. Dacă ești deșteaptă, colonia ta o poate folosi ca să-i înfrîngă pe cei care o

atacă. Asta este ceea ce îmi este îngăduit și ceea ce sînt pregătit să-ți dau.

— Și ce vrei în schimb?

— O demonstrație simplă.

Consu se desfășură și arătă către obinii de pe podea.

— O cerere din partea ta a fost suficientă ca să facă sute de obini să se sacrifice de bunăvoie pentru simplul scop de a-mi atrage atenția. Această putere pe care o ai mă interesează. Vreau s-o văd. Spune acestei sute de obini să se sacrifice aici și acum, și-ți voi da ceea ce ai nevoie pentru a-ți salva colonia.

— Nu pot face asta.

— Nu se pune problema dacă e posibil, spuse consu.

Își aplecă greutatea și i se adresă lui Dock:

— Obinii de aici s-ar sinucide dacă această ființă umană ar cere-o?

— Fără îndoială, răspunse Dock.

— N-ar șovăi, continuă consu.

— Nu.

Consu se întoarse din nou spre mine.

— Atunci tot ce trebuie să faci este să dai ordinul.

— Nu, am răspuns.

— Nu fi proastă, ființă umană. Ai primit asigurări de la mine că te voi ajuta. Ai primit asigurarea de la acest obin că favoriții tăi de aici se vor sacrifica bucuroși în folosul tău, fără întîrziere și fără să se plîngă. Vei fi sigură că o să-ți ajuți familia și prietenii să supraviețuiască unui atac iminent. Ai mai făcut-o și înainte. Nu ți-ai făcut nici o problemă din a trimite sute dintre ei la moarte ca să vorbești cu mine. N-ar trebui să fie o hotărîre grea acum.

Făcu semn din nou către podea.

— Spune-mi sincer, ființă umană. Uită-te la favoriții tăi și apoi uită-te la consu. Crezi că favoriții tăi vor fi cei rămași în picioare cînd asta se va termina? Vrei să riști siguranța prietenilor și a familiei tale pe mîna lor?

Îți ofer o alternativă, continuă consu. Nu prezintă nici un risc. Nu te costă nimic decît acordul tău. Favoriții tăi nu vor

obiecta. Vor fi încîntați să facă asta pentru tine. Spune pur și simplu că ceri asta de la ei. Și dacă te face să te simți mai bine, le poți cere să-și închidă conștiințele înainte să se sinucidă. Atunci nu se vor teme de sacrificiul lor. O vor face pur și simplu. O vor face pentru tine. O vor face pentru ceea ce ești pentru ei.

M-am gîndit la ceea ce spusese consu.

M-am întors către Dock.

— N-ai nici o îndoială că acei obini ar face asta pentru mine?

— Nu există nici o îndoială, răspunse Dock. Sînt acolo ca să lupte la cererea ta, Zoë. Știu că ar putea muri. Au acceptat deja această posibilitate, la fel cum obinii care s-au sacrificat ca să-l aducă la tine pe acest consu știau ce se cere de la ei.

— Și cum rămîne cu tine? l-am întrebat pe Hickory. Prietenul și partenerul tău e acolo jos, Hickory. Vreme de zece ani, cel puțin, ți-ai petrecut viața cu Dickory. Tu ce spui?

Tremuratul lui Hickory era atît de slab încît aproape că mă îndoiam că l-am văzut.

— Dickory va face cum ceri, Zoë. Ar trebui să știi deja.

După asta se întoarse cu spatele.

M-am uitat la generalul Gau.

— N-am nici un sfat pentru tine, vorbi el. Dar mă interesează foarte mult să aflu ce alegi.

Am închis ochii și m-am gîndit la familia mea. La John și Jane. La Savitri, care venise cu noi pe o lume nouă. M-am gîndit la Gretchen și Magdy și la viitorul pe care l-ar putea avea împreună. M-am gîndit la Enzo și la familia lui și la tot ceea ce le fusese luat. M-am gîndit la Roanoke, devenită acum casa mea.

Și am știut ce aveam de făcut.

Am deschis ochii.

— Alegerea e evidentă, zise consu.

M-am uitat la consu și am dat din cap.

— Cred că ai dreptate, am spus. Și cred că trebuie să mă duc jos și să le spun.

M-am dus către ușa camerei de comandă. În timp ce treceam, generalul Gau mă luă ușor de braț.

— Gîndește-te ce faci, Zoë. Alegerea ta de aici contează.

Am ridicat ochii spre general.

— Știu. Și e alegerea mea.

Generalul îmi dădu drumul la braț.

— Fă ceea ce trebuie să faci.

— Mulțumesc. Cred că așa o să fac.

Am ieșit din cameră și în minutul următor am încercat din răsputeri să nu cad pe scări în timp ce le coboram. Mă bucur să spun că am reușit. Dar a fost cît pe ce.

Am pășit către grupul de obini, care se învîrteau de colo pînă colo, unii făcînd exerciții, unii vorbind încetișor între ei sau în grupuri mici. În timp ce mă apropiam, am încercat să-l descopăr pe Dickory și n-am reușit. Erau prea mulți obini, iar Dickory nu era undeva unde să-l văd ușor.

Pînă la urmă obinii observară că mă îndreptam spre ei. Tăcură și, la fel de tăcuți, formară șiruri.

Am stat pe loc în fața lor vreme de cîteva secunde, încercînd să-l văd pe fiecare obin în parte, doar ca pe unul din o sută. Am deschis gura să vorbesc. Nu ieși nimic. Aveam gura atît de uscată, încît nu puteam rosti cuvinte. Am închis gura, am înghițit în sec de cîteva ori și am încercat din nou.

— Știți cine sînt. Sînt destul de sigură de asta. Cunosc personal numai unul dintre voi, și îmi pare rău pentru asta. Aș dori să vă fi cunoscut pe fiecare dintre voi, înainte de a vi se cere... înainte ca *eu* să cer...

M-am oprit. Spuneam prostii. Nu era ceea ce voiam să fac. Nu acum.

— Uite, am zis. O să vă spun unele lucruri și nu pot promite că or să aibă vreo noimă. Dar trebuie să vi le spun înainte...

Am făcut un semn către cală.

— Înainte de toate *astea*.

Obinii se uitară cu toții la mine, fie politicoși, fie răbdători, nu-mi dau seama.

— Știți de ce sînteți aici. Sînteți aici ca să luptați împotriva acelor consu de acolo, pentru că eu încerc să-mi protejez familia

și prietenii de pe Roanoke. Vi s-a spus că dacă i-ați putea bate pe consu, aș căpăta ajutorul de care am nevoie. Dar ceva s-a schimbat.

Am arătat în sus, către camera de observații.

— Acolo sus este un consu care-mi spune că o să-mi dea ceea ce am nevoie pentru a salva Roanoke fără să trebuiască să luptați și să riscați să pierdeți. Tot ce trebuie să fac este să vă spun să scoateți pumnalele acelea pe care trebuia să le folosiți pe acești consu și să le folosiți chiar asupra voastră. Tot ce trebuie să fac este să vă spun să vă sinucideți. Toată lumea îmi zice că o s-o faceți, din cauza a ceea ce sînt pentru voi.

Și au dreptate. Și eu sînt destul de sigură de asta. Sînt sigură că dacă v-aș cere tuturor să vă sinucideți, ați face-o. Pentru că sînt Zoë a voastră. Pentru că m-ați văzut toată viața în înregistrările pe care le-au făcut Hickory și Dickory. Pentru că stau acum aici, în fața voastră, cerîndu-vă s-o faceți.

Știu că ați face asta pentru mine. Ați face-o...

M-am oprit pentru cîteva clipe, încercînd să mă concentrez.

Și apoi am înfruntat ceva ce petrecusem multă vreme ca să evit.

Propriul meu trecut.

Am ridicat capul din nou și m-am uitat direct la obini.

— Cînd aveam cinci ani, locuiam pe o stație spațială, Covell. Locuiam acolo cu tatăl meu. Într-o zi, în timp ce era plecat de pe stație pentru cîteva zile, cu treburi, stația a fost atacată. Mai întîi de către rraey. Aceștia au atacat, au venit pe stație, au adunat toți oamenii care locuiau acolo și au început să-i ucidă. Îmi aduc aminte...

Am închis din nou ochii.

— Îmi aduc aminte de soți luați de lîngă soțiile lor și apoi împușcați în holuri, unde toată lumea putea auzi. Îmi aduc aminte de părinți implorîndu-i pe rraey să le cruțe copiii. Îmi aduc aminte că am fost împinsă în spatele unui străin cînd femeia care avea grijă de mine, mama unei prietene, a fost luată. Ea a încercat s-o împingă și pe fiica ei, dar aceasta s-a ținut de mama

ei și au fost luate amîndouă. Dacă rraey ar mai fi continuat mult, pînă la urmă m-ar fi găsit și m-ar fi omorît și pe mine.

Am deschis ochii.

— Apoi însă obinii au atacat stația, ca s-o ia de la rraey, care nu erau pregătiți pentru încă o luptă. Și cînd au curățat stația de rraey, i-au luat pe aceia dintre noi, oamenii, care mai rămăseseră și ne-au dus în sala comună. Îmi aduc aminte că eram acolo, fără nimeni care să aibă grijă de mine. Tatăl meu era plecat. Prietena mea și mama ei erau moarte. Rămăsesem singură...

Stația spațială era o stație științifică, așa că obinii au căutat printre cercetări și au dat peste munca tatălui meu. Munca lui despre conștiință. Și au vrut ca el să lucreze pentru ei. Așa că s-au întors la noi, în sala comună, și au strigat numele tatălui meu. Dar el nu era pe stație. I-au strigat iar numele și-atunci am răspuns eu. Am zis că eram fiica lui și că avea să vină după mine curînd.

Îmi aduc aminte că obinii au vorbit între ei atunci și-apoi mi-au spus să vin cu ei. Și îmi aduc aminte că am zis nu, pentru că nu voiam să-i părăsesc pe ceilalți oameni. Și-mi mai aduc aminte ceva: ce mi-a spus atunci unul dintre obini. A spus: „Tu trebuie să vii cu noi. Ai fost aleasă, și o să fii în siguranță."

Îmi aduc aminte, așadar, de tot ce s-a întîmplat. Și cred că, pînă și la cinci ani, o parte din mine știa ce urma să se întîmple cu restul oamenilor de pe Covell. Dar iată-i pe obini, spunîndu-mi că o să fiu în siguranță. Pentru că fusesem aleasă. Și-mi aduc aminte că l-am luat pe obin de mînă, am fost condusă afară și de-acolo m-am uitat în urmă, la oamenii care rămîneau. Apoi au dispărut. Nu i-am mai văzut niciodată.

Dar *eu* am trăit. Nu din cauza a cine eram; eram doar o fetiță. Ci din cauza a *ce* eram: fiica omului care le putea da o conștiință. Era prima oară cînd asta conta mai mult decît *cine* eram. Dar nu era și ultima...

M-am uitat în sus, către camera de comandă, încercînd să văd dacă cei de acolo mă ascultau și întrebîndu-mă ce gîndeau. Întrebîndu-mă ce gîndea Hickory. Și generalul Gau. M-am întors iarăși către obini.

— *Ce* sînt contează *încă* mai mult decît *cine* sînt. Contează și mai mult în clipa asta. Chiar în acest moment. Din cauza a ceea ce sînt, sute dintre voi au murit ca să aducă un singur consu să mă vadă. Din cauza a ceea ce sînt, dacă vă cer să scoateți cuțitele acelea și să vi le înfigeți în corp, o veți face. Din cauza a ceea ce sînt. Din cauza a ceea ce am fost pentru voi.

Am clătinat din cap și m-am uitat în jos.

— Toată viața am acceptat că ceea ce sînt contează. Că trebuie să mă descurc cu asta. Să mă adaptez la asta. Uneori am crezut că aș putea manipula acest lucru, deși tocmai am aflat prețul pentru această convingere. Uneori chiar am luptat împotriva lui. Dar *nici măcar o dată* nu m-am gîndit că aș putea lăsa în urmă ceea ce sînt. Pentru că îmi aduceam aminte ce mi-a adus. Cum m-a salvat. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap să renunț.

Am arătat în sus, către camera de comandă.

— În camera aceea de comandă e un consu care vrea să vă omor pe toți, doar ca să-i arăt că pot. Vrea s-o fac ca să-mi demonstreze ceva și mie – că atunci cînd se ajunge la asta, sînt dispusă să vă sacrific pe toți ca să capăt ceea ce vreau. Pentru că atunci cînd se ajunge la asta, voi nu contați. Sînteți doar ceva ce pot folosi, un mijloc către un țel, o unealtă pentru un alt scop. Vrea să vă omor ca să-mi arunce în față faptul că nu-mi pasă.

Și are dreptate!

M-am uitat la fețele obinilor.

— Nu cunosc nici unul dintre voi, cu o singură excepție. N-o să-mi aduc aminte cum arată nici unul dintre voi peste cîteva zile, indiferent ce-o să se întîmple aici. Pe de altă parte, pe toți oamenii pe care-i iubesc și de care-mi pasă îi pot vedea îndată ce închid ochii. Fețele lor îmi sînt limpezi. Ca și cum ar fi aici, cu mine. Pentru că sînt. Îi port înăuntrul meu. Așa cum voi îi purtați pe aceia de care vă pasă, înăuntrul vostru.

Consu are dreptate că ar fi ușor să vă cer să vă sacrificați pentru mine. Să vă spun să faceți așa pentru ca eu să-mi pot salva familia și prietenii. Are dreptate pentru că știu că ați face-o fără să vă gîndiți de două ori. Ați fi bucuroși s-o faceți pentru

că m-ar face fericită *pe mine* – pentru că ceea ce sînt contează pentru voi. Știe că faptul de a ști acest lucru mă va face să mă simt mai puțin vinovată pentru că v-am întrebat.

Și are din nou dreptate. Are dreptate în privința mea. Recunosc. Și-mi pare rău...

M-am oprit din nou și am avut nevoie de încă o clipă ca să mă adun. M-am șters pe față.

Asta urma să fie partea cea grea.

— Consu are dreptate. Dar nu știe despre mine singurul lucru care contează în clipa asta. Și acesta este că m-am *săturat* să fiu ceea ce sînt. M-am săturat să fi fost aleasă. Nu vreau să fiu cea pentru care vă sacrificați din cauză că sînt fiica cuiva sau pentru că acceptați că pot avea pretenții de la voi. Nu vreau asta de la voi. Și nu vreau să muriți pentru mine.

Așa că uitați. Uitați de toate astea. Vă eliberez de obligația voastră față de mine. De orice obligație față de mine. Mulțumesc pentru că v-ați oferit voluntari, dar n-ar trebui să luptați pentru mine. N-ar fi trebuit să cer! Ați făcut deja atît de mult pentru mine... M-ați adus aici ca să pot transmite un mesaj generalului Gau. El mi-a vorbit despre planurile împotriva coloniei Roanoke. Ar trebui să fie destul ca să ne apărăm. Nu pot să vă cer nimic altceva. Cu siguranță nu vă pot cere să luptați cu acești consu și poate să muriți. Vreau în schimb să trăiți.

M-am săturat să fiu ceea *ce* sînt. De acum înainte sînt doar *cine* sînt. Și cine sînt înseamnă Zoë. Doar Zoë. Cineva care n-are nici un drept asupra voastră. Care nu cere sau nu pretinde nimic de la voi. Și care vrea să fiți capabili să vă faceți propriile voastre alegeri, nu să fie făcute pentru voi. În special, nu de către mine.

Și asta-i tot ce am de spus!

Obinii stăteau în fața mea, tăcuți, și după un minut mi-am dat seama că nu prea știam de ce așteptam un răspuns. Apoi, pentru o clipă complet nebunească, m-am întrebat dacă de fapt mă înțelegeau măcar. Hickory și Dickory vorbeau limba mea, iar eu presupusesem doar că toți ceilalți obini ar vorbi-o și ei. Era o presupunere destul de arogantă, mi-am dat seama.

Așa că am dat din cap oarecum și m-am întors să plec, înapoi în camera de comandă, unde numai Dumnezeu știa ce-o să-i spun acelui consu.

Și apoi am auzit un cîntec...

O singură voce, de undeva din mijlocul cetei de obini. Începea primele cuvinte din „Dimineață la Delhi". Și, cu toate că aceea era partea pe care-o cîntam întotdeauna eu, n-am avut nici o dificultate să recunosc vocea.

Era Dickory.

M-am întors cu fața la obini chiar cînd o a doua voce începu contrapunctul, apoi o altă voce interveni, și încă una, și încă una, și în curînd toți cei o sută de obini cîntau, creînd o versiune a cîntecului atît de diferită de oricare alta auzită înainte, atît de magnifică, încît tot ce puteam face era să stau acolo și să mă scald în ea, s-o las să se reverse în jurul meu și s-o las să se miște prin mine.

A fost unul dintre acele momente pe care pur și simplu nu le poți descrie. Așa că n-o să mai încerc.

Dar pot să spun că am fost impresionată. Acești obini știau de „Dimineață la Delhi" de numai cîteva săptămîni. Pentru ei, nu numai să știe cîntecul, dar să-l și interpreteze fără cusur era absolut uluitor.

Trebuia să-i iau pe tipii ăștia la următorul chef!

Cînd se termină, tot ce-am putut face a fost să-mi duc mîinile la față și să spun „mulțumesc" obinilor. Moment în care Dickory veni printre rînduri, pînă în fața mea.

— Hei, am exclamat.

— Zoë Boutin-Perry, vorbi Dickory, eu sînt Dickory.

Aproape că am spus *știu asta*, dar Dickory vorbi mai departe.

— Te-am cunoscut de cînd erai copil. Te-am urmărit crescînd, învățînd și trecînd prin viață, și prin tine am învățat să trec și eu prin viață. Am știut întotdeauna *ce* ești. Dar îți spun sincer că *cine* ești contează pentru mine și a contat întotdeauna.

Ție, Zoë Boutin-Perry, îți fac oferta de a lupta pentru familia ta și pentru Roanoke. Fac acest lucru nu pentru că ai cerut tu

sau ai pretins tu, ci pentru că țin la tine și am ținut întotdeauna. Mi-ai face o onoare dacă ai accepta ajutorul meu!

Dickory se înclină, ceea ce era un lucru foarte interesant la un obin.

Aici era ironia: acestea erau cele mai multe vorbe pe care le auzisem *vreodată* de la Dickory, și nu-mi venea în minte nimic de răspuns.

Așa că am zis:

— Mulțumesc, Dickory. Accept.

Dickory se înclină din nou și se întoarse în rînd.

Un alt obin făcu un pas în față și se opri în fața mea.

— Eu sînt Strike, vorbi el. Nu ne-am mai întîlnit pînă acum. Te-am privit crescînd prin tot ceea ce Hickory și Dickory au împărtășit cu toți obinii. Și eu am știut întotdeauna *ce* ești. Ceea ce am învățat de la tine provine totuși de la *cine* ești. E o cinste să te fi cunoscut. Va fi o onoare să lupt pentru tine, pentru familia ta și pentru Roanoke. Îmi ofer ajutorul ție, Zoë Boutin-Perry, liber și fără rezerve!

Strike se înclină.

— Mulțumesc, Strike, am răspuns. Accept.

Și apoi, dintr-un impuls, l-am îmbrățișat pe Strike. A chițăit de-a binelea, surprins. Ne-am desprins din îmbrățișare. Strike se înclină din nou, apoi se întoarse în rînd chiar cînd un alt obin înaintă.

Și altul. Și altul.

Îmi luă mult timp să aud fiecare salut și ofertă de ajutor, și să accept fiecare ofertă. Pot să spun cu sinceritate că n-am avut niciodată un timp mai bine cheltuit. Cînd se încheie totul, stăteam din nou în fața a o sută de obini – de data asta, fiecare fiind un prieten. Și mi-am plecat capul spre ei și le-am urat numai bine, și le-am spus că o să ne vedem *după*.

Apoi m-am întors în camera de comandă. Generalul Gau era la baza scărilor, așteptîndu-mă.

— Am un post pentru tine în echipa mea, Zoë, dacă o să-l vrei vreodată, zise el.

Am izbucnit în rîs.

— Nu vreau decît să mă întorc acasă, generale. Mulțumesc oricum.

— Atunci, altă dată. Acum o să prezidez peste competiția asta. O să fiu imparțial cît timp o observ. Dar ar trebui să știi că, în sinea mea, țin cu obinii. Și asta-i ceva ce n-am crezut c-o să spun vreodată.

— Apreciez acest lucru, am replicat și am urcat scările.

Hickory mă întîmpină la ușă.

— Ai făcut ceea ce speram că vei face. Regret că nu m-am oferit și eu voluntar.

— Eu nu, am răspuns și l-am îmbrățișat pe Hickory.

Dock se înclină: am răspuns dînd din cap. Și apoi m-am apropiat de consu.

— Ai răspunsul meu, am spus.

— Așa este. Și mă surprinde, ființă umană.

— Bine. Și mă numesc Zoë. Zoë Boutin-Perry.

— Adevărat.

Părea amuzat de impertinența mea.

— Am să-mi amintesc de nume. Și am și alte lucruri pe care-o să mi le amintesc. Deși, dacă obinii tăi nu cîștigă competiția, nu-mi închipui că o să trebuiască să ne amintim de numele tău prea multă vreme.

— O să ți-l amintești multă vreme, am ripostat. Pentru că prietenii mei de-acolo sînt pe cale să mănture pe jos cu voi.

Așa au și făcut.

N-a fost nici măcar un scor strîns.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Și astfel am plecat acasă, cu darul consu la remorcă.

John și cu Jane mă salutară cînd am sărit din naveta obină, toți sfîrșind într-o grămadă cînd am alergat peste mămica cu

toată viteza și apoi l-am tras pe tăticul după noi. După care le-am arătat jucăria mea cea nouă: generatorul de cîmp sugător, proiectat special de consu ca să ne dea un avantaj tactic cînd Nerbros Eser și prietenii săi veneau în vizită. Jane îl luă imediat și începu să se joace cu el; era ocupația ei, la urma urmei.

Hickory, Dickory și cu mine am hotărît că, pînă la urmă, nici John, nici Jane nu aveau nevoie să știe de ce fusese nevoie ca să-l căpătăm. Cu cît știau mai puțin, cu atît mai puțin îi putea acuza Uniunea Colonială la procesul de trădare. Deși se părea că s-ar putea să nu se petreacă așa ceva – consiliul de pe Roanoke îi înlăturase pe John și pe Jane din posturile lor după ce dezvăluiseră unde mă trimiseseră și pe cine trebuia să văd, și-l numiseră pe tatăl lui Gretchen în locul lor. Dar îi dăduseră lui mămica și tăticul zece zile ca să primească vești de la mine înainte să informeze Uniunea Colonială despre ceea ce făcuseră. Am ajuns înapoi chiar înainte de limită și, odată ce au văzut ce-am adus, n-au mai fost înclinați să-i ofere pe părinții mei afecțiunii tandre a sistemului judiciar al Uniunii Coloniale. N-aveam de gînd să mă plîng pentru asta.

După ce le-am făcut cunoștință mămicii și tăticului cu generatorul de cîmp sugător, m-am dus la plimbare și am găsit-o pe Gretchen, citind o carte pe verandă.

— M-am întors! am anunțat.

— Oh, replică ea, întorcînd cu nonșalanță o pagină. Ai fost plecată?

Am zîmbit larg; ea zvîrli cartea după mine și-mi spuse că dacă-i mai fac vreodată așa ceva, o să mă strîngă de gît, și că putea s-o facă, pentru că fusese întotdeauna mai bună decît mine la cursurile de apărare. Ei bine, era adevărat. Era mai bună. Apoi ne-am îmbrățișat, ne-am împăcat și am plecat să-l găsim pe Magdy, ca să-l putem sîcîi în stereo.

Zece zile mai tîrziu, Roanoke a fost atacată de Nerbros Eser și cam de o sută de soldați arrisieni, asta fiind rasa lui Eser. Eser și soldații lui au mărșăluit de-a dreptul în Croatoan și au cerut să stea de vorbă cu șefii. S-au ales în schimb cu Savitri,

asistenta administrativă; ea le-a sugerat să se întoarcă la navele lor și să pretindă că invazia n-a avut loc niciodată. Eser a ordonat unui soldat de-al său s-o împuște pe Savitri, și-atunci au aflat cum un cîmp sugător le poate da de-a binelea peste cap armele. Jane a reglat cîmpul astfel încît să încetinească gloanțele, dar nu și proiectilele mai lente. De aceea puștile soldaților arrisieni n-au mers, dar aruncătorul de flăcări al lui Jane, da. Ca și arcul de vînătoare al tăticului. Și cuțitele lui Hickory și Dickory. Și vagonetul lui Manfred Trujillo. Și așa mai departe.

La sfîrșit, Nerbros Eser nu mai avea nici unul dintre soldații cu care aterizase, și a fost de asemenea surprins să afle că nava de luptă pe care-o parcase pe orbită nu mai era nici ea la locul știut. Ca să fim cinstiți, cîmpul sugător nu se întindea în spațiu; acolo am avut puțin ajutor de la un binefăcător care a dorit să rămînă anonim. Dar oricum ai lua-o, jocul lui Nerbros Eser pentru conducerea Conclavului a ajuns la un sfîrșit foarte trist și jenant.

Unde eram eu în toate astea? Păi, ascunsă în siguranță într-un adăpost împotriva bombelor, împreună cu Gretchen, Magdy și o ceată de alți adolescenți, acolo eram. În ciuda tuturor evenimentelor din luna precedentă, sau poate din cauza lor, s-a luat decizia executivă potrivit căreia am avut parte de destulă emoție pentru moment. N-aș putea spune că n-am fost de acord cu hotărîrea. Ca să fiu sinceră, abia așteptam să mă întorc la viața mea de pe Roanoke, cu prietenii, fără nimic pentru care să-mi fac griji în afară de școală și de repetițiile pentru următorul chef. Asta era ceea ce-mi doream acum.

Apoi sosi în vizită generalul Gau.

Venise să-l aresteze pe Nerbros Eser, ceea ce și făcu, spre marea lui satisfacție personală. Dar era acolo și pentru alte două motive.

Primul era să-i informeze pe cetățenii de pe Roanoke că dăduse un ordin permanent ca nici un membru al Conclavului să nu atace vreodată colonia noastră, și că lăsase rasele din acea parte de spațiu care nu aparțineau Conclavului să înțeleagă

limpede că, dacă oricăreia dintre ele i-ar fi intrat în cap să-şi facă planuri în legătură cu mica noastră planetă, el personal ar fi foarte dezamăgit. Lăsase nerostit ce nivel de represalii garanta „dezamăgirea personală". Era mai eficace astfel.

Locuitorii de pe Roanoke aveau păreri împărţite în privinţa asta. Pe de o parte, Roanoke era acum practic imună la atac. Pe de altă parte, declaraţia generalului Gau îi făcu pe toţi să vadă că Uniunea Colonială însăşi nu făcuse prea multe pentru Roanoke, nu doar în ultima vreme, ci dintotdeauna. Sentimentul general era că Uniunea Colonială era răspunzătoare pentru multe, şi pînă cînd nu răspundea pentru aceste lucruri, locuitorii de pe Roanoke se simţeau perfect îndreptăţiţi să nu acorde prea multă atenţie dictatelor Uniunii Coloniale. Cum ar fi, de exemplu, cel în care Manfred Trujillo trebuia să-i aresteze pe părinţii mei şi să-i închidă sub acuzaţia de trădare. După cît se părea, Trujillo avea mari dificultăţi să-i găsească, atît pe John cît şi pe Jane, după sosirea ordinului. O şmecherie abilă, avînd în vedere cît de des vorbeau.

Dar asta ducea la celălalt motiv pentru care venise Gau.

— Generalul Gau ne oferă adăpost, îmi spuse tăticul. Ştie că mămica ta şi cu mine vom fi acuzaţi de trădare – cîteva capete de acuzare par probabile – şi nu e complet în afara tărîmului posibilului ca să fii acuzată şi tu.

— Păi, *am comis* o trădare, am comentat. Ce zici de asocierea cu conducătorul Conclavului şi toate celelalte?

Tăticul nu mă băgă în seamă.

— Problema este următoarea: chiar dacă cei de aici nu se grăbesc să ne predea, e doar o chestiune de timp pînă cînd UC va trimite o autoritate reală să ne preia. Nu le putem cere oamenilor de-aici să intre în şi mai multe încurcături din cauza noastră. Trebuie să plecăm, Zoë.

— Cînd?

— În ziua următoare. Nava lui Gau e aici acum, dar nu cred că UC o s-o ignore prea multă vreme.

— Aşadar, o să devenim cetăţeni ai Conclavului.

— Nu cred. O să stăm printre ei pentru o vreme, da. Dar am un plan care o să ne ducă într-un loc cu care cred că s-ar putea să fii încîntată.

— Și unde-i asta?

— Păi, ai auzit vreodată de locșorul acela numit Pămînt?

Tăticul și cu mine am mai vorbit vreme de cîteva minute, apoi m-am dus la Gretchen, căreia chiar am reușit să-i spun "bună", înainte să izbucnesc în suspine. Mă îmbrățișă și mă strînse lîngă ea, apoi mă anunță că totul era în ordine.

— Știam c-o să urmeze așa ceva, îmi spuse. Nu faci ceea ce-ai făcut tu și apoi te întorci și te prefaci că nu s-a-ntîmplat nimic.

— Am crezut că ar merita să-ncerc.

— Asta pentru că ești o idioată!

Am început să rîd.

— Ești o idioată, și sora mea, și te iubesc, Zoë!

Ne-am mai ținut în brațe un pic. După aceea veni la mine acasă și ne ajută, pe mine și pe familia mea, să ne împachetăm viața pentru o plecare grăbită.

Veștile se împrăștie, așa cum se întîmplă într-o colonie mică. Trecură pe la noi prietenii, ai mei și ai părinților, singuri, cîte doi, cîte trei. Ne-am îmbrățișat, am rîs, am plîns, ne-am luat rămas-bun și am încercat să ne despărțim frumos. Cînd soarele se apropie de apus, sosi Magdy și împreună cu Gretchen și cu mine am făcut o plimbare la ferma Gugino, unde am îngenuncheat și am sărutat piatra de mormînt a lui Enzo; mi-am luat rămas-bun de la el pentru ultima oară, chiar dacă îl purtam încă în inimă. Ne-am întors acasă și Magdy și-a luat rămas-bun atunci, îmbrățișîndu-mă atît de înverșunat încît am crezut că o să-mi frîngă coastele. Și apoi a făcut ceva ce nu mai făcuse niciodată: mi-a dat un sărut pe obraz.

— La revedere, Zoë, spuse el.

— La revedere, Magdy. Ai grijă de Gretchen pentru mine.

— O să încerc. Dar știi cum e ea...

Am zîmbit la replica asta. Apoi se duse la Gretchen, o îmbrățișă și o sărută. Plecă.

Am rămas numai Gretchen și cu mine, împachetînd, vorbind și tachinîndu-ne una pe cealaltă tot restul nopții. Pînă la urmă, mămica și tăticul se duseră la culcare, dar nu părură să aibă ceva împotrivă ca Gretchen și cu mine să stăm mai departe toată noaptea, pînă dimineață.

Un grup de prieteni sosi într-o căruță menonită trasă de cai ca să ne ducă lucrurile (și pe noi) pînă la naveta Conclavului. Am început scurta călătorie rîzînd, dar am tăcut pe măsură ce ne apropiam de navetă. Nu era o tăcere tristă; era o tăcere care apare atunci cînd ai spus tot ce trebuia să spui unei alte persoane.

Prietenii noștri urcară în navetă tot ce luam cu noi; erau o mulțime de lucruri pe care le lăsam în urmă, prea voluminoase ca să le cărăm și pe care le dăduserăm coloniștilor. Unul cîte unul, toți prietenii mă îmbrățișară, își luară rămas-bun și coborîră. Din nou, am rămas împreună numai Gretchen și cu mine.

— Vrei să vii cu noi? am întrebat.

Gretchen rîse.

— Cineva trebuie să aibă grijă de Magdy, zise ea. Și de tata. Și de Roanoke.

— Întotdeauna ai fost cea organizată, am remarcat.

— Iar tu ai fost întotdeauna *tu*.

— Cineva trebuia să fie. Și oricine altcineva ar fi stricat totul.

Gretchen mă îmbrățișă iar. Apoi se dădu înapoi.

— Fără rămas-bun, spuse ea. Ești în inima mea. Ceea ce înseamnă că nu pleci.

— Bine. Fără rămas-bun. Te iubesc, Gretchen.

— Și eu te iubesc.

Se întoarse și se îndepărtă, și nu se uită nici o clipă înapoi, deși se opri să-i dea lui Babar o îmbrățișare. El o umplu toată de salivă. Apoi Babar veni la mine, iar eu l-am dus în compartimentul pasagerilor din navetă. Cu timpul, veniră înăuntru toți ceilalți. John. Jane. Savitri. Hickory. Dickory.

Familia mea.

M-am uitat afară pe fereastra navetei la Roanoke, lumea mea, casa mea. Dar nu mai era casa noastră. M-am uitat la ea

și la oamenii de pe ea, dintre care pe unii îi iubeam iar pe alții îi pierdusem. Încercînd să absorb totul, s-o fac parte din mine. S-o fac parte din istoria mea. Din povestea mea. Să mi-o aduc aminte, astfel încît să pot spune povestea timpului petrecut de mine aici, nu în ordine, dar adevărată, așa că oricine mă întreabă să poată simți ce-am simțit eu despre timpul meu, pe lumea mea.

M-am așezat, m-am uitat și mi-am adus aminte așa cum era în momentul prezent.

Și cînd am fost sigur că a fost de-ajuns, am sărutat fereastra și am tras perdelele.

Motoarele navetei se treziră la viață.

— Pornim! exclamă tăticul.

Am zîmbit și am închis ochii și am numărat invers secundele pînă la decolare.

Cinci. Patru. Trei. Doi.

Unu.

MULȚUMIRI

La sfîrșitul cărții mele *Ultima colonie*, am pomenit că era probabil să mă îndepărtez de universul din „Războiul bătrînilor" pentru o vreme, și în special că o să las să se odihnească personajele John Perry și Jane Sagan, să le las să aibă parte de acel „au trăit fericiți pînă la adînci bătrîneți". Așadar, se poate întreba oricine, în mod rezonabil, ce caută aici *Povestea lui Zoë*?

Există un număr de motive, dar două mai importante au de-a face cu reacția publicului. Primul a fost că am primit o mulțime de mesaje care sunau cam așa: „Hei, *Ultima colonie* a fost grozavă. Acum mai scrie o carte. Și fă-o despre Zoë. A, și aș vrea și un ponei." Ei bine, n-am putut face nimic în privința poneiului (îmi pare rău), dar cu cît m-am gîndit mai mult, cu atît mi-am dat seama că și eu eram interesat să știu mai multe despre Zoë. Zoë a jucat roluri secundare esențiale în *Brigăzile fantomă* și în *Ultima colonie*, și i s-au întîmplat destule lucruri de-a lungul cărților încît să cred că acestea vor fi de-ajuns ca să-i relatez povestea și s-o fac interesantă. E la latitudinea voastră să-mi spuneți dacă am avut dreptate sau nu, dar vă spun că eu sînt destul de încîntat.

Cealaltă reacție a publicului a implicat două critici la adresa cărții *Ultima colonie*. În cartea aceea, „vîrcolacii", specia inteligentă indigenă de pe Roanoke, au jucat un rol într-un punct critic al intrigii și, după ce au făcut asta, au dispărut din restul

cărții. Am crezut că explicasem suficient de bine dispariția lor, dar destul de mulți cititori au fost fie nemulțumiți de explicație, fie că le-a scăpat din vedere în întregime, prin urmare am primit o mulțime de mesaje care întrebau: „Unde s-au dus vîrcolacii?" Asta m-a enervat, nu pentru că cititorii se plîngeau, ci pentru că era limpede că nu fusesem atît de deștept, explicîndu-le ieșirea din poveste, așa cum mi-ar fi plăcut.

Pe lîngă asta, au existat cîteva critici (absolut corecte) cu privire la *Ultima colonie*, referitoare la faptul că plecarea lui Zoë în spațiu și întoarcerea ei cu un „cîmp sugător", care era exact ceea ce aveau nevoie apărătorii de pe Roanoke ca să-și înfrîngă atacatorii, a reprezentat o manevră complet *deus ex machina* din partea unui scriitor leneș. Da, bine. Asta e problema de a ști mai mult decît cititorii tăi; ca autor, știam toată povestea din fundal, dar cu nici un chip n-o puteam introduce în carte fără să bag cu forța în ea o digresiune de 30.000 de cuvinte. Așa că am fluturat puțin din mînă și am sperat că n-o să fiu prins. Surpriză! Se pare că am cititori deștepți!

Așa că în ambele cazuri de nemulțumire a cititorilor, scrierea *Poveștii lui Zoë* mi-a permis o a doua vizită în aceeași poveste și în cursul procesului ea m-a ajutat să dau evenimentelor care au loc în universul „Războiului bătrînilor" mai multă coerență interioară și mai multă inteligibilitate. Ce-am învățat de aici? Mai ales să ascult reacțiile din partea cititorilor, atît pe cele pozitive („scrie mai mult!") cît și pe cele negative („rezolvă asta!"). Mulțumesc pentru ambele tipuri de mesaj.

Din cauză că am vrut să mă ocup de întrebările cititorilor și pentru că am crezut că ar fi distractiv și interesant de făcut așa ceva, am scris *Povestea lui Zoë* astfel încît să aibă loc în paralel cu evenimentele din *Ultima colonie*, spusă dintr-un punct de vedere complet diferit. Firește, nu sînt prima persoană care să se gîndească la acest truc ingenios (și aici trebuie să-mi scot pălăria în fața celor care m-au inspirat în mod special, Orson Scott Card cu *Umbra lui Ender* și Tom Stoppard cu *Rosencrantz și Guildenstern sînt morți*), dar, prostul de mine, am crezut că o să fie *ușor*!

Într-adevăr, îmi aduc aminte că i-am spus chiar eu lui Patrick Nielsen Hayden, redactorul meu: „Știu deja intriga și personajele; cît de greu poate să fie?" Patrick n-a făcut ceea ce ar fi trebuit să facă, adică să mă apuce de umeri, să mă scuture ca pe o maracás și să spună: "Doamne Dumnezeule, omule, ești *nebun*?!?" Pentru că iată un mic secret: să scrii un roman cu acțiune paralelă care să repovestească de fapt, în mod leneș, povestea dintr-o carte anterioară este *greu*. Adică, cel mai greu lucru pe care l-am făcut ca scriitor pînă în acest moment. Și, la naiba, slujba lui Patrick în calitate de redactor este să facă totul *ușor* pentru mine. Așa că simt că el poartă o parte din responsabilitate pentru lunile de eșec complet și de pierdere de vreme. Așa că, da: dau vina pe Patrick. Pentru *tot*. Asta-i, mă simt mai bine acum.

(Notă: Paragraful de deasupra este o minciună totală; răbdarea, înțelegerea și sfaturile lui Patrick în timpul procesului de scriere au fost neprețuite. Dar nu-i spuneți asta. Sst! E micul nostru secret.)

Celălalt lucru foarte greu în ceea ce privește *Povestea lui Zoë* este faptul că o scriu din punctul de vedere al unei fete adolescente, ceva ce eu personal n-am fost niciodată și care e o specie de creatură pe care n-aș putea spune că am *înțeles-o* nici pe vremea cînd eram un *băiat* adolescent (asta n-o să fie nici o noutate pentru contemporanele mele de sex feminin din liceu).

Pentru o perioadă mult prea lungă, am ajuns la disperare cu privire la felul în care o să găsesc un stil de scris care să-l aproximeze pe acela al unei adevărate adolescente, și nici n-am căpătat sfaturi deosebit de bune de la prietenii mei de sex masculin. „Păi, petrece și tu timpul cu adolescente" este un citat real, vă jur pe ce vreți voi, din discursul unui prieten de-al meu ce uitase, în aparență, de implicațiile sociale și legale ale unei situații în care un bărbat de treizeci și opt de ani, deloc semănînd cu Brad Pitt, ar pîndi fete de clasa a zecea.

Așadar, am făcut ceva ce cred că a fost mai inteligent și mai puțin susceptibil de a-mi obține un ordin de restricție: am arătat o parte din lucrarea mea neterminată unor femei în care

am încredere – și dintre care toate, așa mi s-a spus, au fost adolescente la un anumit moment din viața lor. Aceste femei – Karen Meisner, Regan Avery, Mary Robinette Kowal și în special soția mea, Kristine Blauser Scalzi – mi-au fost de folos, ajutîndu-mă să găsesc o voce care să i se potrivească lui Zoë, și în aceeași măsură necruțătoare cînd mă lăsam prea captivat de propria mea deșteptăciune imaginară în relația cu personajul. În măsura în care Zoë stă în picioare ca personaj, puteți atribui meritul influenței lor; în măsura în care nu, puteți da vina pe mine.

L-am pomenit deja pe Patrick Nielsen Hayden ca redactor, dar există și alții la Tor Books care au lucrat și ei la carte, și mi-ar plăcea să le ofer mulțumiri publice pentru munca lor. Printre ei sînt incluși John Harris, care i-a dat cărții o copertă excelentă; Irene Gallor, cel mai bun tehnoredactor din lume; corectorul Nancy Wiesenfeld, pe care o compătimesc pentru că a trebuit să vîneze multele mele gafe; și agentului de publicitate de la Tor, Dot Lin. Mulțumesc de asemenea, ca întotdeauna, agentului meu, Ethan Ellenberg, și de asemenea lui Tom Doherty.

Prieteni! Îi am, nu trebuie nici măcar să-i plătesc, și m-au ajutat să mă adun cînd mă simțeam pe cale să mă prăbușesc complet. Mulțumirile merg în special la Anne KG Murphy, Bill Schafer, Yanni Kuznia și Justine Larbalestier; cu fiecare am petrecut mai mult timp stînd de vorbă pe mesageria instant decît ar fi trebuit probabil, dar, ei bine... Devin Desai m-a sunat cu regularitate, ceea ce m-a ajutat să nu mă ciocnesc de pereții proverbiali. Mulțumesc și lui Scott Westerfeld, Doselle Young, Kevin Stampfl, Shara Zoll, Daniel Mainz, Mykal Burns, Wil Wheaton, Tobias Buckell, Jay Lake, Elizabeth Bear, Sarah Monette, Nick Sagan, Charlie Stross, Teresa Nielsen Hayden, Liz Gorinsky, Karl Schroeder, Cory Doctorow, Joe Hill, surorii mele Heather Doan, și foarte multor altor oameni ale căror nume îmi scapă în acest moment pentru că întotdeauna mintea mi se golește cînd încep să fac liste de nume.

De asemenea, un set suplimentar special de mulțumiri se cuvine cititorilor blogului meu, *Whatever*, care au trebuit să se

împace cu o mulțime de întreruperi anul acesta, în timp ce încercam să termin cartea de față. Din fericire, se pricep să se distreze singuri, în timp ce eu bat pe tastatură ca o maimuță. Și un rămas-bun afectuos cititorilor lui *By the Way* și *Ficlets*.

Anumite nume din carte sînt împrumutate de la oameni pe care-i cunosc, pentru că nu sînt deloc bun la născocit nume. Așa că îmi scot pălăria în fața prietenilor mei Gretchen Schafer, Magdy Tawadrous, Joe Rybicki, Jeff Hentosz și Joe Loong, care are distincția specială de a fi fost omorît în două dintre cărțile mele pînă acum. Nu-i o tendință, Joe. Îți *jur*.

Un ultim motiv pentru care am vrut să scriu *Povestea lui Zoë* este acela că am și eu o fiică, Athena, și am vrut ca ea să aibă un personaj de-al meu cu care să se simtă înrudită. În timp ce scriu asta, fiica mea are nouă ani, ceea ce înseamnă că e simțitor mai mică decît este Zoë în această carte, așa că nu este corect să spun că personajul se bazează pe Athena. Cu toate acestea, multe dintre calitățile lui Athena sînt vizibile la Zoë, inclusiv ceva din simțul umorului și conștiința a cine este ea în această lume. Așa că mulțumirile mele și dragostea merg la Athena, o inspirație pentru această carte și pentru viața mea în general. Aceasta este cartea ei.

Fac parte dintr-o familie de colonişti naufragiată pe o planetă periculoasă. O rasă extraterestră mă venerează ca pe o zeiţă. Sînt o jucătoare în cel mai complex joc de şah interstelar desfăşurat vreodată, în care mărirea sau decăderea omenirii e miza cea mai importantă.

Sînt un martor al istoriei. Toţi pămîntenii îmi cunosc povestea. Dar nici unul dintre voi nu ştie cum am trăit eu aceste întîmplări, de la bucurie la groază, de la incertitudine la disperare, de la uimire la speranţă. Numele meu e Zoe Boutin Perry. Am doar şaptesprezece ani, iar aceasta este povestea mea.

ÎN SERIA **RĂZBOIUL BĂTRÎNILOR** AU APĂRUT:

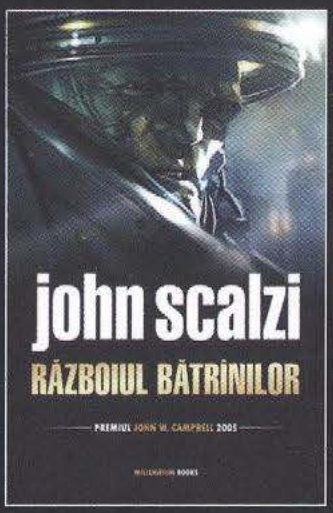

WWW.MILLENNIUMPRESS.RO
ISBN 978-606-8113-58-6

MILLENNIUM EPIC 21
SERIE COORDONATĂ DE
HORIA NICOLA URSU

Ilustraţia copertei: DIDIER FLORENTZ
WWW.FLORENTZ.COM